MARY HIGGIN CLARK

tiểu thuyết

Xác chết Ngoài Biển Khơi

vh Nhà xuất bản VĂN HỌC

Xác Chết Ngoài Biển Khơi

Mary Higgins Clark & Võ Liên Phương (dịch)

NXB Văn Học (2021)

Từ khóa: Trinh Thám, Tiểu Thuyết

MARY HIGGINS CLARKS

Xác chết ngoài biển khơi

Người dịch: Võ Liên Phương

Thực hiện ebook: Page Duyên sách

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Table of Contents

Bảy mươi
Bảy mươi mốt
Bảy mươi hai
Bảy mươi ba
Bảy mươi bốn
Bảy mươi lăm
Bảy mươi sáu
Bảy mươi bảy
Bảy mươi tám
Bảy mươi chín
Bảy mươi chín
Tám mươi
Tám mươi mốt
Tám mươi hai
Tám mươi ba
Tám mươi bốn
Tám mươi lăm
Tám mươi sáu
Tám mươi bảy
Tám mươi tám
Tám mươi chín
Chín mươi
Chín mươi mốt
Chín mươi hai
Chín mươi ba
Chín mươi bốn
Chín mươi lăm
Chín mươi sáu
Chín mươi bảy
Chín mươi tám
Chín mươi chín
Một trăm
Một trăm lẻ một
Một trăm lẻ hai
Một trăm lẻ ba
Một trăm lẻ bốn

Mở đầu

Vào khoảng chín giờ tối, cơn bão bắt đầu hoành hành, một cơn cuồng phong xô đẩy các ngọn sóng tấn công vào bờ biển phía đông Cap Cod. "Lần này có vẻ nghiêm trọng đây" - Menley tự nhủ khi khom người ra để đóng cửa sổ lại. "Chuyện này có thể hấp dẫn lắm" — chị nghĩ để tự trấn an mình. Tất cả phi trường vùng Cap đều bị đóng cửa nên Adam phải mướn một chiếc xe để trở về từ Boston. Có lẽ anh ấy sắp về tới! Chị đã chuẩn bị khá nhiều thức ăn.Chị mua đèn cầy để phòng hờ cúp điện, nếu quả thật chuyện này xảy ra, nội việc phải ở một mình trong ngôi nhà được thắp sáng chỉ với ngọn đèn cầy cũng đã khủng khiếp lắm rồi.

Chị mở radio, xoay nút và dò được đài Chatham đang phát các bản nhạc của thập niên 40. Chị nhướng đôi mày vì ngạc nhiên khi nghe ban nhạc Benny Goodman bắt đầu hòa tấu bản "Tưởng Nhớ".

"Thật là một bản nhạc rất phù hợp với hoàn cảnh nếu bạn đang ở trong ngôi nhà mang tên "Tưởng Nhớ"" - chị nghĩ. Cố nén ý muốn xoay nút tìm đài khác, chị cầm lấy dao xắt mấy trái cà chua thành lát để trộn xà lách. Qua điện thoại, Adam có nói là anh không có thời giờ để ăn tối.

Tiếng gầm thét dữ dội của các cơn gió đập vào ngôi nhà đã bắt đầu trở lại. Nằm chơi vơi trên ngọn đồi trước đại dương đang cuồng nộ, ngôi nhà đột nhiên như đã biến thành một máy thổi gió phát ra lời than dài vô tận như tiếng từ một nơi rất xa đang gào thét "Tưởng Nhớ, Tưởng Nhớ."

Menley cứng người. Chị cố trấn tĩnh lại. Adam sẽ về trong giây lát nữa thôi, rồi họ sẽ uống một ly rượu trong khi chị chuẩn bị món bột.

Một tiếng động làm chị giật mình. "Cái gì thế? Một ngọn gió lùa đã mở tung cánh cửa rồi phải không? Đang xảy ra một việc gì đó không bình thường thì phải."

Chị liền tắt radio. Con bé con! Có phải Hannah đang khóc không? Nghe như là một tiếng hét hay một tiếng động bị tắt nghẽn. Menley bỏ chạy về

phía bàn vẽ, chụp lấy máy liên lạc nội bộ và đưa lên tai mình. Một tiếng nấc nhỏ vang lên rồi im bặt. Con bé con đang nghẹt thở!

Chị phóng ra khỏi nhà bếp, chạy về phía cầu thang. Đế vòm hình rẽ quạt ngay trên cánh cửa ra vào, chiếu rọi nhiều vết mờ xám và tím trên các miếng lati rộng bản của sàn nhà.

Chân của chị gần như không chạm đất khi chị chạy lên tầng một và dọc theo hành lang. Trong nháy mắt chị đã tới phòng của con bé nhưng trong đó không một tiếng động nào được phát ra từ chiếc giường nhỏ. "Hannah! Hannah! " - chị hét to.

Hannah đang nằm mặt úp xuống, hai tay dang thẳng ra, bất động. Run rẩy, Menley cúi xuống, lật ngửa con bé lên và ôm nó vào lòng, mở to đôi mắt vì kinh hãi.

Cái đầu của con búp bê cũ bằng sứ đang nằm trong bàn tay chị. Cái khuôn mặt sơn của nó đang nhìn chị.

Menley hét thật lớn nhưng không một âm nào được phát ra. Ngay lúc đó, một giọng nói thì thầm từ phía sau lưng chị "Tôi rất tiếc Menley ạ, mọi việc đã kết thúc rồi".

Một

15 tháng 7

Trong suốt thời gian thẩm vấn, Scott Covey hết sức cố nhẫn nại, cố cắt nghĩa cho mọi người hiểu sự việc đã xảy ra như thế nào.

***

Vivian và anh nằm ngủ trên chiếc mền được trải ngay trên sàn tàu, mặt trời bị che khuất và tiếng vỗ bì bõm của nước đã ru ngủ họ hồi nào không biết.

Anh mở một mắt ra rồi ngáp.

- Anh cảm thấy nóng quá - Anh nói - Em có muốn lặn một chút không?

Vivian hôn phớt lên cằm anh.

- Em chưa muốn - Giọng nói của cô dịu dàng nhưng uể oải, tựa như một tiếng thì thầm thỏa mãn vậy.

- Nhưng anh thì có đấy - Anh đứng lên một cách cương quyết và đưa mắt nhìn mặt nước biển - Ở dưới đó tuyệt lắm đấy, nó trong như nước suối vậy.

Gần đến bốn giờ chiều và họ đang ở ngoài khơi, cách hòn đảo Monomoy khoảng một hải lý. Mặt nước bay phất phơ một lớp sương mờ như một cơn gió thoảng.

- Anh đi lấy trang thiết bị đây. - Nói xong, anh bước ngang sàn tàu, đưa tay xuống cabin nhỏ có chứa trang thiết bị của chiếc tàu.

Vivian cũng vừa đứng lên, ưỡn người cho giãn gân cốt, nói với theo "Anh lấy luôn phần của em".

Anh xoay lại bảo cô ta:

- Em có chắc không? Anh ở dưới không lâu đâu đó! Sao em không nằm xuống ngủ tiếp đi?

- Không đời nào! - Cô chạy lại, hai tay ôm lấy cổ anh. Tháng Sáu khi chúng ta đi Hawai, em muốn có thể đi khám phá các dãy san hô cùng anh. Bây giờ anh phải huấn luyện cho em.

Sau đó anh xác nhận là không để ý thấy mấy chiếc tàu kia đã trở vô bờ trong khi họ đang ngủ. Không, anh không có nghe bản tin dự báo khí tượng.

Họ đã ở dưới nước gần hai mươi phút khi cơn giông tố ập đến. Mặt biển nổi sóng dữ dội. Họ cố trở về chiếc tàu đang được neo. Khi họ vừa ló mặt ra khỏi mặt nước, một con sóng cao hơn một thước đánh úp xuống đầu họ. Vivian đã mất tích. Anh đã kiếm, hụp lặn tìm kiếm một lúc thật lâu, cho đến khi anh không còn dưỡng khí.

Họ biết những việc xảy ra sau đó. Các tàu tuần tra bờ biển đã nhận được tin cầu cứu trong khi cơn bão đạt đến cực điểm. "Vợ của tôi đã mất tích! - Scott Covey hét thật to - Vợ của tôi đã mất tích".

Hai

28 tháng 7

Elaine Atkins ngồi đối diện Adam Nichols, họ đang ăn trưa tại Chillingsworth, nhà hàng của vùng Brewster mà Elaine luôn mời các khách hàng quan trọng nhất của công ty địa ốc của cô. Đây là thời điểm đông khách của vùng Cap Cod nên không còn bàn nào trống.

- Anh không cần phải vảnh tai nghe họ nói gì - Cô nói thật nhỏ. Bàn tay cô làm một cử chỉ bao trùm căn phòng - Một phụ nữ trẻ tên Vivian Carpenter bị mất tích trong khi lặn dưới nước cách đây hai tuần. Em có giới thiệu cho cô ấy mua một ngôi nhà tại Chatham, sau đó chúng em đã trở thành bạn của nhau. Trong lúc anh điện thoại, em hay tin xác của cô ấy vừa mới trôi giạt vào bờ.

- Cách đây vài năm, anh có mặt trên một tàu đánh cá và có người kéo lên một cái xác đã ở dưới nước hai tuần, cảnh tượng thật kinh khủng - Adam từ tốn nói.

- Vivian lội rất giỏi nhưng lại là một tập sự trong môn lặn. Scott huấn luyện cho chị ta và họ không có nghe lời cảnh báo bão trên radio. Anh chàng tội nghiệp này suy sụp hoàn toàn. Họ vừa mới lấy nhau có ba tháng.

Adam chau mày lại.

- Đi lặn ngay trong lúc bão tố quả là hết sức điên rồ.

- Đúng, là một thảm kịch - Elaine cương quyết đáp lại - Vivian và Scott rất hạnh phúc và chị ấy biết khá rõ khu vực này. Giống như anh, cô ấy luôn nghỉ hè tại vùng Cap. Quả đúng là số mệnh. Trước khi gặp Scott, cô ấy sống như kẻ mất hồn. Cô ấy là một thành viên của dòng họ Carpenter tại Boston, là con út của một gia đình mà các anh chị đều thành đạt. Bị đuổi học ở cuối trung học và cũng không hòa thuận với cha mẹ. Cô ta đã làm đủ mọi công việc lặt vặt, cách đây ba năm, khi cô ấy được hai mươi mốt tuổi,

hưởng được số gia tài do bà ngoại để lại. Cô ấy mới mua ngôi nhà vào lúc đó. Cô ấy rất yêu Scott và có thể làm đủ mọi thứ vì anh ta.

- Ngay cả việc lặn xuống nước trong khi có bão à? Vậy tên đó làm gì để sống?

- Scott à? Anh ta làm phó quản lý một nhà hát tại Cap trong dịp hè vừa qua. Cũng chính tại đây, anh ta đã làm quen với Viv. Em nghĩ có lẽ Viv đã đến nhà thăm anh ta vào mùa đông. Sau đó anh ta đến ở luôn tại đây vào tháng Năm, và người ta bất ngờ hay tin là họ đã lấy nhau.

- Thế anh ta tên gì vậy?

- Covey, Scott Covey. Anh ta sống đâu đó ở vùng Trung Tây.

- Một gã xa lạ cưới một cô thừa kế giàu có, và cô ấy đã chết sau ba tháng. Nếu anh là cảnh sát, anh sẽ yêu cầu được xem tờ di chúc ngay.

- Ồ thôi đi - Elaine phản đối - Anh là luật sư chớ đâu phải là công tố. Em gặp họ nhiều lần rồi khi đưa họ đi coi nhà. Họ muốn mua một căn nhà lớn hơn. Họ muốn lập một gia đình hạnh phúc nên muốn có một ngôi nhà rộng rãi. Tin em đi, đó là một tai nạn thôi.

- Có thể lắm - Adam nhún vai - Có thể anh quá đa nghi.

Hai người nhâm nhi ly rượu của họ. Elaine thở dài.

- Thôi mình nói chuyện khác đi. Hai anh em mình không phải ngồi đây để nói chuyện buồn. Trông anh có vẻ rạng rỡ và hạnh phúc lắm đấy! Chắc anh vừa lòng với cuộc sống lắm phải không? Ý em muốn nói là với Menley. Em rất muốn làm quen với chị ấy.

- Menley là một con người cứng cỏi, cô ấy sẽ không sao đâu. Sẵn đây, khi nào em gặp cô ấy, em làm ơn đừng nói là anh có kể cho em nghe về cơn sợ hãi của cô ấy nghe. Menley không muốn bất cứ ai đề cập đến việc này.

- Em hiểu mà - Elaine ngắm nhìn Adam, mái tóc màu nâu sậm của anh bây giờ bắt đầu lốm đốm bạc. Cũng như cô, Adam đã gần ba mươi chín tuổi rồi. Cao lớn nhưng hơi gầy, tuy nhiên anh vẫn không mất đi tính lanh lợi của người thanh niên. Họ quen biết nhau khi họ mới mười sáu tuổi. Gia đình anh kiếm một người giúp việc và có đến nhờ văn phòng giới thiệu việc làm của mẹ cô.

Không có gì thay đổi hết - Elaine thầm nghĩ. Cô thấy ánh mắt của những người phụ nữ khác trong nhà hàng này ngó theo khi anh đến ngồi vào bàn của cô.

Người phục vụ mang thực đơn tới. Adam đọc qua.

- Một miếng thịt bò Tartare vừa chín tới - Anh vui vẻ nói.

Cô trề môi.

- Anh đừng có giễu em được không? Em còn là một đứa con nít khi em phạm sai lầm đó.

- Việc đó vẫn được ghi nhớ trong sử sách mà Elaine. Anh rất sung sướng khi em cho anh viếng thăm tòa nhà Tưởng Nhớ. Anh sợ không thuê được căn nào ra hồn cho tháng Tám này.

Elaine nhún vai.

- Chuyện gì cũng có thể xảy ra mà, nhưng cũng rất vui là mọi chuyện đã được dàn xếp xong. Khi em hay tin ngôi nhà tại Eastham đột nhiên có trở ngại về ống nước, em cũng không tin ở tai em nữa. Những ngôi nhà này không thể chê vào đâu được. Như em đã kể cho anh, nó bị bỏ không suốt hai mươi lăm năm trời. Vợ chồng Paley có xem qua và họ nhận ra ngay là họ có thể làm được gì với ngôi nhà này. Họ đã mua nó cách đây hai năm với giá rẻ mạt. Họ vừa hoàn tất phần lớn việc trùng tu khi Ted đột ngột chết vì đau tim. Ông ấy đã làm việc mười hai giờ mỗi ngày như thế. Rốt cuộc bà vợ Jan cũng đi đến quyết định rằng ngôi nhà quá lớn cho một mình bà, vì thế hiện giờ nó đang được rao bán. Rất hiếm có những lâu đài như

thế trên thị trường địa ốc và người ta sẽ không bỏ qua cơ hội này đâu. Em hy vọng anh nên mau chóng quyết định mua nó đi nhé!

- Để coi đã. Anh cũng rất muốn có một ngôi nhà khác trong vùng này nếu như tụi anh muốn tiếp tục sống trong thành phố, và đây là một dịp may rất tốt. Quả thật những người thủy thủ trước kia đã biết cách cất một ngôi nhà trên đất liền cho họ.

- Ngôi nhà có cả một sự tích đấy. Ông thuyền trưởng Andrew Freeman đã cho xây cất ngôi nhà này hồi năm 1703 cho bà vợ. Sau đó đã bỏ bà ta khi ông biết bà đã ngoại tình với một người đàn ông khác trong lúc ông đi biển.

Adam cười mỉa.

- Mẹ anh thường nói, các người định cư đầu tiên phần lớn là những con người nghiêm cách. Dù thế nào đi nữa anh cũng chưa định sửa nó ngay vì đang là mùa nghỉ của tụi anh. Hơn nữa anh phải thường xuyên đến New York. Anh phải lo vụ của Potter vừa được chống án. Chắc em có nghe nói đến vụ này chứ? Việc buộc tội người đàn bà khốn khổ đó được ngụy tạo một cách trắng trợn. Anh muốn bào chữa cho bà ta ngay từ lúc đầu kìa.

- Em rất muốn đi xem anh cãi trong một ngày gần đây.

- Em cứ đến New York đi, hay bảo John đưa em đi. Thế chừng nào hai người mới chịu lấy nhau đây?

- Tụi em chưa nhất định ngày cụ thể, nhưng chắc chắn sẽ vào mùa thu này. Anh biết đấy, đứa con gái của John không thích chúng em lấy nhau. Con bé đã quen có John và sợ có người tranh mất tình cảm của bố đối với mình. Vì con bé sẽ vào đại học vào tháng Chín nên tụi em nghĩ mùa Tạ Ơn sẽ thích hợp nhất cho tất cả mọi người.

- Em cũng có vẻ hạnh phúc lắm đó. Rất có duyên và tràn đầy sức sống, hình như màu tóc vàng này rất hợp với em.

- Ồ sao quá nhiều lời khen thế? Anh không nên phá hư tình bạn của chúng ta có được không? - Elaine đáp lại trong tiếng cười - Nhưng anh nói đúng đấy, em rất hạnh phúc. John đúng là vị Hoàng Tử mà em hằng mong chờ. Và em cũng cảm ơn Chúa đã cho em gặp lại anh đúng như người mà em quen trước đây. Anh có thể tin em đi Adam, hồi năm ngoái khi anh trở về đây sau khi định ly dị với Menley, em thật sự rất lo cho anh.

- Ai mà không gặp phải những lúc khổ tâm như thế chứ?

Elaine liếc nhìn vào thực đơn, rồi cất giọng dí dỏm:

- Anh yên tâm đi, công ty Atkins mời anh ăn trưa hôm nay đấy. Anh không được cự nự đó. "Tưởng Nhớ" đang được rao bán và anh đã quyết định mua nó sau một thời gian thuê mướn, và như thế em sẽ có một số tiền hoa hồng kha khá đấy.

Khi hai người gọi thức ăn xong, Adam đứng lên.

- Đường dây còn bận lúc anh gọi điện cho Menley. Để anh gọi lại một lần nữa xem sao.

Một phút sau Adam trở lại, vẻ mặt lo lắng.

- Vẫn còn bận.

- Anh không có hệ thống báo sao?

- Menley rất ghét cái đó. Cô ấy cảm thấy thô lỗ khi bảo người ta chờ trong khi mình trả lời một đường dây khác.

- Chị ấy nghĩ như thế cũng đúng, nhưng cách đó rất tiện lợi - Elaine do dự - Hình như anh có vẻ lo âu. Bộ chị ấy chưa hoàn toàn bình phục hay sao?

- Cô ấy rất khỏe - Adam nói thật chậm rãi - Nhưng mỗi khi cô ấy sợ hãi cô ấy trở nên khủng khiếp lắm. Menley trở nên cuồng loạn mỗi khi cô ấy hồi tưởng lại tai nạn đó. Anh sẽ gọi lại một lần nữa, trong khi chờ đợi em muốn xem hình con bé không?

- Anh có mang theo à?

- Em nghĩ gì thế? - Anh thọc tay vào trong túi để lấy nó ra - Đây là tấm hình được chụp sau cùng. Con bé tên Hannah, tuần qua nó vừa tròn ba tháng tuổi. Nó tuyệt đẹp có phải không?

Elaine ngắm nhìn bức ảnh một lúc lâu.

- Đúng là con bé tuyệt đẹp!

- Nó giống Menley như đúc, nên có thể khi lớn lên cũng duyên dáng như thế - Adam kết luận một cách quả quyết. Anh nhét tấm hình vào trong bóp rồi đứng lên - Nếu đường dây vẫn còn bận, anh sẽ yêu cầu nhân viên tổng đài cắt ngang cuộc nói chuyện đó mới được.

Elaine nhìn anh ta len lỏi giữa các bàn ăn. Có lẽ anh ấy đang lo việc bỏ Menley ở nhà một mình với đứa bé.

"Elaine! "

Cô nhìn theo hướng gọi. Đó là Carol March, nhân viên quảng cáo ở New York độ năm mươi tuổi mà cô đã giới thiệu bán một căn nhà cho bà ta. Carol không để cho cô chào hỏi mà đã huyên thuyên:

- Em có biết gia tài của Vivian Carpen tới bao nhiêu không? Năm triệu đôla đấy ! Gia đình Carpenter không bao giờ đề cập đến vấn đề tiền bạc nhưng chính bà vợ của một người bà con tiết lộ ra bí mật này đấy. Và Viv luôn nói với mọi người là chị ta để hết tài sản lại cho chồng mình. - Em có nghĩ số tiền đó có thể làm khô hết nước mắt của Covey không?

Ba

Nghe điện thoại reo, Menley đoán chắc của Adam vì anh có nói sẽ gọi điện vào giờ này. Menley ôm đứa bé vào lòng rồi nhấc điện thoại lên. "Coi nào Hannah" - chị thì thầm. "Con đã uống hết phân nửa bình sữa thứ hai rồi còn gì. Với cái đà này con sẽ là đứa bé ba tháng duy nhất được ghi tên vào danh sách Những đứa bé cần kiểm tra trọng lượng".

Chị kẹp ống nói giữa vai và lỗ tai của mình trong khi vỗ vào lưng Hannah. Người gọi là Jane Pierce, biên tập viên của tờ Travel Times. Như thường lệ, Jane nói ngay vào vấn đề:

- Menley ơi, cô định ở suốt tháng Tám tại Cap phải không?

- Tôi cũng mong được như thế - Menley đáp lại - Ngôi nhà mà chúng tôi mướn dường như có vấn đề với hệ thống ống nước. Chúng tôi mới hay chuyện đó hôm qua. Tôi không thích những rắc rối về nhà vệ sinh nên sáng nay Adam đã chạy đi kiếm một ngôi nhà khác rồi.

- E rằng khó có thể tìm được một ngôi nhà tương đối tiện nghi phải không?

- Elaine, cô bạn cũ của Adam đang điều hành một công ty địa ốc. Chính cô Elaine đã tìm cho chúng tôi căn nhà đầu và cô ta nói có một ngôi nhà khác rất hợp cho chúng tôi, hy vọng Adam cũng sẽ nghĩ như thế.

- Nếu như thế thì...

- Chị Jane à, chúng em nên đi thôi, em rất muốn kiếm tư liệu cho một cuốn sách mới về các cuộc phiêu lưu của David. Adam nói có nhiều chuyện về vùng Cap này và em lấy nơi này làm cảnh trí cho cuốn sách của em.

David là người anh hùng bé nhỏ của một loạt sách cho thiếu nhi đã đưa Menley lên tượng đài vinh quang.

- Chị biết đây là một lời cầu xin ân huệ, Menley, nhưng em là người duy nhất có thể dựng được cảnh trí lịch sử mà chị đang cần cho bài viết của chị

- Jane Pierce van nài.

Khi Menley gác máy mười lăm phút sau đó, chị đã bị thuyết phục để viết một bài về vùng Cap Cod cho tờ Travel Times.

"Con yêu" - Chị vừa vỗ vào lưng đứa bé vừa thì thầm "Dù sao đi nữa cũng chính Jane là người đã cho mẹ cái cơ hội đầu tiên mười năm trước đây. Có đúng thế không? Đó điều tối thiểu mà mẹ có thể làm cho bà ta".

Hannah đang ngủ say trên vai chị.

Căn hộ này trên tầng hai mươi tám ở Đại lộ East End có một tầm nhìn tuyệt vời xuống con sông East và những cầu bắc ngang qua.

Rời bỏ Rye để trở lại New York sau cái chết của Bobby đã giúp chị thoát khỏi cơn điên loạn. Nhưng nếu đi khỏi được thành phố này vào tháng Tám là điều hay nhất. Sau cơn đầu tiên, vị bác sĩ phụ khoa của chị đã thúc chị đến khám một bác sĩ tâm lý.

- Chị mắc phải chứng rối loạn hậu chấn thương, mặc dù đó là một tình trạng bình thường sau một sự cố đau buồn, nhưng có cách để chữa trị nó và tôi khuyên chị nên đi khám ở một bác sĩ tâm lý.

Vì vậy, mỗi tuần một lần, chị đến gặp bác sĩ Kaufman và vị này bắt chị phải mau chóng đi nghỉ hè.

- Các cơn đó rất tự nhiên và về lâu lại còn rất có ích nữa. Hai năm sau cái chết của Bobby, chị luôn từ chối nhìn vào sự thật. Bây giờ chị đã có Hannah rồi, chị có thể đương đầu các cơn đó. Chị hãy đi nghỉ ngơi ở đâu đó, hãy thụ hưởng cuộc đời, nhưng nhớ phải mang theo thuốc của chị. Chị đừng ngại gọi điện cho tôi nếu chị cảm thấy cần, và nếu không có gì khác, tôi sẽ gặp lại chị vào tháng Chín.

"Chúng ta sẽ tha hồ mà vui đùa" - Menley thầm nghĩ.

Chị mang Hannah lên phòng, thay quần áo cho con bé trước khi đặt xuống giường và ru cho nó ngủ lại. "Bây giờ con phải ngoan và ngủ thật giỏi cho

mẹ" - chị thì thầm trong tai con bé.

Cổ và vai chị cứng đơ nên chị phải xoay đầu qua lại và ưỡn người cho đỡ mệt. Bộ tóc màu hung nâu của chị lắc lư quanh cổ áo thun. Menley ước gì mình cao thêm một tí nhưng ở vào cái tuổi ba mươi mốt, chị rồi cũng phải quen với chiều cao một thước sáu mươi hai của mình. Ít ra mình cũng khá cân đối, chị tự an ủi, và cái thân hình thon thả hiện giờ là hiệu quả của nhiều buổi tập thể dục trên tầng một của tòa nhà chị đang ở.

Trước khi tắt đèn, chị ngắm nhìn đứa con thân yêu của mình. Đúng là một phép lạ! Được lớn lên cùng người anh trai, chị không khác gì một thằng con trai, không thích búp bê lại mê đá banh hơn chơi bán hàng. Chị luôn cảm thấy thoải mái với đám con trai, hồi còn trẻ chị là người thân tín và vú em được ưa chuộng của hai đứa cháu mình.

Nhưng không có gì cho thấy tình yêu bao la mà chị cảm nhận được khi sinh Bobby, và lần này nó lại biểu lộ một lần nữa trước cái khuôn mặt tròn trịa của con bé đáng yêu mà tánh tình đôi khi khá thất thường.

Khi chị bước vào phòng khách, điện thoại lại reo vang. "Lần này chắc thế nào cũng là Adam vì có thể anh đã cố gọi cho mình trong lúc mình đang nói chuyện với Jane" - chị tự nhủ khi cầm máy lên.

Đúng là Adam.

- Chào anh yêu - chị nói bằng giọng thật vui vẻ - Anh có tìm được nhà không?

Không kịp trả lời câu hỏi, Adam hỏi lại đầy lo lắng:

- Anh đây em yêu. Em thấy thế nào? Con bé ra sao rồi?

Menley giữ im lặng trong khoảnh khắc. Mình không nên trách khi anh tỏ ra lo lắng như thế, tuy vậy chị không khỏi chọc ghẹo anh.

- Em thì không sao hết, nhưng em phải thú thật với anh là em không chăm gì được cho Hannah từ khi anh ra khỏi nhà lúc sáng nay. Anh chờ em một

chút để em đi coi thử nghe.

- Menley ơi!

- Anh tha lỗi cho em đi, nhưng sao anh cứ đặt có mỗi một câu hỏi mà thôi, có vẻ như anh đang chờ nhận tin xấu vậy.

- Anh rất tiếc em yêu, đừng giận anh nhé. Chỉ vì anh quá yêu hai người đó thôi, em có biết không, anh luôn muốn em và con lúc nào cũng khỏe mạnh. Anh đang ở cùng Elaine đây và tụi anh đã tìm được một ngôi nhà thật hết ý. Ngôi nhà của một thuyền trưởng, có gần ba trăm năm tuổi, trên Đảo Morris ở Chatham. Nó tọa lạc tại một nơi thật lý tưởng, ngay trên vách đá nhìn ra đại dương. Em sẽ thích nó mà. Nó có cái tên "Tưởng Nhớ" nữa đấy. Anh sẽ kể cho em rõ khi anh trở về. Anh sẽ về sau bữa ăn tối.

- Anh phải nhớ là anh còn lái xe suốt năm tiếng đồng hồ nữa đấy - Menley phản đối - và sáng nay anh đã làm một chuyến rồi. Đáng lẽ anh nên ở lại đó đêm nay và về đây lúc sáng sớm mai.

- Anh không bận tâm khi phải về trễ vì anh muốn ở cạnh bên em và con tối nay. Anh yêu em!

- Em cũng yêu anh - Menley đáp lại hết sức nhiệt tình.

Sau khi nói lời chúc ngủ ngon, chị gác máy và thì thầm một mình. "Em hy vọng lý do thật sự khi muốn trở về khuya như thế vì anh lo sợ khi để em ở nhà một mình với con bé mà thôi".

Bốn

31 tháng 7

Cầm tay vợ, Henry Sprague bước dọc theo bãi biển. Vài đám mây bay lả lướt trong ánh chiều dương, ông tự khen mình đã cột cái khăn choàng bằng len quanh đầu Phoebe. Đột nhiên ông có cảm nhận rằng, trời đêm tạo vẻ gì đó khác lạ cho phong cảnh. Loại bỏ mấy người đang tắm biển, bãi cát dài vô tận cùng khối nước lạnh của đại dương bao la dường như đã tìm được sự hòa hợp nguyên thủy với thiên nhiên.

Ông ngắm nhìn các con hải âu nhún nhảy nơi mép nước. Vỏ sò đủ màu nằm rải rác trên mặt cát ẩm ướt. Nhiều năm trước đây, ông tìm thấy một phao cứu sinh của chiếc tàu Andrea Doria mà sóng biển đã đánh dạt vào bờ.

Phoebe và ông rất thích những giây phút này trong ngày. Và cũng chính tại đây, Henry đã nhận thấy nơi người vợ của mình các triệu chứng đầu tiên của bệnh mất trí nhớ. Ngày hôm nay, với lòng nặng trĩu, ông biết mình không thể nào giữ bà vợ thân yêu ở nhà lâu hơn nữa. Người ta có cho bà uống Tacrine và đôi khi tình trạng của bà có vẻ khả quan hơn, nhưng rồi nhiều lần trong thời gian sau này, bà ta bỏ trốn mỗi khi ông bận làm một việc gì khác. Cách đây vài ngày, ông tìm thấy bà trên bãi biển này lúc hoàng hôn, bà đã đi ra rất xa, trong khi ông phóng ra, một ngọn sóng đánh bà té nhào, suýt chút nữa đã nhấn chìm bà.

Chúng mình đã có bốn mươi sáu năm hạnh phúc - ông tự nhủ - Mình có thể hàng ngày đến trung tâm chữa bệnh tâm lý thăm bà ấy kia mà. Và ông cho đó là giải pháp hay nhất. Ông biết ông không còn cách nào khác, tuy vậy ông rất khổ tâm khi phải quyết định như thế. Bà im lặng bước đi một cách vô hồn bên cạnh ông, chìm đắm trong cái thế giới bí mật của bà. Thật là một sự thật quá phũ phàng. Giáo sư Phoebe Cummings Sprague - một nhà sử học lừng danh giảng dạy tại trường Đại học Harvard, giờ đây không còn biết cách cột khăn choàng như thế nào kể cả việc mình đã ăn sáng hay chưa.

Ông nhận ra chỗ mà họ đang đứng và ngước mặt lên nhìn. Ngay phía sau đụn cát, ở bên trên một chút, ngôi nhà lộ rõ ở cuối chân trời. Nó nằm chơi vơi ngay bờ vách đá với vẻ kiêu kỳ, nó luôn tạo ra vẻ như một con chim ưng.

- "Này em Phoebe" - ông gọi nhỏ.

Bà xoay mặt lại và nhìn ông không chớp mắt, trán nhăn lại. Những cử chỉ này của bà bây giờ đã trở thành như máy móc. Lúc đầu bà chau mày lại để che giấu một cách tuyệt vọng sự mất trí nhớ của mình.

- Tôi đã nói với bà là Adam Nichols cùng Menley và đứa con Hannah của họ sẽ mướn nó trong suốt tháng Tám. Tôi sẽ mời họ đến nhà mình chơi vì tôi biết bà luôn có tình cảm quyến luyến đặc biệt dành cho Adam.

Adam Nichols. Đám sương mù dày đặc bao trùm tâm trí của Phoebe đã buộc bà phải cố gắng để hiểu những gì chồng mình vừa nói đang tan dần trong chốc lát. Bà nhớ lại, dường như lúc đầu mang tên Nickquenum mà.

Nickquenum, tiếng người thổ dân có nghĩa là: "Tôi trở về nhà". Tôi từng dạo quanh nó - bà tự nhủ - Tôi đã vào ngôi nhà đó rồi. Một người nào đó tôi từng quen - là ai mới được chứ - có làm một việc gì đó kỳ lạ. Không được để cho vợ của Adam đến ở đây. Rồi đám sương mù lại che kín các ý nghĩ của bà, bao trùm lấy đầu óc của bà. Bà nhìn chồng mình:

- Nhưng Adam Nichols là ai vậy?

Năm

1 tháng 8

Sccott Covey không thể ngủ trước mười hai giờ đêm.

Tuy nhiên có khi anh vẫn không ngủ được khi ánh sáng tờ mờ của buổi bình minh chiếu rọi trong căn phòng. Sau đó anh lại chìm trong một giấc ngủ chập chờn để khi thức dậy với cảm giác đang bị một cái gì đó siết chặt đầu mình, một cơn nhức đầu thật dữ dội.

Nhăn mặt vì đau đớn, anh hất tung tấm mền. Nhiệt độ đã hạ thấp trong đêm, nhưng anh biết việc đó không kéo dài. Đến trưa, mặt trời chiếu rực rỡ và họ sẽ có một ngày thật ấm áp của mùa hè mà gió biển sẽ làm cho dịu bớt. Tuy vậy trong căn phòng cũng khá lạnh và nếu Vivian có mặt trong đây, anh sẽ phải đóng cửa sổ lại trước khi nàng bước ra khỏi giường để làm việc đó.

Hôm nay sẽ là ngày làm lễ mai táng cho Vivian.

Trước khi ra khỏi phòng, Scott nhìn lại chiếc giường để nhớ lại trong suốt ba tháng họ lấy nhau, những lần mà anh mang cà phê đến tận giường khi nàng thức dậy.

Họ đắp mền thật kỹ và âm thầm uống cà phê bên nhau. Anh hình dung lại nàng để cái dĩa thật vững trên hai đầu gối chụm lại với nhau, lưng tựa vào chiếc gối và anh tưởng chừng nghe được cả tiếng cười giòn tan của nàng khi đề cập đến cái đầu giường bằng đồng.

- Mẹ em đã cho làm lại chiếc giường khi em được mười sáu tuổi - nàng kể lại với một giọng trầm đục - Bằng mọi giá em muốn có một chiếc giường như thế này nhưng mẹ bảo là em không hề có chút nghệ thuật nào về trang trí nội thất và bây giờ không còn ai nằm giường bằng đồng nữa cả. Việc làm đầu tiên khi em nhận lãnh phần tiền của mình là mua ngay một chiếc giường cổ nhất mà em có thể tìm được. Rồi nàng bật cười. Nhưng em phải

công nhận là một cái đầu giường được bọc vẫn êm hơn khi mình muốn tựa đầu vào đó.

Buổi sáng đó, anh đã lấy dĩa và tách bỏ xuống đất.

- Vậy em hãy tựa đầu vào người anh đi.

Thật kỳ lạ khi đúng ngay lúc này, kỷ niệm ấy lại hiện trong tâm trí của anh. Scott bước xuống bếp, pha cà phê, làm bánh mì nướng rồi lại ngồi trước quầy. Mặt tiền ngôi nhà nhìn ra đường, còn phía sau là Ao Oyster. Qua cửa sổ bên hông nhà, xuyên tán lá cây, người ta có thể nhìn thấy một góc ngôi nhà của gia đình Sprague.

Vivian có nói là không bao lâu nữa bà Sprague sẽ được đưa vào dưỡng trí viện.

- Henry không muốn em đến thăm bà ta nhưng mình phải mời ông ta ăn tối khi nào ông ở nhà một mình - Rồi cô tiếp - "Em rất thích đãi khách khi có anh bên cạnh em" - Nói xong cô choàng hai tay ôm lấy cổ anh - "Nhưng anh yêu em thật lòng chứ, có phải không Scott?"

Anh đã bảo đảm với cô bao nhiêu lần rồi, anh ôm chặt cô vào lòng làm cho cô cảm thấy vững lòng và tìm lại sự hăng say để nêu ra tất cả các lý do khiến cô yêu anh đến điên cuồng.

- Em luôn hy vọng chồng em sẽ cao hơn một thước tám mươi và quả thực đúng như thế thật. Em luôn hy vọng anh ta sẽ có mái tóc vàng và đẹp trai đến mức làm cho các cô gái khác phải chết mê chết mệt. Và như vậy là em đã được toại nguyện, tất cả những người đàn bà khác đều ghen với em, nhưng điều em muốn hơn hết là anh ta phải say mê em đến điên dại.

- Thì cũng đúng như trường hợp của anh đây. Anh đã nói điều này không biết đến lần thứ mấy ngàn rồi.

Scott nhìn chăm chăm ra cửa sổ, cố nhớ lại hai tuần lễ sau cùng, nhớ lại vài người thân của gia đình Carpenter và rất nhiều bạn bè đến chia buồn khi họ hay tin Vivian bị mất tích. Nhưng cũng có rất nhiều người khác không

làm việc đó. Cha mẹ cô luôn giữ khoảng cách. Anh biết là đối với rất nhiều người, anh chỉ là một thằng lấy vợ vì tiền mà thôi, một tên cơ hội chủ nghĩa. Có vài tờ báo ở Cap và Boston đăng bài phỏng vấn của nhiều người bảo rằng họ rất hoài nghi về nguyên nhân tai nạn.

Gia đình Carpenter là một dòng họ thế phiệt tại bang Massachusetts và đã tồn tại trong nhiều thế hệ. Vào những thời trước, gia đình đó có nhiều người làm thống đốc hay thượng nghị sĩ. Nên tất cả những gì liên quan đến gia đình này đều được in bằng chữ đậm trên báo chí.

Anh đứng lên, đi rót cho mình một tách cà phê khác. Nhưng đột nhiên cái viễn cảnh của tang lễ và mai táng cũng như sự hiện diện không thể tránh khỏi của các phóng viên thông tin đại chúng làm cho anh bối rối. Anh sẽ là điểm nhắm của toàn thể cử tọa.

- Các người cút xéo cho tôi nhờ, chúng tôi yêu nhau mà - anh hét thật lớn trong nhà bếp khi để bình pha cà phê xuống bàn.

Anh uống thật nhanh một ngụm nhưng vì nóng quá nên anh phải chạy lại bồn rửa để nhả nó ra.

Sáu

Họ dừng chân tại Buzzards Bay để mua một ít cà phê, bánh mì ổ nhỏ và tờ báo Boston Globe. Khi họ đi trên chiếc xe thùng chất đầy hàng qua cầu Sagamore, Menley thở dài:

- Anh có tin trên thiên đường cũng có cà phê ?

- Anh nghĩ là có, vì nếu không em sẽ không bao giờ đủ tỉnh trí để hưởng thụ cuộc sống vĩnh cửu - Adam đáp lại với niềm vui trong ánh mắt.

Họ lên đường lúc bảy giờ sáng, đến mười một giờ rưỡi trưa họ băng ngang qua con kênh Cap Cod. Hannah gần như đã ngủ say sau khi khóc suốt mười lăm phút khi vừa mới khởi hành.

Ánh nắng mặt trời phản chiếu trên các cấu trúc bằng thép của chiếc cầu. Chạy dài theo con kênh dưới chân họ, một chiếc tàu hàng chầm chậm tiến tới trước trên mặt nước gợn sóng lăn tăn. Vài phút sau họ lăn bánh trên Quốc lộ 6.

- Vào mỗi mùa hè, ngay tại chỗ này đây ba anh thường la thật to "Chúng ta đã trở về Cap lại rồi". Dường như ông chỉ cảm thấy mình thật sự trở lại nhà ngay tại đây mà thôi.

- Thế mẹ anh có tiếc đã bán ngôi nhà không?

- Không, vùng Cap không còn ý nghĩa gì đối với mẹ anh khi ba đã qua đời. Mẹ hạnh phúc hơn khi ở cùng các chị em gái của mình tại bang Bắc Carolina. Nhưng anh giống bố hơn. Anh như mang vùng đất này trong máu, vì gia đình anh đã định cư tại đây từ ba thế kỷ nay.

Menley hơi nhích người qua để nhìn chồng mình rõ hơn. Cuối cùng chị cảm thấy thật sự hạnh phúc khi trở về vùng Cap này với chồng. Họ chỉ định về đây vào mùa hè trước ngày sinh nở nhưng ông bác sĩ không cho phép chị đi xa như thế trước khi ở cữ. Mùa hè sau đó họ mua căn nhà ở

Rye và đang sắp xếp cuộc sống, vì thế việc đi nghỉ hè ở một nơi khác là không hợp lý chút nào.

Rồi họ mất đi Bobby. Đến lúc đó Menley cảm thấy mình không còn cái cảm giác đó nữa. Bù vào đó là một cảm giác tách rời khỏi thế giới, không còn biết xúc động, không thể nào đáp lại sự trìu mến của Adam được.

Năm ngoái Adam đến đây một mình. Chị đề nghị họ nên tạm thời xa nhau một thời gian và anh đành phải chấp nhận.

Anh đi được ba tuần thì chị mới nhận thấy mình đã có thai. Trong suốt thời gian đó, anh không hề gọi điện cho chị. Chị đã do dự suốt một thời gian dài, áy náy trong việc phải báo tin cho anh, tự hỏi không biết phản ứng của anh sẽ như thế nào. Rốt cuộc chị cũng phải gọi điện cho anh. Lời chào lạnh lùng và vô tình làm cho tim chị thắt lại. Nhưng đến khi chị nói:

- Này anh Adam, có thể đây là một tin mà anh không muốn nghe em báo cho anh, nhưng em đang mang thai và rất sung sướng với việc đó.

Quá bất ngờ, không để cho Menley nói tiếp, anh đã gào lên:

- Anh đến với em ngay đây.

Tiếng hét vui mừng của anh làm cho chị rưng rưng nước mắt.

Và chính ngày hôm nay, chị đang cảm nhận hơi ấm của bàn tay Adam trong bàn tay chị.

- Anh không biết chúng mình có cùng một ý nghĩ không nữa - anh nói.

Họ giữ im lặng trong khoảnh khắc, Menley cố kềm nước mắt cười thật tươi và nói:

- Anh có nhớ khi vừa sanh ra nó, Phyllis luôn cố gọi nó bằng được Menley Hannah không? - Và chị bắt chước cái giọng the thé của người chị dâu mình "Chị cho rằng rất đúng khi tiếp tục duy trì truyền thống gia đình và đặt cho đứa bé cái tên Menley nhưng chị yêu cầu đừng đặt thêm cho nó cái

tên Hannah. Tên đó bây giờ đã lỗi thời rồi. Tại sao không đặt tên Menley Kimberley, như thế mình có thể gọi nó bằng Kim, có phải dễ thương hơn không?"

Rồi chị lấy lại giọng bình thường của mình "Thật không thể tin được! "

- Anh hy vọng em không đưa anh ra làm bia đỡ đạn, em yêu - Adam cười nói - Anh cũng hy vọng Phyllis sẽ không làm cho mẹ em phải bực mình. Khi mẹ đi du lịch qua Ai Len với người con trai và cô con dâu. Phyl quyết định tìm kiếm nguồn gốc phả hệ thuộc hai nhánh của dòng họ. Anh dám bắt cá nếu chị tìm trong số các tổ tiên có ai đó là dân ăn cắp ngựa thì cũng không một người nào có thể biết được.

Họ nghe có tiếng lục đục ở băng sau. Menley ngoái nhìn ra sau.

- Em nghĩ chắc Nàng Công Chúa sắp sửa tham gia vào cuộc nói chuyện của chúng ta rồi đấy và anh cứ tin là cô nàng sẽ hét vì đói cho mà xem - Chồm người ra sau, chị nhét một que kẹo mút vào trong miệng Hannah — cầu xin sao nó ở yên cho đến khi chúng ta về đến nhà.

Chị bỏ cốc cà phê không vào trong túi xách và cầm tờ báo lên.

- Adam, anh nhìn xem. Trong đây có hình của hai vợ chồng mà anh nói với em. Vụ bà vợ đã chết trong khi lặn xuống biển. Lễ mai táng được cử hành hôm nay. Tội nghiệp anh chàng đó quá! Một tai nạn hết sức khủng khiếp!

Một tai nạn hết sức khủng khiếp! Chị đã nghe câu này bao nhiêu lần rồi nhỉ? Chúng gợi cho chị quá nhiều kỷ niệm đau buồn. Chị đang lái xe trên con đường đồng quê xa lạ đó, và Bobby đang ngồi trên băng sau. Hôm đó là một ngày nắng ráo, trời thật đẹp. Chị rất sung sướng. Chị hát thật to và Bobby bập bẹ hát theo. Đến đoạn đường ray không có ba-ri-e, mặt đất như đang rung chuyển. Một cái nhìn ra cửa sổ. Khuôn mặt hoảng hốt của người thợ máy. Tiếng gầm rú của chiếc xe lửa, tiếng đạp thắng rít chói tai trong khi chiếc xe lửa vẫn cứ ào ào lao tới. Bobby hét lên "Mẹ ơi, Mẹ ơi! ". Chị nhấn hết ga. Tiếng va chạm của chiếc xe lửa vào cánh cửa sau, ngang tầm với Bobby. Rồi chiếc xe lửa lôi chiếc xe hơi theo phía sau. Bobby vẫn khóc thét "Mẹ ơi, Mẹ ơi! ". Rồi hai con mắt đó từ từ khép lại. Có lẽ nó đã

chết rồi. Chị ôm con chặt vào lòng, vỗ về như đang ru nó ngủ trong khi miệng thì không ngừng hét "Bobby, tôi muốn thằng Bobby của tôi! Bobbbbby ơi!

Một lần nữa, Menley cảm thấy mồ hôi rịn khắp người. Chị bắt đầu run và chị phải kẹp hai tay giữa đùi mình để khống chế các cơn co giật liên hồi.

Adam nhìn thấy cảnh tượng này, khẽ thốt lên "ôi trời ơi!". Rồi đến một nơi rộng rãi cho xe đậu, anh liền chạy thẳng vào đó rồi đạp thắng. Anh ôm lấy chị, thật chặt.

- Không sao đâu em yêu, không có gì đâu.

Ở băng sau, Hannah khóc ré lên.

Menley bỗng biến sắc, đầu óc nàng quay cuồng như nghe chính Bobby đang vọng về "Mẹ ơi, Mẹ ơi!"

Hannah vẫn đang khóc thét.

- Anh làm cho nó nín được không! - Menley gào lên - Anh làm cho nó nín đi.

Bảy

Đã mười hai giờ kém mười lăm rồi. Elaine nhận xét khi liếc nhìn vào đồng hồ trên bảng điều khiển. Không mấy chốc nữa thôi, Adam và Menley sẽ về đến nơi, vì vậy muốn kiểm tra lại tình trạng ngôi nhà trước khí họ có mặt. Một trong các dịch vụ mà chị tặng cho khách hàng của mình là bảo đảm một lần quét dọn hoàn hảo trước và sau khi họ ở đó. Chị tăng tốc. Lễ mai táng Vivian Carpenter Covey đã làm cho chị trễ giờ.

Không cưỡng lại được cơn thúc giục, chị ngừng xe trước một siêu thị.

Mình sẽ mua một ít cá hồi hun khói vì Adam rất thích món đó. Chị thầm nghĩ món đó rất thích hợp với chai sâm banh chị luôn để trong tủ lạnh chỉ dành cho khách quí. Và có lẽ chị chỉ có đủ thời giờ để nguệch ngoạc vài ba chữ chúc mừng trước khi họ đến nơi.

Buổi sáng u ám đã biến thành một ngày nắng chói rực rỡ với nhiệt độ 20 độ. Elaine đưa tay lên kéo cái mui di động và nghĩ lại những lời chị đã tuyên bố với người phóng viên truyền hình. Ngay lúc khách đưa lễ tang chuẩn bị rời khỏi nhà thờ, chị thấy anh ta tiếp xúc với nhiều người trong cử tọa để đặt câu hỏi. Chị tiến thẳng đến anh ta và nói “Tôi có thể nói được gì không?".

Rồi nhìn thẳng vào máy quay, chị bắt đầu.

- Tên tôi là Elaine Atkins. Chính tôi đã bán ngôi nhà cho Vivian Carpentero ở Chatham cách đây ba năm. Trước khi chết, cô ta đã cùng chồng xem vài ngôi biệt thự rộng lớn hơn. Hai người đó rất hạnh phúc và họ định có con. Điều xảy ra là một thảm kịch, không có gì bí mật cả. Theo ý tôi, những kẻ phao tin đồn về ông Covey nên kiểm tra lại xem có bao nhiêu người đi biển trong ngày hôm đó không nghe được thông báo của các tuần tra bờ biển và suýt tí nữa bị chết chìm như họ khi trận bão nổi lên.

Khi nghĩ lại việc này, chị nở một nụ cười mãn nguyện. Chị chắc chắn Scott Covey đã để ý đến chị từ trong chiếc xe Limudin của mình.

Chị chạy ngang qua ngọn hải đăng và tiến vào trong vùng của đảo Morris có tên là Quitnesset, bỏ lại phía sau khu trú ẩn của Hiệp Hội Quốc Gia Bảo Vệ Thiên Nhiên Monomoy. Chị đi dọc theo đường mòn Awarks để quẹo vào con đường tư nhân dẫn đến ngôi nhà "Tưởng Nhớ". Khi qua khúc quanh, ngôi nhà xuất hiện và chị tưởng tượng xem phản ứng của Menley khi trông thấy nó lần đầu tiên.

Rộng lớn và sang trọng hơn phần lớn các ngôi nhà được xây từ thế kỷ XVIII, ngôi nhà đứng sững đó như một bằng chứng hùng hồn của tình yêu mà ông thuyền trưởng Andrew Freeman dành cho cô vợ trẻ vào đầu cuộc hôn nhân của họ. Nằm vững vàng trên bờ vách đá, lối kiến trúc đơn giản, hiện rõ trên bầu trời và biển cả. Nó nằm lẫn trong đám tường vi và các khóm đỏ chói của cây nhựa ruồi điểm đây đó trên nền đất bao quanh nó. Vài cây minh quyết và sồi lâu năm tạo ra những bóng râm rộng lớn giữa trời trưa.

Con đường dẫn đến ngôi nhà được lát đá và chạy quanh ngôi nhà cho đến bãi đậu xe ở sân sau, ngay trước cửa khu bếp. Elaine chau mày khi thấy chiếc xe của Carrie Bell. Carrie là một người giúp việc đắc lực nhưng luôn đi làm trễ giờ. Đáng lẽ giờ này chị ta phải đi rồi mới phải.

Elaine bắt gặp Carrie trong nhà bếp, cái túi xách nắm trong tay. Nét mặt gầy gò khắc khổ của bà hơi tái. Khi bà ta lên tiếng, cái giọng trầm nay có vẻ gấp gáp và hơi lớn tiếng.

- Ồ thưa cô Atkins, tôi biết là tôi có phần trễ nải, nhưng tôi phải ghé bỏ Tommy ở nhà mẹ tôi. Mọi thứ đều hoàn chỉnh, nhưng tôi muốn cho cô biết là tôi rất vui khi được rời khỏi nơi đây.

- Có chuyện gì vậy? - Elaine vội vàng hỏi.

- Trong đời, tôi chưa bao giờ hoảng sợ như thế này - Carrie cắt nghĩa với giọng run run - Tôi đang làm việc trong phòng ăn thì nghe có tiếng bước chân ở trên lầu. Tôi cứ nghĩ cô đang ở trên đó nên lên tiếng gọi. Không nghe trả lời, tôi mới bước lên xem. Cô Atkins, cô có nhớ cái nôi cũ xưa trong căn phòng trẻ nhỏ với cái giường chiếc lớn và giường nhỏ cho con nít không?

- Đương nhiên là nhớ chứ!

Mặt của Carrie tái mét hơn nữa. Bà nắm chặt lấy tay của Elaine.

- Cô Atkins ơi, cửa sổ thì đóng và cũng không có một ngọn gió nào thổi vào. Tấm trải giường hơi bị nhàu tựa như ai ngồi trên đó vậy. Còn cái nôi thì đung đưa. Có một người nào đó tôi không thấy được đang ngồi trên cái giường và đung đưa cái nôi.

- Thôi mà Carrie, chị nghe quá nhiều chuyện ma người ta đồn về ngôi nhà này kể từ khi nó bị bỏ hoang - Elaine đáp lại - Chị cũng biết là cái sàn bằng gỗ cũ gập ghềnh mà, cái nôi lúc lắc chỉ vì bước chân của chị quá nặng và có thể chị đã đạp phải một miếng ván sàn bị long ra mà thôi.

Ngay phía sau lưng họ, có tiếng một chiếc xe hơi đang lăn bánh trên lối đi. Gia đình của Adam vừa tới nơi.

- Chuyện này hết sức lố bịch - Elaine nghiêm khắc chỉ trích - Chị không được nói bất cứ điều gì cho gia đình Nichols nghe không - Chị ta nhắc nhở rồi xoay người lại nhìn Adam và Menley bước xuống xe. Nhưng chị cũng biết lời cảnh báo đó là vô ích, bởi Carrie Bell sẽ kể chuyện này cho bất cứ người nào muốn nghe.

Tám

Nathaniel Coogan phục vụ trong ngành cành sát Chatham từ mười tám năm nay. Quê quán ở Brook-lyn, Nat học đại học John - Jay ở Manhattan và đã trình luận án về tội phạm học khi gặp được người vợ ông ta. Bố mẹ vợ của ông ở tại Hyannis Port. Deb không muốn sống ở New York nên sau khi nhận được bằng, ông đã nhận ngay một chỗ làm tại Sở Cảnh Sát của Cap. Ở độ tuổi bốn mươi, là cha của hai thiếu niên, ông là một nhân vật đặc biệt ít thấy. Với tính tình cởi mở, hài lòng với cuộc sống gia đình cũng như trong công việc. Phải nói ông là một người đàn ông hạnh phúc. Nỗi lo âu duy nhất là mấy kí lô thừa mà cách nấu bếp tuyệt vời của bà vợ đã tặng thêm cho cái thân thể to lớn bình thường của ông.

Tuy nhiên, sau cái chết của Vivian, tâm trạng của ông có vẻ bất an lo lắng. Hay nói đúng hơn nó đã làm cho ông bận tâm suốt thời gian dài. Nat biết ông sếp của mình, Frank Shea, luôn cho rằng cái chết của Vivian Carpenter là do tai nạn. "Có hai vụ chết đuối khác trong ngày hôm đó - Frank nhấn mạnh - Vivian là chủ chiếc tàu và cô ta biết rõ vùng này hơn chồng mình. Nếu có người nào đó phải nghe tin tức khí tượng thì không ai khác hơn ngoài cô ta". Dù sao, vẫn có cái gì đó làm cho Nat phải băn khoăn. Giống như một con chó tìm được một khúc xương, ông ta không dễ gì từ bỏ các mối nghi ngờ của mình trước khi kiểm chứng hoặc loại bỏ chúng hoàn toàn.

Sáng ngày hôm đó, Nat đến sở cảnh sát rất sớm và xem xét thật kỹ các bức ảnh giảo nghiệm vị bác sĩ pháp y đã gởi từ Boston. Mặc dù ông được huấn luyện rất kỹ khi xem xét ảnh của nạn nhân một cách khách quan, nhưng hình ảnh của cái thân thể mảnh khảnh đó - chính xác hơn là những gì còn lại - bị phình lớn vì nước biển và mang nhiều vết cắn nham nhở của cá hay của loại thân giáp, vẫn làm cho ông phải giật mình. Án mạng hay tai nạn đây? Câu trả lời sẽ như thế nào?

Đến chín giờ, ông bước vào phòng làm việc của Jack và yêu cầu được nhận nhiệm vụ điều tra vụ án này.

- Tôi muốn phụ trách vụ này, đây là một vụ quan trọng.

- Lại thêm các linh lính của anh có phải không? Shea hỏi

- Đúng vậy.

- Tôi nghĩ anh sai rồi nhưng cũng sẽ không vô ích nếu chúng ta phải xem xét mọi khía cạnh của vấn đề. Thôi được rồi, anh cứ nhận nó đi.

Đến mười giờ, Nat đi dự đám tang của Vivian. Cô gái tội nghiệp này đến khi chết ngay cả một điếu văn cũng không có. Những khuôn mặt lạnh như đá của cha mẹ và chị em của Vivian Carpenter đang che giấu điều gì đây? Một nỗi khổ mà lòng tự trọng buộc họ phải che kín trước mắt thiên hạ hay sao? Có phải là sự phẫn nộ trước thảm kịch vô lý này không? Hay một tội lỗi nào đó chăng? Những thông tin đại chúng đã bình luận không sót một chi tiết nào về quá khứ đau buồn của Vivian. Những người chị của cô ta, một người là nhà phẫu thuật, một người là nhà ngoại giao, cả hai đều thành đạt và có hôn nhân tốt đẹp. Trong khi đó Vivian bị đuổi học vì hút cần sa và sau đó bỏ ngang việc học của mình. Dù không cần phải làm việc để kiếm sống nhưng cô ta vẫn kiếm việc làm và đến định cư tại vùng Cap này. Rồi cô ta bỏ việc làm đó để nhận một việc khác và tiếp tục làm như thế sáu bảy lần liên tiếp.

Ngồi một mình ngay hàng đầu, Scott Covey đã khóc sướt mướt từ đầu đến hết buổi lễ tang. *Chắc mình cũng giống như anh ta nếu như có việc gì đó xảy ra cho Deb*, Nat tự nhủ. Gần như bị thuyết phục là mình đã đi sai hướng, ông rời khỏi nhà thờ sau buổi lễ và nán lại để nghe ngóng các lời nhận xét của mấy vị khách.

Mà các lời nhận xét đáng được quan tâm lắm chứ! "Ôi tội nghiệp con bé Vivian đó quá. Tôi rất tiếc nhưng cô ta cũng quá quắt lắm có đúng không?"

Một bà đứng tuổi thở dài "Tôi biết mà, cô ta lì lắm".

Nat nhớ lại lời Covey bảo người vợ mình cứ tiếp tục ngủ khi anh ta đi lặn. Một phóng viên truyền hình đang nói chuyện với mọi người trong cử tọa, ghi nhận những lời bình phẩm của họ. Nat nhận thấy một cô gái tóc vàng

bước thẳng đến trước mặt anh ta. Ông nhận ra người này. Đó là Elaine Atkins, nhân viên địa ốc. Ông kín đáo tiến lại gần để nghe.

Khi cô ta kết thúc, Nat liền ghi nhận một chi tiết vào cuốn sổ tay của mình. Elaine Atkins nói là hai vợ chồng Covey đang tìm kiếm một ngôi nhà lớn hơn và dự định có con. Có vẻ như cô ta quen họ khá thân đấy. Ông quyết phải có một cuộc nói chuyện với cô Atkins này mới được.

Khi trở về văn phòng làm việc, ông lấy ra các bức ảnh giảo nghiệm, cố tìm kiếm những điểm quan trọng để xem xét.

Chín

Menley lách khỏi cánh tay của Adam để lăn ra mép giường. Anh lẩm bẩm gọi tên chị nhưng mắt vẫn cứ nhắm lại. Chị đứng lên, mặc áo ngủ vào, rồi ngắm nhìn anh với nụ cười tràn đầy hạnh phúc. .

Vị luật sư tài ba này có thể làm rung động cả một bồi thẩm đoàn với tài ăn nói của mình, lại dường như hoàn toàn bất lực trong giấc ngủ. Anh ngủ trong tư thế nằm sấp, đầu gối đè lên hai tay. Mớ tóc rối nùi với nhiều sợi bạc điểm đó đây cho thấy sự khởi đầu chứng rụng tóc.

Căn phòng khá lạnh nên Menley kéo mền đắp lên tận cổ Adam và không quên hôn nhẹ lên trán chồng. Ngày chị hai mươi sáu tuổi, chị có tuyên bố là mình không tìm được một người đàn ông nào đủ hấp dẫn để lấy làm chồng. Hai tuần sau đó, chị gặp Adam trên chiếc tàu chở khách Sagafjord. Chiếc tàu đi một chuyến vòng quanh thế giới và vì Menley có viết nhiều bài về miền Viễn Đông, nên chị được mời diễn thuyết vài buổi về khu vực Bali-Singapour.

Trong ngày thứ hai, Adam đến làm quen với chị trên boong tàu. Anh đi thu thập vài bằng chứng ở Úc châu và bị thôi thúc phải dành một chỗ trong chuyến đi này.

Khi gặp chị anh giải thích rằng: "Hành trình này có nhiều chặng dừng chân và việc đó giúp tôi có một tuần lễ nghỉ xả hơi thật sự". Chỉ đến cuối ngày, chị mới hiểu tại sao mình lại hủy cuộc đính hôn của mình ba năm trước đây.

Nhưng đối với anh mọi việc xảy ra hoàn toàn khác. Anh chỉ cảm thấy mến chị lần hồi trong suốt một năm sau đó. Đôi khi Menley tự nhủ rằng có thể chị không gặp lại anh, nếu như anh không ở cách nhà chị có ba con đường trong khu vực Manhattan.

Tuy nhiên, do họ cùng chung quan điểm và những nét tương đồng nên đó cũng là phần quan trọng giúp họ gần nhau hơn. Hai người đều sinh trưởng tại New York và cả hai cùng có một nỗi đam mê cho khu vực Manhattan dù

họ sống trong hai môi trường hoàn toàn khác nhau. Gia đình Adam có một căn hộ rộng lớn trên Đại Lộ Công Viên và theo học tại trường Collegiate. Chị sống những năm tuổi thơ của mình tại Stuyvesant Town, trên đường 14, nơi mà mẹ chị vẫn còn đang sống và theo học các trường đạo trong khu vực. Nhưng có sự trùng hợp lạ kỳ là cả hai đều lấy bằng đại học của trường Georgetown, dù với chín năm cách biệt. Cả hai đều yêu thích biển cả; Adam luôn đi nghỉ hè tại Cap Cod trong khi chị thường đi bơi tại bãi biển Jones.

Khi họ bắt đầu trở nên thân thiết hơn, Menley nhận thấy Adam rất hài lòng với cuộc sống độc thân ở tuổi ba mươi tư của mình. Cũng đúng thôi! Là một luật sư nổi tiếng, có một căn hộ sang trọng tại Manhattan với vô số bạn gái. Đôi khi nhiều tuần lễ liền anh không hề gọi điện cho chị.

Ngày anh tỏ tình với chị, Menley nghi ngờ quyết định này có liên quan đến ngày sinh nhật thứ ba mươi lăm cận kề. Nhưng điều đó không mấy quan trọng đối với chị. Sau khi lấy nhau, chị mới nhớ lại câu nói của một người chị. "Trong một hôn nhân đôi khi người đàn ông và người đàn bà không yêu nhau cùng một mức độ. Sẽ là điều tốt nếu người phụ nữ ít si tình hơn".

"Tại sao sẽ là điều tốt hơn chứ?" - Menley tự hỏi và đứng nhìn Adam ngủ một cách yên lành. "Có gì tệ hại hơn đâu nếu mình cũng yêu anh ấy quá nhiều".

Đã bảy giờ rồi. Ánh nắng rọi chiếu vào căn phòng xuyên qua màn sáo được thả xuống. Căn phòng này được trang trí đơn sơ chỉ với một chiếc giường có tán, một bàn trang điểm, một cái tủ và một chiếc đèn ngủ cùng một cái ghế thẳng. Tất cả đều là đồ cổ. Elaine có nói với chị rằng, trước khi chết, ông Paley và vợ có đi rảo các phòng bán đấu giá để tìm mua đồ đạc thuộc đầu thế kỷ XVIII.

Menley rất thích mỗi căn phòng đều có lò sưởi riêng dù điều này không mấy cần thiết cho thời tiết tháng Tám. Căn phòng kế cận phòng họ nhỏ hơn nhưng rất thích hợp cho em bé. Menley siết chặt hơn nữa sợi dây buộc áo choàng khi bước đi trong hành lang.

Khi mở cánh cửa phòng của Hannah, một ngọn gió lùa lạnh buốt trùm lấy chị. Đáng lẽ mình phải để thêm một cái mền bông trong này mới phải, Menley tự trách về khuyết điểm này. Trước khi đi ngủ chị có vào xem đứa bé lúc mười một giờ đêm, tuy do dự nhưng cũng không muốn đắp thêm mền cho con bé. Tất nhiên là trong đêm nhiệt độ đã hạ khá nhiều.

Menley vội vã bước lại chiếc giường nhỏ. Bé Hannah ngủ thật say, cái mền bông đắp quanh người cô bé. "Mình đâu thể nào quên được nếu đêm qua mình có đến đây" - Menley thầm nghĩ "Ai đắp mền cho nó vậy kìa?"

Rồi chị cảm thấy sao mình quá khờ. Có lẽ đêm qua Adam đã thức dậy và qua đây xem con bé. Song chị lại tự thắc mắc vì rất hiếm khi anh ấy làm việc đó. Hay chính chị đã đến phòng con bé? Có lẽ do chị uống thuốc an thần nên chị trở nên đờ đẫn.

Chị muốn hôn con bé lắm nhưng sợ nó thức dậy. "Thôi để sau đi thiên thần bé nhỏ của mẹ" - chị thì thầm. Trước hết mình cần uống một tách cà phê cho sảng khoái mới được.

Chị đứng lại ngay đầu cầu thang, đột nhiên cảm thấy trống ngực đánh thình thịch, một cảm giác buồn vô hạn. Một nỗi lo sợ đột biến chiếm lấy người chị. *Mình cũng sẽ mất Hannah thôi. Không, không! Thật lố bịch!* - Chị kịch liệt phản đối - *Làm sao mình lại có thể nghĩ như thế được chứ?*

Chị vào nhà bếp pha cà phê. Mười phút sau với một tách nóng hổi trong tay, chị bước lại đứng ngay cửa sổ nhỏ nhìn ra biển, chiêm ngưỡng Đại Tây dương bao la tuyệt diệu trong ánh nắng mặt trời.

Ngôi nhà nằm đối diện với Monomoy Strip, một mũi đất dài chia đôi đại dương với vịnh mà Menley luôn nghe nói là nơi thường xảy ra vô số vụ đắm tàu chết người. Vài năm trước đây, biển cả có đào một lối đi trên bãi cát và Adam đã chỉ cho chị xem nơi mấy ngôi nhà bị chôn vùi trong lòng nước sâu. Nhưng "Tưởng Nhớ" nằm rất chắc chắn trên bờ vách đá, khá sâu ở phía sau để không bao giờ gặp phải tình trạng đó.

Menley ngắm nhìn các con sóng đánh trên lưỡi cát, hất tung các chùm bọt biển trắng xóa lên trời cao. Ánh mặt trời nhún nhảy trên các ngọn sóng

trắng tinh. Có rất nhiều tàu đánh cá xuất hiện cuối chân trời. Chị mở cánh cửa kính ra để nghe tiếng kêu của mòng biển và tiếng chiêm chiếp của lũ chim sẻ.

Chị vui tươi rời khỏi cửa sổ. Chỉ mới ba ngày thôi mà chị cảm thấy rất thoải mái. Chị đi hết phòng này qua phòng khác, tưởng tượng xem phải trang trí chúng như thế nào nếu chị trở thành chủ nhân của ngôi nhà này. Căn phòng chánh chỉ có mỗi một món đồ cổ. Đồ đạc trong các căn phòng kia toàn là những thứ rẻ tiền, hoặc đồ phế thải.

Duy chỉ có chiếc băng ghế dài màu xanh táo có thể tân trang lại. Chị lướt bàn tay mình trên đó để cảm nhận các sớ mịn màng của gỗ hồ đào.

Gia đình Paley đã tiến hành các sửa chữa trọng yếu. Toàn bộ mái nhà gần như mới nguyên kể cả hệ thống sưởi ấm. Hệ thống ống nước và điện vừa được thay mới. Tuy nhiên phần trang trí nội thất như giấy dán tường thì bạc màu, phòng ăn toàn là những thứ tởm lợm, các trần giả nghịch chỏi với kích thước hoàn hảo của hai phòng khách và thư phòng. Nhưng chẳng có gì quan trọng cả, ngôi nhà mới đáng kể. Menley thầm nghĩ nếu như họ trở thành chủ nhân, sẽ dùng một phòng để đặt bàn làm việc, và sẽ trang trí một phòng tuyệt đẹp cho Hannah và bạn của nó vui chơi thỏa thích.

Chị lướt các ngón tay trên khung gỗ căn phòng nhỏ dành cho ông mục sư cạnh lò sưởi. Người ta kể cho chị biết hồi xưa mấy người nhập cư đầu tiên thường mời ông mục sư một ly rượu mỗi khi ông đến thăm viếng bất cứ gia đình nào. Ông mục sư tội nghiệp đó chắc cần lò sưởi lắm - chị thầm nghĩ. Bởi vì vào thời đó, người ta hiếm khi đốt lửa trong phòng khách cho nên các tăng lữ thường bị lạnh cóng.

Các gia đình định cư đầu tiên tại vùng Cap hầu như chỉ sống trong một căn bếp rộng lớn, căn phòng được làm ấm bởi một lò sưởi, nơi phát ra nhiều mùi hương thom ngon ngào ngạt. Chính tại đây những trẻ nít làm bài trên chiếc bàn ăn dưới ngọn nến và tất cả quây quần bên nhau trong các đêm đông giá lạnh. Menley tưởng tượng đến những con người sống trong thời đó với định mệnh bi thảm của họ.

Chị nghe tiếng chân trên cầu thang và bước ra cửa. Adam đang đi xuống với Hannah trên tay.

- Ai nói là anh không thể nghe Hannah khóc chứ? - Anh tỏ ra hãnh diện - Con bé được thay quần áo rồi và đang đói lắm đây.

Menley đưa tay bồng lấy đứa bé.

- Đưa đây cho em. Em thật hạnh phúc khi chúng ta cùng chung sức lo cho nó và thỉnh thoảng mới gọi một đứa giữ em thôi. Nếu đứa con riêng của chồng tương lai Elaine không phải là một đứa hậu đậu thì chúng ta sẽ có một mùa hè lý tưởng đấy.

- Chừng nào con bé tới vậy?

- Em nghĩ khoảng mười giờ thì phải.

***

Đúng mười giờ, một chiếc xe con xanh chạy vào lối đi. Menley nhìn Amy bước đến ngôi nhà, ngắm nhìn cái dáng mảnh khảnh với bộ tóc dài vàng óng được cột thành đuôi ngựa của nó. Có một nét gì đó thật hung dữ toát ra từ người con bé - có thể cách nó thọc hai tay vào trong túi quần và hai vai cứng đơ trong lúc bước đi dường như đang khiêu khích một ai đó.

"Mình không biết có nên..." Menley tự hỏi trong lúc ra mở cửa.

Adam ngước mắt lên khỏi mớ giấy tờ đang bày trên bàn.

- Em không biết có nên cái gì?

- Suỵt!

Tuy nhiên khi vào đến nhà, Amy lại cho thấy một cảm giác khác hẳn. Cô ta tự giới thiệu rồi bước ngay đến đứa bé đang nằm trong cái cũi dành cho nó được đặt trong bếp.

- Chào Hannah.

Cô ta lắc lắc bàn tay mình nhè nhẹ cho đến khi Hannah chụp lấy một ngón tay.

- Hay lắm! Em trông khỏe lắm đấy. Em nghĩ chúng ta có thể làm bạn với nhau được không?

Adam và Menley nhìn nhau. Nét dịu hiền của cô bé có vẻ thành thật đấy. Sau vài phút trò chuyện với Amy, Menley cho là Elaine đã đánh giá thấp kinh nghiệm của đứa con riêng chồng tương lai của cô ta. Amy bắt đầu giữ trẻ khi mười tuổi và mới đây thôi đã trông chừng một cặp song sinh suốt một năm trời. Cô bé muốn trở thành cô giáo dạy mẫu giáo.

Họ đã đồng ý với nhau là Amy sẽ đến canh giữ bé Hannah nhiều lần trong tuần để Menley có thời gian làm các cuộc tìm kiếm tư liệu cho cuốn sách của chị và thỉnh thoảng ở lại đêm mỗi khi hai vợ chồng muốn đi chơi tối.

Trước khi Amy ra về, Menley nói:

- Tôi rất mừng là Elaine đã giới thiệu em, Amy à. Thế em có muốn hỏi gì không?

- Có... mà thôi, không có gì quan trọng lắm đâu.

- Nhưng điều đó là gì thế?

- Không, thật sự không có gì.

Khi cô bé đã đi xa, Adam mới nói:

- Có vẻ con bé sợ cái gì đó.

Mười

Ngồi trên băng ghế ngoài hàng hiên, Henry Sprague lật xem cuốn album để trên đùi. Phoebe ngồi cạnh ông, chăm chú theo dõi. Ông chỉ vào các bức ảnh.

- Đây là ngày mà lần đầu tiên chúng mình đưa mấy đứa nhỏ đi xem ngọn núi Plymouth. Bà có kể cho chúng nghe việc mấy người định cư đầu tiên đổ bộ tại đây. Lúc đó chúng mới tám hay mười tuổi gì đó nên mê mẩn nghe bà kể. Bà có cái tài thêu dệt câu chuyện thành một chuyện phiêu lưu hết sức hấp dẫn.

Ông nhìn sang bà. Trong ánh mắt đó không có một dấu hiệu nào cho thấy có được sự hiểu biết nhưng bà vẫn làm ra vẻ cho ông vui lòng. Lúc hai giờ sáng, Henry thức giấc và nhận thấy Phoebe không còn nằm bên cạnh ông. Quá hốt hoảng, ông vội vàng nhảy ra khỏi giường, run sợ bà lại trốn mất một lần nữa. Tuần vừa qua, sau khi ông đã cho thay các ổ khóa đặc biệt vào các cửa, bà đã thoát được bằng cánh cửa sổ nhà bếp. Ông đã đuổi bắt được khi bà cho nổ máy xe.

Đêm qua, ông tìm thấy bà trong nhà bếp với bình nước nóng đã cắm điện và một bếp lò ga đang cháy không. Tuy nhiên, ông đã nhận được tin của dưỡng trí viện là ngày một tháng Chín sẽ có một chỗ trống.

- Mấy đứa nhỏ nào dễ thương quá vậy. Thế tên chúng là gì? - Phoebe bất chợt hỏi:

- Richard và Joan.

- Bây giờ chúng đã lớn chưa?

- Lớn rồi. Richard đã bốn mươi ba tuổi. Nó đang sống với vợ con tại Seattle, còn Joan thì bốn mươi mốt, sống cùng chồng và đứa con gái tại bang Maine. Em yêu, em có biết là em có ba đứa cháu không?

- Tôi không muốn coi hình nữa, tôi đói rồi đây.

- Em vừa ăn sáng mới có mấy phút thôi mà Phoebe.

- Không, không phải như thế đâu - giọng bà trở nên ngoan cố.

- Thôi được rồi, chúng mình đi làm cái gì đó cho em ăn nghe. Ông choàng vai bà khi đứng lên. Ông rất tự hào về dáng cao lớn và lịch lãm, cái cảm giác tự tin mặn nồng thoát ra từ cơ thể của bà. *Ôi, ước gì tôi có thể sống lại một ngày, dù chỉ một ngày duy nhất thôi, giống như các ngày mà chúng tôi đã sống trước đây*, ông thầm nghĩ.

Trong khi Phoebe ngấu nghiến ăn một ổ bánh mì nhỏ chấm với sữa, ông báo cho bà biết là họ sắp có khách.

- Một ông tên Nat Coogan. Chỉ là chuyện công việc thôi - Ông nhẹ nhàng nói.

Vì ông biết rằng không cần phải cắt nghĩa cho Phoebe biết Nat Coogan là một thanh tra cảnh sát và ông ta muốn hỏi ông về Vivian Covey.

***

Ngang qua ngôi nhà của Vivian Carpenter, Nat ngắm nhìn rất kỹ. Đây là một ngôi nhà đặc trưng của vùng Cap mà theo năm tháng đã được sửa chữa và thêm vào các phần phụ tạo thành một khối nhà thật đồ sộ. Được bao quanh bằng bông tử dương xanh và hồng ở trên các bệ cửa sổ, đây đúng là một ngôi nhà đáng được in trên các bưu thiếp, dù cho các phòng có phần hơi nhỏ một chút. Nhưng ngôi nhà được gìn giữ hết sức cẩn thận và tọa lạc trên một khuôn viên rất có giá trị. Theo lời của Elaine Atkins, Vivian và Scott Covey đang tìm kiếm một ngôi nhà rộng hơn cho gia đình tương lai của họ.

Thế ngôi nhà này sẽ được rao bán với giá bao nhiêu? - Nat tự hỏi - Tọa lạc ngay tại Oyster Pond với nửa mẫu đất. Nửa triệu không? Tờ di chúc của Vivian để lại toàn bộ tài sản cho người chồng và đó là một số vốn khổng lồ mà Scott Covey sẽ được hưởng.

Ngôi nhà của gia đình Sprague nằm ngay sát bên. Cũng rất dễ thương nhưng theo một phong cách khác hẳn. Một ngôi nhà "saltbox" rất đặc trưng của vùng New England, có thể được xây dựng vào cuối thế kỷ XVIII. Nat chưa hề gặp gia đình Sprague nhưng ông có đọc qua các bài viết của Giáo sư Phoebe Sprague trong tờ Cap Cod Times. Các bài viết thường kể về các sự kiện đầu tiên và các truyền thuyết của vùng Cap. Nhưng mấy năm gần đây ông không còn thấy xuất hiện trên mặt báo nữa.

Khi Henry Sprague ra mở cửa, mời ông vào và giới thiệu cho vợ của mình, Nat hiểu ngay tại sao Phoebe Sprague không còn viết báo được. "Căn bệnh Alzheimer" - ông thầm nghĩ. Và với sự cảm thông chia sẻ khi ông nhìn thấy các vết hằn vì mỏi mệt quanh miệng và ánh mắt đầy nỗi buồn nhẫn nhục của Henry Sprague.

Ông từ chối tách cà phê được mời.

- Tôi sẽ không quấy rầy quý vị lâu, tôi chỉ muốn hỏi vài câu thôi. Thưa ông, ông có quen biết Vivian Covey không?

Henry Sprague trả lời ngay. Với bản chất trung thực, ông không muốn giấu điều gì.

- Như ông đã biết, Vivian đã mua ngôi nhà đó được ba năm rồi. Chúng tôi có đến đó thăm cô ta. Và ông thấy đấy, bà vợ tôi không được khỏe, hơn nữa căn bệnh của bà cũng bộc phát vào đúng thời điểm đó. Chúng tôi rất khó chịu khi Vivian rất thường đến thăm chúng tôi. Cô ta học nấu vài món ăn và đem cho chúng tôi những thứ mà cô ta đã học nấu được, đến nỗi vợ tôi cảm thấy bực mình. Dù Vivian chỉ muốn tỏ ra tử tế với chúng tôi thôi nhưng tôi đành phải yêu cầu cô ta chấm dứt các cuộc thăm viếng tùy hứng đó.

Ông ta ngưng một lúc rồi tiếp.

- Về mặt tình cảm tôi nghĩ Vivian là một con người rất nhạy cảm.

Nat gạt đầu, ghi nhận sự việc. Điều này khớp với những gì ông ta đã thu thập được từ các nguồn thông tin khác.

- Vậy ông có biết gì về Scott Covey không?

- Đương nhiên là tôi có gặp anh ta. Tuy họ tổ chức lễ cưới bí mật nhưng sau đó cô ta có làm một bữa tiệc tại nhà và chúng tôi được mời đến dự. Đó là vào tháng Năm, nhưng chỉ có gia đình cô ta cùng một số ít bạn bè thân thiết và vài người láng giềng có mặt mà thôi.

- Thế ông nghĩ Scott Covey là người như thế nào?

Henry Sprague tránh việc trả lời thẳng câu hỏi.

- Vivian tỏ vẻ rất hạnh phúc và tôi thấy mừng cho cô ta. Tôi thấy Scott rất chăm chút cho cô ta.

- Sau đó ông có thường gặp họ không?

- Chỉ thỉnh thoảng thôi. Họ thường xuyên dùng tàu để đi biển. Có khi chúng tôi tổ chức một buổi tiệc nướng ở sân sau, chúng tôi hay trao đổi vài câu nói đùa với nhau.

- Tôi hiểu rồi - Nat cảm nhận Henry Sprague chưa nói hết sự thật, rồi ông hỏi tiếp:

- Thưa ông Sprague, ông cho rằng Scott chăm chút vợ mình. Nhưng ông có thật sự nghĩ rằng anh ta có thật lòng yêu vợ mình hay không?

Sprague trả lời câu này không mấy khó khăn.

- Chắc chắn là anh ta đã hành động giống như cảm xúc của mình. I

Nhưng có một cái gì đó khác nữa nên Henry lại do dự. Có thể người ta sẽ cho ông là một con người nhiều chuyện nếu ông kể lại sự kiện xảy ra hồi tháng Sáu. Ông đã đưa Phoebe đến tiệm uốn tóc và Vivian cũng có mặt ở đó. Để giết thời giờ trong khi chờ đợi, ông băng qua đường, vào quán Cheshire Pub để uống một ly bia và xem trận cầu giữa hai đội Red Sox và Yankees.

Scott Covey cùng đang có mặt trong quán và ngồi tại quầy. Hai người đã nhìn thấy nhau và Henry có chào anh ta. Ông không hiểu sao Covey lại tỏ ra bối rối. Một lúc sau, có một cô gái trông thật rực rỡ độ ba mươi tuổi bước vào trong quán. Covey liền đứng dậy.

- Trời ơi Tina, em làm gì ở đây thế này? - anh ta nói - Anh cứ cứ tưởng em có một buổi diễn tập vào chiều thứ ba kia mà.

Cô gái đó nhìn anh ta với ánh mắt ngạc nhiên nhưng rồi trấn tĩnh ngay.

- Ồ anh Scott, quả là một ngạc nhiên hết sức thú vị khi gặp anh ở đây. Không, chiều nay em không có diễn tập. Mấy đứa bạn hẹn gặp nhau ở đây hay tại quán Impudent Oyster. Em đến trễ và nếu như bọn chúng không có ở đây em phải đến quán kia mới được.

Sau khi cô ta đi rồi, Scott mới nói cho Henry biết cô ta thuộc một ca đoàn của một vở nhạc kịch đang trình diễn tại nhà hát Cap.

- Vivian và tôi có đến đó xem buổi trình diễn đầu tiên và sau đó có nói chuyện với cô ta trong nhà hàng - anh ta cắt nghĩa thật rành mạch.

Nhưng nửa giờ sau đó khi Henry đến rước Phoebe, Scott vẫn còn chờ vợ mình tại quầy tiếp tân. Khi Vivian bước ra, ông nghe Scott nói với Vivian là thời gian chờ đợi không lâu gì cho lắm, rằng anh ta cùng Henry đã xem trận banh trên tivi trong lúc ăn trưa. Ngay lúc đó Henry tự hỏi phải chăng Scott đã cố ý không nói cho vợ mình biết chuyện đã gặp Tina trong quán.

Chắc là không đâu, ông nghĩ lại. Có thể Scott không kể lại việc này vì đối với anh ta nó không quan trọng cho lắm. Cũng rất có thể ông đã tưởng tượng quá nhiều khi nghĩ rằng Scott tỏ ra bối rối trong ngày hôm đó. Chúng ta không nên ngồi lê đôi mách, ông tự nhủ khi ngồi đối mặt với viên thanh tra "Tại sao phải tiết lộ ra chi tiết này chứ?"

"Có lẽ ông ta đang giấu mình một cái gì đó. Nhưng là cái gì mới được chứ?" - Nat tự hỏi khi chìa tấm danh thiếp cho Henry.

Mười một

Menley lái xe đưa Adam ra phi trường Bamstable

"Trông anh có vẻ bực bội?" - chị trêu anh khi đậu trong bãi xe dành cho hành khách.

Khuôn mặt buồn bã của Adam bỗng sáng lên trong khoảnh khắc với nụ cười.

- Đúng vậy. Những chuyến đi tới lui không ngừng giữa đây và New York làm cho anh bực mình. Anh không thể để em cùng Hannah ở một mình và anh cũng không muốn xa vùng Cap này.

- Tội nghiệp anh yêu của em - Menley nói bằng giọng chọc ghẹo của mình và lấy hai tay nựng vào mặt Adam - Hai mẹ con em sẽ nhớ anh nhiều lắm. Và sau một khắc do dự, chị nói thêm - Chúng mình vừa có hai ngày thật tuyệt vời, anh có thấy thế không?

- Hai ngày thật sự hết ý.

Chị chỉnh lại cà vạt của anh. "Em thích thấy anh mặc quần soọc và mang dép hơn".

- Anh cũng vậy. Men à, em có chắc là em không muốn có Amy ngủ lại đêm trong nhà với em và con không?

- Chắc chắn và nhất định. Adam ơi, em xin anh.

- Thôi được rồi em yêu. Tối nay anh sẽ gọi cho em - Anh chồm người ra băng sau gãi gãi bàn chân nhỏ bé của Hannah "Hãy ngoan nghe không, bé yêu của ba".

Hannah nở một nụ cười rạng rỡ khi Adam biến mất trong nhà khách sân bay với cái vẫy tay chào.

Sau bữa ăn trưa, Adam nhận một cuộc điện thoại khẩn cấp tại phòng làm việc. Một phiên tòa đặc biệt được triệu tập để bác bỏ đơn xin tại ngoại của bà Pottor, thân chủ của anh. Tòa án cho rằng bà ta đã hăm dọa bà mẹ chồng của mình. Adam hy vọng có thể ở mười ngày liền tại Cap nhưng vụ kiện này khá quan trọng nên anh cảm thấy mình phải đích thân lo vụ này mới được. Thế là anh phải ra đi mặc dù anh hoàn toàn không yên lòng khi để Menley ở nhà một mình.

Menley lái xe ra khỏi phi trường, đi quanh bùng binh và chạy theo bảng chỉ dẫn để vào đường 28. Chị đến một ngã tư cắt ngang đường sắt và tự nhiên mồ hôi lạnh lấm tấm trên trán chị. Chị ngừng xe lại, đưa ánh mắt lo âu nhìn hết hướng này rồi đến hướng kia. Có một chuyến xe lửa chở hàng, nhưng còn rất xa trên đường ray. Nó đang đậu lại, đèn báo hiệu không chớp, ba- ri- e chưa được bỏ xuống. Nhưng toàn thân chị tê cứng, không thể cử động được.

Mấy tiếng kèn xe ở phía sau buộc chỉ phải quyết định. Chị nhấn thêm ga và chiếc xe phóng qua khỏi đường ray. Chị phải thắng thật gấp để không đụng vào chiếc xe ở phía trước- "Ô Chúa ơi, xin giúp con, con van xin Ngài đó" - chị cầu nguyện. Trên băng sau Hannah bắt đầu khóc ré lên.

Menley cho xe rẽ vào bãi đậu của một nhà hàng và đậu ở nơi xa nhất. Sau đó chị bước xuống và mở cửa sau để bồng Hannah. Chị ôm cứng con bé và cả hai cùng khóc.

Mười hai

Graham Carpenter không sao ngủ được. Ông cố nằm thẳng chân trên chiếc giường mà trước đây ông cùng Anne đã mua về thay thế chiếc giường cũ trong thời gian hai người sống chung với nhau. Khi gần đến kỷ niệm lần thứ hai mươi ngày cưới của họ, cả hai đều nhất trí họ cần phải có chỗ rộng rãi hơn. Phải có thêm chỗ để ngủ thoải mái hơn và phải có thời gian đi du lịch nhiều hơn nữa. Với đứa con gái thứ hai vào đại học, các ước nguyện của họ trở thành hiện thực.

Khi chiếc giường mới được đem về nhà, họ đã ăn mừng bằng sâm banh. Và Vivian được thụ thai một thời gian sau đó. Đôi khi ông tự hỏi có phải ngay từ đầu, cô đã biết mình là một đứa con bất đắc dĩ. Phải chăng sự chống đối của cô, sự thiếu tự tin của cô đã có từ lúc cô chưa chào đời ?

Có thể đó là một ý nghĩ quái lạ. Vivian luôn là một đứa bé khó tính, một đứa trẻ cá biệt và một người trưởng thành ngang bướng. Là một học sinh tồi, luôn gợi lòng thương xót của mọi người với phương châm "Tôi đã làm hết sức mình rồi".

Ở trường học nội trú, nơi mà các chị của cô tỏ ra xuất sắc thì Vivian bị khiển trách hai lần rồi bị đuổi học vĩnh viễn. Có một dạo cô làm quen với ma túy, cũng may là không đam mê nó. Thêm vào đó cái tính luôn đương đầu với Anne. Cô luôn yêu cầu mẹ mình dẫn đi mua sắm nhưng không bao giờ nghe theo ý kiến của bà.

Việc học đã không thành, lại không bao giờ giữ một chỗ làm lâu hơn sáu tháng. Vài năm trước đó, Graham yêu cầu Anna không được cho Vivian đụng vào số tiền ủy thác dành cho riêng cô trước năm ba mươi tuổi. Nhưng cô lại nhận hết phần gia tài của mình ở tuổi hai mươi mốt, mua ngôi nhà và sau đó ít thấy ló mặt về nhà cha mẹ. Hồi tháng Năm vừa qua, hai ông bà cảm thấy bị sốc thật sự khi nhận được điện thoại của cô mời họ đến nhà dự tiệc. Cô đã lấy chồng.

Có thể nói gì về Scott Covey? Đẹp trai, có học vấn, khá thông minh, lo cho Vivian từng chút một. Tuy nhiên, điều cần lưu ý là khi một cô bạn của Vivian trong lúc nói chơi, có đề cập đến hợp đồng hôn nhân, Vivian đã phản đối quyết liệt "Không, tụi tao không có làm, nhưng chúng tao đã làm di chúc cho nhau".

Graham tự hỏi không biết Scott có thể để bất cứ gia tài gì cho ai kia chứ? Vivian có nói bóng nói gió là anh ta có vài lợi tức, cũng có thể lắm.

Có một lần Vivian đã nói sự thật rằng nhân ngày cưới của mình, cô đã sửa di chúc, và hôm nay Scott thừa hưởng toàn bộ tài sản của cô kể cả ngôi nhà tại Chatham.

Họ lấy nhau được mười hai tuần lễ! Mười hai tuần lễ!

- Graham? - Anne khẽ gọi.

Ông chụp lấy bàn tay của vợ. "Anh thức rồi đây".

- Này anh Graham, em biết là cái xác của Vivian ở trong tình trạng ghê rợn lắm. Nhưng điều gì đã xảy ra với bàn tay phải của nó vậy?

- Anh không biết nữa em yêu, nhưng tại sao vậy?

- Bởi vì không một ai đề cập đến chiếc nhẫn ngọc bích. Có thể vì Vivian không còn bàn tay mang nó nữa. Nhưng nếu trong trường hợp ngược lại thì chính Scott đang giữ nó và em muốn lấy nó lại. Nó luôn là vật gia bảo và em không thể chịu được khi một người đàn bà khác mang nó.

- Anh sẽ dọ hỏi chuyện này, em yêu.

- Anh Graham, tại sao em không thể thân thiết được với Vivian vậy? Em đã làm gì sai?

Ông siết tay bà mạnh hơn vì ông không làm sao trả lời được câu hỏi đó.

***

Vào sáng sớm, hai người đi đánh gôn. Đối với hai ông bà đây là một liều thuốc cho tinh thần lẫn thể xác. Họ về nhà vào khoảng năm giờ ba mươi, tắm rửa xong Graham chuẩn bị pha rượu cocktail.

- Em à, anh có gọi điện cho Scott trong khi em thay quần áo. Có một tin nhắn trên máy trả lời cho biết là anh ta đã đi biển và khoảng sáu giờ mới về. Em nghĩ chúng ta có nên tạt qua nhà anh ta để nói chuyện chiếc nhẫn đó không? Sau đó chúng ta sẽ ăn tối ở ngoài - Ông ngưng một chút - Ý anh muốn nói là chỉ anh và em thôi.

- Nếu anh ta đang giữ chiếc nhẫn đó, chắc anh ta không chịu trả nó lại đâu vì nó thuộc trong tài sản thừa kế.

- Trong trường hợp đó chúng ta có thể đề nghị mua nó lại theo giá thị trường. Nếu anh ta không chịu, chúng ta sẽ trả theo giá anh ta yêu cầu.

Graham mím môi lại một cách đáng sợ. Nếu Scott phản ứng như ông nghĩ thì đó sẽ là câu trả lời chính xác cho mối nghi ngờ mà ông có về anh ta.

Mười ba

Khi Menley về đến Chatham thì đã năm giờ ba mươi chiều. Sau khi rời khỏi bãi đậu xe, Menley buộc phải vượt qua đoạn đường sắt một lần nữa. Chị phải chạy vòng bùng binh đến lần thứ ba. *Không được hoảng hốt khi lái xe*, chị thề với chính mình như thế, nhất là mình có thể gây tai nạn cho Hannah.

Mặt trời vẫn còn cao trên mặt biển và Menley có cảm tưởng như đang ngồi tắm nắng và đón nhận các ánh nắng ấm áp trên bãi biển. Ôm cứng Hannah trong tay, Menley bước đến cánh cửa sổ rộng lớn nhìn ra biển. Một khi ngôi nhà được cất xong, chắc người vợ trẻ cũng đứng ngay tại chỗ này, tìm kiếm cánh buồm của chiếc tàu của chồng mình đang trở về từ một chuyến du hành xa xôi, hay cô ta đang âu yếm với người tình nhân của mình?

Hannah đang biểu lộ sự khó chịu. "Đồng ý rồi cô bé, đã đến giờ ăn rồi" - Menley nói trong sự hối tiếc là không thể nuôi Hannah bằng sữa mẹ được. Ngay từ các triệu chứng đầu tiên của chứng suy nhược thần kinh, ông bác sĩ đã cho cô uống nhiều thuốc an thần và cấm cô cho con bú.

"Dù sao thì mày cũng đã làm tròn bổn phận của mày" - Menley tự an ủi mình trong khi chuẩn bị bình sữa cho bé Hannah.

Đến bảy giờ, chị chuẩn bị giường cho Hannah, chị liếc nhanh trong căn phòng để chắc cái mền bông được xếp ngay ngắn trên chiếc ghế. Menley nhìn nó với ánh mắt e ngại. Chị hỏi có phải Adnm đã đắp mền cho con bé lúc tối không. Anh ta trả lời không và tỏ ra ngạc nhiên trước câu hỏi đó.

Chị suy nghĩ thật nhanh.

- Hình như ở đây nó ít quậy phá hơn ở New York, có thể do ảnh hưởng của gió biển.

Chị đứng do dự nơi ngưỡng cửa. Đúng là ngu xuẩn nếu để đèn nơi cánh cửa bật sáng. Nhưng Menley vẫn lo sợ khi trở lại căn phòng này chỉ với ánh sáng của chiếc đèn ngủ.

Chị đã lo đủ mọi thứ cho một đêm cô độc của mình. Có cà chua trong tủ lạnh, chị sẽ làm cho mình một dĩa xốt theo kiểu Ý để chan nó trên món spaghetti, ăn cùng một dĩa rau cải xoong. Chị sẽ nướng lại ổ bánh mì nhỏ mà chị còn giữ trong tủ đông và uống một ly rượu chardonnay.

Tuyệt lắm, trong khi ăn mình có thể lấy vài ghi chú cho cuốn sách của mình. Mấy ngày sống tại Chatham vừa qua đã cho chị vài ý nghĩ về diễn biến cốt truyện. Với sự vắng mặt của Adam, chị sẽ dành vài giờ rảnh rỗi của mình để tạo sức sống cho các nhân vật.

Mười bốn

Anh ta ở suốt ngày trên chiếc Viv's Toy. Đây là một chiếc tàu máy dài sáu thước rưỡi, trông nó hoàn hảo. Vivian có nói đến việc thay thế nó bằng một chiếc tàu buồm.

- Bây giờ em đã có một thuyền trưởng, có lẽ mình nghĩ đến việc tậu một chiếc khác lớn hơn để đi biển một cách nghiêm túc rồi đấy.

Ôi biết bao kế hoạch! Biết bao mộng ước! Từ ngày Vivian mất đến giờ Scott chưa hề lặn một lần nào. Anh ta chỉ câu cá một lúc, kiểm tra lại các rọ tôm hùm, trong đó có bốn con khoảng hơn một ký, rồi anh mặc đồ lặn để thám hiểm đáy biển.

Anh neo chiếc tàu tại chỗ dành cho riêng anh tại cảng và về nhà vào lúc năm giờ ba mươi. Không chậm trễ, anh đem hai con tôm biếu các người láng giềng.

Henry Sprague mở cửa cho anh.

- Thưa ông Sprague, tôi nhớ hồi đám cưới chúng tôi ông có vẻ thích món tôm hùm. Hôm nay có bắt được vài con và tôi nghĩ chắc hai con này sẽ làm cho ông hài lòng.

- Ô cám ơn anh nhiều lắm, anh rất tử tế khi nghĩ đến chúng tôi như thế - Henry đáp lại - Mời anh vô nhà.

- Thôi khỏi, xin cám ơn ông. Thế bà Sprague ra sao rồi?

- Không có gì thay đổi. Anh có muốn chào bà ấy một tiếng không? Hãy chờ một chút, bà ấy ra tới kìa.

Ông xoay đầu lại để nhìn bà bước ra cửa.

- Em yêu, Scott có đem cho em hai con tôm hùm. Có phải anh ta quá tử tế không?

Phoebe Sprague nhìn Scott Covey với đôi mắt mở to.

- Tại sao cô ta khóc lớn quá vậy? - bà hỏi - Thế bây giờ cô ta đã khỏe lại chưa?

- Không có ai khóc hết em yêu - Henry nói bằng giọng dỗ ngọt và choàng cánh tay qua vai bà.

Phoebe lách người ra.

- Hãy nghe đây - đột nhiên bà hét lên. Tôi đã nói cho ông biết là có một người đàn bà sống trong ngôi nhà này mà ông không chịu tin. Anh kia anh đi theo tôi - Bà chụp lấy tay Scott và chỉ vào trong tấm gương được gắn ngay cửa ra vào. Hình của ba người phản chiếu trong đó - Anh có thấy người đàn bà kia không? Bà đưa tay đụng ngay hình của mình trong tấm gương. Bà ta sống trong nhà tôi mà ông ấy không chịu tin.

Hơi lúng túng trước lời nói xàm của Phoebe Sprague, Scott bỏ về nhà, đầu óc nghĩ mông lung. Anh định luộc một con tôm cho bữa ăn tối của mình nhưng rồi cảm thấy không đói nữa. Anh bèn rót một ly rượu xcốt và nghe máy trả lời. Có hai tin nhắn. Elaine Atkins có điện tới hỏi anh có muốn bán nhà không. Chị ta có một người khách có tiềm năng mua đấy. Cuộc gọi kia là cha của Vivian. Hai ông bà này có việc cần gì đó muốn hỏi anh. Họ sẽ đến nhà anh vào khoảng sáu giờ ba mươi và chỉ ở lại vài phút thôi.

Có chuyện gì vậy kìa? Scott tự hỏi. Anh nhìn đồng hồ, đã sáu giờ mười rồi. Anh để ly rượu xuống và bỏ đi tắm. Anh mặc một chiếc áo thun màu xanh dương, một quần bằng vải mịn và đôi giày mọi. Anh đang chải đầu thì chuông cửa vang lên.

Đây là lần đầu tiên Anne Carpenter đến nhà con gái mình từ sau cái chết của cô ta. Chưa biết mình muốn kiếm gì nữa, bà ngó ngang ngó dọc căn phòng khách. Suốt ba năm Vivian sống tại đây, bà chỉ đến có đôi ba lần và dường như mọi thứ đều đúng với trí nhớ của bà. Vivian đã thay bàn tủ trong phòng ngủ nhưng cô ta gần như để nguyên đồ đạc trong phòng này. Anne có đề nghị với con gái mình bỏ cái ghế tựa hai chỗ cùng với các bức

chạm khắc vô vị nhưng Vivian lại phản đối trong khi chính cô ta mở miệng để xin ý kiến của bà.

Scott cố mời họ uống một ly rượu.

- Con cũng vừa pha cho con một ly đây. Bố mẹ hãy uống với con nhé! Cho đến giờ con cũng chưa tiếp ai khác nhưng thấy được bố mẹ là niềm an ủi lớn lao cho con đấy.

Anne miễn cưỡng công nhận là anh ta buồn thật sự. Anh ta trông rất đẹp trai với mái tóc vàng óng, nước da ngăm đen và đôi mắt màu hạt dẻ. Điều đó thật dễ hiểu tại sao Vivian lại si mê anh ta đến thế. Nhưng còn anh ta, anh ta tìm thấy nơi cô ta, nếu không phải gì khác hơn là một người rất giàu có? Hoảng sợ, bà không dám nghĩ tiếp điều này nữa. Một người mẹ mà nghĩ về con mình như thế quả là một điều ghê tởm.

- Thế dự định của anh là gì thế Scott? - ông Graham Carpenter hỏi.

- Con không có dự định nào hết. Đối với con tất cả việc này giống như một ác mộng. Con chưa hoàn toàn chấp nhận sự thật này được. Bố mẹ biết là Viv và con đang kiếm một ngôi nhà lớn hơn. Các phòng trên lầu hơi nhỏ, và vì chúng con muốn có em bé nên chúng con muốn tìm cho được một ngôi nhà mà chúng con có thể dành một phòng cho bà vú để không phải vướng bận vì con bé. Chúng con đã làm cho bố mẹ thất vọng nhiều rồi nên muốn làm lành với bố mẹ. Cô ta luôn nhận lỗi về mình chớ không hề đổ lỗi cho bố mẹ.

Anne cảm thấy bị nghẹn nơi cổ họng. Bà thấy miệng của Graham mím lại.

- Chúng tôi có cảm nghĩ mình luôn bất đồng ý kiến với con bé - bà bình thản nói - Đó là những điều thường xảy ra mà không cần có lý do chính đáng giữa cha mẹ và con cái và mình cứ phải hy vọng là nó sẽ thay đổi. Mẹ rất vui khi biết Viv đã mong muốn như thế, đó cũng là ước nguyện sâu kín nhất của bố mẹ đấy.

Chuông điện thoại reo. Scott giật nẩy mình. "Để con trả lời bảo họ gọi lại sau". Nói xong anh bỏ xuống bếp ngay.

Một lúc sau, Anne ngạc nhiên khi ông Graham cầm ly rượu đi vào trong hành lang hướng về nhà tắm. Ông xuất hiện trở lại khi Scott trở ra.

- Tôi chỉ muốn thêm một ít nước vào trong ly rượu thôi - ông cắt nghĩa.

- Sao bố không xuống nhà bếp lấy - Scott đáp lại - Cú điện thoại này là của chị nhân viên địa ốc hỏi ngày mai chị ta có thể đưa một người khách lại coi nhà được không. Con bảo với chị ta là căn nhà không còn được rao bán nữa.

- Này Scott, có một việc bố mẹ muốn hỏi con - Ông Graham Carpenter cố hết sức mình để giữ cho thật bình tĩnh - Đó là chuyện chiếc nhẫn ngọc bích Vivian luôn đeo trên tay. Nó là vật gia bảo của gia đình từ nhiều thế hệ rồi. Con có giữ nó không?

- Không. Con không có nó.

- Chính con là người nhận dạng cái xác. Thế lúc người ta tìm thấy nó, vợ con không có mang trên tay sao?

Scott xoay mặt qua chỗ khác.

- Thưa bố mẹ, con rất mừng là bố mẹ không nhìn thấy cái xác của Viv. Cái xác đó bị mấy con sinh vật biển ăn thịt nhiều đến mức gần như không còn gì cả. Nhưng nếu con tìm lại được chiếc nhẫn đó, con sẽ trả lại cho bố mẹ ngay. Con biết đó là một vật gia bảo. Thế bố mẹ có muốn vật gì khác trong mớ đồ đạc của vợ con không?

Anne giật mình "Ờ... không... không"

Cả hai ông bà Carpenter đứng lên cùng một lúc. "Bố mẹ sẽ mời con đến ăn tối trong một ngày rất gần đây" - Anna tuyên bố.

- Cảm ơn mẹ, con luôn muốn chúng ta hiểu nhau nhiều hơn.

- Trừ khi anh muốn giữ hết mấy tấm hình của Vivian, nhưng nếu có thể anh lựa cho chúng tôi vài tấm được không? - Ông Graham nói.

- Dạ được chứ!

Khi cả hai đã lên xe và đi khá xa, Anne mới xoay qua hỏi chồng mình.

- Ông có bao giờ thêm nước vào trong rượu xcốt của ông đâu. Thế ông đã làm gì vậy?

- Tôi chỉ muốn nhìn qua phòng ngủ một cái. Anne, bà có nhận thấy là không có một bức ảnh nào của Vivian trong phòng khách không? Cả trong phòng ngủ cũng không có nữa. Tôi dám cá với bà trong căn nhà đó không còn bất cứ một dấu vết nào của đứa con gái mình. Tôi không thích tên Covey này và tôi cũng không bao giờ tin tưởng anh ta. Nó là một thằng đểu cáng. Nó biết nhiều hơn những gì nó nói và tôi quyết định phải tìm cho ra sự thật.

Mười lăm

Họ đã cho lắp đặt một máy vi tính, máy in cùng máy fax trong thư phòng. Máy vi tính và máy in chiếm gần hết chỗ trống nhưng diện tích còn lại vừa đủ cho Menley làm việc. Tuy nhiên, Menley không hề có ý định làm việc trong suốt thời gian rảnh rỗi. Adam có mang về một máy đánh chữ xách tay, cái mà Menley muốn vứt đi từ lâu nhưng người ta có thể dùng nó bất cứ đâu.

Mãi cho đến giờ, Adam luôn đương đầu với các cố gắng của Menley trong việc dạy anh sử dụng máy vi tính. Còn về phần mình, Menley cũng tỏ ra khá cứng đầu trong việc từ chối học cách đánh gôn.

- Em biết phối hợp các động tác và ý nghĩ của mình một cách hoàn hảo. Không mấy chốc, em sẽ trở thành một tay chơi cừ khôi đấy - Adam nhấn mạnh.

Menley mỉm cười khi chị đang ngồi viết trên chiếc bàn dài trong bếp. Không phải là *nhà bếp* mà là *phòng chung*, chị nhớ lại. Chúng ta phải sử dụng ngôn ngữ địa phương mới được, nhất là khi mình muốn đặt cốt truyện của mình trong vùng này. Ở nhà một mình với con bé, đôi khi chị cảm thấy rất thoải mái khi phải làm việc trong căn phòng dễ thương nhưng lỗi thời này, đã cũ kỹ theo thời gian với cái lò sưởi to lớn kia và cái mùi tỏi phảng phất trong không khí. Tối nay chị chỉ muốn ghi ra giấy vài chi tiết thôi nên chị luôn dùng một cuốn tập với giấy có thể tách rời. "Chúng ta lại có mặt đây" - chị nói lớn tiếng khi viết "Những chuyện phiêu lưu của David trên Dải Đất Hẹp".

Sau khi tốt nghiệp đại học, chị tìm một chỗ làm tại tờ báo Travel Times. Chị biết là mình muốn viết đấy, nhưng chưa biết chính xác phải viết về cái gì. Mẹ chị luôn mong muốn chị theo ngành nghệ thuật nhưng Menley nghĩ nó không phù hợp với mình.

Thời cơ mỉm cười với chị khi ông tổng biên tập một tạp chí đã phái chị đi tham dự lễ khai trương một khách sạn tại Hong Kong. Bài viết của chị

được đăng mà gần như không có chỉnh sửa. Sau đó, chị đưa các bức tranh dầu của khách sạn đó và các vùng phụ cận ra họ đã dùng chúng để minh họa cho bài viết. Ở tuổi hai mươi, Menley đã có một mục riêng của mình.

Cái ý tưởng viết một loạt sách cho thiếu niên về đề tài "Hôm qua và ngày nay" trong đó David, một cậu thiếu niên, đi ngược thời gian theo cuộc sống của một thiếu niên thuộc thời đại khác lần hồi hình thành trong tâm trí chị. Cho đến hôm nay chị đã xuất bản được bốn quyển. Chị vừa là tác giả vừa là người minh họa, chuyện này xảy ra tại New York, London, Paris và cuối cùng là tại San Francisco. Tất cả đều gặt hái thành công vang dội khi vừa được xuất bản.

Cũng vì nghe Adam kể rất nhiều chuyện về vùng Cap này mà chị có ý nghĩ muốn câu chuyện sắp tới của mình được xảy ra tại đây. Đề tài sẽ là chuyện một cậu bé sống trong thời kỳ của những người định cư đầu tiên đến Cap, hay Dải Đất Hẹp theo tên gọi của người thổ dân.

Như tất cả các câu chuyện trước, ý tưởng chỉ vừa hình thành là đã in sâu trong tâm trí chị. Hôm trước, họ đã đến thư viện của Chatham để Menley mượn nhiều sách về nguồn gốc của vùng Cap. Sau đó chị khám phá thêm nhiều cuốn cũ xưa đầy bụi trong một tủ sách tại nhà chị. Và tối nay, chị hớn hở chuẩn bị đọc chúng.

Đến tám giờ, điện thoại reo.

- Có phải là Nichols không ạ? - Đầu dây kia lên tiếng.

Chị không nhận ra giọng nói nên dè dặt hỏi lại "Phải, nhưng ai đấy?"

- Thưa bà Nichols, tôi là Scott Covey. Cô Elaine Atkins đã cho tôi số điện thoại của bà. Tôi muốn hỏi ông Nichols có ở nhà không?

Scott Covey! Menley nhớ tên này rồi.

- Tôi rất tiếc là chồng tôi không có ở nhà - chị đáp lại - ngày mai anh ấy mới về. Ông có thể gặp vào lúc chiều.

- Xin cảm ơn, tôi xin lỗi đã quấy rầy chị.

- Không có gì đâu. Và tôi rất tiếc cho những gì đã xảy ra với vợ anh.

- Đúng là một việc khủng khiếp. Tôi hy vọng chồng chị có thể giúp tôi. Mất Viv đã là một việc đau buồn rồi mà bây giờ cảnh sát lại nghĩ không phải do tai nạn.

Sau đó vài phút Adam gọi về.

- Gia đình của Kurt Potter quyết định bằng mọi cách phải cho Susan vào tù. Họ thừa biết là một vụ phòng vệ chính đáng nhưng khi chấp nhận điều này, họ phải công nhận là đã lơ là các dấu hiệu cảnh báo họ phải chú ý.

Nghe giọng nói, Menley biết anh đang mệt đừ. Anh chỉ có ba ngày nghỉ trước khi bắt tay vào làm việc trở lại. Chị không đành lòng kể lại lời yêu cầu của Scott. Ngày mai khi anh ấy về, chị sẽ nói anh đến gặp Scott. Hơn ai hết, chị hiểu được người ta cảm nhận như thế nào khi biết cảnh sát muốn xem xét lại một tai nạn chết người.

Chị quả quyết với Adam là chị cùng Hannah rất khỏe mạnh, rằng hai người nhớ anh nhiều lắm và chị đang kiếm tư liệu cho cuốn sách mới của mình.

Nhưng cú điện của Scott Covey và sau đó là cuộc gọi của Adam đã làm chị mất tập trung, nên đến chín giờ chị tắt đèn để lên phòng mình.

Chị kiểm tra lại xem Hannah ngủ có ngon giấc không và hít ngửi không khí trong phòng. Dường như chị nhận thấy nó có mùi ẩm mốc. Không biết nó bốc ra từ đâu? Chị hé mở cửa sổ ra. Hương vị mặn của muối bay theo cơn gió thoảng vào trong phòng. Thế có phải hay hơn không? - chị thầm nghĩ.

Chị khó có thể nhắm mắt được. Hôm nay, khi phải băng ngang đoạn đường sắt đã khơi dậy trong trí nhớ chị một tai nạn ghê rợn. Lần đó chị nhớ rất rõ ngọn đèn báo hiệu cứ chớp liên hồi. Chị chắc là đã nhìn thấy nó - đó là một phản xạ tự nhiên của chị - nhưng mặt trời chiếu sáng đến mức chị không nhận thấy nó đã đổi qua màu đỏ. Dấu hiệu đầu tiên của hiểm nguy là sự

rung chuyển của đoàn tàu đang lao thẳng đến họ. Rồi chị nghe tiếng còi hú đinh tai, một tiếng còi hú dài thật khẩn trương.

Chị cố nuốt nước miếng, cảm thấy môi mình tê cứng, nhưng lần này chị không ra mồ hôi hay bắt đầu run. Chị chìm trong một giấc ngủ trằn trọc.

Đến hai giờ sáng, chị bật người dậy. Tiếng trẻ đang khóc và tiếng gầm rú của một đoàn tàu lửa đang vang dội trong khắp ngôi nhà.

Mười sáu

Adam Nichols không thể chế ngự được cái linh cảm khó chịu đó. Anh đang mơ màng trong giấc ngủ chập chờn và mỗi khi anh mở mắt ra, anh có cảm giác như vừa thoát khỏi một giấc mơ rối bời mà anh không tài nhớ được.

Đến sáu giờ sáng, khi mặt trời ló dạng trên Sông East, anh hất tung chăn và đứng lên. Sau khi làm cho mình một tách cà phê, anh cầm nó ra uống ngoài hàng hiên, cố chờ đến bảy giờ ba mươi để gọi điện cho Menley. Lúc này đã hơn bảy giờ chắc Hannah văn còn ngủ nên anh không muốn đánh thức vợ mình dậy.

Một nụ cười hiện trên môi khi anh nghĩ về Menley và Hannah. Đó là gia đình của anh. Đúng là một phép mầu với sự ra đời của Hannah. Nỗi buồn khổ vì cái chết của Bobby cuối cùng cũng bắt đầu nguôi ngoai đối với hai người. Vào thời điểm này năm ngoái, Adam đang ở một mình tại Cap và không dám tin rằng cuộc hôn nhân của mình sẽ tồn tại. Anh nói chuyện với một nhà tư vấn hôn nhân gia đình và được biết cái chết của một đứa con thường hay kéo theo sự chia tay của hai người. Nỗi đau lớn đến mức cả cha mẹ đôi khi không thể sống chung trong một nhà nữa.

Vì vậy Adam nghĩ tốt hơn hết anh và Menley nên bắt đầu lại cuộc đời của mỗi người theo cách riêng. Sau đó Menley gọi điện và anh biết mình thật sự ước muốn một cách cuồng dại tiếp nối lại cuộc sống chung.

Sự thai nghén của Menley tiến triển một cách bình thường. Anh đã có mặt trong lúc chị sinh nở. Chị chịu đau đớn nhiều lắm nhưng đã ngoan cường vượt qua được. Và trong lúc đó họ đã nghe một người phụ nữ ở đầu hành lang hét lên. Mặt của Menley liền biến sắc, trở nên trắng bệt, không còn một giọt máu. Đôi mắt xanh của chị trở nên to hơn và chị úp mặt mình trong hai tay "Ôi trời ơi, hãy thương lấy tôi!" - chị cũng hét to, người run vì tiếng nấc. Tình trạng này đã làm tăng cường độ của sự co rút, khiến cho việc sinh đẻ trở nên khó hơn.

Đến khi Hannah chào đời, vị bác sĩ đặt nó trên cánh tay của Menley trong phòng sanh, điều không thể tin khi chị từ chối đứa bé "Tôi muốn thằng Bobby của tôi, tôi muốn thằng Bobby" - chị nức nở.

Adam vội vã ôm đứa bé lên và thì thầm sát vào tai của nó.

- Mọi việc êm xuôi rồi con yêu. Cha mẹ sẽ yêu con, Hannah à - Anh nói giống như thể anh sợ con bé hiểu những gì mẹ nó nói vậy.

Sau đó Menley thì thầm với anh.

- Ngay khi họ đặt đứa bé trên tay, em liền nhớ lại giây phút em ôm Bobby ngay sau tai nạn đó. Lần đầu tiên trong đời, ngay lúc đó em mới thực sự biết mình đã cảm nghĩ gì.

Và đó là sự bắt đầu của cái mà bác sĩ gọi là các triệu chứng rối loạn thần kinh tâm lý sau khi sanh. Tháng đầu tiên quả hết sức khó khăn, vì Hannah khóc suốt mấy giờ liền, rồi bị thêm chứng đau bụng. Họ bắt buộc phải mướn một nữ y tá ở lại nhà, nhưng vào một buổi chiều trong lúc cô y tá đi ra ngoài mua cái gì đó, ở nhà con bé lại khóc thét lên. Khi đi làm về, Adam thấy Menley ngồi bệt dưới đất cạnh chiếc nôi, run rẩy và mặt tái xanh, hai ngón tay che lấy lỗ tai mình. Nhưng phép lạ đã xảy ra với sự thay đổi của Hannah và các cơn hoảng sợ của Menley cũng bắt đầu thưa dần.

Dù sao mình cũng không được để cô ấy một mình, Adam tự nhủ. Đáng lẽ mình cố bắt buộc cô giữ trẻ phải ngủ lại qua đêm mới đúng.

Đến bảy giờ, không thể chờ lâu hơn nữa, anh điện về Cap.

Một niềm hân hoan nhẹ người chiếm lấy anh khi anh nghe tiếng của Menley.

- Cô công chúa đã làm cho em thức sớm hơn mọi khi phải không?

- Không sớm lắm đâu bởi cả hai mẹ con đều thức rồi mà.

Có cái gì đó khác lạ trong giọng nói của Menley. Adam không dám thốt ra câu hỏi đang ở đầu môi anh "Thế em có khỏe không?" Bởi vì anh không muốn nghe Menley trách anh bận tâm quá mức cho cô ta.

- Anh sẽ đáp chuyến bay bốn giờ chiều. Em có thể nào nhờ Amy trông chừng đứa bé để chúng mình ăn tối ở ngoài không?

Anh cảm nhận một sự do dự ở Menley. Không biết chuyện gì đã xảy ra? Nhưng Menley liền trả lời "Ý kiến hay lắm anh Adam".

- Có chuyện gì vậy em yêu?

- Không có gì hết, ngoại trừ một điều là hai mẹ con em nhớ anh mà thôi.

Ngay khi gác máy, Adam gọi cho hãng hàng không ?

- Có chuyến bay nào sớm hơn trong buổi chiều không?

Anh rời tòa án lúc mười hai giờ. Có một chuyến bay lúc 1 giờ ba mươi phút.

Đã xảy ra chuyện gì đó không bình thường, điều tệ hại nhất là Menley không bao giờ chịu nói với anh.

Mười bảy

Văn phòng địa ốc của Elaine Atkins nằm ngay trên con đường chính của Chatham. Tất cả, phải tất cả mọi thứ đều phụ thuộc vào vị trí mà thôi, cô thầm nghĩ khi thấy một khách bộ hành đứng lại trước cửa kính để nhìn hình ảnh các ngôi nhà bán hay cho mướn. Từ khi đặt văn phòng tại đây, khách khứa đã tăng lên thấy rõ và tiền hoa hồng của cô cũng tăng theo số khách.

Mùa hè này cô áp dụng một chiến thuật mới. Cô đã cho chụp ảnh từ trên không những ngôi nhà có vị trí đặc biệt. Một trong số đó là Tưởng Nhớ. Lúc mười giờ sáng nay, khi cô đến làm việc, Marge Salem, người phụ tá của cô báo có hai người đã chú ý đến ngôi nhà đó.

- Bức không ảnh đó nổi bật sự khác biệt. Chị thấy có nên cho hai vợ chồng Nichols mướn mà không yêu cầu họ cho người ta viếng căn nhà không? - Marge hỏi.

- Điều đó nên lắm chứ - Elaine trả lời cộc lốc - Adam Nichols không phải thuộc người chấp nhận cho khách coi nhà lũ lượt đến viếng trong mùa hè và nhất là anh ta đã trả giá cao rồi. Nhưng chúng ta sẽ không mất mối bán đâu. Trước sau gì hai vợ chồng Nichols cũng sẽ mua ngôi nhà đó thôi.

- Tôi cứ nghĩ họ muốn kiếm một cái gì đó ở miệt Hamich Port. Gia đình anh ta gốc gác ở vùng đó và họ luôn nghỉ hè tại đó mà.

- Đúng vậy. Nhưng Adam luôn thích Chatham và anh ta biết đánh hơi một vụ béo bở. Anh ta rất có biệt tài về nhà cửa. Tôi nghĩ anh ta luôn hối tiếc việc không mua lại ngôi nhà của gia đình khi mẹ anh ta bán nó. Nếu vợ anh ta cảm thấy hạnh phúc tại Tưởng Nhớ, chúng ta nắm chắc một người mua trong tay rồi. Hãy kiên nhẫn đi. Mà nếu việc mua bán đó không thành, Scott Covey cũng rất thích chỗ đó. Khi mọi việc có phần quên lãng rồi, anh ta sẽ là một mối mua khác của chúng ta vì anh ta không muốn ở trong ngôi nhà của Vivian.

Khuôn mặt tươi cười của Marge chợt biểu lộ nét nghiêm trọng. Bà ta chưa hề nghĩ là sẽ làm việc cho đến khi năm mươi tuổi. Rồi Elaine đã thu nhận bà hồi đầu mùa hè này và bất ngờ bà cảm thấy thích thú với nghề địa ốc. Bà cũng thích nghe ngóng những lời đồn đại, luôn ghi nhận những gì bà nghe, như Elaine thường trêu chọc. Bà nói: Có nhiều lời xì xầm về Scott Covey.

Elaine quơ tay, tỏ vẻ bực bội.

- Tại sao người ta không để cho anh chàng tội nghiệp đó được yên chứ? Nếu Vivian không thừa hưởng được gia tài đó của gia đình, người ta sẽ động lòng thương xót anh ta. Dân ở đây thật khó chiu. Trên nguyên tắc, họ không muốn thấy tiền bạc rơi vào tay một kẻ xa lạ.

Marge gật đầu. "Trời ơi, quá đúng đi thôi".

Câu chuyện của họ bị ngắt ngang bởi tiếng chuông cửa, báo tin sự hiện diện của một người khách. Sau đó họ bận bịu cho đến hết buổi sáng. Đến một giờ, Elaine vào trong toa lét để trang điểm lại.

Marge ngắm nhìn cô ta. Cô mặc một cái váy bằng lanh trắng tinh và đôi xăng đan tương xứng nhưng rất tương phản với nước da ngăm đen của thân hình, mớ tóc vàng sậm óng ánh được giữ ra sau bằng một chiếc băng đô.

- Ô trông cô tuyệt lắm - Marge nhận xét - Có thể việc đính hôn rất hợp với cô đấy.

Elaine xoay xoay chiếc nhẫn quanh ngón tay mình, làm cho viên kim cương chiếu lấp lánh.

- Tôi không phủ nhận điều đó. Tôi có hẹn ăn trưa với John tại quán Impudent Oyster, tôi xin giao nhà lại cho chị đấy.

Khi cô ta trở về một giờ sau đó, Marge báo có vô số cú điện thoại gọi đến nhưng chỉ có cuộc gọi đầu tiên là hấp dẫn hơn hết. Đó là cuộc gọi của

thanh tra Nat Coogan. Ông yêu cầu được nói chuyện với cô Atkins bất cứ lúc nào.

Mười tám

Khoảng 9 giờ sáng, Menley tự thuyết phục rằng cơn hoảng sợ đã đánh thức chị đêm qua chỉ là một ác mộng. Ôm con sát vào lòng, chị đi dạo trên bờ vách đá. Bầu trời xanh phản chiếu trên mặt nước đang vỗ vào bờ biển. Đang là lúc thủy triều xuống nên hiện rõ bãi cát tuyệt đẹp trải dài dưới mắt chị.

Nếu không có biển, ngôi nhà cũng trông rất hùng vĩ, chị tự nhủ khi ngắm phong cảnh quanh đó. Trong suốt nhiều năm dài ngôi nhà bị bỏ hoang nên các cây minh quyết và sồi tha hồ mọc tràn lan. Các tán lá xum xuê của chúng hòa lẫn một cách hài hòa với lá nhọn mượt mà của các cây thông.

"Niềm hoan hỉ của mùa hè - Menley thầm nhủ. Nhưng chị cũng nhận thấy sự xuất hiện của màu hung báo hiệu mùa thu đang đến gần.

Ba chị mất khi anh chị mới mười một tuổi, còn chị chỉ mới lên ba. Học vấn quan trọng hơn nhà ở, mẹ chị đã quyết định như thế. Và bà đã kí cóp từng xu bằng đồng lương y tá trưởng tại Bệnh viện Bellevue để cho hai đứa con đi học tại Georgetown. Bà vẫn sống trong căn nhà chật chội chỉ có hai phòng, nơi mà Menley và Jack đã lớn lên.

Menloy mơ được ở trong một ngôi nhà hẳn hoi. Lúc còn bé, chị thường hay mơ về ngôi nhà chị sẽ ở sau này. Nhớ lại, Menley cảm thấy rất giống với Tưởng Nhớ. Chị đã vẽ không biết bao nhiêu lần căn nhà chị cùng Adam đã mua tại Rye. Nhưng sau cái chết của Bobby, nó vẫn không đọng lại nhiều kỷ niệm.

- Sống tại Manhatttan sẽ thích hợp cho hai mẹ con ta - chị nói lớn tiếng cho Hannah nghe - Như thế bố con sẽ mất có mười phút để về nhà. Còn ngoại là nữ hoàng của các cô giữ em trong khi mẹ là người thành thị. Nhưng gia đình của bố là dân vùng Cap này, họ là thành viên của các người định cư

đầu tiên. Nơi đó sẽ là chỗ nghỉ hè hết ý hay các kỳ nghỉ cuối tuần tuyệt vời. Con nghĩ sao.?

Đứa bé xoay mặt qua và hai mẹ con cùng nhìn về ngôi nhà đứng sững sau lưng họ.

- Còn rất nhiều việc phải làm cho ngôi nhà đó - Menley nói tiếp - mặc dù người ta tạo lại cho nó hình dáng xưa kia. Cũng có thể vì hai mẹ con mình ở một mình đêm qua nên cơn ác mộng có vẻ như quá thật lúc thức dậy, con có nghĩ như thế không?

Hannah ngọ nguậy dữ dội, chị liền trề môi nói:

- Mẹ biết là con mệt mà. Chúa ơi, con là một đứa bé dễ thương hết chỗ nói nhưng thiếu nhẫn nại - Chị quay trở về nhà nhưng cố nhìn lại một lần nữa. Quả thật nó mang đúng vẻ của một nơi trú ẩn lý tưởng - chị thì thầm.

Chị cảm thấy người nhẹ nhõm, tràn đầy hy vọng. Chiều nay Adam trở về và họ sẽ lại nghĩ hè. Trừ phi.

Trừ phi Adam quyết định bào chữa cho Scott Covey. Adam không bao giờ làm việc gì nửa vời và như thế anh sẽ dành phần lớn thời gian cho việc đó. Dù gì mình cũng muốn anh ta chấp nhận bảo vệ cho Scott. Chị đã hãi hùng nhớ lại cái ngày, hai tuần lễ sau đám tang của Bobby, Adam nhận được cú điện thoại của ông biện lý muốn truy tố Menley về tội vô ý gây tử thương.

- Ông ấy nói em đã bị phạt hai lần về tội lái xe quá tốc độ và ông ta có thể chứng minh em đã phớt lờ dấu hiệu đèn đỏ ở ngã tư cắt ngang đường sắt chỉ vì em muốn qua trước đoàn xe lửa - Khuôn mặt của Adam lúc đó tỏ ra dữ dằn - Nhưng em không phải lo, em yêu. Ông ta không có cơ hội để mở miệng đâu.

Ông công tố đành ngậm họng khi nghe Adam liệt kê ra một danh sách dài đáng kể những tai nạn chết người xảy ra ngay tại nơi đó.

Elaine có nói là nếu Scott Covey bị xử tội nặng, chỉ vì có rất nhiều người cho rằng đúng lý anh ta phải biết cơn bão đang đến gần.

Cho dù việc đó có ảnh hưởng đến ngày nghỉ của mình đi nữa, mình cũng mong là Covey sẽ nhận được sự trợ giúp nào đó, Menley tự nhủ. Đúng vậy, Covey cần sự giúp đỡ như mình đã cần nó vậy.

Mười chín

Từ đường lộ, người ta không nhìn thấy được ngôi nhà nghỉ hè của gia đình Carpenter. Khi vừa vượt qua hàng rào và chạy dọc trên lối vào, thanh tra Nat Coogan nhận thấy bãi cỏ được cắt xén cẩn thận và các bồn đầy hoa. Rất ấn tượng. Gia tài kếch xù từ lâu đời. Không có gì gọi là lòe loẹt cả.

Ông đậu xe ngay trước cửa nhà. Đây là ngôi nhà cổ xưa từ thời Victona với một cánh cổng lớn bằng lưới sắt rèn. Với thời gian, các mè bằng gỗ đã lên nước và có một màu xám tuyệt đẹp trong khi các khung cửa sổ và lá sách thì mang một màu trắng sáng chói trong ánh nắng buổi chiều

Sáng nay, khi ông điện tới để xin một cuộc diện kiến, ông hơi ngạc nhiên khi nghe câu trả lời sốt sắng của Graham, cha của Vivian Carpenter.

- Thế ông muốn tới trong ngày hôm nay phải không thanh tra Coogan? Bởi vì chúng tôi định đi đánh gôn lúc chiều nay, nhưng việc đó cũng không cần thiết cho lắm

Nat không hề mong chờ sẽ được họ phản ứng như thế. Gia đình Carpenter có tiếng là một gia đình khó tiếp xúc. Ông nghĩ sẽ nhận được một câu trả lời lạnh lùng, rằng ông phải cho biết lý do ông muốn nói chuyện với họ.

Lý thú đấy, ông tự nhủ.

Một cô hầu dẫn ông đến hàng hiên ở phía sau nhà, nơi ông bà Graham Carpenter ngồi trong các ghế bành bằng mây đang nhâm nhi một ly trà lạnh. Trong buổi lễ tang, họ tỏ ra lạnh nhạt và kiêu ngạo. Những giọt nước mắt duy nhất được khóc cho Vivian Carpenter Covey là chồng của cô ấy. Và ngày hôm nay khi thấy họ ngồi đối diện với mình, ông mới nhận ra là mình đã lầm. Khuôn mặt quý phái của cha mẹ Vivian biểu lộ nét căng thẳng, đượm vẻ sầu não.

Họ tiếp ông một cách trầm tĩnh, mời ông dùng một ly trà lạnh hay một thứ gì đó tùy thích. Ông lễ phép từ chối và Graham Carpenter đề cập ngay vào vấn đề.

- Tôi nghĩ chắc ông không đến đây để nói lời chia buồn với chúng tôi, có phải không thanh tra Coogan?

Nat ngồi trên một chiếc ghế thẳng lưng. Ông hơi cúi người ra phía trước, hai tay đan vào nhau, một tư thế rất quen thuộc mà các cộng sự thường thấy ở ông mỗi khi ông đánh hơi được đầu mối.

- Tôi xin chia buồn cùng gia quyến, nhưng đúng như ông nói thưa ông Graham. Đó không phải lý do đưa tôi đến đây. Tôi sẽ không úp mở. Tôi không thể chấp nhận cái giả thuyết con gái ông chết do tai nạn cho đến khi tôi có thể kiểm chứng tính xác thực của nó, vì vậy tôi phải gặp thật nhiều người để đặt càng nhiều câu hỏi càng tốt.

Có vẻ như ông vừa chích điện vào họ thì phải. Thoáng chốc, vẻ đờ đẫn của họ biến mất, và ông Graham xoay qua nói với bà vợ "Em thấy không Anne, anh đã nói rồi mà"

Bà gật đầu. "Tôi không thể nào tin được."

- Bà không thể nào tin cái gì thế, thưa bà Carpenter? - Nat liền hỏi lại.

Họ nói cho ông biết các lý do khiến họ nghi ngờ người con rể mình nhưng Coogan không tìm thấy một cái gì khả dĩ có thể thuyết phục được ông.

- Tôi có thể hiểu cảm nghĩ của hai ông bà khi không thấy bất cứ một tấm hình nào của con gái mình trong căn nhà - ông đáp lại - Nhưng tôi cũng thường thấy người ta đôi khi có một phản ứng rất kỳ lạ trước thảm kịch. Có người thì đem trưng bày hết những bức ảnh của người quá cố mà họ có thể tìm thấy được, trong khi nhiều người khác thì hủy đi tất cả hình ảnh hay vật kỷ niệm, đem cho hết quần áo, bán chiếc xe của người vừa chết và có khi đánh đổi một nhà khác nữa. Giống như thể khi hủy bỏ những kỷ niệm kia, họ sẽ vượt qua được nỗi khổ của họ.

Cuối cùng Nat nói:

- Hai ông bà đã làm quen với Scott Covey sau cuộc hôn nhân của con gái ông bà. Vì rằng đối với ông bà anh ta là một người xa lạ, tôi cho là hợp lý

khi ông bà cảm thấy lo âu. Thế ông bà có biết gì về quá khứ của anh ta không?

Graham Carpenter gật đầu.

- Có, tôi có làm điều đó. Tuy nhiên tôi không điều tra tỉ mỉ, nhưng những gì anh ta đã nói với chúng tôi là đúng sự thật. Anh ta được sinh ra và lớn lên tại Colombus, bang Ohio. Người cha và bà mẹ kế thì sống tại California. Anh ta theo học tại trường đại học Kansas nhưng không lấy được bằng. Sau đó anh ta có tập tành làm diễn viên hài nhưng không được lâu. Và cuối cùng làm công việc quản lý cho hai gánh hát nhỏ. Cũng chính tại đó Vivian làm quen với anh ta hồi năm ngoái - Ông cười buồn, rồi nói tiếp: Vivian nói anh ta có tài sản riêng nhưng đó chỉ là một lời nói khoác dành cho chúng tôi.

- Ra vậy - Nat đứng lên - Tôi xin nói thật với ông bà, cho đến giờ mọi việc đều khớp với nhau. Con gái ông bà đã si mê Covey và anh ta cư xử như thể anh ta rất yêu cô ấy. Họ định đi du lịch ở Hawai và cô ấy có rêu rao khắp thiên hạ cô muốn trở thành một tay lặn giỏi trước khi đi. Là một tay bơi lội cừ nhưng anh ta chưa hề lái một chiếc tàu nào trước khi gặp cô ấy. Cơn bão đó được dự báo sẽ ập đến vào đêm khuya. Thành thật mà nói, chính cô Viv là người có kinh nghiệm hơn và đúng ra chính cô phải là người nghe dự báo thời tiết.

- Điều này có nghĩa là ông chấm dứt cuộc điều tra có phải không? - ông Carpenter hỏi.

- Không đâu. Nhưng có nghĩa, ngoài việc cô Vivian là một người đang rất khỏe mạnh và họ chỉ mới lấy nhau một thời gian ngắn, thì vụ này không có gì đáng ngờ cả.

- Tôi hiểu. Tốt thôi. Tôi xin cám ơn ông đã đến đây để thông báo cho chúng tôi sự việc. Tôi sẽ tiễn ông.

Họ đã ra đến cửa khi nghe tiếng bà Anne gọi họ lại. "Thưa ông Coogan! "

Nat và Graham đồng loạt xoay người lại.

- Chỉ một chi tiết thôi. Tôi biết là cái xác con gái tôi trông khiếp lắm sau một thời gian ở dưới nước và bị các sinh vật biển cắn.

- Tôi e là đúng như thế.

- Em yêu, anh nghĩ em không nên dằn vặt mình như thế - Người chồng phản đối.

- Không, xin ông hãy nghe tôi ông Coogan. Các ngón tay của bàn tay phải con gái tôi còn nguyên vẹn hay đã mất hết rồi?

Nat do dự.

- Một bàn bị hủy hoại nhiều, còn bàn kia còn nguyên. Hình như bàn tay trái bị cắn nhiều thì phải, tôi sẽ kiểm tra lại trên các bức ảnh khám nghiệm. Tại sao bà lại hỏi câu đó?

- Tại vì con gái tôi có mang một chiếc nhẫn ngọc bích rất đắt giá ở ngón áp út bàn tay mặt. Từ ngày mẹ tôi tặng nó cho Vivian, con bé chưa hề tháo nó ra lần nào. Chúng tôi có hỏi Scott về chiếc nhẫn này bởi nó là một vật gia truyền và chúng tôi muốn thu hồi lại nếu người ta tìm được nó. Nhưng anh ta có xác nhận với chúng tôi là bàn tay bị hủy hoại nhiều và không có chiếc nhẫn đó.

- Sau một giờ nữa, tôi sẽ gọi điện cho ông bà - Nat trả lời.

***

Về đến phòng làm việc, Nat nghiên cứu thật kỹ các tấm hình trước khi gọi điện cho ông bà Carpenter.

Trong mười ngón tay, không ngón nào còn lóng thứ ba. Trên bàn tay trái, chiếc nhẫn cưới vẫn còn ở ngón áp út, trong khi bàn tay phải thì nát bấy. Giữa lóng thứ nhất và lòng bàn tay, thịt đã mất tận xương. Cái gì đã cuốn hút các sinh vật biển ăn xác chết như thế? Nat tự hỏi.

Khi ông gọi điện cho vợ chồng Carpenter, ông dè dặt không đưa ra kết luận quá vội vàng, rằng bàn tay con gái của họ bị hủy hoại nhiều và không có chiếc nhẫn.

- Hai ông bà có biết chiếc nhẫn đó chật hay rộng đối với ngón tay không?

- Nó rất chật - Ông Carpenter trả lời. Rồi ông ta hỏi tiếp - "Thế ông nghĩ gì?"

- Tôi không nghĩ gì hết thưa ông Carpenter. Đó chỉ là một chi tiết buộc tôi phải chú ý. Tôi vẫn giữ liên lạc với ông bà.

Khi gác máy, Nat biết mình vừa mới nhận được một đầu mối quan trọng. Chiếc nhẫn đó có phải là tang vật để người ta làm sáng tỏ nội vụ không? Mẹ kiếp! Chắc chắn tên khốn kiếp Covey đã tháo chiếc nhẫn đó rồi bỏ mặc xác con bé tội nghiệp. Bởi vì khi tháo ra hắn ta đã làm chảy máu và điều này cuốn hút các sinh vật biển.

Hai mươi

“Elaine phải trả giá cho việc này mới được" - Adam làu bàu khi thấy một chiếc xe hơi đang lăn bánh trên lối ra vào. Họ đã tổ chức một buổi picnic ở ngoài bãi biển trong khi Hildy, người giúp việc mà Elaine giới thiệu đang làm vệ sinh ngôi nhà. Đến hai giờ trưa, họ về cho kịp cuộc hẹn mà Adam đã ấn định với Scott Covey.

Adam vừa tắm xong, đang mặc một quần soọc và áo thun, còn Menley vẫn còn mặc đồ tắm khi họ nghe tiếng xe của Covey ngừng lại.

- Em rất mừng là anh ta đến đây - Chị nói với Adam - Trong lúc hai người nói chuyện em cùng Hannah sẽ ngủ một giấc. Em muốn được sảng khoái để đương đầu với cuộc gặp mặt của các người bạn cố tri của anh.

Elaine có tổ chức một bữa tiệc nhỏ để chiêu đãi hai vợ chồng họ và mời thêm vài người bạn lâu năm mà Adam nhiều lần nghỉ hè với họ tại vùng Cap.

Anh ta ôm lấy eo chị.

- Khi họ nói em may mắn lạ kỳ, anh xin em cứ gật đầu cho qua chuyện được không.

- Adam, em xin anh.

Chuông cửa reo lên. Menley liếc nhìn xuống nhà bếp. Chị không có thời giờ để lấy bình sữa cho Hannah và cũng không thể ra khỏi căn phòng trước khi Scott Covey bước vào. Một đằng chị muốn biết mặt người đàn ông mà chị đã dành nhiều thương cảm và đằng khác chị giữ một khoảng cách trong trường hợp Adam, vì một lý do nào đó, không muốn nhận lãnh công việc bào chữa cho anh ta. Nhưng sự tò mò đã thắng thế: chị quyết định đứng đó chờ.

Adam chậm rãi bước ra cửa. Anh nhã nhặn chào đón Scott, nhưng vẫn dè dặt.

Menley quan sát người khách thật kỹ. Không lạ gì Vivian Carpenter đã si mê anh ta. Scott Covey rất quyến rũ, màu da nâu sẫm vì ánh nắng mặt trời, với nét mặt thật cân đối và cương nghị, tóc quăn vàng óng được cắt ngắn. Cao nhưng mảnh khảnh, đôi vai rộng của anh ta tạo thêm cho mình một sức mạnh ngoài dáng vẻ tao nhã. Khi Adam giới thiệu anh ta cho Menley, điều trước tiên là chị chú ý ngay đến đôi mắt anh ta. Chị không những bị cái màu mắt nâu đó làm cho mê hồn mà chị còn thấy được nỗi lo sợ chị thường thấy trong ánh mắt của mình khi tự nhìn vào trong gương sau cái chết của Bobby.

Anh ta vô tội! Chị quyết định như thế. Chị bồng thẳng người Hannah lên. Chị cười rồi đổi con bé qua tay kia và chìa tay ra. "Rất hân hạnh được biết.." - Chị nói nhưng rồi lại do dự. Anh ta gần bằng tuổi của mình, chị suy nghĩ, và anh ta quen rất thân với một người bạn cố tri của Adam. Thế mình phải gọi anh ta như thế nào đây? Ông Covey thì có vẻ ngượng nghịu quá - "...anh Scott" - chị kết thúc câu nói. Chị chụp lấy bình sữa - Thôi bây giờ tôi và Hannah để cho hai người yên ổn nói chuyện với nhau.

Rồi chị lại do dự một lần nữa. Chị không thể giả vờ không biết lý do anh ta tới đây.

- Như tôi đã nói với anh trên điện thoại, tôi thành thật rất tiếc cho tai nạn xảy ra với vợ anh.

- Cám ơn - Giọng anh ta có vẻ trầm và rất êm tai. Một loại giọng rất dễ gây niềm tin cho người khác.

***

Hannah không hề buồn ngủ. Khi Menley đặt cô bé lên giường nó liền khóc rống lên, hất bình sữa qua một bên và lấy chân đạp cái mền đi chỗ khác.

- Mẹ sẽ ghi tên con vào trong trung tâm nhận làm con nuôi mới được - Menley hăm dọa con với nụ cười. Rồi chị nhìn vào chiếc nôi xưa và nhủ thầm "Mình không biết..."

Có hai cái gối nằm trên cái giường đơn. Chị lấy một cái bỏ vào trong nôi, đặt Hannah với khuôn mặt vẫn đỏ vì giận dữ và lấy mền đắp con bé lại. Xong chị ngồi trên mép giường và bắt đầu đung đưa cái nôi. Hannah từ từ cũng bớt giận và chỉ vài phút sau hai con mắt nhỏ bé đó nhắm khít lại.

Menley cũng cảm thấy mắt mình nặng trĩu. Tốt hơn hết mình phải thay bộ đồ tắm này trước khi lăn ra ngủ, chị thầm nghĩ. Nhưng làm gì cho mất công, dù sao nó cũng đã khô rồi. Chị nằm dài ra và lấy cái khăn choàng xếp nơi chân giường, đắp lên người. Hannah cất tiếng rên nhỏ nhỏ. "Được rồi" chị thì thầm và đưa tay ra lúc lắc cái nôi thật nhẹ.

Chị không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, khi có tiếng chân là chị giật mình thức dậy. Mở mắt ra, chị cho rằng mình đang nằm mơ, không có ai trong phòng cả. Nhưng chị cảm nhận được luồng gió mát đang thổi vào đây. Cửa sổ được mở và chắc gió đã thổi mạnh lên. Chị chớp mắt và nhìn sang chiếc nôi. Bé Hannah ngủ như một thiên thần.

Chúa ơi, mẹ quả là một người mẹ gương mẫu, phải không công chúa? Ngay cả khi ngủ, mẹ vẫn chăm lo cho con mà!

Cái nôi cứ lắc lư thật chậm.

Hai mươi mốt

- Ngôi nhà thật lộng lẫy - Scott Covey nhận xét khi bước theo Adam và ở trong thư phòng - Tôi cùng vợ tôi có đến viếng đây một lần chỉ vài ngày trước khi cô ấy chết. Cô ấy định trả giá mua đấy, nhưng cũng giống như tất cả những người được thừa hưởng gia tài trong các gia đình thượng lưu tại New-England, cô ấy không muốn tỏ ra vội vàng.

- Elaine có nói cho tôi nghe việc đó - Adam chỉ vào một trong hai chiếc ghế bành bị sệ để gần cửa sổ trong khi anh ngồi xuống chiếc ghế kia - Tôi nghĩ chắc không cần phải nói với anh là đồ đạc trong nhà này toàn là những thứ phế thải.

Scott Covey cười bẽn lẽn.

- Viv rất thích đi lục lạo trong các tiệm đồ cổ và muốn tái tạo một ngôi nhà với dáng vẻ nguyên thủy thời thế kỷ XVII. Hè năm ngoái, cô ấy có một thời gian làm việc với một nhà trang trí nội thất. Cô ta giống như một đứa bé được bỏ vào trong một tiệm bán sôcôla, cô ấy rất phấn khởi với ý định tự mình trùng tu lại ngôi nhà này.

Adam lắng tai chờ nghe.

- Có lẽ tôi nên nói thẳng vào vấn đề - Scott nói tiếp - Trước hết, xin có lời cảm ơn anh đã tiếp tôi. Tôi biết anh đang nghỉ hè và tôi cũng biết là anh sẽ không đồng ý nếu như Elaine không cố van nài.

- Đúng vậy. Elaine là một người bạn rất thân và cô ta nghĩ anh đang cần sự giúp đỡ.

- Thưa ông Nichols. - Scott ngập ngừng.

- Adam - Adam nhắc nhở.

- Anh Adam, tôi biết lý do của những lời nói xấu đó, chỉ vì ở đây tôi là người lạ. Còn Vivian rất giàu. Nhưng tôi dám thề trước Chúa là tôi không

hề biết cô ấy giàu đến mức đó. Viv gần như không tin tưởng nơi chính mình và có khi còn tỏ ra bí mật nữa. Cô ấy yêu tôi và bắt đầu nhận thấy tôi cũng yêu cô ấy tha thiết. Cô ấy sợ người ta không quan tâm đến cô nếu không phải vì gia đình hay tiền bạc của cô ấy.

- Tại sao cô ấy lại nghĩ xấu về chính mình như thế?

Nét mặt của Covey biểu lộ vẻ cay đắng.

- Cũng chỉ vì cái gia đình chết tiệt của cô ấy. Họ luôn hạ thấp cô ấy. Trước tiên, cha mẹ cô không mong muốn sự có mặt của cô ngay khi cô mới chào đời, họ muốn biến cô thành bản sao của mấy người chị. Chỉ có bà ngoại cô là trường hợp ngoại lệ. Bà hiểu Viv, nhưng tiếc một điều bà ta bị tàn phế và sống phần lớn thời gian tại Floride. Viv có kể cho tôi nghe bà ngoại cô có để lại cho cô gia tài một triệu đôla bằng vốn đầu tư, và cách đây ba năm khi cô vừa đủ hai mươi mốt tuổi, cô đã trở thành người thừa hưởng. Cô ấy nói là đã mua ngôi nhà với giá sáu trăm ngàn đôla và sẽ sống mà không đụng đến một xu số còn lại trước khi được ba mươi lăm tuổi. Đối với một người bình thường thì cô ấy rất giàu, nhưng tôi hiểu là gia tài đó sẽ thuộc lại gia đình nếu cô gặp một tai họa nào đó. Đúng thế, sau khi cô ấy chết, tôi thừa hưởng ngôi nhà nhưng tôi không bao giờ nghĩ số vốn cô ấy vượt hơn hai trăm ngàn đôla. Tôi hoàn toàn không biết cô ấy đã thừa hưởng được năm triệu đôla.

Adam chéo hai bàn tay lại rồi nhìn lên trần nhà, nói lớn tiếng ý nghĩ của mình,

- Cho dù cô ấy chỉ có phân nửa số tài sản mà cô ấy đã nói với anh, những người thân của cô ấy cũng sẽ nghĩ là chỉ sau ba tháng cưới nhau anh đã vớ được một cú bở.

Anh nhìn lại mặt của Scott rồi đặt câu hỏi:

- Có người nào khác biết vợ anh đã giấu anh một phần của cải thật của cô ấy không?

- Tôi không biết.

- Cô ấy không bạn thân nào để tâm sự sao?

- Không, Vivian không có bạn thân.

- Thế cha mẹ cô ấy có chấp thuận đám cưới của hai người không?

- Sau khi cưới xong chúng tôi mới thông báo cho họ biết. Đó là quyết định của Vivian. Cô ấy muốn tổ chức đám cưới thân mật tại nhà, sau đó đi hưởng tuần trăng mật tại Canada và chỉ khi trở về mới tổ chức một buổi tiệc đãi người thân. Tôi biết cha mẹ cô ấy rất bực mình và tôi không thể trách họ. Có thể cô ấy đã nói cho gia đình biết là tôi mù tịt về tầm cỡ tài sản cô ấy. Nói cho cùng, cô ấy luôn chống đối họ, không bao giờ muốn tìm kiếm sự thông cảm của họ.

Adam gật đầu.

- Trên điện thoại, anh nói cảnh sát có hỏi anh về một chiếc nhẫn?

Scott Covey nhìn thẳng vào mặt Adam.

- Đúng vậy. Đó là một chiếc nhẫn ngọc bích, tôi cho là một bảo vật gia đình. Tôi nhớ Viv có mang nó khi còn ở trên tàu. Cách giải thích hợp lý nhất có thể là sáng hôm đó cô ấy đã đổi nó qua bàn tay trái. Khi tôi tìm kiếm trong đồ đạc của cô ấy, tôi đã tìm thấy chiếc nhẫn cưới trong ngăn tủ trong phòng ngủ. Chiếc nhẫn này bằng vàng thường thôi. Cô ấy luôn mang chiếc nhẫn cưới và chiếc nhẫn đính hôn chung với nhau.

Anh ta cắn môi rồi nói tiếp.

- Chiếc nhẫn ngọc bích trở nên quá chật cho ngón tay, đến mức có thể ngăn chặn máu lưu thông. Buổi sáng cuối cùng đó, Viv luôn sờ mó và xoay quanh nó trên ngón tay. Trong lúc đi mua hàng, tôi có khuyên cô ấy thử dùng xà bông nếu cô ấy muốn lấy nó ra. Da cô ấy mỏng lắm. Khi chúng tôi trở về nhà, chúng tôi lên tàu và tôi không để ý đến việc đó nữa. Nhưng cô ấy rất mê tín về chiếc nhẫn đó. Cô ấy chưa bao giờ lột nó ra khỏi ngón tay dù làm bất cứ việc gì. Khi phải nhận diện cái xác và không thấy chiếc

nhẫn, tôi nghĩ chắc có thể nó đã mất vì ngón tay của cô ấy đã bị cụt mất rồi.

Bỗng nhiên mặt anh ta trở nên méo xẹo. Anh ta ấn mấy ngón tay vào miệng để ngăn tiếng nấc đang rung đôi vai anh ta.

- Anh không thể hiểu được đâu, không một ai có thể hiểu được. Mấy người đang ở dưới nước, người này lội cạnh người kia, đang nhìn một bầy cá sào rằn lội ngang qua. Nước thật trong suốt, cảnh vật hết sức im lìm. Ánh mắt cô ấy biểu lộ một niềm hạnh phúc vô biên như thể một đứa trẻ trong một khu vui chơi vậy. Và chỉ trong khoảnh khắc đột nhiên mọi thứ đều thay đổi.

Anh ta úp mặt vào trong đôi bàn tay.

Adam chăm chú quan sát Scott. "Anh cứ nói tiếp đi”

- Nước bỗng nhiên trở nên sôi sục và tôi thấy Vivian biểu lộ vẻ hoảng hốt. Tôi chụp lấy bàn tay cô và đặt nó vào ngay thắt lưng của tôi. Điều đó cô ấy sẽ hiểu là cô ấy phải bám víu vào tôi. Tiếp đó, tôi lội về hướng chiếc tàu, nhưng nó ở rất xa. Có thể chiếc neo đã bị đứt vì dòng nước. Chúng tôi gần như không tiến tới trước được. Cô ấy nghĩ chắc chúng tôi sẽ thoát nhanh hơn nếu chúng tôi tách riêng ra. Và ngay lúc chúng tôi trồi lên mặt nước, một ngọn sóng thật to đang phủ xuống đầu chúng tôi và Viv biến mất. Cô ấy biến mất thật rồi.

Anh ta bỏ hai tay ra và nói thật to.

- Trời ơi, có thể nào có một ai đó nghĩ rằng tôi cố tình bỏ vợ tôi chết đuối được kia chớ? Tôi luôn bị ám ảnh vì không cứu được cô ấy. Nếu không tìm thấy được cô ấy chỉ là do lỗi của tôi, Chúa sẽ chứng giám là tôi đã cố gắng như thế nào.

Adam đứng lên. Anh nhớ lại cái đêm Bobby chết, Menley, dù đã uống nhiều thuốc an thần vẫn không tỉnh táo, cô ấy khóc thảm thiết và gào lên như muốn xé tim. "Đó là lỗi của tôi, lỗi của tôi."

Anh đưa tay ra để bóp lấy vai của Scott Covey.

- Tôi sẽ bảo vệ cho anh, Scott à, nhưng anh phải cố thư giãn mới được. Mọi việc sẽ êm xuôi và anh sẽ bình yên.

Hai mươi hai

Đúng bảy giờ, Amy đến giữ bé Hannah. Cô bé chào hỏi Menley rồi bước đến quỳ xuống cạnh chiếc ghế đu để trong phòng đồ chơi của con bé.

- Chào Hannah - cô nói nhỏ nhẹ - Hôm nay em có đi biển không?

Hannah nhìn cô ta với ánh mắt kênh kiệu.

- Đáng lẽ em thấy nó vọc nước trong vũng nước kìa - Menley kể - Nó la chí chóe khi chị đem nó ra khỏi đó. Rồi em sẽ mau chóng nhận thấy là Hannah biết cách biểu lộ sự bất bình của mình.

Menley biết cha của Amy đã đính hôn với Elaine nhưng chị không biết ông ta đã ly dị hay góa bụa. Hình như Amy cũng muốn chị đặt câu hỏi này.

- Em hãy kể về mẹ của em cho chị nghe đi. Chị chỉ biết là cô con gái của bà ấy rất dễ thương mà thôi.

- Mẹ em chết khi em mới mười hai tuổi - Giọng của Amy vô cảm và không hề biến điệu.

- Việc đó chắc làm cho em khổ tâm lắm phải không?

Menley suýt nói thêm là Elaine sẽ là một bà mẹ mới cho cô bé, nhưng chị thấy cô có một cách nhìn khác về vấn đề này. Chị cũng nhớ lại anh Jack của chị phải miễn cưỡng chấp nhận những lần đi chơi của mẹ với người đàn ông khác. Một trong các người quen của mẹ chị là một vị bác sĩ và rất gắn bó với bà. Mỗi khi ông điện tới, Jack nói thật to "Ông Stanley Beamish gọi cho mẹ đấy". Stanley Beamish là tên một nhân vật ngu xuẩn trong một bộ phim nhiều tập của thời bấy giờ.

Mẹ chị luôn rầy la con trai, nhưng lại cười mỉm khi bà cầm lấy điện thoại. Và ông Roger đã thử làm bố dượng hờ không được lâu cho lắm. Ông ta là một người tốt - Menley thầm nghĩ, và biết đâu được, có thể mẹ sẽ hạnh phúc với ông ta nếu mẹ cố gắng hơn thay vì từ chối ông ta. Có thể mình có

cơ hội để nói chuyện nhiều với Amy trong tháng này đây - chị nghĩ như thế. Điều này có thể giúp cho mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn.

- Đã đến giờ phải lo cho cô công chúa ngủ rồi đấy - chị nói - Chị có ghi ra một danh sách các số điện thoại khẩn cấp đây, nào là cảnh sát, phòng cháy chữa cháy, xe cứu thương và luôn cả số của Elaine.

- Em biết số đó - Nói xong Amy đứng lên - Chị có thấy trở ngại gì không nếu em bồng Hannah trên tay?

- Không có gì đâu, trái lại là đằng khác.

Với đứa bé trên tay, Amy cảm thấy an tâm hơn.

- Bà trông rất đẹp, bà Nichols - cô ta nói.

- Cám ơn em - Menley cảm thấy hạnh phúc khác thường với lời khen tặng này. Đến lúc này chị mới nhận thấy mình hơi bối rối khi phải đối mặt với những người bạn thân của Adam. Chị không có được cái vẻ đẹp sắc sảo của các cô người mẫu mà trước kia anh thường đi chơi và chị cũng biết anh đã dẫn nhiều cô đến nghỉ mát tại vùng Cap này. Ngoài ra chị còn biết mình sẽ là đề tài cho nhiều người nhận xét. Mọi người đều biết chuyện của anh. *Bà vợ của Adam để mất một đứa con khi băng ngang một đường ray xe lửa. Bà vợ của Adam ba năm rồi không có mặt cùng anh trong suốt tháng mà anh ở lại Cap.*

Tốt thôi, họ sẽ ngắm mình từ đầu đến chân cho mà coi. Sau khi đắn đo suy nghĩ thật kỹ, chị chọn mặc một bộ cánh bằng lụa màu xanh cổ vịt, cùng một dây lưng đan tiệp màu và mang đôi xăng đan.

- Em nên dỗ cho bé Hannah ngủ trước khi chị đi -- Mcnley bảo Amy. - Tivi để ở phòng khách, chị muốn em để máy liên lạc nội bộ ở âm lượng tối đa và mỗi ba mươi phút em qua phòng canh chừng nó một lần. Con bé có tật hay đá hết chăn mền đi chỗ khác. Do máy giặt chưa được lắp đặt nên chị giúp việc đang phơi hai bộ đồ ngủ của con bé.

- Carrie Bell à? Có phải bà ta đang lo việc dọn dẹp trong nhà không? - Một âm sắc hoài nghi lộ rõ trong giọng nói của Amy.

- Không, người này tên Hildy. Chị ta đến mỗi tuần một lần. Nhưng tại sao?

Họ đang bước lên bậc thang trên cùng. Menley đứng lại nhìn Amy tỏ vẻ ngạc nhiên. Amy đỏ mặt, vội phân bua:

- Ồ không có sao cả, xin lỗi chị. Em biết thế nào Elaine cũng sẽ giới thiệu cho chị một người khác.

Menley bồng Hannah khỏi tay Amy.

- Bố nó sẽ lên thăm nó ngay bây giờ.

Nói xong, chị đi vào phòng mình, lúc đó Adam đang mặc xong cái áo vét bằng vải lanh màu xanh dương. Chị vui vẻ nói:

- Có một người ái mộ anh đang muốn tỏ lòng ngưỡng mộ anh đây.

Anh hôn Hannah.

- Chúng ta sẽ cố gắng về sớm, em cưng của anh, theo anh em không nên làm khó dễ với Amy nhé!

Menley hiểu rằng Adam đã yêu thương Bobby đến chừng nào và chị thầm nghĩ nếu có chuyện gì không may xảy đến cho Hannah thì... "Nhưng tại sao mình cứ phải nhớ đi nhớ lại mãi chuyện đó kia chứ?" Chị cố xua đi những suy nghĩ không hay và nói bằng một giọng bông lơn:

- Con gái anh bảo anh tuyệt lắm. Nó hỏi có phải anh diện như thế để gặp lại các cô bạn gái cũ của anh không?

- Đời nào - Adam liếc nhìn vợ mình - Anh chỉ có một mối tình trong đời mà thôi - rồi anh quay sang nói với bé Hannah "Hannah à, con hãy nói cho mẹ biết là mẹ trông rất khêu gợi lắm đấy và bố sẽ không bao giờ chịu đổi mẹ con với bất cứ thứ gì khác trên đời".

Với tiếng cười, Menley đem đứa bé về phòng của nó. Amy đang đứng cạnh đầu giường, đầu hơi nghiêng như thể cô ta đang nghe ai nói vậy.

- Chị có cảm giác lạ khi vào trong phòng này không, chị Nichols?

- Em muốn nói gì vậy?

- Xin lỗi chị, em cũng không rõ nữa - Amy tỏ ra lúng túng - Em xin lỗi vì đã làm chị bận tâm, em thật vô ý quá. Anh chị cứ vui chơi cho thỏa thích đi. Em hứa sẽ trông chừng Hannah và nếu có bất cứ chuyện gì em sẽ gọi chị ngay. Hơn nữa Elaine ở cách đây có ba cây số thôi mà.

Menley tỏ ra suy tư một lúc. Phải chăng có điều gì đó khác lạ trong phòng con bé? Có phải chị cũng cảm nhận được điều đó không? Rồi chị lắc đầu như để xua đuổi một ý nghĩ kỳ quặc, Menley đặt bé Hannah xuống chiếc giường và nhét ngay cái núm vú vô miệng nó, không cho nó có thời giờ phản ứng.

Hai mươi ba

Tại Chatham, Elaine sống trong một ngôi nhà được xây dựng theo kiểu truyền thống từ năm 1780. Thoạt đầu, đây là một căn nhà khiêm tốn, và theo năm tháng, các người chủ thay phiên nhau nâng cấp và nới rộng ra một cách tuyệt hảo. Cho đến nay, nó vẫn không mất đi vẻ đẹp cổ xưa giữa các ngôi nhà sang trọng quanh đó.

Lúc bảy giờ, Elaine làm cuộc kiểm tra chớp nhoáng. Ngôi nhà trông rực rỡ. Khăn lông trắng tinh được để trong phòng vệ sinh cho khách, rượu được ngâm trong nước đá, cái bàn được trang trí một cách bắt mắt. Chính cô đã làm món xà lách tôm hùm ngon tuyệt này, một món ăn rất tốn nhiều công sức, phần còn lại của buffet do nhà hàng mang tới. Khách mời buổi tiệc khoảng hai mươi người nên cô có gọi thêm một hầu bàn và một người phục vụ quầy rượu.

John đề nghị để anh lo phần bar nhưng chị đã từ chối.

John là một con người cao lớn, mạnh mẽ và vẻ rất cương nghị. Với tuổi năm mươi ba, mớ tóc lưa thưa của anh đã bạc trắng. Khuôn mặt anh no tròn, biểu lộ vẻ dễ mến và trung thực. Anh âu yếm nhìn Elaine và nói:

- Em hãy đến đây, thiên thần của anh.

- Anh làm ơn đừng làm hư tóc của em.

- Anh thích em xõa tóc em yêu ạ. Hôm nay anh muốn tặng em một món quà để cảm ơn em.

Elaine cầm lấy gói quà.

- John, anh tử tế quá. Nhưng là cái gì đây?

- Một hủ trái ôliu. Thế em nghĩ nó là gì? Em cứ mở ra xem đi.

Đúng là một hủ ôliu nhưng bên trong chỉ là một mảng vải xanh dương.

- Có gì trong đó vậy? - Elaine hỏi trong lúc mở nắp ra và thọc tay vô rút miếng vải ra.

- Em hãy cẩn thận, những trái ôliu này đắt lắm đấy.

Cô thận trọng mở tấm vải ra, thấy bên trong có một đôi bông tai bằng mã não cẩn kim cương. Cô thốt lên: "Ồ, anh John! ".

- Em có nói là em sẽ mặc một chiếc váy đen và bạc nên anh nghĩ em phải có một đôi bông tai tương xứng với nó.

Cô choàng tay quanh cổ anh thì thầm "Anh đáng yêu quá đi. Em không quen được nuông chiều như thế này đâu".

- Làm cho em vui là nhiệm vụ của anh mà. Em đã làm việc khổ nhọc trong một thời gian dài và em xứng đáng được nhận nó.

Cô ôm lấy mặt anh ta và hôn thật say đắm. "Cám ơn anh".

Chuông cửa vang lên. Có ai đó đang đứng trước cửa.

- Các người có thôi đi mấy màn âu yếm đó để mời khách vào nhà không?

Mấy người khách đầu tiên đã tới.

***

Đúng là một đêm thú vị, Menley nhủ thầm sau khi đi một vòng xem qua buffet và trở lại ngồi trên chiếc ghế dài. Tất cả những người khách đến đây đều là bạn từ lúc ấu thơ. Gặp nhau họ nhắc các kỷ niệm xưa một cách thích thú.

- Adam, anh có nhớ cái ngày chúng mình đã lấy chiếc tàu của cha anh để đi Nantucket không? Ông đã rầy la chúng ta một trận nên thân.

- Cũng vì anh quên báo cho ông ấy biết - Adam mỉm cười giải thích

- Chính mẹ em đã làm to chuyện - Elaine nói tiếp - Tất cả vụ này chỉ vì em là đứa con gái duy nhất với năm thằng con trai. Người ta sẽ nghĩ gì đây?

- Còn tụi tôi thì giận dữ vì không được mời tham gia - Một cô gái khá đẹp với tóc nâu nói bằng một giọng thờ ơ- Tất cả bọn tôi đều si anh Adam.

- Vậy em không si mê anh sao? - Người chồng cô ta phản đối.

- Chỉ vào năm sau thôi.

- Và cái hôm chúng ta đào một lỗ để nướng hến đó... tôi muốn gãy xương sống chỉ vì phải khom lưng để lượm rong. Rồi cái thằng ngu kia cứ chạy suýt chút nữa té xuống cái lỗ đó... Rồi cái năm mà chúng ta...

Menley mỉm cười, cố nghe nhưng tâm trí chị lại để đâu đâu

Vị hôn phu của Elaine - John Nelson, đang ngồi trên cái ghế bành cạnh chiếc ghế dài. Anh ta xoay lại nhìn Menley.

- Chị đã làm gì trong thời niên thiếu của mình, trong khi các người kia đang sống phè phỡn tại Cap?

Chị nhẹ nhõm xoay mặt lại nhìn anh ta.

- Thì tôi đã làm đúng những gì mà Amy hiện giờ đang làm, nghĩa là giữ em. Tôi sống ba mùa hè liên tiếp tại New Jerscy với một gia đình có năm đứa con.

- Không có kỳ nghỉ hè thật sự sao?

- Chuyện đó không quan trọng cho lắm. À, Amy là môt cô gái rất dễ mến. Cô ấy rất tuyệt vời với đứa bé.

- Cám ơn chị. Thú thật, nỗi hiềm khích của nó đối với Elaine quả là một vấn đề nan giải.

- Anh không nghĩ là mọi chuyện sẽ ổn khi con bé vào đại học và gặp nhiều bạn mới hay sao?

- Tôi hy vọng thế. Mới năm ngoái thôi, nó còn sợ bỏ tôi lại một mình sau khi nó vào đại học. Nhưng bây giờ nó lại nghĩ mình bị cho ra rìa khỏi ngôi nhà này một khi tôi cưới Elaine. Đúng là một tình thế kỳ quặc nhưng tôi lại là người chịu trách nhiệm đấy. Tôi luôn coi nó như bà chủ nhà và bây giờ nó không muốn bị tống ra ngoài - Anh ta nhún vai, rồi nói tiếp - Nhưng tôi hy vọng nó sẽ nghĩ khác đi. Còn tôi, hiện giờ tôi mong rằng cô cũng sẽ thương mến vùng Cap này nhiều như tôi yêu thích nó vậy. Chúng tôi đến từ Pennsylvanie để nghỉ vài ngày, cách đây hơn hai mươi năm và bà vợ tôi mê chỗ này đến mức chúng tôi không lúc nào rời xa nó. Cũng may tôi bán được cái văn phòng bảo hiểm của tôi để mua một ngôi nhà tại Chatham. Nếu một ngày nào đó cô muốn mua một căn nhà khác tại Chatham, tôi sẽ giúp cho. Người ta thường không hiểu mấy về bảo hiểm, nhưng đó là một nghề rất hấp dẫn.

Một lát sau, Menley đi đến quầy để lấy thêm cà phê. Nghề bảo hiểm dưới mắt chị không hấp dẫn tí nào. Nhưng chị lại trách mình đã nghĩ như thế. John Nelson rất dễ thương dù chị thấy anh ta có phần buồn chán, anh ta hơi già đối với Elaine.

Adam đến gặp chị tại quầy buffet trong khi chị rót cà phê vào trong tách.

- Em có vui không em yêu? Em nói chuyện say sưa với anh kép của Elaine đến mức anh không thể làm cho em chú ý được. Thế em nghĩ sao về mấy người bạn của anh?

- Tuyệt vời - Chị cố tỏ vẻ hoan hỉ. Trong thâm tâm, chị thích ở nhà với Adam hơn. Tuần nghỉ đầu tiên của họ gần kết thúc rồi và anh phải ở hai ngày tại New York để giải quyết công việc. Như hồi chiều này, họ phải bỏ ngang cuộc đi dạo ngoài bãi biển để có cuộc hẹn với Scott Covey và ngay tối nay chị lại phải ngồi đây giữa đám người lạ này.

Ánh mắt của Adam nhìn chăm chăm vào một ai đó đứng sau chị.

- Anh vẫn chưa có dịp nói chuyện với Elaine. Anh muốn nói với cô ấy về cái hẹn của Covey.

Bỗng dưng chuông cửa vang lên, và không chờ có người ra mở, một bà khoảng sáu mươi tuổi bước vào. Elaine vội vã đi lại phía người đó.

- Jan, tôi rất mừng là bà đến đây cùng chúng tôi.

Adam nói với Menley - Elaine có báo cho anh là cô ta có mời Jan Paley - bà chủ của ngôi nhà Tưởng Nhớ.

- Ồ hấp dẫn quá! Em cũng muốn được nói chuyện với bà ta - Menley ngắm nhìn bà Paley trong khi Elaine ôm hôn bà. Rất có duyên, chị thầm nghĩ. Jan Paley không trang điểm. Mái tóc gần trắng tinh của bà dợn sóng một cách tự nhiên. Da đã nhăn nhưng vẫn còn mịn màng. Bà có một giọng cười ấm áp và hào phóng.

Elaine giới thiệu bà ta cho Menley và Adam "Những người thuê nhà của bà đây Jan"

Menly bắt gặp ánh mắt thương cảm trong cái nhìn của Jan Paley. Có lẽ Elalne đã kể cho bà ta nghe về Bobby.

- Ngôi nhà của bà đẹp lắm, thưa bà Paley - Menley khen một cách thành thật.

- Tôi rất mừng là cô thích nó - Bà Paley từ chối cái đĩa Elaine đưa cho bà - Không cám ơn, tôi mới vừa ăn tối ở câu lạc bộ. Tôi chỉ cần một tách cà phê thôi.

Lúc này mọi người đã tản mác mỗi nơi, Elaine nhìn thấy chiếc ghế dài đang trống nên cất tiếng mời bà Jan Paley.

- Bà Paley, tôi mời bà lại ngồi nói chuyện với tôi được không?

- Sẵn lòng.

Khi họ vừa ngồi xuống, Menley lại phải nghe thêm một chuyện nghỉ hè khác.

- Cách đây hai năm, tôi cùng chồng đi dự một buổi họp mặt của trường trung học cũ - bà Jan Paley kể. Bữa tối đầu tiên, tôi muốn điên đầu khi phải nghe họ nói về những kỷ niệm xưa, nhưng một khi họ đã chán việc đó, tôi có nhiều khoảnh khắc thật tuyệt vời.

- Đương nhiên rồi.

- Tôi phải xin cô thứ lỗi - Jan nói tiếp. Nhưng phần lớn đồ đạc trong nhà trông ghê lắm, chúng tôi chưa hoàn tất việc trùng tu nên tạm thời vẫn giữ chúng lại.

- Đồ đạc trong căn phòng lớn còn đẹp lắm mà.

- Đúng vậy. Chúng tôi đã phát hiện ra chúng trong một cuộc bán đấu giá và tôi không thể cưỡng lại việc phải mua chúng. Nhưng về chiếc nôi, tôi tìm thấy nó trong một đống đồ cũ dưới tầng hầm. Tôi nghĩ đó là một cái nôi hồi thế kỷ XVII, có thể nó nằm trong thành phần mớ đồ đạc nguyên thủy. Ngôi nhà đó có một quá khứ huy hoàng lắm, cô có biết không?

- Theo những gì tôi được nghe kể thì một ông thuyền trưởng viễn dương đã xây dựng nó cho cô vợ của mình. Sau đó ông đã bỏ nó khi nghe bà ta phản bội ông theo một người đàn ông khác.

- Đó chỉ là một phần của câu chuyện thôi. Người ta nói bà Mehitabel vợ của ông, luôn kêu gào sự vô tội của mình. Cho đến khi hấp hối, bà có ước nguyện được ở lại trong ngôi nhà cho đến khi nào người ta trả lại đứa con cho bà. Tuy nhiên, hầu hết các ngôi nhà cũ xưa của vùng Cap luôn có những truyền thuyết như thế. Rất nhiều người cho rằng họ đang ở trong các ngôi nhà có ma.

- Nhà có ma à!

- Đúng vậy. Một người bạn thân nhất của tôi có mua một ngôi nhà cổ đã được các tay sửa chữa nghiệp dư nâng cấp lại. Sau khi đã hoàn chỉnh, vào một hôm, trong lúc hai vợ chồng còn nằm trên giường, bà ta nghe tiếng bước chân trong cầu thang, và cánh cửa phòng được mở ra. Bà ta chắc chắn là mình đã thấy một dấu chân trên tấm thảm.

- Tôi nghĩ tôi sẽ chết khiếp mất.

- Không đâu. Bà ấy nói là bà cảm thấy rất dễ chịu, giống như một đứa trẻ lúc vừa thức dậy thấy ngay mẹ mình đang đứng nhìn mình vậy. Rồi bà ta cảm thấy có một bàn tay vỗ lên vai bà kèm theo tiếng thì thầm "Tôi rất mừng về tất cả những gì bà đã làm cho ngôi nhà của tôi". Theo bà ta, đó là chủ ngôi nhà mà bà đang ở, đã nói cho bà biết niềm hạnh phúc khi thấy ngôi nhà mình được tân trang lại như thế.

-Bà ấy có thấy bóng ma nào không?

- Không. Bây giờ Sarah đã là góa bụa và rất già. Bà thường nói bà luôn cảm nhận được một sự hiện diện nhân từ cạnh bà và có cảm tưởng như đang sống trong ngôi nhà với một người bạn thân thiết vậy.

- Bà có tin việc đó không?

- Tôi không phủ nhận việc đó - bà Jan Paley chậm rãi trả lời.

Menley hớp một ngụm cà phê để lấy can đảm đặt ra câu hỏi.

- Thế bà có một cảm giác kỳ lạ khi bước vào phòng trẻ con đó không? Căn phòng cạnh căn phòng chánh đó!

- Không, bởi vì chúng tôi không bao giờ dùng đến nó. Nói cho đúng, hồi năm ngoái, một thời gian sau khi chồng tôi chết, tôi thật sự muốn ở lại Tưởng Nhớ. Nhưng đôi khi tôi buồn đến mức tôi nghĩ tốt hơn tôi nên rời xa ngôi nhà này. Đúng ra tôi không nên để cho Tom thực hiện việc trùng tu khổ nhọc dù cho ông ta cảm thấy vui sướng đến mức nào đi nữa.

Có phải chúng ta luôn cảm thấy có tội khi chúng ta mất đi một người thân không? Menley tự hỏi. Chị nhìn quanh căn phòng. Adam đang đứng giữa ba người đàn ông khác. Chị mỉm cười một cách miễn cưỡng khi thấy Margaret, cô gái tóc nâu, đứng lên, đi về phía họ và nhìn Adam với ánh mắt ngưỡng mộ. Một chút dư vị của nỗi si mê chăng? Làm sao mình có thể trách họ được.

Jan Paley cắt ngang dòng suy nghĩ của chị.

- Tôi có mua hết bốn cuốn David của cô cho thằng cháu tôi. Chúng thật hấp dẫn. Thế hiện giờ cô có đang viết cuốn nào khác không?

- Tôi đã quyết định lồng các cuộc phiêu lưu tới đây của David tại vùng Cap vào thế kỷ thứ XVII. Tôi bắt đầu làm các cuộc nghiên cứu rồi.

- Có thể Phoebe Sprague sẽ giúp cô rất nhiều. Bà ta là một nhà sử học lừng danh, bà ta có chuẩn bị một cuốn sách về Tưởng Nhớ. Có thể Henry sẽ cho phép cô đọc qua một số ghi chép của bà ta.

Bữa tiệc kết thúc vào lúc mười giờ ba mươi. Trên đường về Menley kể lại cho Adam biết về lời đề nghị của bà Jan Paley.

- Anh có nghĩ là sẽ bất lịch sự khi yêu cầu ông Henry cho phép em tham khảo các ghi chép của bà vợ ông ta không?

- Anh quen với gia đình Sprague từ lâu rồi - Adam đáp lại - Dù sao anh cũng sẽ gọi điện cho họ. Biết đâu được, có thể Henry sẽ vui mừng mà chia sẻ các khám phá của Phoebe với em.

Amy đang xem tivi khi họ về đến nhà.

- Hannah không hề thức giấc lần nào - cô báo cáo - Và em có đi xem mỗi nửa giờ như chị dặn.

Trong khi chị tiễn cô ta ra cửa, cô ta e dè với chị.

- Em thật ngu ngốc khi nói với chị về cái chuyện kỳ lạ trong căn phòng Hannah. Có thể cũng tại vì cái chuyện hoang đường mà Carrie Bell kể cho thiên hạ, về chiếc nôi đung đưa một mình và cái mền nhăn nheo như thể có ai ngồi trên đó.

Menley cảm thấy cổ mình thắt lại.

- Chị không biết giai thoại đó nhưng nó quả kỳ quặc - Menley đáp lại.

- Em cũng nghĩ như thế. Chúc bà ngủ ngon, bà Nichols.

Menley đi thẳng đến phòng trẻ con. Adam đã có mặt ở đây rồi. Hannah ngủ say trong tư thế hai tay để trên đầu.

- Chúng ta không được gọi con gái bằng cái tên Cô Bé Quạu Quọ nữa - Adam thì thầm.

- Chúng mình đã đặt tên cho đứa con yêu này bao nhiêu biệt danh rồi? - Menley hỏi khi hai vợ chồng lên giường ngủ.

- Nhiều lắm rồi đó em. Chúc em ngủ ngon nhé! - Adam ôm chị vào lòng - Anh hy vọng em đã có một đêm vui vẻ.

- Rất vui - Một lúc sau chị lại thì thầm "Em chưa buồn ngủ, và có làm phiền anh không nếu em đọc sách một chút?”

- Em dư biết là anh có thể ngủ ngay giữa ban ngày kia mà - Sau khi sửa chiếc gối lại anh nói tiếp "Nghe đây, khi nào Hannah thức giấc, em nhớ gọi anh dậy nhé. Anh sẽ lo cho con bé, em đã làm chuyện đó suốt cả tuần rồi".

- Sẵn lòng - Menley đeo kính vào và cầm đọc cuốn sách nói về thời gian đầu của vùng Cap mà chị kiếm được trong tủ sách. Cuốn sách dày và bong ra vì ẩm thấp. Các trang bên trong đã vàng úa và sờn cũ, tuy nhiên nó rất hấp dẫn.

Chị mới biết được các bé trai khi mới lớn lên mười tuổi đã phải đi biển và vài đứa trong số đó khi đến độ hai mươi tuổi đã trở thành thuyền trưởng. Vì vậy chị quyết định, trong phần này của Các Cuộc Phiêu Lưu của David, sẽ lôi cuốn nếu chị cho người anh hùng trong câu chuyện là một cậu bé sống trong thế kỷ XVII và theo nghề biển cả.

Chị đọc đến các đoạn nói về tiểu sử của các nhà hàng hải nổi danh nhất. Một cái tên buộc chị phải chú ý: đó là thuyền trưởng Andrew Freeman, sanh năm 1663 tại Brewster, bắt đầu đi biển khi còn là một trẻ nít, sau đó trở thành thuyền trưởng trên chính con tàu của mình - chiếc Godspeed - lúc

mới hai mươi ba tuổi. Là hoa tiêu và thuyền trưởng, ông nổi tiếng không biết sợ là gì và ngay đám cướp biển cũng phải tránh xa chiếc God-speed. Chiếc tàu này chìm năm 1707, nguyên nhân do ông bất chấp mọi lý lẽ ra khơi lúc một cơn bão được dự báo. Các cột buồm bị bẻ gãy, chiếc tàu lật úp và chìm cùng toàn thể thủy thủ đoàn. Các mảnh vụn của chiếc tàu trôi dạt dọc theo bờ biển Monomoy.

Mình phải tìm hiểu thêm nữa về ông ta, Menley tự nhủ. Mãi đến hai giờ sáng, chị mới tắt đèn đi ngủ. Chị cảm thấy rất kích thích khi nghĩ mình đã hình dung được các tình tiết của câu chuyện.

***

Hannah bắt đầu rọ rạy vào lúc bảy giờ thiếu mười lăm. Như đã hứa, Menley gọi Adam dậy rồi tiếp tục ngủ lại. Vài phút sau, anh trở về phòng, bồng Hannah còn đang ngủ trên vai.

- Này Menley, sao hồi tối em lại để Hannah trong cái nôi cổ vậy?

Menley chồm người lên và nhìn anh với đôi mắt ngạc nhiên.

Vừa bối rối và lo âu, chị nghĩ "Mình đâu có qua xem con bé đâu, nhưng nếu mình nói điều này ra, anh sẽ cho là mình điên". Vì vậy chị ngáp và lè nhè:

- Hannah thức giấc và em không tài nào dỗ nó được. Em có đu đưa nó một lúc.

- Anh cũng nghĩ thế.

Hannah ngóc đầu lên và xoay qua nhìn, bé ngáp một cái và mỉm cười, rồi vươn vai.

Nhưng trong ánh sáng mờ ảo của căn phòng, hình dáng của con bé không khác gì Bobby, Menley thầm nghĩ. Bobby cũng thức dậy như thế đó, ngáp và mỉm cười trong lúc vươn vai.

Menley nhìn sang Adam. Chị không muốn cho anh ta biết mình bắt đầu hoảng hốt. Chị dịu mắt và nói:

- Đêm qua em thức khuya quá nên bây giờ còn buồn ngủ lắm.

- Em cứ ngủ thêm tùy thích. Hãy hôn cục cưng này một cái đi rồi anh sẽ mang nó xuống dưới. Em không cần phải lo gì cả, anh biết phải trông coi nó như thế nào.

- Em biết mà - Menley đáp lại.

Anh đưa con bé cho chị. Chị áp sát mặt mình vào mặt con bé. "Xin chào con yêu" - chị thì thầm. Bây giờ ba con sẽ lo cho con - chị nói với chính mình - Nhưng mẹ hứa với con một điều: ngày mẹ không còn có thể lo cho con được nữa là ngày mẹ đã chui xuống mộ rồi.

Hai mươi bốn

Henry và Phoebe ngồi ngoài hàng hiên của tiệm Way side. Đây là lần đầu tiên Henry đưa Phoebe đi ăn trưa ngoài phố và ông thấy một nụ cười thỏa mãn hiện trên đôi môi bà. Bà luôn thích ngắm người ta qua lại, cũng may ngày nay trên con đường chính của Chatham người ta đông vô số kể. Khách du lịch và dân bản xứ đi dạo phố xem hàng, họ vào ra các cửa hiệu hay vào các nhà hàng.

Henry xem qua thực đơn cô phục vụ đưa cho ông. Ông quyết định sẽ ăn món trứng theo kiểu Benedict, vì đây là một trong các món ưa thích của Phoebe.

- Xin chào ông, ông đã chọn xong món ăn chưa?

Henry ngước lên nhìn và mở to đôi mắt trước vẻ đẹp sặc sỡ của cô phục vụ. Đó là Tina, cô gái mà ông đã thấy trong quán nước đối diện với tiệm uốn tóc hồi đầu tháng Bảy rồi, cô gái mà Scott Covey nói là đang thủ một vai nhỏ trong gánh hát ở Cap.

Nét mặt cô ta không lộ vẻ gì đã nhận ra ông, bởi vì cô ta chỉ liếc nhìn một cái trước khi bước ra khỏi quán nước trong ngày hôm đó.

- Xong rồi - ông đáp lại.

Trong lúc ăn, Henry không ngừng bình phẩm người qua đường.

- Nhìn kìa Phoebe, đó là mấy đứa cháu của Jim Snow. Em có nhớ không, thỉnh thoảng mình vẫn đi xem kịch với vợ chồng Snow đó.

- Ông có thôi hỏi rằng tôi nhớ hay không được không vậy! - Phoebe nói cộc lốc - Đương nhiên là tôi nhớ chứ.

Bà tiếp tục nhâm nhi tách cà phê của mình, nhìn quanh, hết bàn này đến bàn khác.

- Đông người quá, tôi không muốn ngồi ở đây nữa.

Henry thở dài. Ông đã hy vọng tâm trạng của bà là dấu hiệu của sự phục hồi. Thuốc Tacrine rất hữu hiệu đối với vài bệnh nhân, có thể tạm thời ngăn chặn hay đảo ngược căn bệnh đối với mấy người mắc phải chứng bệnh Alzeimer. Từ ngày người ta cho bà uống thuốc này, ông nhận thấy bà đôi khi có lúc rất sáng suốt. Hay chỉ tại ông tuyệt vọng cố bám vào một hy vọng giả tạo mà thôi?

Người phục vụ trở lại với hóa đơn. Khi Henry đặt tiền lên bàn, ông ngước mặt lên nhìn cô ta. Nét mặt cô ta tỏ vẻ u sầu và ngượng nghịu, nụ cười rạng rỡ đã biến mất. *Cô ta đã nhận ra mình*, Henry tự nhủ, có lẽ cô ấy đang tự hỏi không biết mối quan hệ của mình và Scott Covey là như thế nào đây.

Nhận xét này làm cho ông vui lại và ông quyết không để nó lộ ra. Với một nụ cười lạnh lùng, ông đứng lên và kéo chiếc ghế của Phoebe ra. " Đi chưa em yêu?"

Phoebe đứng lên và nhìn cô phục vụ.

- Cô mạnh khỏe chứ Tina? Bà ta hỏi.

Hai mươi lăm

Vợ chồng Nat Coogan có một xuồng máy dài sáu thước. Họ mua được nó với giá hời lúc mấy đứa con còn nhỏ, nhưng nhờ vào tài giữ gìn của Nat, nó còn rất tốt. Hai thằng con trai đi Fenway Park suốt buổi chiều để xem trận banh của đội Red Sox, vì vậy Nat đề nghị với Debbie tổ chức một cuộc picnic ngoài biển.

Bà vợ chau mày lại nói "Anh ghét đi picnic lắm mà".

- Chỉ vì tôi không muốn ngồi trên bãi cỏ để cho lũ kiến cắn tôi thôi.

- Tôi nghĩ ông chỉ muốn kiểm tra các rọ tôm hùm của mình rồi trở về xem trận banh thì có - Bà nhún vai - Có một bí mật nào đó mà tôi chưa được biết, nhưng thôi, để tôi đi làm bánh xăng uýt đây.

Nat âu yếm nhìn người vợ của mình. - Không, em cứ ngồi nghỉ cho khỏe, anh sẽ làm hết mọi việc cho em.

Ông đến cửa hàng thực phẩm mua patê cá hồi, bánh quy giòn và nho khô. Đã mất công thì phải làm cho ra trò, ông tự nhủ.

- Đúng là một bữa tiệc đây - Deb nhận xét khi để các món ăn vào trong giỏ — Thế họ không có xúc xích hay sao?

- Lần này anh thích ăn mấy món khác - ông đáp lại rồi đi lấy chai rượu trắng trong tủ lạnh.

Debbie đọc nhãn chai rượu.

- Bộ anh định xin lỗi em việc gì đó sao? Chai này mắc quá à!

- Anh biết, chúng ta hãy đi thôi vì thời tiết sẽ thay đổi vào lúc chiều.

Họ bỏ neo cách bờ biển một dặm rưỡi. Nat không nói cho vợ mình biết đây là nơi mà Vivian Covey đã sống những giờ cuối cùng trong cuộc đời. Ông

sợ làm cho bà xúc động.

- Tất cả mọi thứ đều hoàn hảo - Debbie công rihận - Nhưng tại sao anh không thích mấy chiếc ghế bố xếp vậy?

- Ồ chỉ để thay đổi mà thôi - Ông nói xong trải một chiếc mền cũ đi biển trên boong tàu và bày các thứ ra. Ông lấy ra những cái gối. Xong rót đầy các ly rượu.

- Nè, ông từ từ có được không? Tôi không muốn ngủ khò ngay sau đó đâu.

- Tại sao không? - Nat hỏi lại - Chúng ta có thể ngủ một giấc sau khi ăn xong mà.

Ánh nắng mặt trời làm họ cảm thấy rất nóng, chiếc tàu đu đưa thật nhẹ trên mặt biển. Họ nhâm nhi ly rượu, thưởng thức phô mai, món patê cá hồi và ăn từng hạt nho một. Nửa giờ sau, Debbie nhìn chai rượu.

- Em không thể nào tin là mình đã uống hết chai rượu đấy.

Nat dọn hết mấy thứ còn lại vào trong giỏ.

- Em có muốn nằm nghỉ một lúc không? Ông hỏi khi đặt mấy cái gối lên cái mền. Ông biết bà không quen uống rượu lúc còn sớm như thế này.

- Tốt thôi - Nói xong Debbie nằm xuống và nhắm mắt lại.

Nat nằm cạnh bà và nghĩ lại tất cả những điều hấp dẫn mà ông biết được trong mấy ngày qua. Ngày thứ sáu, sau khi nghiên cứu các bức ảnh giảo nhiệm, ông có đến nhà Scott Covey. Theo lời cắt nghĩa của Scott về việc vợ anh ta đã đổi chiếc nhẫn qua ngón tay khác không được thuyết phục cho lắm và có thể được trù tính trước. Bản báo cáo giảo nghiệm cho biết Vivian đã uống vài ly rượu trước khi chết. Nhưng khi ông hỏi cha mẹ cô ta về thói quen của cô, cả hai ông bà đều xác nhận cô ta hiếm khi uống rượu trước khi trời tối. Chỉ một ly thôi cũng đủ làm cho cô ta ngủ rồi, đặc biệt là dưới ánh mặt trời, y hệt như Deb vậy.

Một người phụ nữ đang đờ đẫn sau khi uống rượu và ngay trong thời kỳ đang học lặn, có thể nào nằng nặc đòi theo chồng mình lặn một lúc dưới biển không?

Nat không nghĩ như thế.

Đến ba giờ chiều, ông cảm thấy chiếc tàu đung đưa hơi khác thường. Dự báo thời tiết bão là sẽ có những trận mưa rào vào khoảng ba giờ ba mươi.

Nat đứng lên. Chiếc tàu của họ đang neo ngay trước mặt cảng, có rất nhiều chiếc tàu đang hướng về cảng.

Covey quả quyết là anh ta cùng Vivian đang lặn dưới nước được hai mươi phút khi cơn bão ập đến. Điều có có nghĩa là khi anh ta thức dậy vào lúc trưa, anh ta chắc chắn đã thấy mấy chiếc tàu đang lũ lượt trở về cảng, và anh ta cũng phải biết dòng nước đã trở nên mạnh hơn.

Trong các trường hợp đó, với một người dù chỉ có một ít lý trí thôi, cũng sẽ mở radio để nghe dự báo thời tiết.

Debbie cựa mình và chồm người lên. "Anh đang làm gì vậy?"

- Anh đang suy nghĩ. Em có muốn tắm một chút không? Debbie nằm xuống và nhắm mắt lại. "Chắc chắn là không rồi, em buồn ngủ quá".

Hai mươi sáu

Scott Covey ở nhà suốt cả ngày chủ nhật. Anh cảm thấy nhẹ nhõm khi Adam đồng ý bào chữa cho mình, nhưng không biết phải nghĩ sao về lời cảnh báo của anh ta.

- Khi một người thừa kế giàu có chết trong một tai nạn sau khi kết hôn với một người mà không một ai quen biết, và chỉ có người đàn ông đó hiện diện trong lúc người vợ chết, thì các lời đồn đại tha hồ mà lan nhanh. Anh đã hợp tác với cảnh sát và điều đó rất tốt. Nhưng bắt đầu từ hôm nay, anh nên chấm dứt sự hợp tác đó đi. Anh phải tuyệt đối từ chối trả lời tất cả mọi câu hỏi, anh biết không?

Và đây cũng là ý nghĩ của Scott.

Còn lời cảnh báo thứ hai của Nichols rất dễ tuân theo.

- Anh không được thay đổi các thói quen của mình và nhất là đừng bắt đầu ném tiền qua cửa sổ biết chưa?

Đương nhiên là mình sẽ không làm chuyện ngu xuẩn đó. Tuyệt đối là không.

Và điều cuối cùng của Adam là:

- Điều quan trọng khác là anh không được để ai trông thấy anh với một người đàn bà khác trong khi cảnh sát đang còn nghi ngờ anh.

Tina. Anh có nên kể cho Adam biết là trước khi gặp Vivian, anh có một thời gian dan díu với cô ta không? Rằng chuyện của họ bắt đầu hồi năm ngoái, khi anh còn làm việc cho gánh hát? Adam có thể nào tin được là anh đã cắt đứt mối quan hệ với cô ta sau khi quen với Vivian không?

Anh có thể bảo là Tina không hề biết anh đã trở lại Cap. Nhưng vì một sự tình cờ tai hại, cô ta đã bỏ công việc làm tại Sandwich để đến làm việc cho Wayside. Khi thấy anh cùng Vivian trong rạp hát, cô ta đã điện thoại cho

anh. Lần duy nhất anh chấp thuận gặp cô ta, lại bị Henry Sprague nhìn thấy, Sprague không phải hạng người để cho người ta bịp một cách dễ dàng. Anh có cần xác nhận với Adam là Tina chỉ đến gặp anh một lần duy nhất tại nhà sau khi Vivian đã chết để chia buồn không?

Đến mười sáu giờ, điện thoại reo. Scott trả lời một cách miễn cưỡng. Hy vọng không phải là ông thanh tra, anh thầm cầu mong.

Là Elaine Atkins, cô ấy mời anh dự buổi nướng thịt ngoài trời ở nhà vị hôn phu của cô.

- Có thêm vài người bạn của John - cô ta báo - Sẽ có nhiều người có máu mặt mà anh cần phải làm quen với họ. Sẵn đây tôi muốn báo cho anh biết là hôm qua tôi có gặp Adam và anh ấy cho biết đã đồng ý bào chữa cho anh đấy.

- Tôi không biết phải cảm ơn chị như thế nào đây, Elaine à. Đương nhiên là tôi sẽ có mặt đúng giờ.

Khi anh lái xe ngang qua lối ra vào, anh nhìn thấy chiếc Chevrolet cũ kỹ của Nat Coogan đậu trước cửa nhà của gia đình Sprague.

Hai mươi bảy

Coogan đột ngột đến thăm gia đình Sprague.

Ông không hề có chủ ý dù ông biết Henry Sprague còn giấu ông một chuyện gì đó về Scott Covey và ông hy vọng sự bất ngờ này sẽ khiến Henry trả lời câu ông định hỏi.

Cách tiếp đón e dè của ông Sprague không làm Nat ngạc nhiên. Nếu có điện thoại báo trước có lẽ hay hơn vì họ đang chờ khách.

- Tôi chỉ muốn xin ông một phút thôi.

- Xin ông vui lòng bước vào nhà.

Henry Sprague hối hả dẫn ông đi ngang ngôi nhà để ra ngoài hàng hiên ở phía sau. Nat hiểu được lý do của sự vội vã này. Henry đã bỏ bà vợ một mình ở đó, và trong lúc ông đi vắng bà ta đã bắt đầu vượt qua bồn cỏ ngăn chia nhà họ với nhà của Vivian Carpenter.

Henry chụp lấy bà lại và đưa về dưới mái hiên.

- Em yêu, em làm ơn ngồi yên đây giùm đi nhé! Hai vợ chồng Adam sẽ đến viếng chúng ta đấy.

Nhưng ông không mời Nat ngồi.

Nat quyết định đặt thẳng vấn đề.

- Thưa ông Sprague, tôi nghĩ Scott Covey đã cố ý bỏ mặc vợ anh ta trong lúc lặn dưới biển và tôi quyết định sẽ làm hết khả năng của mình để chứng minh điều này. Hôm trước, tôi có cảm giác là ông do dự không muốn nói cho tôi điều gì đó. Tôi biết ông không thuộc hạng người hay xía vào chuyện người khác. Nhưng câu chuyện này cũng liên quan đến ông nữa. Ông hãy tưởng tượng xem nỗi hoảng sợ của Vivian khi cô ấy biết mình

sắp chết đuối. Ông cứ tưởng tượng xem ông sẽ nghĩ gì nếu có một ai đó làm cho vợ ông gặp nguy hiểm và bỏ mặc bà ta.

Đã từ lâu, Henry cố hết sức để bỏ hút thuốc. Đột nhiên, ông lần mò tìm trong túi áo cái tẩu mà ông đã cất trong ngăn bàn làm việc. Ông tự hứa sẽ đi lấy nó khi đã tiễn ông thanh tra ra về.

- Phải đấy, ông nói đúng, tôi còn giấu ông một chuyện - ông Henry miễn cưỡng công nhận - Ba tuần trước ngày Vivian chết, tôi tình cờ có mặt trong quán rượu Cheshire cùng lúc với Scott Covey. Có một người phụ nữ trẻ tên Tina bước vào. Tôi biết chắc họ có hẹn hò ở đó. Anh ta làm bộ ra vẻ ngạc nhiên khi thấy cô ta và cô ta đã hiểu ngay ý đó nên bỏ đi liền. Tôi không biết cô ta nhưng hồi sáng này tôi có gặp lại cô ta. Cô ta là phục vụ cho nhà hàng Wayside.

- Tôi cám ơn ông rất nhiều - Nat bình thản đáp lại.

- Còn chuyện này nữa. Bà vợ tôi gọi đúng tên cô ta. Tôi không biết họ đã gặp nhau lúc nào nếu như không...

Ông liếc nhìn sang ngôi nhà của Vivian và Scott.

- Thời gian gần đây, bà nhà tôi thường hay nhìn qua nhà của Scott Covey. Ngôi nhà không có máy điều hòa nên cửa sổ thường được rộng mở. Có thể bà ta đã bắt gặp Tina trong đó và đây là cách giải thích duy nhất mà tôi nghĩ được.

Hai mươi tám

- Thật là một ý kiến tuyệt vời khi bảo Amy trông coi Hannah trong hai giờ - Adam nói khi họ đi ngang qua ngọn hải đăng để tiến vào trung tâm Chatham - Theo anh biết, bất cứ sự biến động nào cũng rất tai hại cho Phoebe. Anh nghĩ bà ấy không thể nào giải thích các lời ghi chú của mình nhưng anh rất vui khi nghe Henry chấp thuận cho em đọc qua chúng.

- Em cũng thế - Menley cố tỏ ra hoan hỉ. Lẽ ra chị phải cảm thấy hạnh phúc mới đúng. Họ đã ở ngoài bãi biển suốt hai giờ liền, sau đó đọc hết các nhật báo trong khi Hannah ngủ trưa. Đến khoảng ba giờ ba mươi, sấm vang lên và họ đứng ngay cửa sổ nhìn mưa trút xuống biển cả, sóng nổi lên dữ dội. Một ngày đẹp trời đúng như ý thích của họ, vì có cùng sở thích nên họ thường ở bên nhau trong những lúc vậy.

Có điều bây giờ, chị luôn bị ám ảnh về chứng suy nhược thần kinh. Chuyện gì đã xảy ra với mình vậy? Chị không hề mở miệng nói cho Adam biết cơn hoảng sợ của chị khi phải băng ngang đoạn đường sắt mặc dù chị biết anh sẽ cảm thông cho chị. Nhưng làm sao có thể thú nhận với anh là vào cái đêm mà anh ở lại New York, chị bị thức giấc bởi tiếng gầm rú của một đoàn xe lửa, một tiếng ầm ầm kinh hồn tựa như thể cái đầu máy xe lửa và các toa phóng hết ga xuyên qua ngôi nhà? Và chị sẽ cắt nghĩa sao đây khi nói đêm rồi chị không hề vào buồng con bé? Không, không bao giờ.

Chị nghĩ chị sẽ làm ra vẻ than thân trách phận nếu chị thổ lộ với anh là chị cảm thấy buồn chán trong buổi tiệc của Elaine, trước những cách bày tỏ nồng nhiệt của đám bạn bè lâu năm của anh mà chị không thể nào chia sẻ được. Coi nào, mình cũng có nhiều bạn vậy, chị tự an ủi mình. Chỉ có điều ở đây mình cảm thấy hơi lạc lõng. Nếu chúng mình quyết định mua ngôi nhà Tưởng Nhớ, cuối cùng rồi mình sẽ quen biết hết mọi người. Đến chừng đó mình cũng sẽ mời tất cả bạn của riêng mình đến ngôi nhà này.

- Sao đột nhiên em im lặng như thế? - Adam hỏi vợ.

- Em đang suy nghĩ.

Ngày chủ nhật xe cộ lưu thông dày đặc nên họ tiến rất chậm trên đại lộ chính. Đến bùng binh, họ queo trái và phải đi thêm hai cây số nữa mới tới nhà của gia đình Sprague ở Mill Pond. *(Hông hiểu sao xa tới vậy luôn, trong khi mình tưởng những ngôi nhà này phải ở gần nhau - DS)*

Khi Adam cho xe ngừng trước cửa nhà, anh thấy có một chiếc Chevrolet xanh đang rời xa nơi đó. Henry Sprague đang đứng ngay cửa. Sự tiếp đón của ông rất niềm nở nhưng hiển nhiên ông đang tỏ vẻ lo lắng.

- Anh hy vọng là Phoebe vẫn khỏe - Adam thì thầm với Menley trong khi họ bước theo ông ta đến mái hiên.

Henry đã báo cho vợ biết sự viếng thăm của vợ chồng họ. Bà Sprague vờ nhận ra Adam và nở một nụ cười lơ đễnh với Menley.

Bệnh Alzheimer là vậy đó, Menley thầm nghĩ. Quả là khủng khiếp khi người ta mất đi sự giao tiếp với thực tại. Ở Bellevue, mẹ chị đôi khi cũng có vài bệnh nhân mắc phải căn bệnh này. Menley cố nhớ lại những chuyện mẹ chị đã kể về cách người ta giúp họ tìm lại trí nhớ.

- Bà có làm nhiều nghiên cứu về nguồn gốc của vùng này - chị nói - Tôi định viết cho thiếu nhi một cuốn sách mà câu chuyện xảy ra tại Cap vào thế kỷ thứ XVII.

Bà Sprague gật đầu nhưng không trả lời.

Henry kể cho Adam nghe cuộc viếng thăm của Nat Coogan.

- Tôi có cảm tưởng như mình rất nhiều chuyện - ông nói - nhưng Scott Covey có vẻ gì đó không thực. Nếu chẳng may anh ta bỏ mặc vợ mình chết đuối thì...

- Elaine thì không nghĩ thế, ông Henry à. Tuần trước, cô ta giới thiệu Scott với tôi và tôi đã nhận bào chữa cho anh ta.

- Là anh à! Tôi cứ nghĩ anh đang nghỉ hè kia mà Adam.

- Trên nguyên tắc thì đúng như thế, nhưng rõ ràng Scott có lý do để lo âu. Cảnh sát ra vẻ chống lại anh ta vì thế anh ta cần có một luật sư giỏi.

- Nếu như thế, tôi vừa phạm phải một điều thiếu tế nhị.

- Không đâu. Nếu anh ta bị truy tố, bên bào chữa có quyền được biết tất cả những nhân chứng nào sẽ được đưa ra trước tòa. Tôi cũng muốn được nói chuyện với cô Tina đó.

- Anh đã làm cho tôi an tâm được phần nào rồi - Ông Henry thở phào nhẹ nhõm, rồi quay qua Menley nói: Hồi sáng nay tôi đã gom góp tất cả những gì tôi có thể tìm thấy được trong hồ sơ của Phoebe về vùng Cap. Tôi luôn nói số tài liệu của bà ấy là một mớ hỗn độn đối với một người làm công việc nghiên cứu và viết các tiểu luận. Và câu trả lời của bà là làm việc trong sự lộn xộn có trật tự. À, để tôi đi lấy chúng cho cô.

Ông đi vào trong nhà, lát sau trở ra với một chồng hồ sơ bằng bìa giấy krap.

- Tôi sẽ giữ gìn chúng hết sức cẩn thận và trả lại cho ông trước khi tôi đi - Menley hứa. Mắt chị sáng lên vì nôn nóng trước mớ tài liệu đó. "Không có gì sung sướng bằng được đọc các tài liệu này" - chị nói tiếp.

- Ông Henry ơi, chúng tôi đang định mua Tưởng Nhớ - Adam nói với ông Henry - Từ khi nó được trùng tu lại, ông đã vào trong ngôi nhà đó chưa?

Nét mặt của bà Sprague đột nhiên thay đổi, biểu lộ vẻ hốt hoảng.

- Tôi không muốn vào trong ngôi nhà Tưởng Nhớ - bà nói - Họ bắt tôi phải đi biển và đó là điều họ sẽ làm với người vợ của Adam.

- Em ơi, em lầm rồi. Em chưa bao giờ vào trong ngôi nhà đó mà - Henry nói một cách nhẫn nại.

Bà tỏ vẻ lúng túng "Vậy mà tôi cứ tưởng đã vô trong đó rồi chứ!"

- Không, em chỉ ở ngoài bãi biển gần nhà chúng mình thôi. Và hiện giờ em đang ngồi cạnh vợ của Adam đó.

- Thật sao?

- Đúng vậy em yêu.

Rồi ông hạ giọng xuống.

- Cách đây vài tuần, vào khoảng chín giờ tối, Phoebe đã trốn ra khỏi nhà. Mọi người đổ xô đi tìm. Vì chúng tôi có thói quen đi dạo dọc theo bãi biển nên tôi nghĩ phải đi tìm theo hướng đó. Tôi bắt gặp bà ấy đang đi ra biển gần nhà của anh chị, chỉ cần chậm vài phút thôi thì tai họa đã đến rồi.

- Tôi không biết mặt họ nhưng tôi biết họ muốn ám hại tôi - bà Phoebe Sprague buồn bã nói.

Hai mươi chín

Vào thứ hai, Adam điện đến Wayside và người ta xác nhận có một cô phục vụ tên Tina đang làm việc tại đây, sau đó anh gọi cho Scott Covey và hẹn anh ta đến nhà hàng.

Menley dự định sẽ gọi Amy đến giữ bé Hannah trong lúc chị vùi đầu vào mớ tài liệu của Phoebe Sprague. Chị rất nóng lòng muốn bắt tay vào việc ngay.

- Em sẽ không có thời giờ để nhớ đến anh đâu - Adam cười nói - Ánh mắt của em giống như một tên cướp biển đang rượt theo một chiếc tàu chở đầy vàng.

- Ở lại Tưởng Nhớ sẽ giúp em chìm đắm trong cái không khí của thời đại đó - Menley hăng hái trả lời - Anh có biết tại sao cái cửa chính rộng như thế không, là để cho người ta có thể khiêng một chiếc quan tài qua đây.

- Thích nhỉ! Bà ngoại anh có kể cho anh nghe vài câu chuyện về những ngôi nhà cổ mà bà đã ở qua - Adam nói - nhưng anh quên gần hết rồi - Anh ngưng nói, với vẻ suy nghĩ đăm chiêu, anh tiếp tục - Thôi, anh đi chuẩn bị việc bào chữa cho thân chủ mới của anh đây.

Menley đang cho bé Hannah ăn. Adam mới hôn lên trán con gái mình và lấy ngón tay khều khều bàn chân nó.

- Mặt của con dơ quá, con gái cưng của ba à - anh nói.

Anh do dự, không biết có nên nói ra việc anh định tạt ngang văn phòng của Elaine và nếu có cô ta, anh sẽ ghé vào trong đó một lát. Nhưng anh lại im lặng, anh nghĩ không nên cho Menley biết lý do cuộc thăm viếng này.

Anh đến Wayside mười lăm phút trước giờ hẹn với Scott Covey. Anh không mấy khó khăn nhận ra Tina theo lời mô tả của ông Henry Sprague. Ngay lúc anh bước vào, cô ta đang dọn cái bàn cạnh cửa sổ. Anh yêu cầu người hướng dẫn cho anh ngồi ngay bàn đó.

"Trông rất khêu gợi và thuộc hạng lòe loẹt" - Anh thầm nghĩ khi cầm thực đơn cô ta đưa cho anh. Tóc đen nhánh, đôi mắt nâu gợi tình lẳng lơ, nước da trắng đục với hai hàm răng thật đều trong nụ cười rạng rỡ. Một bộ đồng phục bó chặt một cách không cần thiết để phơi bày những đường cong hào phóng. Anh đoán cô khoảng hai mươi lăm cho đến ba mươi tuổi và là một người từng trải.

Tiếng "Chào ông" vui vẻ của cô ta được biểu lộ qua cái nhìn ngưỡng mộ thật sự. Một thành ngữ hiện trong tâm trí của anh "Một búp bê bằng giấy" mà mẹ anh thường hát "...với đôi mắt rực lửa." Đúng vậy, đôi mắt của Tina rực lửa.

Đúng chín giờ thì Scott Covey tới. Từ trong, Adam thấy nét mặt của anh ta thay đổi khi thấy Tina phục vụ họ. Nhưng khi anh ta ngồi xuống và cô đưa thực đơn, họ làm ra vẻ như chưa từng quen biết nhau. Cô ta chỉ nói "Xin chào ông".

Hai người đàn ông gọi một nước trái cây, một cà phê đen và một cái bánh làm từ những lớp bột mỏng.

- Mấy ngày nay tôi không thấy ngon miệng cho lắm - Covey nói với vẻ như không.

- Và anh sẽ không còn thèm ăn nữa nếu anh cho tôi đi tàu bay giấy.

Scott Covey giật mình. "Anh muốn ám chỉ gì vậy?"

Tina đang dọn cái bàn kế bên. Adam hất đầu về phía cô ta.

- Tôi muốn nói cảnh sát đã biết anh có gặp cô gái tuyệt đẹp kia tại quán rượu Cheshire trước khi bà vợ anh chết và rất có thể cô ta đã đến nhà anh rồi.

- Henry Sprague! - Scott Covey trề môi với vẻ khinh bỉ.

- Ông Sprague cho là cô ta gặp anh trong quán rượu đó không phải do tình cờ. Nhưng nếu anh không bịa chuyện với ông ta về cái vai mà Tina đóng

trong một nhà hát tại Cap, chắc ông ta cũng không nói gì với cảnh sát đâu. Làm sao bà Sprague biết được Tina vậy?

- Bà ta không biết Tina.

- Vậy tại sao bà ta lại gọi tên cô ấy một cách chính xác chứ. Tina đã đến nhà của anh bao nhiêu lần rồi?

- Chỉ một lần thôi. Cô ta đến thăm tôi ngay sau khi Viv mất tích. Bà Phoebe đó điên thật rồi. Thật khủng khiếp khi thấy mặt bà ta dán vào cửa kính hay mở cửa để bước vào nhà. Từ khi căn bệnh của bà trở nên trầm trọng, bà ta luôn đi lộn nhà. Có thể bà ta có mặt loanh quanh đâu đó khi Tina đến nhà tôi. Xin anh nhớ cho, anh Adam, trong mấy tuần lễ đó có rất nhiều người đến thăm tôi.

- Anh cho tôi biết trước ngày vợ anh chết mối quan hệ của anh với Tina là như thế nào?

- Tôi đã cắt đứt mối quan hệ đó ngay khi tôi quen với Viv. Nhưng trước đó thì có đấy. Hồi năm ngoái, khi tôi làm quản lý gánh hát, tôi thường đi chơi với cô ta.

- Đi chơi? - Adam nhướng mày lặp lại.

- Tôi có quan hệ với cô ta - Scott Covey đáp lại với vẻ bối rối - Adam à, tôi là trai độc thân và cô ta cũng thế. Anh hãy nhìn xem, cô ta thuộc loại gái thích vui đùa. Cả hai chúng tôi đều biết việc đó sẽ không đi đến đâu và một khi mùa diễn kết thúc, tôi sẽ rời khỏi nơi đó. Lúc đó cô ta làm phục vụ tại nhà hàng Daniel Webster ở Sandwich. Đúng là điều không hay khi cô ta nhận một công việc làm ở đấy, rồi Vivian và tôi đụng đầu cô ta. Ngày hôm đó, cô ta có gọi điện thoại cho tôi, hẹn tôi đi uống nước. Cô ta đến nhà tôi để chia buồn về cái chết của Vivian, chỉ có thế thôi.

Tina tiến lại gần bàn họ với bình cà phê trên tay. "Ông có dùng thêm cà phê không?" - cô hỏi Scott.

- Này Tina, ông Adam Nichols đây là luật sư của anh - Scott nói - Ông ta chấp nhận bào chữa cho anh và em cũng biết lời đồn hiện giờ như thế nào rồi phải không?

Cô ta tỏ ra lúng túng nhưng không nói gì.

- Mọi việc đều êm xuôi Tina à - Scott nói tiếp - Ông Nichols biết chúng mình quen nhau, rằng chúng mình có một thời đã quan hệ với nhau và em cũng có đến nhà anh để chia buồn.

- Tại sao cô muốn gặp Scott Covey tại quán rượu Cheshire vào ngày Henry Sprague có mặt trong đó? - Adam hỏi.

Tina nhìn thẳng vào mắt của Adam.

- Khi Scott rời khỏi Cap vào cuối mùa diễn năm ngoái, tôi không hề nghe nói đến anh ta. Và khi tôi thấy anh ta bước vào đây cùng người vợ, tôi thật sự tức giận. Tôi cứ nghĩ anh ta đã qua lại với cô ta trong lúc chúng tôi quan hệ với nhau, nhưng không phải như thế. Anh ta làm quen với cô ta hồi cuối mùa hè rồi và tôi cần nghe anh ta xác nhận với tôi điều đó.

- Tôi khuyên cô nên giữ nguyên lời khai này khi đối diện với cảnh sát. Bởi vì họ sẽ hỏi cung mấy người. Cô vui lòng cho tôi thêm một ít cà phê và luôn cả phiếu tính tiền.

Chờ Tina đi khỏi, Adam chồm người về phía Scott.

- Anh hãy nghe cho kỹ đây. Tôi chấp nhận bào chữa cho anh nhưng tôi phải thú nhận là vô số sự kiện không hay chút nào. Anh sẽ trả các chi phí cho một người thám tử tư mà tôi sẽ mướn cho vụ án này.

- Một thám tử tư? Nhưng tại sao mới được?

- Anh ta có nhiệm vụ làm cuộc điều tra không khác gì của cảnh sát ở Chatham. Nếu chúng ta phải ra tòa hình sự, chúng ta không được quyền có sai sót. Chúng ta phải có hình giảo nghiệm, bộ đồ lặn vợ anh đã mang, phải biết rõ các dòng nước ngầm hôm đó như thế nào, tìm cho ra mấy người

khách du ngoạn khác để chứng minh là anh đang ở dưới nước trong khi cơn bão ập đến.

Anh ngưng nói khi Tina đến để phiếu tính tiền xuống bàn rồi bỏ đi. Anh nói tiếp:

- Chúng ta phải có thêm nhiều nhân chứng khác như Elaine để chứng nhận hai người là một cặp vợ chồng rất đầm ấm. Và để kết thúc, tôi muốn người thám tử đó điều tra thật cặn kẽ về anh, như hiện giờ cảnh sát đang làm đấy. Có nhiều bóng tối trong quá khứ của anh nên tôi phải biết chúng để có thể chứng minh nếu cần.

Anh liếc trên phiếu tính tiền và đưa tay móc bóp ra.

- Xin anh để cho tôi - Scott nói và chụp lấy cái phiếu.

Adam mỉm cười "Anh không phải lo, tất cả mấy thứ này đều nằm trong các chi phí".

Khi họ bước xuống bậc tam cấp, Adam nhìn thấy chiếc Chevrolet xanh đang tiến vào.

- Có người đến kiếm Tina đấy - Anh bình thản nói khi thấy thanh tra Nat Coogan xuống xe và bước vào trong nhà hàng.

Ba mươi

Amy đến vào lúc chín giờ ba mươi. Sau khi chào hỏi Menley xong, thay vì đi thẳng đến phòng để chăm lo cho Hannah, cô lại nấn ná quanh cái bàn đầy sách và hồ sơ mà Menley chuẩn bị tham khảo.

- Bà Nichols ơi, hôm qua tôi và Elaine có mời vài người bạn dự một bữa tiệc ngoài trời và có cả Scott Covey nữa. Anh ta đẹp trai muốn chết đi được!

Thì ra đó là lý do khiến con bé cởi mở hẳn lên - Menley thầm nghĩ.

- Tôi rất mừng khi thấy ông Nichols chấp nhận bào chữa cho anh ta. Anh ta có vẻ dễ thương lắm và chắc cảnh sát đã làm cho anh ta phải đau đầu.

- Chúng tôi cũng đoán như thế.

- Thật kỳ lạ khi họ đến viếng Tưởng Nhớ chỉ một hay hai ngày gì đó trước khi chị ta chết.

- Đúng vậy.

- Anh ta có nói chuyện với em một lúc. Mẹ anh ta đã chết và anh có một bà mẹ kế. Anh ta nói lúc đầu anh rất ghét bà mẹ kế nhưng sau đó lại hối hận vì đã bỏ phí thời gian để chống đối bà. Và hiện giờ, hai người đã hiểu nhau rồi.

- Chị rất mừng là anh ta có nói chuyện với em, Amy à. Có thể nào điều đó sẽ giúp cho em chấp nhận cuộc hôn nhân tới đây của ba em không?

Cô bé thở dài.

- Em cũng hy vọng thế. Khi nghe anh ta nói chuyện, em nghĩ điều đó cũng không đến nỗi nào.

Menley đứng lên rồi bước lại đặt tay lên vai Amy.

- Điều đó chỉ có thể tốt chứ không xấu, Amy à. Rồi em sẽ thấy.

- Có thể lắm. Có đúng là... Không. Mọi việc sẽ ổn thôi. Em muốn ba em được hạnh phúc.

Ngồi trong cái chuồng của mình, Hannah đang ngắm nhìn cái lúc lắc. Sau đó nó cầm lên và quơ thật dữ dội.

Menley và Amy cười khà.

- Nó bắt mình phải quan tâm đến nó đó - Menley nói - Em có thể bỏ nó vô trong chiếc xe đẩy và cho nó đi dạo một lúc rồi đấy.

Khi Amy cùng bé Hannah đi rồi, Menley mở hồ sơ của Phoebe ra, để chúng lên thành một chồng và sắp xếp các tài liệu, các tác phẩm linh tinh và các bài báo được cắt theo một thứ tự nhất định. Đây đúng là một mỏ vàng. Nào là bản sao những bức thư từ thế kỷ thứ XVII, các văn tự, các phả hệ, các bản đồ xưa và vô số trang ghi chép của Phoebe Sprague và cả nguồn gốc của chúng.

Menley nhận thấy các hồ sơ đều dán nhãn phân loại theo 1 đề tài riêng, chẳng hạn như: Đắm Tàu; Cướp Biển; Hải Tặc; Phòng Họp; Nhà Cửa; Thuyền Trưởng Viễn Dương. Đúng như ông Henry Sprague đã nói, các giấy tờ bên trong không hề đúng theo thứ tự. Chúng được cất vào đó, có cái được xếp lại có cái bị rách và nhiều trang có mấy chương được gạch dưới.

Menley quyết định lật xem thật nhanh từng hồ sơ một để có được một cái nhìn thật tổng quát. Chị cũng đang tìm kiếm tất cả những gì liên quan đến thuyền trưởng Andrew Freeman, với hy vọng có thêm nhiều thông tin về ngôi nhà Tưởng Nhớ.

Một giờ sau, chị gặp được cái hồ sơ cần tìm. Trong tập dán nhãn Nhà Cửa, có nói đến việc Tobias Knight xây một ngôi nhà cho Andrew Freeman "... một ngôi nhà để ở với kích thước rộng lớn, có thể chứa đựng tất cả đồ đạc và tài sản mà ông ta có." Ngôi nhà được xây vào năm 1703. Có lẽ đúng ngôi nhà này rồi - Menley thầm nghĩ.

Khi xem xét tập hồ sơ đó kỹ hơn, chị tìm thấy một bức thư của thuyền trưởng Freeman viết cho Tobias Knight để cho chỉ thị về việc xây cất ngôi nhà. Có một câu trong đó làm chị phải đặc biệt chú ý: "Mehitabel, vợ của tôi là một người phụ nữ yếu ớt và mảnh dẻ. Vì vậy ông nên chú ý lắp ghép ván sàn thật kỹ để không cho bất cứ ngọn gió nào có thể lọt vào trong nhà làm cô ấy bị cảm lạnh".

"Mehitabel - người phụ nữ thất tiết, "một người yếu ớt và mảnh dẻ" - Menley thầm nghĩ "... để không cho bất cứ ngọn gió nào có thể lọt vào." Tại sao một người đàn bà có thể phản bội người đàn ông đã chăm lo và yêu thương mình đến thế kia chứ? Chị đẩy chiếc ghế ra, đi về phía phòng khách nhỏ để nhìn ra ngoài. Amy đang đứng ở mé bờ vách đá cạnh chiếc xe đẩy.

Không biết Mehitabel đã sống bao lâu trong ngôi nhà này? Menley tự hỏi. Bà ta có yêu thuyền trưởng Freeman không? Khi gần đến ngày ông ta trở về sau một chuyến hải hành dài ngày, bà ấy có lên đứng "ở ban công của bà góa" để đón chờ chồng mình không?

Chị có hỏi Adam về cái sàn nhỏ có lan can thường thấy trên gần cái nóc của nhiều ngôi nhà xưa ở vùng Cap này.

Anh cho biết họ gọi đó là cái ban công của bà góa. Bởi vì từ xưa, mỗi khi chờ sự trở về của chồng sau một chuyến hải hành, các bà vợ luôn đứng ngay chỗ đó để dò xét thật kỹ đường chân trời, cố tìm sự xuất hiện các cánh buồm của chiếc tàu. Và cũng vì có quá nhiều chiếc tàu không hề trở về, nên các ban công nhỏ đó mang tên "ban công của bà góa".

Từ ban công của ngôi nhà này, có thể nhìn thấy một không gian mênh mông của đại dương. Chị hình dung hình dáng nhỏ bé đang đứng trên đó để ngóng chờ. Đó sẽ là một trong các hình ảnh để minh họa cho cuốn sách của chị.

Rồi chị mỉm cười khi nhìn về chiếc xe đẩy lại, nơi mà Hannah đang ngủ dưới ánh nắng mặt trời. Đột nhiên chị cảm thấy bình tâm và tâm hồn rất thanh thản. Mình sẽ không sao đâu, chị tự nhủ, chỉ tại mình lo lắng quá đó thôi. Nhưng công việc luôn làm cho mình vững tâm kia mà.

Chị trở về nhà bếp để tiếp tục công việc, đọc các hồ sơ, liệt kê danh sách với các tên đặc trưng của thời đó, các mô tả quần áo, các ghi chú về thời tiết.

Khi chị nhìn đồng hồ thì đã mười hai giờ mười lăm. Mình nên nghĩ đến bữa ăn trưa thôi, chị tự nhủ và đi ra ngoài để kiếm Hannah cùng Amy.

Hannah vẫn đang ngủ.

- Thời tiết này giống như một liều thuốc an thần vậy, Amy à - Menley cười nói khi nhớ lại việc con bé này không chịu ngủ yên trong sáu tuần đầu tiên sau khi chào đời.

- Cô ta ngủ ngay khi chiếc xe được đẩy tới đây - Amy đáp lại - Chắc em chỉ nhận nửa tiền của chị thôi.

- Không đời nào! Nhờ em mà chị vừa có hai giờ thật hết ý. Những hồ sơ chị vừa xem qua chứa nhiều thông tin vô cùng quý giá.

Amy nhìn chị với ánh mắt hoài nghi.

- Vậy mà em tưởng chị lên đứng trên đó chứ - Vừa nói cô ta vừa chỉ lên cái ban công của bà góa.

- Amy, em nói cái gì vậy? Không kể đến vài phút mà chị đứng ngay cửa sổ của phòng khách để nhìn ra đây, chị không hề rời khỏi bàn làm việc - Rồi lấy tay che mắt, Menley ngước mắt lên nhìn cái ban công của bà góa - "Có một miếng kim loại ở ống khói bên trái và với ánh nắng mặt trời, người ta tưởng có cái gì đó đang nhúc nhích".

Amy tỏ vẻ không tin cho lắm, nhưng rồi cô lắc đầu.

- Chị có lý đấy, em bị mặt trời làm chói mắt khi em nhìn lên đó nên tưởng nhìn thấy chị.

Trong khi Amy cho Hannah ăn, Menley len lỏi đến đầu cầu thang. Một cái thang xếp trong cái xó ở lầu một giúp người ta leo lên ban công của bà góa.

Chị mở cánh cửa ra, một luồng gió mát lạnh bất chợt thổi đến, chị thầm nghĩ "Nó đến từ đâu vậy?"

Chị dương cái thang ra và trèo lên, mở cửa, nhấc cái cửa sập lên và chui ra ngoài. Chị cẩn thận dò dẫm dưới sàn, nó rất chắc. Chị bước tới trước và lấy tay nắm vào lan can, nó cao ngang gần tới ngực chị và cũng chắc lắm.

Thế Amy đã thấy gì khi tưởng đã nhìn thấy mình? - chị tự hỏi. Cái ban công rộng khoảng ba thước vuông bị kẹp giữa hai ống khói. Rồi chị bước đến đầu kia của cái ban công và nhìn đúng ngay chỗ mà Amy đã ngồi cách đó gần ba trăm thước. Sau đó chị xoay đầu lại để nhìn ra sau chỗ chị đang đứng.

Có phải miếng kim loại trên ống khói bên trái đã làm cho Amy chú ý không? Các tia nắng mặt trời nhảy múa trên miếng kim loại đó, tạo thành nhiều hình bóng chuyển động.

Mình cũng không biết tại sao cô bé có thể nhầm lẫn đến như thế được - Menley tự nhủ khi trèo xuống cái thang. Chúa ơi, chỗ này sao mà ẩm thấp quá vậy! Cái lạnh trong cái xó này làm cho chị phải rùng mình.

Nhưng khi đến bậc thang cuối cùng, một ý nghĩ khiến chị phải khựng lại. Nhưng có thể nào Amy có lý không vậy? Khi mình đang hình dung cảnh Mehitabel ngóng chờ sự trở về của ông thuyền trưởng, có thể nào cái hình ảnh đó trở nên rõ nét như thể mình đã lên đây không vậy? Có thể nào mình không còn biết cảm nhận được thực tế?

Ý nghĩ đó làm cho chị tuyệt vọng.

Ba mươi mốt

Adam bỏ chiếc xe tại quán Wayside để cuốc bộ qua hai con đường cách ngăn văn phòng làm việc của Elaine. Xuyên qua cửa kính, anh thấy cô đang ngồi trong đó. Anh đã gặp may vì cô chỉ có một mình.

Phía ngoài căn phòng có nhiều hình ảnh của mấy ngôi nhà rao bán hay cho thuê. Khi anh bước gần đến cửa, tấm không ảnh của Tưởng Nhớ khiến anh phải chú ý nên anh đứng lại xem. Nó bao quát toàn cảnh vùng lân cận của ngôi nhà như biển cả, dải cát, bãi biển, bờ vách đá, một chiếc tàu đánh cá, tất cả đều rõ nét. Anh đọc tấm thiệp được kẹp ở một góc: TƯỞNG NHỚ. *Không đời nào*, anh thầm nghĩ.

Khi cánh cửa được mở ra, Elaine ngước mắt lên nhìn, cô đẩy cái ghế ra, hối hả bước ra khu tiếp khách.

- Adam, quả là một ngạc nhiên thú vị đấy - Cô hôn phớt lên má anh.

Anh bước theo cô vào bàn làm việc và ngồi xuống một chiếc ghế bành.

- Này cô em, cô đang âm mưu cái gì vậy? Cô định bán ngôi nhà mà không cho tôi hay sao?

Cô nhướng mày lên, làm bộ ngạc nhiên:

- Em đâu biết anh có ý định mua nó.

- Thì cứ gọi đó là một "khả năng" đi, bởi vì anh chưa có dịp nói với em. Menley rất thích nó nhưng anh không thúc cô ấy phải quyết định ngay. Tụi anh có quyền lựa chọn cho đến tháng Chín, đúng không?

- Đúng vậy và em biết chắc thế nào anh cũng muốn có nó.

- Thế tại sao còn để tấm hình ngoài cửa kính làm gì nữa?

Cô phì cười.

- Thì để kéo khách đến chớ làm chi. Một khi khách đến hỏi thì em bảo còn phải chờ đợi, như thế em mới giới thiệu các ngôi nhà khác cho khách được chứ.

- Em lúc nào cũng ranh ma.

- Buộc phải như vậy thôi. Bà mẹ tội nghiệp của em không bao giờ biết giữ một chỗ làm lâu được. Bà luôn gây sự với một người nào đó và cuối cùng bị đuổi việc.

Ánh mắt của Adam dịu lại.

- Lúc trẻ, cuộc sống của em thật sự không dễ chịu chút nào, Elaine à. Anh không thuộc hạng người dễ dàng khen bợ người khác, nhưng anh phải công nhận em thật tài ba.

Elaine nhăn mặt với anh.

- Anh nói quá rồi đấy.

- Không đời nào - Adam điềm tĩnh đáp lại. Có thể anh không được sắc sảo cho lắm. Anh không biết phải cảm ơn em như thế nào về sự giúp đỡ của em khi anh đến Cap hồi năm ngoái.

- Việc mất Bobby và chia tay với Menley, anh trông thật thảm hại, và em rất vui sướng khi được giúp anh.

- Và hôm nay anh lại nhờ đến em một lần nữa đấy.

- Có rắc rối gì à? - Elaine ân cần hỏi.

- Không hẳn thế. Nhưng anh phải thường xuyên đi đi về về New York nhiều hơn anh nghĩ và anh cũng không muốn để Menley ở nhà một mình. Anh tin chắc cô ấy vẫn còn bị các chấn thương tâm lý. Anh cho rằng cô ấy phải đương đầu với căn bệnh đó một mình và chắc hẳn cô ấy đang làm như thế.

- Và nếu Amy ở lại đêm với chị ấy?

- Menley không muốn nghe nói đến. Anh muốn nhờ em trong vài đêm, khi Amy ở nhà trông chừng bé Hannah, em và John hãy mời Menley ăn tối. Mỗi khi anh có ở nhà, sẽ rất tốt nếu tất cả chúng ta được ăn tối với nhau. Tụi anh đang... Ô mà thôi.

- Anh Adam, có chuyện gì vậy?

- Không có gì hết.

Elaine biết là không thể bắt Adam phải nói ra hết ý nghĩ của mình.

- Anh chỉ cần báo cho em biết khi nào anh phải đi New York là được rồi.

- Chiều mai.

- Em điện thoại để mời cả hai người tối mai qua nhà em ăn tối, rồi sau đó em sẽ cố nài cho bằng được Menley đến một mình.

- Về phần anh, anh cũng sẽ làm như thế - Adam mỉm cười - Bây giờ anh cảm thấy an tâm rồi đấy. Ờ sẵn đây, anh muốn nói cho em biết là anh có ăn trưa với Scott Covey.

- Rồi sao?

- Chưa có gì cụ thể để cho anh nói ra ngay lúc này. Bí mật nghề nghiệp mà.

- Người ta luôn cho em ra rìa - cô thở dài - Ô em có một tin mừng đây. Anh hãy ghi ngày thứ bảy đầu tiên của Mùa Tạ ơn vào sổ đi, John và em sẽ làm lễ cưới vào ngày đó.

- Tuyệt vời! Thế hai người đã quyết định vào lúc nào vậy?

- Mới đêm qua thôi. Chúng em có một buổi tiệc và Scott Covey cũng có mặt. Anh ta có nói chuyện với Amy về bà mẹ vợ của anh ta. Sau đó Amy bảo với cha cô ấy là cô ấy rất vui mừng cho hai chúng em. Đến khuya John gọi điện cho em. Quả thật chính Scott đã tháo bỏ được cái gút của vấn đề.

- Em không ngừng nói cho Scott anh là một người tốt - Adam đứng lên và nói tiếp "Em hãy đưa anh ra đến cửa đi".

Trong căn phòng tiếp khách, anh choàng hai tay lên vai của Elaine.

- John có bực mình khi biết anh lại nhờ vả em sau khi hai người đã lấy nhau không?

- Ô không có chuyện đó đâu.

Ra đến cửa, anh ôm và hôn lên má cô.

- Hồi trước anh làm chuyện đó kỹ lắm mà - Vừa nói xong, cô chụp lấy và xoay mặt của Adam lại để hôn vào môi anh.

Anh bước lùi lại và lắc đầu.

- Không nên đâu Elaine, nó gợi lại nhiều kỷ niệm xưa.

Ba mươi hai

Thời gian phục vụ bữa ăn trưa xem như kết thúc. Chỉ còn người khách sau cùng còn ngồi uống cà phê. Ông giám đốc khuyên Tina nên ngồi ở một bàn trong cùng để nói chuyện với viên thanh tra. Cô đem cà phê tới và đốt một điếu thuốc.

- Tôi đang cố bỏ đấy - cô nói với Nat sau hơi thuốc đầu tiên - Tôi chỉ thỉnh thoảng cho phép mình hút một điếu thôi.

- Chẳng hạn như lúc cô đang bị căng thẳng thần kinh phải không? - Nat nói bóng gió.

Tina nheo mắt lại.

- Thần kinh tôi không hề bị căng thẳng - cô đáp lại với một giọng khô khan - Tại sao tôi lại phải như thế chứ?

- Chính cô phải hiểu điều đó hơn ai hết. Cô sẽ phải như thế nếu cô cứ đeo bám người đàn ông đã cưới một người vợ giàu kếch xù vừa chết một cách đột ngột và khó hiểu. Nếu nguyên nhân của cái chết được chứng minh là một vụ án mạng sẽ có nhiều người tự hỏi không biết cô có biết được gì về các kế hoạch của người chồng đáng thương đó không. Dĩ nhiên đây chỉ là suy đoán thôi.

- Xin ông nghe đây ông Coogan - Tina nói - Hồi năm ngoái tôi có dan díu với Scott và anh ta luôn miệng nói sẽ ra đi vào lúc cuối hè. Tôi biết chắc ông cũng hiểu các cuộc tình trong lúc hè là như thế nào rồi chứ.

- Và tôi cũng có nghe nói đến các cuộc tình không hề chấm dứt sau mùa hè nữa.

- Nhưng chuyện của chúng tôi đã thật sự chấm dứt rồi. Duy có điều khi thấy anh ta cùng vợ tại tiệm này và khi biết được anh ta đã quen với cô ấy từ hồi tháng Tám năm ngoái, tôi mới nổi khùng lên. Trước khi gặp lại anh

ta, tôi đang cặp kè với một người đang si mê tôi, sẵn lòng lấy tôi làm vợ, nhưng tôi lại cho de để chọn Scott.

- Và cũng vì lý do đó mà cô đã hẹn với Scott trong quán rượu cách đây một tháng có đúng không?

- Như tôi đã nói với ông Nichols.

- Ông Nichols?

- Là ông luật sư của Scott đó. Lúc sáng này, họ đã đến đây. Tôi cắt nghĩa cho ông ta biết chính tôi gọi điện cho Scott chớ không phải điều ngược lại. Anh ta từ chối gặp tôi nhưng tôi đã cố nài cho bằng được. Sau đó, tôi có đến quán rượu, thấy có một người đàn ông đang nói chuyện với anh ta và tôi hiểu ngay tôi không được để lộ việc chúng tôi có hẹn nhau. Tôi không ở lâu trong đó.

- Nhưng cô có gặp anh ta một lần khác phải không?

- Tôi gọi đến nhà anh ta một lần nữa. Anh ta yêu cầu tôi cần gì cứ nói trên điện thoại được rồi và tôi đã nói hết mọi thứ.

- Nghĩa là sao?

- Rằng thà tốt hơn hết tôi không nên quen biết với anh ta, rằng nếu anh ta để tôi lấy Fred thì bây giờ mọi việc có phải tốt đẹp rồi không. Fred đang si mê tôi và anh ta có khá nhiều tiền.

- Nhưng cô luôn miệng nói Scott sẽ ra đi vào cuối mùa hè, một khi mùa diễn kết thúc, có phải vậy không?

Tina kéo một hơi thuốc thật dài rồi thở ra.

- Xin ông nghe đây ông Coogan. Khi một người đàn ông như Scott bám theo ông và nói là yêu ông điên cuồng, trong thâm tâm ông cũng sẽ nghĩ là mình có thể tóm lấy được anh ta. Có vô số cô gái đã tròng dây vào cổ mấy thằng khứa từng rêu rao mình sẽ không bao giờ lập gia đình.

- Có thể cô có lý đấy. Như vậy, điều cô trách móc Scott là anh ta cũng chơi cái trò đó với Vivian phải không?

- Nhưng tôi lầm. Cô ấy chỉ quen anh ta vào tuần cuối cùng lúc anh ta còn ở đây. Cô ấy có viết thư cho anh ta. Cô ấy còn đến thăm anh ta khi anh ta đã đi làm cho một gánh hát tại Boca Raton. Chính cô ấy đã chạy theo anh ta và điều đó đã an ủi tôi phần nào.

- Chính Scott đã kể cho cô như thế à?

- Phải.

- Và sau đó cô đến chia buồn với Scott sau cái chết của bà vợ anh ta. Có thể cô đã hy vọng anh ta sẽ tìm nguồn an ủi nơi cô chăng?

- Anh ta không làm điều đó. Tina đẩy cái ghế ra. Vì nếu anh ta làm điều đó, anh ta đã phải trả giá đắt rồi. Bây giờ tôi đã gặp lại Fred. Vì vậy ông không có lý do gì để đến quấy rầy tôi nữa. Tôi rất vui khi được quen biết ông, ông Coogan à. Giờ nghỉ trưa của tôi đã chấm dứt rồi.

Trước khi rời khỏi nhà hàng, Nat ghé qua phòng nhân sự của Wayside để xem qua hồ sơ xin việc của Tina. Ông biết được quê quán cô ta ở New Bedford, rằng cô ta đã ở tại Cap được năm năm rồi và cô cũng đã làm phục vụ bàn tại Lữ Quán Daniel Webster ở Sandwich trước khi đến đây.

Trong các giấy chứng nhận cô đã trình, ông thấy cái tên mà ông muốn tìm. Đó là Fred Hendin, làm thợ mộc ở Bamstable. Bamstable là một thị trấn nhỏ gần Sandwich. Ông dám chắc rằng tên Fred Hendin là một thằng khờ mà Tina đã bỏ rơi hồi năm ngoái và bây giờ cô ta đã trở lại với gã. Ông không muốn đặt quá nhiều câu hỏi về gã với Tina vì ông sợ cô ả sẽ báo cho anh ta biết cảnh sát sắp đến hỏi cung anh ta.

Sẽ có rất nhiều chuyện lý thú lắm đây khi nói chuyện được với kẻ si tình của Tina cùng với mấy người bạn đồng nghiệp của cô ta tại Daniel Webster.

Một con người táo bạo, Nat thầm nghĩ khi trả hồ sơ của Tina lại. *Cô ta cứ tưởng như đã thuyết phục được mình rồi vậy. Hãy chờ đó!*

Ba mươi ba

Nhà của Anne và Graham Carpenter tiếp đón nhiều người trong dịp cuối tuần; hai cô con gái Emily và Barbara đã đến với chồng và con của chúng. Họ cùng nhau đi biển bằng tàu, sau đó người lớn thì đánh gôn trong khi mấy đứa nhỏ đi dạo ở bãi biển với mấy đứa bạn. Vào tối thứ bảy, họ đi ăn tại câu lạc bộ. Anne cố không được để sót lại bất cứ sự bất hòa hay sự căng thẳng nào Vivian thường tạo ra trong các cuộc tụ họp gia đình như thế này mà sự vắng mặt của cô lại tạo một sự nặng nề kỳ lạ dưới mắt của bà.

Không một người nào trong chúng ta biết yêu thương cô ta đúng theo cách cô ta mong muốn, bà tự trách mình. Ý nghĩ này và sự mất tích bí ẩn của chiếc nhẫn ngọc bích vẫn còn đọng mãi trong tâm trí của bà. Chiếc nhẫn đó là vật duy nhất Vivian thật sự coi trọng. Có phải nó đã bị tháo ra bởi con người duy nhất luôn biểu lộ tình yêu cho con gái bà? Câu hỏi này ám ảnh Anne trong suốt dịp cuối tuần đó.

Sáng thứ hai trong khi ăn điểm tâm, bà đề cập đến vấn đề này:

- Graham, em nghĩ Emily có một ý tưởng rất hay về chiếc nhẫn đó.

- Ý nghĩ gì thế, em yêu.

- Emily cho em biết chiếc nhẫn vẫn còn nằm trong danh sách các vật được bảo hiểm. Nó nghĩ mình nên báo việc mất tích này. Trong trường hợp như thế, có thể nào chúng ta sẽ được bồi thường không?

- Cũng có thể lắm. Và như thế chúng ta phải giao tiền lại cho Scott vì anh ta là người thừa kế của Vivian.

- Em biết. Nhưng chiếc nhẫn đó trị giá đến hai trăm năm mươi ngàn đôla. Và nếu chúng ta nói cho công ty bảo hiểm biết cách giải thích của Scott về sự mất tích của Vivian có điểm khả nghi, anh có nghĩ họ sẽ cho thám tử điều tra về anh ta không?

- Thì thanh tra Coogan đang làm việc đó, em cũng biết mà Anne.

- Em biết chứ, nhưng thêm một điều tra viên khác cho việc này có hại ai đâu.

- Đương nhiên là không hại ai hết.

Anne ra dấu với một người giúp việc đang bước gần đến bàn.

- Bà cho tôi thêm một ít cà phê nữa nhé, bà Dillon.

Bà nhâm nhi cà phê một mình trong im lặng, một lúc sau bà nói.

- Emily nói là Viv thường than phiền chiếc nhẫn đó quá chật khi con bé muốn tháo ra để lau chùi. Anh có nhớ không? Hồi nhỏ nó bị gãy ngón tay đó và cái khớp đã phình ra. Nhưng một khi đã mang vào rồi thì chiếc nhẫn đó vừa khít ngón tay của nó, vì vậy chuyện nó tháo ra để đổi qua ngón khác thì không thể được.

Với đôi mắt ửng lệ, bà nói tiếp:

- Em còn nhớ các truyền thuyết mà bà ngoại em thường kể về các chiếc nhẫn ngọc bích. Bà nói ngọc bích luôn trở về với chủ của chúng.

Ba mươi bốn

Jan Paley ở nhà suốt ngày chủ nhật. Đối với bà, đó là ngày buồn nhất trong tuần. Bà luôn nhớ đến những thời khắc hạnh phúc của những ngày chủ nhật mà Tom cùng bà ngồi đọc báo, chơi ô chữ hay đi dạo trên bãi cát sỏi.

Bà ở trên đường Lower, tại Brewster, trong ngôi nhà họ đã mua cách đây ba mươi năm. Họ đã định bán nó lại một khi đã xong việc trùng tu Tưởng Nhớ. Nhưng bây giờ bà lại tự khen mình đã không dọn nhà khi Tom vừa mới mất.

Jan chỉ cảm thấy nhẹ nhõm khi ngày thứ hai trở lại và các hoạt động trong tuần lại bắt đầu. Mới đây, bà đã đề nghị giúp đỡ thư viện của phụ nữ ở Brewster nên bà phải làm việc vào chiều thứ hai. Đây là một công việc rất thú vị, hữu ích và bà cũng thích tiếp xúc với nhiều phụ nữ khác.

Hôm nay, trên đường đến thư viện, bà có nghĩ đến Menley Nichols. Bà nhận thấy mình có cảm tình với người phụ nữ trẻ này và ngoài ra bà rất thích sách của chị. Bà cảm thấy vui sướng khi biết các cuộc phiêu lưu tới đây của David sẽ xảy ra tại vùng Cap này. Ngày thứ bảy rồi, khi Menley nói đến Tưởng Nhớ, cô gái trẻ này ngỏ ý có thể cô ta sẽ dùng hình tượng của thuyền trưởng Andrew Freeman để kể lại chuyện của một bé trai đã đi biển khi còn rất trẻ.

Jan tự hỏi không biết cô ấy có nghe theo lời đề nghị của mình không và yêu cầu Henry Sprague cho phép cô tham khảo các ghi chép của Phoebe. Nhưng khi xe ra đến lộ, một ý nghĩ khác lại đến với bà. Hồi đầu thế kỷ XVIII, các thuyền trưởng thường mang vợ cùng con cái theo các chuyến hải hành quan trọng dài ngày. Và có rất nhiều bà vợ của họ viết nhật ký nên trong thư viện của phụ nữ tại Brewster có rất nhiều loại tài liệu đó. Cho đến bây giờ, bà không có thời giờ để đọc chúng, nhưng sẽ rất hấp dẫn nếu tình cờ bà vợ của thuyền trưởng Freeman có đóng góp trong việc ghi lại các cuộc hành trình đó.

Thời tiết rất đẹp và đúng như dự đoán, chỉ có mỗi chiếc xe của Alana Martin trong bãi, một người tình nguyện khác của ngày thứ hai. *Như thế chiều nay, mình tha hồ đọc sách*, Jan thầm nghĩ.

Khoảng một giờ sau, bà vào phòng đọc sách với một chồng bản thảo. Một trong các bà vợ kia có viết là họ "đã sống hai năm trên tàu". Bà ấy có qua bên Trung Quốc và Ấn Độ, đã sanh đẻ trong một cơn bão trên Đại Tây dương và sau đó trở về nhà "rất khỏe khoắn và bất chấp các thử thách của chuyến hải hành". *Bây giờ chúng ta đang ở thời đại máy bay phản lực nhưng mình vẫn chưa đặt chân lên đất Trung Quốc nữa*.

Đọc các cuốn nhật ký đó quả là lý thú nhưng Jan vẫn chưa tìm được bất cứ một ghi chép nào về người vợ của thuyền trưởng Freeman. Rồi bà cũng phải từ bỏ ý muốn đó. "Có thể Mehitabel Freeman không hề cầm bút hoặc nếu bà ta có làm đi nữa, mình vẫn không tìm được cuốn Hồi Ký của bà ta ở trong đây".

Alana đang kiểm tra số sách đã cho mượn trên các kệ. Bà ngừng tay và lấy mắt kính ra, một cử chỉ máy móc mà bà ta thường làm khi muốn nhớ một cái gì đó.

- Thuyền trưởng Freeman - bà ta lớn tiếng. Tôi nhớ là đã tìm các thông tin về ông ta cho Phoebe Sprague cách đây nhiều năm rồi. Mà hình như chúng tôi còn tìm được ở đâu đó một bức tranh vẽ ông ta nữa kìa. Ông ta quê ở Brewster mà.

- Ồ, tôi không biết chi tiết này - Jan đáp lại - Tôi cứ tưởng ông ta là người ở Chatham.

Alana đeo mắt kính vào lại.

- Chị để cho tôi xem lại chỗ này coi.

Vài phút sau, Anne đọc các biên niên sử của Brewstervà nguệch ngoạc vài ghi chép. Bà biết được mẹ của Andrew tên Elizabeth Nickerson, là con gái của William Nickerson ở Yarrunouth. Vào năm 1653, bà đã lấy Samuel Freeman, làm nghề nông. Của hồi môn bà nhận được từ cha của mình là

hai mươi mẫu đất trên vùng cao và năm mẫu đất tại Monomoit. Monomoit là tên trước kia của Chatham.

Không biết mảnh đất tại Chatham có nằm ngay tại chỗ Tưởng Nhớ được xây dựng không nữa, Jan tự hỏi.

Samuel và Elizabeth Freeman có ba người con trai tên là Caleb, Samuel và Andrew. Nhưng tất cả đều chết chỉ còn lại Andrew. Khi được mười tuổi, ông bắt đầu đi biển trên chiếc Mary Lou, chiếc thuyền buồm một cột do thuyền trưởng Nathaniel Baker chỉ huy.

Năm 1702, Andrew đã ba mươi tám tuổi, là thuyền trưởng chính chiếc tàu của mình, chiếc Godspeed. Và đã cưới Mehitabel Winslow, mười sáu tuổi, con gái của mục sư Jonathan Winslow ở Boston.

Mình nóng lòng kể cho Menley Nichols những tin này, Jan hớn hở. Có thể cô ấy đã tìm được những thông tin này trong các hồ sơ của Phoebe rồi, nếu cô ta mượn được chúng.

- Chị có muốn biết mặt mũi của thuyền trưởng Andrew Freeman không?

Jan ngước mặt lên. Alana đang đứng cạnh bà với nụ cười chiến thắng.

- Tôi biết tôi có một hình vẽ của ông ta mà. Có thể ai đó đã vẽ ông ta trên tàu. Có phải ông ta có dáng vẻ oai phong không?

Bức hình được vẽ bằng bút chì và mực. Qua bức hình cho thấy thuyền trưởng Freeman đang đứng tại bánh lái của chiếc Godspeed. Một người đàn ông có vóc dáng uy nghi, đôi vai rộng với bộ râu đen và ngắn. Với nét mặt nổi bật, một cái miệng cương nghị và đôi mắt ti hí như thể bị chói vì ánh nắng mặt trời. Từ người ông ta toát ra vẻ quyền uy và tự tin.

- Ông ta nổi tiếng không biết sợ là gì, trông ông ta quả đúng là như thế phải không? - Alana nhận xét - Chị tin em đi, em không bao giờ muốn ở trong ngôi nhà của người đàn bà đã phản bội ông ta.

- Chị nghĩ tôi có thể chụp một bản sao được không? - Jan hỏi - Tôi sẽ rất cẩn thận.

- Ồ, đương nhiên là được chứ.

Khi Jan trở về nhà vào lúc chiều, bà điện ngay cho Menley để báo bà có nhiều tài liệu rất lý thú cho chị. Bà nói:

- Một trong số đó là của hiếm đấy. Ngày mai tôi sẽ đem đến cho chị. Chị có ở nhà vào lúc bốn giờ chiều không?

- Giờ đó được đấy - Menley đồng ý - Hôm nay tôi có làm vài bức phác thảo cho các bức hình minh họa và đúng như bà đã nói, các tài liệu của bà Sprague quả là một kho báu. Cám ơn bà đã báo cho tôi việc đó. Nhưng bà nghĩ tôi có thể tìm được ở đâu đó một bức chân dung của bà Mehitabel không?

- Tôi không biết nữa nhưng để tôi cố gắng tìm xem sao?

Sau khi gác máy, Jan chìm trong suy tư. Dường như Menley Nichols tỏ ra rất sung sướng khi nói chuyện với mình, nhưng trong giọng của cô ta có cái gì đó làm cho mình cảm thấy khó chịu. Là cái gì vậy? Câu hỏi làm cho bà bối rối.

Tom bị cơn đau tim tại Tưởng Nhớ. Ông ta đã làm việc rất lâu ở ngoài và khi trở về thì ôm lấy ngực. Bà giúp ông nằm xuống và hối hả gọi điện cho bác sĩ. Khi bà trở lại, ông chụp lấy tay bà và chỉ vào lò sưởi "Jan, tôi vừa thấy." Tom đã thấy cái gì? Nhưng ông đã nhắm mắt xuôi tay mà không kịp kết thúc câu nói của mình.

***

Ba mươi lăm

Trong lúc Hannah đang ngủ trưa, Menley bảo Amy có thể về. Rất nhiều lần, chị bắt gặp cô gái nhìn lén chị và tỏ ra bực mình vì ánh mắt soi mói đó. Hơn nữa cũng chính cái ánh mắt ấy thường được thấy trong đôi mắt của Adam và điều này không làm cho chị thoải mái chút nào. Chị cảm thấy nhẹ nhõm khi tiếng xe của Amy chạy xa trên lối ra vào.

Adam sẽ không thể về trước một hay hai giờ. Sau cái hẹn với Scott Covey, anh cùng ba trong số bạn đã dự tiệc của Elaine đêm trước, đi đánh gôn. *Như vậy cũng tốt vì họ có thể nhắc hết các chuyện xưa tích cũ cho nhau nghe*, chị thầm nghĩ. Nhưng rồi chị lại hối hận sự bực bội vô cớ của mình. Adam rất thích chơi gôn và anh hiếm khi có thời gian rảnh để làm chuyện đó, vả lại cũng là điều tốt khi anh có nhiều bạn ở đây.

Chính mình là người đang mất phương hướng đấy, chị suy ngẫm. Chính mình là người nghe tiếng xe lửa trong nhà; mình là người không nhớ là đã để bé Hannah vào trong nôi; là người không biết mình có đứng hay không tại ban công của bà góa khi Amy đã tưởng nhìn thấy mình. Mình sẽ điên mất nếu Adam bắt mình phải có một người nào đó ở bên cạnh suốt cả ngày. Chị nhớ lại kỷ niệm khủng khiếp trong cái tháng mà Hannah chào đời, khi những tiếng la hét của con bé bắt họ phải mướn một người vú em. Chị tưởng tượng lại tiếng nói của Amy dù nghe rất tốt bụng nhưng khó chịu biết mấy, luôn khuyên chị nên tránh xa con bé. "Thưa bà Nichols, tại sao bây giờ, bà không đi nghỉ để tôi trông Hannah cho?"

Chị thề là chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa đâu. Chị bước tới bồn để rửa mặt. *Mình sẽ vượt qua các cơn khủng hoảng và cái chứng mất trí nhớ tạm thời này*, chị tự hứa với lòng mình.

Chị trở lại ngồi vào bàn trong nhà bếp để tiếp tục đọc các tài liệu của Phoebe. Tập hồ sơ ĐẮM TÀU thật hấp dẫn. Nào là thuyền buồm một cột, nào là tàu buồn ven bờ, thuyền hai cột buồm và tàu săn cá voi - trong suốt thế kỷ XVII và XVIII, một số lớn các loại tàu này bị đánh chìm trong các

cơn bão tố, đôi khi ngay trước cửa ngôi nhà này. Vào thời đó, cồn cát Monomoy có biệt danh là Nghĩa Địa Trắng của Đại Tây dương.

Có vài chi tiết về chiếc Godspeed, cho biết trong các vụ hải chiến hết sức dữ dội, đã đánh đuổi được "một bọn cướp biển" và chính thuyền trưởng Andrew Freeman đã hạ "lá cờ bị nguyền rủa" được các tên cướp thượng lên ở đầu cột buồm.

Một con người dữ dằn đấy, Menley tự nhủ. Có thể gọi là một con người rất phi thường. Dần hồi, hình ảnh của ông thuyền trưởng trở nên rõ nét hơn trong tâm trí của Menley. Khuôn mặt gầy, da nhăn nheo và sạm đen vì nắng và gió biển, một bộ râu ngắn. Với những nét cứng cáp không đều đặn cùng ánh mắt sắc bén. Chị lấy cuốn sổ tay và với vài nét bút chì điêu luyện, chuyển thể cái hình ảnh đó trên giấy.

Khi chị ngước mắt lên thì đã ba giờ mười lăm. Có lẽ Adam đã sắp về và Hannah cũng sẽ thức dậy. Chị chỉ còn đủ thời giờ để đọc qua một tập hồ sơ khác thôi. Chị chọn tập PHÒNG HỌP. Lúc đầu, tại Cap nhà thờ được dùng để làm phòng họp. Theo các tài liệu Phoebe đã chép lại. Người ta có thể tìm thấy các vị mục sư không khoan nhượng đứng trên bục giảng nói về "sự khát khao Chúa Trời" và "chiến bại mau chóng của Quỷ Dữ, có vài mục sư trẻ nhút nhát đã chấp nhận đồng lương năm mươi bảng một năm cộng thêm "một ngôi nhà, một mảnh đất và một số củi dự trữ được xẻ và mang đến tận cửa". Việc kết tội một thành viên trong cộng đồng dù với một tội không đáng gì ngay trong ngày của Chúa là việc thường xảy ra. Tiếp theo là danh sách dài các vi phạm như huýt sáo hay để một con heo chạy rong trong ngày chủ nhật.

Và khi chị định xếp tập hồ sơ lại, bất ngờ chị nhìn thấy cái tên Mehitabel Freeman.

Ngày 10 tháng Mười Hai năm 1704, trong một buổi họp, có nhiều phụ nữ đứng lên xác nhận lời buộc tội kia, lúc ấy cô đang mang thai ba tháng trong khi đó Tobias Knight "tầm thường và ăn năn, đã thú nhận tội gian dâm và xin được tẩy rửa tâm hồn của mình”.

Các vị tư tế đã ca ngợi Tobias Knight trong việc xin được chuộc các tội lỗi của mình và tuyên bố "không phạt công khai nhưng bắt anh ta phải đóng số tiền năm bảng vào trong quỹ dành cho người nghèo của giáo khu". Người ta yêu cầu Mehitabel phải sám hối cho việc mất thanh khiết của mình. Sự từ chối cương quyết và lời buộc tội hùng hồn của bà chống lại Tobias Knight và những kẻ tố cáo mình đã an bài số phận của bà.

Người ta mới quyết định trong một cuộc họp đầu tiên của thành phố, sáu tuần lễ sau khi sanh "người đàn bà ngoại tình Mehitabel Freeman phải bị đánh đúng bốn mươi hèo, không thiếu một cái nào".

Trời ơi, thật khủng khiếp - Menley thầm nghĩ. Vào lúc đó, bà ấy chắc chưa quá mười tám tuổi và theo ông chồng "bà ấy yếu ớt và mảnh dẻ quá".

Có một ghi chú bằng chữ viết tay của Phoebe Spraguo. "Chiếc Godspeed vừa trở về ngày 1 tháng Ba từ một chuyến hải hành đến Anh Quốc và ngày 15 cùng tháng đã đi biển trở lại. Ông thuyền trưởng có mặt ở nhà không khi đứa bé được sinh ra? Đứa nhỏ được khai sinh ngày 30 tháng Sáu năm 1705 và được tuyên bố là con của Andrew và Mehitabel. Không một nghi vấn nào được đưa ra về tính hợp pháp của người cha. Ông trở về vào trung tuần tháng Tám, có lẽ vào đúng thời điểm thực thi hình phạt. Ông ra đi liền ngay sau đó, mang theo đứa nhỏ và không trở về suốt hai năm trời. Cái báo cáo tiếp theo đề cập đến sự trở về của chiếc Godspeed trong tháng Tám năm 1707.

Trong suốt thời gian đó, bà ấy không thể nào biết được con mình đang ở đâu và còn sống không hay đã chết - Menley tự nhủ.

- Này em, có phải em đang sống trở lại ở mấy thế kỷ trước không vậy?

Menley giật mình. "Anh Adam".

- Đúng là tên của anh đấy!

Anh mỉm cười. Cái lưỡi trai của nón kết che khuất bộ mặt, nhưng mấy nút áo trên được cởi ra, để lộ nước da ngăm đen. Anh cúi xuống và ôm lấy Menley.

- Khi em đang say sưa với công việc nghiên cứu, em không cần phải tự hỏi coi anh có nhớ em không.

Cố gắng trở về với thực tại, Menley tựa đầu vào cánh tay anh.

- Em đã đếm từng phút một kể từ lúc anh ra khỏi nhà.

- Không đùa đấy chứ? Thế cô công chúa ra sao rồi?

- Nó đang ngủ say lắm.

Menley ngước mặt lên khi thấy anh liếc vào cái máy liên lạc nội bộ. Có lẽ anh kiểm tra coi cái máy có được bật lên không, chị thầm nghĩ. Một câu hỏi đau đớn hiện lên trong đầu chị. “Trời ơi, tình yêu, tại sao anh không tin em vậy?"

Ba mươi sáu

Lúc anh đậu chiếc xe trước căn nhà khiêm tốn của mình tại Barnstable, Fred Hendin biết ngay mình chính là người mà người đàn ông đang chờ trong chiếc xe đậu ở bên kia đường.

Nat Coogan với chiếc huy hiệu hình sự trên tay, bước theo anh ta đến cửa.

- Ông Hendin?

Fred liếc nhìn vào chiếc huy hiệu.

- Tôi đã mua vé ở sở cảnh sát rồi - Anh cười và nói một cách nghiêm túc.

- Tôi không đến đây để bán vé đêm khiêu vũ của cảnh sát - Nat vui vẻ đáp lại, và quan sát thật nhanh người đang đứng trước mặt mình. Chưa đến bốn mươi tuổi. Quê quán Na Uy hay Thụy Điển. Với tầm thước trung bình, rắn chắc, anh ta có bộ tóc vàng nhạt rối bù. Anh ta mặc một quần jean có yếm và áo thun đẫm mồ hôi.

Hendin tra chìa khóa vào trong ổ "Mời ông vào". Anh ta bước đi và nói năng một cách trầm tĩnh, tựa như thể anh ta phải suy nghĩ thật kỹ trước khi hành động hay nói ra điều gì đó.

Căn phòng Nat bước vào, gợi cho Nat nhớ lại căn nhà ông cùng Deb đã mua lúc họ mới lấy nhau. Nó chỉ có hai phòng nhỏ nhưng mang vẻ ấm cúng luôn làm cho ông thích thú.

Phòng khách dường như được thiết kế theo mẫu của catalô bán hàng theo thư tín. Một ghế dài bằng vải giả da và một cái bàn tương hợp có thể điều chỉnh được, hai cái bàn có phần nối bằng gỗ hồ đào cùng với một cái khác thấp hơn, vài bó bông giả, một tấm thảm màu be cũ sờn với các bức rèm cửa sổ hợp màu. Một hệ thống video cao cấp được đặt trên một tủ tuyệt đẹp có ngăn bằng gỗ anh đào dại. Hệ thống này gồm một tivi màn ảnh rộng, một hệ thống âm thanh nổi và một đầu đĩa CD. Có nhiều kệ chứa đầu băng video. Nat bước đến gần và huýt sáo tán thưởng.

- Anh có một bộ sưu tập phim cổ điển đáng nể thật - ông nhận xét. Sau đó nhìn sang băng cát-xét và đĩa CD, ông nói tiếp: - Không thể chối cãi là anh rất thích nhạc của các thập niên bốn mươi và năm mươi. Hai vợ chồng tôi đều mê loại đó.

- Nhạc của máy hát tự động đó à, tôi bắt đầu sưu tầm chúng từ nhiều năm rồi - Hendin cho biết.

Trên mấy cái kệ, có độ nửa chục mô hình tàu buồm thu nhỏ.

- Nếu tôi quá tò mò thì anh cứ nói cho tôi biết nghe, nhưng có phải tự tay anh làm chiếc tàu buồm hai cột này không? - Nat vừa hỏi vừa cầm một chiếc tàu buồm được làm thật khéo lên ngắm.

- Đúng vậy, tôi vừa làm nghề mộc vừa nghe nhạc. Đó là một trò tiêu khiển lý thú, rất sảng khoái. Còn ông, ông làm gì trong khi nghe nhạc?

Nat để cái thuyền buồm xuống và xoay về phía Hendin.

- Có khi tôi sửa một cái gì đó trong nhà hay chiếc xe hơi. Khi mấy đứa nhỏ không có ở nhà, và nếu vợ chồng tôi có hứng, chúng tôi sẽ khiêu vũ.

- Về điểm này, ông thắng tôi rồi. Tôi nhảy dở lắm, thôi để tôi đi lấy bia. Ông có muốn dùng không? Hay một lon nước ngọt?

- Không cám ơn.

Nat thấy Hendin biến mất sau khung cửa. Một con người lý thú đấy, ông thầm nghĩ. Rồi ông nhìn lên kệ trên cái tủ có hệ thống video, chiêm ngưỡng các mô hình được làm thật tinh xảo. Công việc của một nghệ nhân đây, ông tự nhủ. ông không thể nào tưởng tượng con người này lại ở với Tina.

Hendin trở lại với nhiều lon bia và nước ngọt.

- Trong trường hợp ông thay đổi ý kiến - anh ta nói và để một lon nước ngọt trước mặt Nat - Bây giờ, tôi có thể giúp gì được cho ông đây?

- Ồ, đây chỉ là công việc thường nhật thôi. Chắc anh có nghe nói đến cái chết của Vivian Carpenter Covey phải không?

Mắt của Hendin nheo lại.

- Hồi năm ngoái tên Scott Covey cứ lảng vảng quanh con bồ của tôi và bây giờ ông muốn biết anh ta có còn tiếp tục gặp cô ấy có phải không?

Nat nhún vai.

- Anh đúng là một con người lanh trí thật, ông Hendin à.

- Fred.

- Được rồi, thì Fred vậy.

- Tina và tôi sắp cưới nhau. Chúng tôi bắt đầu cặp kè với nhau từ mùa hè năm ngoái, sau đó Covey vác xác đến. Tên đó tán gái hay lắm. Tôi có bảo với Tina là cô chỉ phí thời gian với hắn mà thôi, nhưng ông cũng thấy tên đó như thế nào rồi phải không? Hắn tán tỉnh cô ấy dữ lắm và không may là cô ấy lại tin hắn mới chết chứ.

- Thế còn anh?

- Chuyện đó làm tôi rất buồn nhưng thật, tôi lại cảm thấy đau lòng cho Tina. Cô ấy không tỏ ra đủ bản lãnh như cô ta tưởng.

"Không cần anh phải nói đâu", Nat thầm nghĩ.

- Và chuyện đã xảy ra đúng như tôi đã báo trước - Hendin nói tiếp - Đến cuối mùa hè Covey đã lặn mất tiêu.

- Và sau đó Tina chạy về với anh lại.

Hendin mỉm cười.

- Về một khía cạnh nào đó, phản ứng của Tina làm cho tôi thích thú. Cô ta gan cùng mình. Tôi có đến gặp cô ấy tại nhà hàng nơi cô ấy làm việc và

nói là tôi biết vụ Covey đã bỏ đi rồi, và tên đó là một thằng không ra gì. Cô ấy trả lời là cô không cần đến sự thương hại của tôi.

- Điều đó có nghĩa là cô ta vẫn còn cặp với hắn?

- Ồ, không đâu. Điều đó có nghĩa là cô ấy không cám ơn tôi về lời nói đó. Trong suốt mùa đông, chúng tôi chỉ gặp nhau có đôi ba lần thôi. Cô ấy đi chơi với nhiều người đàn ông khác nữa. Nhưng rồi đến mùa xuân, cô ấy nhận biết là tôi cũng không đến nỗi nào.

- Thế cô ta có nói với anh là cô đã báo cho Scott biết việc cô trở lại với anh không?

Sau một lúc đăm chiêu, Hendin tiếp tục nói:

- Lúc đầu tôi cũng chưa biết điều đó. Cô ấy chỉ mới nói cho tôi biết cách đây có hai tuần. Chắc ông cũng biết Tina không phải là loại người dễ buông xuôi. Cô ấy đã rất đau lòng và muốn làm cho ra lẽ. - Anh ta vẫy tay. - Anh thấy căn nhà này chứ? Đây là nhà của mẹ tôi. Tôi đã dọn đến ở cách đây hai năm sau khi bà ấy chết.

Anh ta uống một hớp bia dài, rồi nói tiếp:

- Khi Tina và tôi bắt đầu bàn tính chuyện kết hôn, cô ấy đã nói với tôi cô ấy sẽ không sống với tất cả đồ đạc rẻ tiền như thế này. Cô ấy nói đúng. Tôi đã không hề quan tâm tới việc thay đổi bất cứ gì ngoại trừ làm cái tủ và xếp những đĩa phim cùng băng nhạc vào trong đó. Tina muốn một ngôi nhà lớn hơn. Chúng tôi đang tìm kiếm một "nơi thật đặc biệt". Anh thấy đấy, Tina rất thẳng thắn.

Nat tham khảo những ghi chú của anh.

- Tina đang sống trong một căn hộ cho thuê ở Yarmouth.

- Phải. Vùng ven thành phố, cách đây ba cây số. Rất thuận tiện cho cả hai chúng tôi.

- Tại sao cô ấy loại bỏ việc ở quán Danie Webster và đến làm ở Chatham? Như thế phải mất tới bốn mươi phút lái xe từ đây với mức độ lưu thông trong mùa hè.

- Cô ấy thích quán Wayside. Giờ giấc dễ chịu hơn. Tiền hoa hồng nhiều hơn. Này, Coogan. Anh hãy tránh xa Tina.

Hendin đặt lon bia xuống và đứng lên. Rõ ràng anh ta sẽ không thảo luận về Tina thêm nữa.

Nat ngồi sâu hơn trong chiếc ghế bành và cảm thấy những đường rạn nứt khó chịu của mặt nệm bằng cao su phía sau đầu anh.

- Và, tất nhiên, anh đã nhắm mắt trước cuộc gặp gỡ của Tina với Scott Covey sau khi vợ anh ta mất tích?

Phát đạn trúng hồng tâm, Nat nghĩ trong lúc anh quan sát bộ mặt sa sầm của Hendin. Một sắc đỏ nhạt bao phủ mặt anh ta, làm nổi bật hai gò má nhô cao.

- Tôi nghĩ chúng ta đã nói chuyện quá đủ, - anh ta lạnh lùng nói.

Ba mươi bảy

Đó là một ngày đặc biệt dễ chịu. Vì một lý do không sao giải thích được, Phoebe đã trải qua những khoảnh khắc sáng suốt nhất của bà.

Vào một lúc, bà đã hỏi chuyện con cái và Henry đã nhanh chóng sắp xếp một hội nghị gia đình qua điện thoại. Lắng nghe trong một đường dây phụ, ông đã nghe thấy sự vui mừng trong giọng của Richard và Joan trong lúc chúng nói chuyện với mẹ chúng. Trong mấy phút, giữa họ đã có một cuộc trao đổi thực sự.

Rồi bà hỏi:

- Còn...

Henry hiểu ngay sự do dự đó. Phoebe đang tìm tên của mấy đứa cháu. Ông liền nhắc lại.

- Em biết. - Lúc này giọng của Phoebe có vẻ bực tức. Tối thiểu, anh đừng bắt đầu bằng cách nói: Em hãy nhớ...

Bà buông một tiếng thở dài giận dữ.

- Bố. - Joan có vẻ sắp sửa khóc.

- Mọi việc sẽ tốt thôi, ông trấn an cô.

Một tiếng cạch cho ông biết Phoebe đã gác máy. Thời điểm nghỉ ngơi tuyệt vời đã chấm dứt. Henry chần chờ trong điện thoại để giải thích với các con rằng dưỡng trí viện sẽ có một chỗ trống vào ngày 1 tháng Chín.

- Bố hãy giữ nó cho mẹ đi - Richard nói bằng một giọng cương quyết - Ngày lễ Lao Động, chúng con sẽ về thăm gia đình.

- Con cũng thế - Joan nói tiếp.

- Các con là những đứa con ngoan, - Henry nói, cố gắng kiềm chế cơn nghẹn trong cổ họng.

- Hai tuần nữa, tụi con sẽ về thăm bố mẹ, bố hãy ráng lên - Richard hứa.

Henry đã điện thoại từ máy phụ trong phòng ngủ, còn Phoebe gọi từ máy trong phòng làm việc cũ của bà. Gác máy xuống, ông vội vàng phóng đi. Ông vẫn luôn luôn bị ám ảnh bởi nỗi sợ hãi Phoebe có thể bỏ trốn trong nháy mắt. Nhưng bà đã không động đậy, ông tìm thấy bà đang ngồi tại bàn viết nơi bà đã từng trải qua nhiều giờ miệt mài làm việc.

Ngăn kéo dưới cùng, nơi cất giữ rất nhiều hồ sơ, đang mở ra và trống rỗng. Phoebe đang nhìn chằm chằm vào đó. Mái tóc của bà, mà bà thường búi lại, đang bung ra khỏi những chiếc kẹp mà Henry vẫn thường gắn chặt.

Bà xoay mặt lại khi nghe tiếng ông bước vào. "Hồ sơ của tôi! " Bà chỉ vào cái ngăn trống. "Hồ sơ của tôi đâu mất rồi?"

Ngay trong lúc này, ông không hề giấu bà sự thật.

- Tôi đã cho vợ của Adam mượn hết rồi. Cô ấy muốn tham khảo chúng cho cuốn sách cô ấy đang viết. Cô ấy sẽ nêu nguồn gốc là của Phoebe.

- Vợ của Adam? - Nét mặt đang u buồn trên gương mặt bà thoáng chút đăm chiêu, bà chau mày như muốn dò hỏi.

- Hôm qua cô ấy có đến đây. Hai vợ chồng Adam hiện đang ở tại Tưởng Nhớ. Menley viết một cuốn sách có cốt chuyện xảy ra vào thời ngôi nhà được xây cất và cô ấy định dùng câu chuyện của thuyền trưởng Freeman.

Ánh mắt của Phoebe trở nên mơ màng.

- Phải có ai đó để minh oan cho Mehitabel - bà nói - Đó là điều tôi muốn làm. Phải có ai đó tìm kiếm bên phía Tobias Knight mới được.

Bà đóng sầm ngăn kéo lại. "Tôi đói rồi, tôi lúc nào cũng đói hết".

Trong khi Henry bước về phía bà, bà nhìn thẳng vào mặt ông ta.

- Em yêu anh Henry à, em van anh, anh phải cố giúp em.

Ba mươi tám

Adam và Menley chờ Hannah thức dậy để đi tắm. Điều tuyệt vời nhất là ngôi nhà có bãi tắm riêng. Ngoài những người sống trong nhà ra không ai có thể đến đây tắm được.

Ánh nắng mặt trời đã dịu lại và người ta có thể cảm nhận không khí của một mùa thu đang đến sớm. Những làn gió nhẹ thoang thoảng làm mát dịu lòng người, không khí xung quanh thật yên tĩnh.

Adam ngồi cạnh Hannah được đặt nằm trong chiếc xe nôi trong khi Menley đang bơi.

- Mẹ con đúng là một kình ngư đây, con có biết không? Anh vừa nói mắt vừa nhìn Menley lội ra xa, con sóng mỗi lúc một mạnh hơn. Lo âu, anh bước đến mép nước và quơ tay bảo chị trở vào.

Cô ấy có thấy không hay giả vờ không biết? Anh tự hỏi trong khi chị càng bơi ra xa hơn nữa. Một con sóng lớn dựng đứng lên và đập mạnh vào bờ. Menley trồi ra khỏi bọt biển, nét mặt thật vui tươi và chị thốt lên:

- Thật tuyệt vời.

- Nhưng cũng rất nguy hiểm đấy, Menley à. Đây là Đại Tây dương mà em.

- Không đùa chứ, em cứ ngỡ là trong hồ bơi!

Họ bước trở lên chỗ chiếc xe nôi, Hannah vẫn ngoan ngoãn ngồi nhìn một con mòng biển nhảy nhót trên cát.

- Men à, anh không đùa đâu. Trong lúc anh vắng mặt, anh không muốn em lội ra xa như thế.

Chị đứng khựng lại.

- Và em cũng phải nhớ bật máy liên lạc nội bộ khi con mình ngủ chứ gì? Em phải gọi Amy ở lại đêm với em không phải để chăm sóc Hannah mà để theo dõi em. Ý anh muốn tất cả là vì em có phải không? Tại sao những lời nói của anh lúc nào cũng ám chỉ ngụ ý rằng chúng ta phải có người giúp việc tại gia. Mà cũng đúng thôi, biết đâu được, các chứng hậu chấn thương tâm lý có thể là một vấn đề thật sự đấy! Dù sao đi nữa, chính em là người lái chiếc xe khi đứa con anh chết mà! - Menley gào lên giọng trách oán.

Adam chụp lấy hai tay chị.

- Thôi em có nín đi không! Tại sao em không ngừng trách anh là đã không tha thứ cho em về cái chết của Bobby vậy? Nhưng đó không phải là vấn đề tội lỗi. Cốt lõi của vấn đề là chính em không thể tha thứ cho em mà.

Họ lặng lẽ bước lên nhà, ý thức được việc họ đã làm khổ cho nhau dù biết chắc rằng có một ngày nào đó họ dứt khoát phải chữa lành cái ung nhọt đó. Khi họ vừa mở cửa thì điện thoại reo, Adam chạy đến trả lời. Menley quấn khăn tắm quanh người mình để bồng Hannah.

- Thế nào Elaine, cô khỏe chứ?

Không biết Elaine đã nói gì với anh mà Menley thấy nét anh xị xuống. Một lúc sau, anh đáp lại "Cám ơn đã báo cho tôi biết".

Nhưng rồi giọng của anh lại trở nên vui vẻ.

- Tối mai hả? Rất tiếc nhưng anh phải đi New York rồi. Nhưng chờ một chút... có thể Menley."

Adam lấy tay bịt ống nghe lại.

- Men à, tối mai Elaine và John sẽ đi ăn tại Captian Table ở Hyannis Port. Họ mời em đi ăn với họ đấy.

- Anh cám ơn họ giùm em, nhưng em thích ở nhà làm việc hơn, để khi khác vậy — Menley vùi đầu vào trong cổ của con bé. Con đúng là thiên thần của mẹ đấy, chị thì thầm.

- Men à, Elaine rất muốn em đi cùng đấy. Anh không thích em ở nhà một mình đâu. Tại sao em từ chối vậy? Em có thể nhờ Amy giữ Hannah thêm vài tiếng đồng hồ kia mà.

Ý định này quá rõ rồi, Menley thầm nghĩ. Thôi được, mình cứ làm cho họ thấy mình là một con người lịch thiệp, nếu không Adam luôn muốn có một người nào đó ở bên cạnh mình. Chị cố nở nụ cười. "Thôi được, có thể đó là một ý hay đấy! "

Adam nói lại trong điện thoại.

- Laine à, Menley vui lòng nhận lời mời. Như thế nhé, đúng bảy giờ phải không? - Rồi anh lại bịt ống nghe một lần nữa - Men à, họ nghĩ nên để Amy ngủ đêm ở đây vì họ không muốn cho cô bé lái xe về lúc đêm khuya.

Menley nhìn Adam không chớp mắt. Chị còn nhận biết, bé Hannah đã cảm nhận được cái nhìn trân trân của chị. Đứa bé không bi bô nữa và bắt đầu lè nhè.

Anh làm ơn nói với Laine - chị dùng đúng cái tên được rút ngắn mà Adam luôn sử dụng - rằng em hoàn toàn có thể ở một mình trong ngôi nhà này hay bất cứ một căn nhà nào khác và nếu Amy không thể lái xe về trong một đêm hè lúc mười giờ tối thì em nghĩ cô ta chưa đủ trưởng thành để giữ con của em.

***

Mãi đến giờ ăn tối, không khí căng thẳng giữa hai người mới giảm bớt. Khi Menley cho Hannah ăn và tắm xong, Adam ra ngoài để mua vài thứ và trở về với tôm hùm sống, rau cải xoong, đậu Hà Lan và một ổ bánh mì Ý giòn rụm.

Họ cùng ăn tối, uống một chai chardonnay lạnh. Đến cuối bữa, họ mang cà phê đến bờ vách đá ngồi xem sóng biển ập vào bãi cát.

Mùi muối trong không khí làm cho Menley cảm thấy dễ chịu. *Nếu chính Adam bị những cơn hoảng sợ và suy sụp thần kinh thì mình cũng sẽ lo âu*

như thế, chị tự nhắc nhở mình.

Đến tối, trước khi đi ngủ, họ cùng nhau đến chỗ Hannah để thăm dò lần cuối. Con bé đã đổi tư thế nằm, Adam sửa cho nó nằm thẳng lại và đắp mền cho nó. Rồi anh đặt bàn tay một lúc trên người cô bé.

Một chi tiết nhặt được trong các hồ sơ của Phoebe, bất ngờ hiện lại trong đầu của Menley. Vào buổi sơ khai của vùng Cap này, tình yêu mãnh liệt giữa người cha và đứa con gái đã cho ra đời một từ thật đặc biệt. Cô gái là *tortience* của cha mình.

Họ trở về phòng, một lúc sau, khi đang thiu thiu ngủ, Adam đặt ra câu hỏi anh nóng lòng muốn biết.

- Men à - anh thì thầm - Tại sao em muốn giấu Amy việc em đã lên cái ban công của bà góa vậy?

Ba mươi chín

Sáng ngày thứ ba khi thanh tra Coogan đến văn phòng làm việc, ông nhận được tin nhắn "Anh đến gặp tôi" với chữ ký của ông sếp Francis Shea, chỉ huy trưởng cảnh sát.

Không biết có chuyện gì? Ông tự hỏi khi đang trên đường tới phòng làm việc của Shea. Bước vào phòng Nat thấy ông ta đang nói chuyện điện thoại với ông biện lý. Các ngón tay của Shea gõ trên mặt bàn, nét mặt nhã nhặn thường ngày đã biến mất.

Nat ngồi xuống ghế, nghe phần sau cuộc đối thoại và đoán ra phần trước.

Vậy là công ty bảo hiểm của Carpenter Graham đã vào cuộc. Họ đồng tình với giả thuyết gia đình Carpenter rằng con gái họ là nạn nhân của một tội ác mà Scott Covey đã dùng vũ lực để lột chiếc nhẫn và hiện đang giữ nó.

Nat nhướng mày lên để ghi nhận phần sau của cuộc nói chuyện có liên quan đến các dòng hải lưu. Ông biết các lính bảo vệ bờ biển sẵn sàng chứng nhận rằng, nếu Vivian Carpenter đã bị chìm và mất tích tại vị trí mà Scott chỉ thì xác cô ta không thể trôi vào Stage Harbor được, đúng ra nó phải bị đưa ra ngoài biển khơi, về tận Martha Vineyard.

Khi Shea gác máy, ông ta nói:

- Anh Nat à, cũng may là anh đã nghe theo linh tính của một cảnh sát viên đầy kinh nghiệm. Ông biện lý rất hài lòng khi biết cuộc điều tra vẫn đang tiếp diễn. Sẽ rất tốt nếu chúng ta tiến hành nó một cách bí mật, bởi vì một khi đám nhà báo đánh hơi được, nội vụ sẽ rối lên. Anh có nhớ bọn chúng đã làm gì trong vụ án Bulow của anh không?

- Đương nhiên là nhớ chứ. Và chúng ta sẽ gặp những rắc rối với bên nguyên đơn giống như vậy vào thời đó. Vô tội hay có tội gì cũng vậy, Von Bulow thoát được chỉ vì hắn có một luật sư tài ba. Tôi tin chắc Covey có tội trăm phần trăm, nhưng để chứng minh được điều đó là một việc hoàn toàn khác. Không may cho chúng ta là Adam chấp nhận bào chữa cho hắn ta.

- Nhưng chúng ta sẽ có cơ hội để xem anh ta có giỏi như lời đồn không. Chúng ta sắp sửa có trong tay một chứng cứ không thể chối cãi được. Căn cứ trên việc mất tích của chiếc nhẫn và những chứng cứ khác chúng ta đang có, ông biện lý sẽ ra lệnh khám nhà của Covey và luôn cả chiếc tàu của hắn. Tôi muốn anh phải có mặt cùng các điều tra viên khác khi họ tiến hành việc đó.

Nat đứng lên "Tôi cũng đang nóng lòng lắm đây".

Trở về phòng làm việc của mình, Nat tỏ vẻ bực bội. Hiển nhiên bây giờ đám nhà báo sẽ chõ mũi vào và ầm ĩ đòi hỏi thông tin. Thì ra ngài biện lý sắp giao việc điều tra cho cảnh sát liên bang. Đâu phải tôi lý giải vụ án này một mình đâu, ông cằn nhằn, chỉ có điều tôi nhận thấy thật là lố bịch khi làm trò hề cho người ta xem bằng cách triệu tập ban bồi thẩm buộc tội mà chưa thật sự có một chứng cứ cụ thể trong tay.

Ông cởi áo vét ra, xắn tay áo lên và nới lỏng cà vạt. Deb luôn dặn ông không được nới lỏng cà vạt trước mặt công chúng. Bà thường nói:

- Nat à, anh trông bảnh lắm đấy, nhưng một khi anh tháo lỏng chiếc cà vạt và banh cổ áo ra, vẻ bảnh trai đó không còn nữa. Chắc kiếp trước anh bị treo cổ hay sao mà bây giờ không thể mang một cái gì ôm chặt quanh cổ được.

Nat ngồi lại trong phòng một lúc, mơ tưởng đến Deb, đến hạnh phúc ông có được bà bên cạnh mình, tôn vinh sự hòa thuận mà họ đặt trên tình yêu và sự tin tưởng.

Ông bước ra hành lang, lấy cho mình một cốc cà phê để mang về phòng.

Lòng tin. Một từ đầy ý nghĩa. Thế Vivian đã tin tưởng người chồng mình đến mức độ nào? Chắc không nhiều cho lắm. Theo những gì Scott Covey đã khai, cô ấy đã không tiết lộ hết số tài sản cô được hưởng.

Nat bật người ra sau ghế, nhâm nhi ly cà phê và đưa mắt nhìn lên trần nhà. Nếu Vivian không đủ tự tin như những người thân của cô ta nói, có thể cô ta đang hoài nghi các dấu hiệu phản bội của Scott chăng?

Không biết Tina có gọi điện từ nhà cô cho Scott không. Và nếu có, Vivian có biết được điều đó không? Đương nhiên chính cô ta trả tiền điện thoại mà. Nhưng có thể nào Covey quá ngu ngốc để gọi từ nhà cho Tina không? Phải kiểm tra các chi tiết này mới được.

Một việc khác nữa. Người cố vấn tư pháp của Vivian, người đã làm bản chúc thư mới sau cuộc hôn nhân của họ. Cũng đáng để ghé qua nói chuyện với ông ta một lần.

Điện thoại reo. Nat cầm ống nghe lên, bên kia là giọng của Deb.

- Em có nghe tin tức và họ không ngừng nói đến một vụ điều tra về cái chết của Vivian Carpenter. Có phải đó là điều anh mong chờ không?

- Anh cũng vừa mới biết đây thôi - Nat liền kể cho vợ mình nghe cuộc trao đổi với Francis Shea và ý định của ông ta. Từ lâu ông biết Deb là một người cố vấn rất hữu hiệu cho mình.

- Sẽ là một ý kiến hay nếu anh kiểm tra lại các hóa đơn điện thoại - Deb cho biết - Em dám cá với anh là hắn không đến nỗi ngu ngốc để gọi cho bạn từ nhà mình đâu. Nhưng anh có nói cô ta làm phục vụ tại Wayside và như thế các cuộc gọi từ nhà hắn đến nhà hàng sẽ không được ghi nhận, nhưng anh có thể kiểm tra mấy người nhân viên khác coi Tina có thường nhận tại đó các cuộc điện riêng tư không và rất có thể có một người nào đó biết nơi gọi đến thì sao.

- Em quả thật sáng suốt - Nat đáp lại với giọng ngưỡng mộ - Anh thật sự đã tập cho em suy nghĩ như một tên cớm vậy.

- Thôi xin anh đi. Em đang nghĩ đến chuyện khác đây. Anh hãy đến chỗ người thợ làm tóc cho Vivian. Những chỗ đó thường là tụ điểm để ngồi lê đôi mách, hay tốt hơn để em đi thế cho anh. Có thể em sẽ biết được nhiều thứ. Anh nói là cô ta đến tiệm Tresses phải không?

- Đúng vậy.

- Em sẽ điện để hẹn vào buổi chiều nay.

- Nhưng em có chắc em làm chuyện đó chỉ vì mục đích nghề nghiệp thôi không? - Nat hỏi.

- Không đời nào. Em đang muốn sửa sang lại mái tóc của em mà. Mấy tay đó làm được nhiều việc phi thường lắm nhưng giá rất mắc. Nhưng đến đó vì anh thì em sẽ không cảm thấy mình có tội.Thôi chào anh yêu.

Bốn mươi

Từ khi Adam hỏi Menley tại sao chị không muốn thú nhận với Amy là chị đã lên cái ban công của bà góa thì họ không nói tiếng nào với nhau nữa. Họ nằm cạnh nhau, rất đau khổ và cũng không hề đụng nhau dẫu biết rằng người kia vẫn còn thức. Đến gần sáng, Menley rời khỏi giường để qua xem Hannah. Chị thấy con bé đang ngủ say, được đắp mền thật kỹ.

Trong ánh sáng lờ mờ của chiếc đèn ngủ, Menley cúi người xuống chiếc giường nhỏ để chiêm ngưỡng nét mặt mỏng manh đó, cái mũi tí xíu như hạt đậu, đôi môi mềm mại, đôi mày đen rì với gò má tròn trĩnh, và mấy lọn tóc quăn bao quanh khuôn mặt đáng yêu của con bé.

Mình không thể dám chắc là mình không có mặt trên ban công ngay lúc Amy tưởng đã nhìn thấy mình, nhưng mình biết mình không thể nào lơ là hay quên được Hannah, và mình cũng sẽ không bao giờ làm gì để tổn hại đến nó. Mình có thể hiểu được nỗi lo âu của Adam, nhưng anh ta phải nhận ra rằng mình không hề muốn có một người giữ em lúc nào cũng mách lẻo tất cả những gì mình làm cho cô bạn già Elaine của anh.

Cuối cùng chị trở về phòng và cảm thấy lòng mình nhẹ đi. Vì thế giấc ngủ lại đến với chị một cách dễ dàng, và chị không còn giận Adam nữa.

Ngày hôm sau, khoảng tám giờ sáng Adam đi mua bánh sừng trâu nóng và báo. Khi họ uống cà phê, Menley nhận ra rằng cả hai đang cố gắng để xóa đi sự căng thẳng của đêm rồi. Chị biết một khi anh lên máy bay đi New York, cả hai đều mong muốn giữa họ không còn bất cứ sự hiểu lầm nào.

Anh đưa báo để chị lựa chọn. Chị mỉm cười, nói:

- Anh biết là anh luôn bắt đầu bằng tờ New York Times mà.

- Đúng vậy.

Chị lật trang đầu của tờ Cape Code Times, lúc sau chị thốt lên "Ồ Chúa ơi, anh hãy đọc xem". Chị đưa tờ báo ngang qua mặt bàn cho anh.

Adam vội vàng đọc qua bài báo rồi giật mình.

- Ô Chúa ơi, họ thật sự chống lại Scott rồi. Lúc này, chắc ông biện lý sẽ làm áp lực để triệu tập bồi thẩm đoàn buộc tội anh ta.

- Tội nghiệp Scott quá! Anh có nghĩ anh ta sẽ bị buộc tội không?

- Anh nghĩ gia đình Carpenter muốn lột da anh ta và họ có quyền làm thế. Anh phải nói chuyện với anh ta mới được.

Hannah tỏ vẻ khó chịu, Menley bồng nó lên, đặt trên đùi mình và đưa cho con bé một mẫu bánh sừng trâu để gặm. Chị thì thầm với con bé.

- Ngon lắm phải không con? Hình như con đang mọc hai răng thì phải?

Adam cầm điện thoại trong tay.

- Scott không có ở nhà và cũng không bật máy trả lời, Anh ta biết là phải luôn giữ liên lạc với anh kia mà. Chắc anh ta đã đọc bài báo rồi cũng nên.

- Có lẽ anh ta đã đi biển câu cá từ hồi sáng sớm - Menley đoán mò.

- Nếu đúng như vậy, anh hy vọng trong nhà anh ta không có gì hấp hẫn cho cảnh sát cả. Anh đoán chắc chiều nay ông biện lý sẽ ký lệnh khám nhà cho coi - Anh giận dữ bỏ sầm máy xuống.

Anh lắc đầu và bước lại gần chị.

- Em yêu, anh biết em rất buồn khi anh đi New York. Hay chúng ta tranh thủ làm một cái gì đó trước khi chờ điện thoại của Scott. Em có muốn ra bãi biển không?

- Đương nhiên là đi chứ. Chúng em lên thay đồ ngay bây giờ đây.

Menley mặc một chiếc váy côtông có in bông trông rất xinh. Adam nhìn chị say đắm như không thể kiềm chế được lòng mình anh thốt lên.

- Em có vẻ như mới mười tám tuổi vậy - Nói xong, anh đưa tay sờ lên mái tóc rồi xuống đến gò má của chị, đổi giọng: Bà có biết là bà quyến rũ lắm không thưa bà Menley Mc Carthy Nichols?

Menley cảm thấy tim mình tràn ngập yêu thương. Đó là một trong những thời khắc đặc quyền, của những thời điểm hạnh phúc tột cùng mà họ thường chia sẻ với nhau trong quá khứ.

Nhưng rồi ngay sau đó, Adam hỏi:

- Thế em gọi Amy đến vào giờ nào vậy?

Chị nghĩ sẽ nói cho Adam biết hôm nay là ngày cuối cùng Amy sẽ đến đây, nhưng chị không muốn hai người lại cãi nhau ngay giây phút này.

- Khoảng hai giờ chiều - chị nói bằng một giọng bâng quơ - Em định chiều nay, khi từ phi trường trở về, em sẽ làm việc về cuốn sách của em. À em quên nói với anh chuyện bà Jan Paley đã tìm được nhiều sự kiện rất lý thú liên quan đến thuyền trưởng Andrew Freeman. Bà ta sẽ đến đây vào lúc bốn giờ.

- Thật tuyệt! - Adam thốt lên và vuốt đầu chị. Chị dư biết phản ứng nhiệt tình của Adam chỉ bộc lộ ý muốn được thấy có ai đó ở cạnh chị mà thôi.

Anh không nên đề nghị em mời bà Paley ở lại cho đến tối nhé! Chị cay đắng suy nghĩ khi đẩy chiếc ghế ra, ôm Hannah vào lòng rồi bước lên cầu thang.

Bốn mươi mốt

Sáng thứ ba, khi đã ra ngoài biển khơi, Scott Covey mới nhận thấy mình bối rối như thế nào sau cuộc nói chuyên với Adam. Người ta báo có một đàn cá sói ở ngoài Mũi Sandy. Khi mặt trời ló dạng vào lúc sáu giờ, anh ta bỏ neo ngay vị trí người ta đã nhìn thấy đàn cá.

Ngồi một cách thật thoải mái, cần câu cầm chắc trong tay, Scott nghĩ về những lời cảnh báo của Adam Nichols, về việc Adam định cho mở một cuộc điều tra hầu tìm ra "những vùng tối" trong quá khứ của anh.

Anh suy nghĩ đến việc năm năm nay anh không một lần liên lạc với cha và mẹ kế của anh. Nhưng đó không phải do lỗi của anh ta. Họ đã đến sống tại San Mateo và trong gia đình họ luôn có người thân ở cùng, nếu anh đến thăm họ, trong nhà cũng không còn chỗ cho anh trú ngụ. Nhưng có điều lạ là họ không đến dự đám cưới của anh cũng như không có mặt trong đám tang của Vivian. Anh quyết điện cho cha anh để cầu xin sự giúp đỡ của ông.

Thời tiết tháng Tám thật đẹp. Trên biển có vô số tàu đủ kích cỡ từ chiếc xuồng hơi cho đến du thuyền. Bất chợt Scott nhớ lại khi Vivian mua chiếc thuyền buồm này, cô đặt tên là Viv Toy, tức món đồ chơi của Viv với hy vọng sẽ học để tự điều khiển nó.

Và hôm nay, trên chiếc tàu mang cái tên đó được sơn ở đuôi tàu, Scott cảm nhận sự bối rối đang chiếm lấy anh ta. Sáng sớm hôm nay, khi đi dọc trên cầu cảng, anh thấy có nhiều người đàn ông quan sát chiếc Viv Toy và nói thì thầm với nhau. Không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn họ đang bàn về những phỏng đoán của vụ tai nạn.

Có lẽ khi hồ sơ vụ án được xếp lại, anh phải đặt cho chiếc tàu một cái tên khác hoặc anh sẽ bán nó đi.

Ở đầu cần câu bỗng nhúc nhích, anh đoán chắc anh vừa câu được một con cá lớn.

Khoảng hai mươi phút sau, một con cá sói hơn mười ký nằm giãy giụa trên boong tàu. Mồ hôi nhỏ giọt từ trên trán. Anh đứng nhìn con cá giãy chết và cảm thấy ghê tởm. Anh cắt đứt dây câu, chụp lấy con cá và quăng nó xuống biển. Chán nản, anh thu xếp đồ đạc và quay trở về.

Trong sự thối thúc nhất thời, anh đến ăn trưa tại tiệm Clancy ở Hyannis Port. Đây là một nơi rất ấm cúng và náo nhiệt. Tại đây anh cảm thấy thoải mái vì anh rất cần có người ở chung quanh. Anh ngồi tại quầy, gọi một chai bia và một miếng bánh mì kẹp. Nhiều lần anh bắt gặp ánh mắt của những thực khách liếc nhìn anh.

Cạnh anh có hai phụ nữ vừa ngồi xuống. Họ nói chuyện thật sôi nổi, cho biết đây là chuyến du lịch đầu tiên của họ đến vùng Cap này và xin anh chỉ cho họ những nơi nào náo nhiệt nhất.

Scott ăn hết miếng bánh mì kẹp của mình. Hai ghế bên cạnh vừa được bỏ trống và lại có hai người phụ nữ khác đến ngồi. Họ liền bắt chuyện với anh và yêu cầu anh chỉ cho họ những nơi giải trí hấp dẫn nhất.

- Các bà đang ở một trong các điểm hấp dẫn đó đấy - Anh nhã nhặn đáp lại và gọi người phục vụ tính tiền. Anh nghĩ, nếu mình ở đây, chẳng bao lâu nữa Sprague sẽ vác xác đến và sẽ nhìn thấy mình nói chuyện với họ.

Tối nay Scott có thể được nghỉ xả hơi thoải mái. Elaine Atkins và vị hôn phu của cô ta có mời anh ăn tối tại Captain Table ở Hyannis. Menley cũng sẽ có mặt và chỉ mỗi một mình chị mới cảm thông cho hoàn cảnh của anh ta.

Trên đường về, anh ghé mua một tờ báo. Đến nhà, anh lật tờ báo ra, một cái tít rất lớn trên trang nhất đập vào mắt anh: "GIA ĐÌNH CARPENTER YÊU CẦU MỞ CUỘC ĐIỀU TRA".

Ô Chúa ơi, anh thì thầm, chụp lấy cái điện thoại. Anh quay số của Adam nhưng không ai trả lời. Một giờ sau, chuông cửa reo lên. Anh ra mở cửa và thấy khoảng sáu người đang đứng ngay trước cửa. Scott nhận ra được một người, đó là viên thanh tra tại Chatham đã hỏi cung anh.

Đang trong tình trạng bối rối, anh lờ mờ nhìn thấy họ chìa ngay mũi anh một tờ giấy và nói: "Chúng tôi có lệnh khám nhà của anh".

Bốn mươi hai

Đúng hai giờ thiếu mười lăm, Menley trở về Tưởng Nhớ sau khi đưa Adam ra phi trường. Vừa mở cửa thì điện thoại reo và với Hannah trên tay, chị vội vã bước vào trả lời điện thoại.

Đây là cuộc gọi của mẹ chị từ Ai Len. Sau những tiếng chào hỏi vui vẻ lúc ban đầu, Menley cảm thấy phải trấn an bà.

- Không có vấn đề gì đâu mẹ ạ. Hannah là một đứa bé tuyệt vời. Và chúng con đang có những ngày nghỉ hè thật hạnh phúc. Ngôi nhà chúng con mướn hấp dẫn đến mức chúng con đang nghĩ đến việc mua nó đấy. Ở đây thời tiết đẹp lắm mẹ à. Mẹ hãy kể về Ai Len cho con nghe đi. Mẹ nghĩ sao về lộ trình mà con đã đề nghị với mẹ?

Chị đã đi Ai Len gần một chục lần để viết bài và giúp mẹ mình tổ chức chuyến du lịch này. Chị rất vui khi được biết mọi việc đều suôn sẻ. Không đợi mẹ trả lời chị hỏi tiếp:

- Thế Phyllis và Jack có hài lòng không?

- Hai người đó thích lắm - mẹ chị đáp lại. Rồi hạ thấp giọng, bà nói tiếp - Phyl đã làm đủ mọi cách để lập lại gia phả. Mẹ ở với họ hai ngày tại Boylee để nó có thời gian lục lạo tài liệu lưu trữ của huyện. Cuối cùng đã tìm lại được cái nông trang của người ông mình tại Ballymote.

- Điều đó không có gì là lạ cả - Menley cười thật tươi.

Trước khi chấm dứt câu chuyện, Menley nói với mẹ để bà yên tâm là chị hiện đang rất sung sướng và những cơn lo âu gần như đã biến mất.

- Nếu đúng như con nói thì thật tuyệt đấy, con yêu của mẹ.

Vài phút sau Amy tới, Menley tiếp đón hơi lạnh nhạt, dẫu biết rằng con bé khá nhạy cảm để nhận ra sự thay đổi thái độ này.

Trong khi Amy để bé Hannah vào chiếc xe nôi để đưa con bé ra ngoài đi dạo, Menley vùi đầu trong mớ hồ sơ của bà Phoebe Sprague. Một bản ghi chép về việc xây cất ngôi nhà vào năm 1700 làm chị phải chú ý. Sau khi ghi rõ kích thước của ngôi nhà - "ngang sáu và dài mười thước với bốn thước chiều sâu" và những người đàn ông có nhiệm vụ "dựng khung nhà lên", "đưa các cây đà và ván" hay "có nhiệm vụ hoàn tất ngôi đền". Bà Sprague đã viết: "Nickquenum (Tưởng Nhớ) là ngôi nhà rộng lớn nên có thể đã gây ra sự bất bình trong công chúng thành phố. Họ tin rằng chuyện tệ hại nhất sẽ đến với Mehitabel Freeman".

Trong một tờ ghi chép khác, bà có chú thích thêm bằng bút chì "Tobias Knight" và một dấu chấm hỏi.

Người chủ thi công! Bà đã đặt câu hỏi gì về ông ta thế? - Menley tự nhủ.

Khoảng ba giờ chiều, Scott Covey gọi đến. Rõ ràng anh ta bị dao động dữ dội và đang cố bắt liên lạc với Adam. Cảnh sát đã đến nhà anh ta với lệnh khám nhà. Anh ta muốn biết Adam có thể làm được gì để ngăn cản việc đó không.

- Sáng nay Adam cố gọi cho anh mà không được - Menley đáp lại - Tôi sẽ cho anh số điện thoại văn phòng của Adam tại New York. Theo tôi biết một khi ông thẩm phán đã ký lệnh đó rồi thì không một luật sư nào có thể xin hủy nó được, tuy nhiên anh có thể khiếu nại trong phiên xử. Quả thật tôi rất lấy làm tiếc Scott à.

Đến bốn giờ, Jan Paley đến. Menley rất vui mừng và mời bà vào nhà.

- Bà thật tử tế khi đã tìm kiếm giúp tôi.

- Không phải vậy đâu. Vào cái thời mà Tom và tôi quan tâm đến ngôi nhà này, chúng tôi thường nói chuyện về bà Phoebe Sprague. Bà ta bị mê hoặc vì câu chuyện đau buồn của Mehitabel. Tôi rất mừng là Henry đã giao cho cô tất cả các giấy tờ của Phoebe - Rồi bà hất đầu về phía cái bàn đang có chồng hồ sơ trên đó nói tiếp "Tôi thấy cô đang chìm trong công việc".

Menley liếc sang Amy và bé Hannah, đặt ấm nước lên bếp để pha nước trà, xong để tách, dĩa, đường và sữa lên bàn.

- Bà tin không, tôi có lắp đặt một máy vi tính, một máy in và tất cả những thứ cần thiết trong thư phòng, nhưng không khí ở căn bếp này ấm cúng quá, đây là căn phòng chung theo cách gọi thời đó, nên tôi quyết làm việc tại đây.

Jan Paley gật đầu tán thành. Bà chạm vào một cục gạch lòi ra từ lò sưởi.

- Tôi nghĩ cô đã thấu hiểu linh hồn của ngôi nhà này. Hồi đầu, căn phòng chung được dùng để cho cả nhà sinh hoạt lúc ban ngày. Vào mùa đông, thời tiết lúc đó khắc nghiệt lắm. Cha mẹ và con cái trong lúc ngủ phải đắp mền bằng lông vịt. Vả lại, cô có nhớ không, dù ngôi nhà có bao nhiêu phòng đi nữa, khách khứa trước sau gì cũng phải họp mặt trong căn bếp vì ở đó tương trưng cho sự ấm cúng, thức ăn và cuộc sống.

Bà chỉ cánh cửa hầm rượu đối diện với lò sưởi, rồi nói:

- Họ gọi đó là "căn phòng của sự sống" - bà cắt nghĩa - Chính trong đó là nơi để đàn bà sinh con hoặc nơi ở của mấy người già cả chữa bệnh hay sắp chết. Tập quán đó còn có một lý do khác, là lò sưởi cũng làm ấm căn phòng đó nữa.

Bà ta cố nén những giọt nước mắt đang chực trào ra ngoài.

- Tôi hy vọng cô sẽ quyết định mua ngôi nhà này - bà nói - Tôi tin rằng cô là người biết yêu quý nó.

- Đúng thế, tôi cũng nghĩ vậy - Menley suýt đã nói cho người đàn bà thông minh và nhạy cảm này về điều bí ẩn của sự xuất hiện trên cái ban công của bà góa, về chuyện Hannah được đổi chỗ trong chiếc nôi lúc đêm tối và tiếng gầm rú của xe lửa xuyên qua ngôi nhà, nhưng chị lại thôi. Chị không muốn thấy có một người khác bắt đầu nghi ngờ về sự cân bằng cảm xúc của mình.

Sau khi chị pha trà xong và mời bà Jan Paley một tách, bà ta nhận xét:

- Cô biết cách pha trà đấy, cô Menley.

- Rất sung sướng được nghe bà khen. Bà ngoại tôi không hài lòng khi thấy người ta dùng trà gói. Bà luôn nói chỉ có người Ai Len và người Anh mới biết cách pha trà thôi.

- Các thuyền trưởng viễn dương mang nó về sau các chuyến hải hành - Jan Paley nhận xét. Trong khi thưởng thức bánh quy và nhâm nhi tách trà, bà lục trong túi xách đeo lủng lẳng trên vai - Tôi có nói với cô là tôi tìm được nhiều thông tin thật lý thú về thuyền trưởng Freeman - Bà đưa cho Menley một bao thơ bằng giấy dầu - Nhưng có một câu hỏi thường ám ảnh tôi là bà mẹ của thuyền trưởng Freeman là một người mang họ Nickerson. Suốt nhiều thế kỷ qua, các chi khác nhau của dòng họ này đã gọi cái tên này bằng nhiều cách khác nhau như Nickerson, Nicholson hay cả Nichols. Thế ông chồng của cô có phải là hậu duệ của ông William Nickerson đầu tiên không?

- Tôi cũng không biết nữa. Tôi biết là tổ tiên anh ấy đã đến đây vào đầu thế kỷ XVII và Adam không mấy quan tâm đến vấn đề này.

- Tôi hiểu, nhưng nếu muốn mua ngôi nhà này, anh ta sẽ quan tâm đấy. Có thể anh ta sẽ khám phá ra thuyền trưởng Freeman là một người bà con của thế hệ thứ ba mươi sáu trước thì sao?

Jan nhìn Menley lướt đọc các tài liệu mà bà thu nhặt được từ thư viện Brewster. "Điều ngạc nhiên nằm ở trang cuối đấy".

Menley lấy một tập hồ sơ trên bàn.

- Đây là vài ghi chép tôi đã tuyển chọn. Tôi nhờ bà đọc qua một lần giúp tôi. Khi chị đang đọc các trang cuối của mớ tài liệu Jan đưa, bỗng dưng chị nghe bà thốt lên "Ô coi này, cô có nói về thuyền trưởng Freeman rồi, vậy tôi cứ ngỡ sẽ làm cho cô ngạc nhiên! "

Menley đột nhiên cảm thấy miệng mình khô lại.

Jan Paley đang ngắm nhìn bức phác họa mà chị tưởng tượng ra khuôn mặt của thuyền trưởng Freeman cho các cuộc phiêu lưu mới của David, trong khi đó Menley đang dùng kính lúp để xem bức chân dung của thuyền trưởng Andrew Freeman đứng ngay tay lái chiếc thuyền buồm.

Hai khuôn mặt đó không khác gì nhau.

Bốn mươi ba

Scott Covey cầm chai bia ra hàng hiên trong khi các nhân viên cảnh sát và điều tra viên lục soát căn nhà. Với bộ mặt nghiêm khắc, anh ngồi xoay lưng lại nhà của gia đình Sprague. Anh không muốn thấy bóng dáng ông Henry Sprague đang quan sát cảnh lộn xộn ông ta đã tạo ra. Nếu tên của Tina không xuất hiện thì giờ này bọn cớm đâu có mặt ở đây, anh làu bàu.

Anh cố tự trấn an. Có gì phải sợ chứ! Thế họ nghĩ sẽ tìm được gì? Dù cho họ tìm được bất cứ cái gì trong ngôi nhà cũng không có gì khả nghi cả.

Adam Nichols đã bảo anh ta phải ngồi yên trước khi cái chết và bản chúc thư của Viv được giải quyết xong, nhưng Scott bắt đầu ghét ngôi nhà và vùng Cap này. Anh biết ngày nào anh còn ở đây, anh luôn cảm thấy mình như một con cá trong chậu vậy.

Mùa đông năm ngoái, anh phụ giúp một gánh hát đang gặp khó khăn tại Boca Raton ở Florida. Anh thích nơi đó và anh sẽ mua nhà ở đó một khi chuyện này được lý giải xong. Anh sẽ đầu tư vào gánh hát ở đó thay vì tạo dựng một gánh mới ở đây như Viv và anh dự định.

Hãy nghĩ đến tương lai đi - anh tự cổ vũ mình - Bọn chúng không thể buộc mình bất cứ tội gì, chúng sẽ không tìm thấy được bất cứ thứ gì ngoại trừ sự nghi ngờ, sự ganh ghét và sự ác tâm mà thôi. Không có gì có thể buộc tội trước tòa án được.

- Không có gì khả nghi cả - một điều tra viên của ông biện lý báo cáo cho Nat Coogan.

- Đó mới chính là điều khả nghi đấy - Nat khô khan đáp lại và không ngừng lục soát cái bàn làm việc, số ít thư từ được gởi cho Vivian, toàn là những lá thư chúc mừng cuộc hôn nhân của cô ta, và vài tấm bưu thiếp của bà con đi du lịch bên châu Âu.

Có một tập hóa đơn nhỏ được cột thật cẩn thận đề chữ “ĐÃ THANH TOÁN". Không có tiền mượn, hay tiền được rút tự động, không có nợ tiền

xe hơi. Nat tự nhủ "Thật là một cuộc đời quá đơn giản".

Cũng không có nhiều hóa đơn điện thoại. Ông nhớ rõ số của Tina nhưng không tìm được bất cứ cuộc gọi nào trong suốt thời gian họ cưới nhau.

Ông cũng biết số của viên công chứng của Vivian và cả ông này cũng không nhận được cú điện thoại nào trong ba tháng sau cùng đó.

Các bản kê ngân hàng về mặt nào đó có phần lý thú. Vivian chỉ có mỗi một cuốn ngân phiếu tại ngân hàng địa phương mang tên cô, nếu Covey có lợi tức riêng, họ chắc đã để ở một chỗ khác rồi. Nếu chính cô ấy là người giữ tiền, cô ta sẽ phát tiền cho anh ta theo cách nhỏ giọt. Đương nhiên việc không có tài liệu trong ngôi nhà sẽ được một vị luật sư giỏi chứng minh cho sự thành thật của Covey khi anh ta quả quyết là Vivian không hề cho anh ta biết giá trị của số tài sản.

Gia đình Carpenter nói trong nhà không còn một tấm hình nào của Vivian cả. Nhưng Nat lại tìm thấy chúng trong căn phòng dành cho khách. Scott còn chuẩn bị sẵn một thùng để trả lại cho gia đình vợ, trong đó không có một tấm hình nào hai người chụp chung với nhau. Nat phải công nhận đây là một hành động khá tế nhị.

Tất cả hình ảnh của Viv và Scott được để ở dưới đất trong một tủ hốc tường. Quần áo của Vivian được xếp rất cẩn thận trong các vali đắt tiền không biết Scott để dành cho ai? Tuyệt đối không phải là Tina vì cô ta quá khổ so với Vivian. Nat tin chắc cuối cùng chúng sẽ bị tống khứ đến một tiệm bán quần áo cũ.

Ông biết chắc mình sẽ không thể nào tìm được chiếc nhẫn ngọc bích dù Covey đang có nó trong tay đi nữa. Anh ta sẽ không ngốc đến mức giữ nó trong nhà này để có thể bị khám phá ra. Hình như Vivian cũng không thích số nữ trang của mình cho lắm. Họ đã tìm được một số ít như là nhẫn đính hôn, vài vòng đeo tay, dây chuyền và bông tai. Tất cả mấy thứ này được cất trong một hộp nhỏ để trong phòng.

Nat quyết định lục soát ngoài gara. Nằm tiếp cận ngôi nhà, đây là một nơi khá rộng, có thể chứa được hai chiếc xe hơi. Trên các kệ ở trong cùng là

các dụng cụ để câu cá và để lặn, có thêm một tủ lạnh nhỏ và những thứ lặt vặt cần thiết khác. Bộ đồ lặn Vivian mặc lúc chết hiện đang bị giữ tại phòng giảo nghiệm.

Covey và Vivian chỉ có một chiếc xe hiệu BMW đời mới nhất. Nat biết nó là của Vivian. Bỗng dưng Nat nhớ lại sự giận dữ của mẹ ông khi trong ngày chị ông lấy chồng cách đây nhiều năm. Bà nói: "Jane đã tiêu xài hết những gì nó kiếm được bằng mồ hôi nước mắt của nó. Không biết nó tìm thấy gì nơi thằng ăn bám đó chứ? Hắn bước vào cuộc đời của nó chỉ với vài bộ đồ lót mà thôi! "

Nat có cảm tưởng Covey cũng chỉ có những thứ ấy khi kết duyên cùng Vivian mà thôi. Đột nhiên đôi mắt ông sáng lên. Chiếc BMW đậu ở bên trái gara nhưng ở bên phải lại có một vệt dầu khá lớn. Nat quì xuống để kiểm tra, chiếc BMW không hề bị rỉ dầu và trên lối ra vào cũng không có vết dầu nào khác.

Thế chiếc xe nào đã đậu tại đây, không phải chỉ một lần đâu, trái lại nhiều lần là đằng khác - ông tự hỏi - và tại sao người bí ẩn này lại phải cho xe vào gara kia chứ? Có lẽ người này muốn che giấu sự hiện diện của mình.

Nat quyết định sẽ kiểm tra xem chiếc xe của Tina có bị rỉ dầu không.

Bốn mươi bốn

Deb Coogan đang có một thời khắc tuyệt vời. Thông thường bà để tóc ngắn và được ông thợ làm đầu ở bên kia thành phố cắt tỉa mỗi tháng một lần. Đây là lần đầu tiên bà đến tiệm Tresses, tiệm uốn tóc sang trọng nhất của Chatham.

Tại đây bà cảm thấy thật sảng khoái khi được thưởng thức mùi thơm tỏa ra từ dầu gội đầu. Được tận hưởng những giây phút thoải mái khi người thợ xoa bóp quanh cổ bà. Nghĩ đến nhiệm vụ của mình là càng tiếp chuyện với nhiều nhân viên chừng nào tốt chừng đó, bà quyết định chấp nhận tất cả các dịch vụ họ đề nghị với bà.

Nhưng bà vẫn lo sợ nhân viên ở đây không muốn nói chuyện với bà đủ lâu theo mong muốn. Tất cả mọi người đang bàn tán về cái tin sốt dẻo của Scott Covey sẽ bị truy tố về cái chết của vợ hắn.

Deb không khó khăn gì để cho Beth, người thợ gội đầu cho bà, nói về Vivian Carpenter, cô ấy cho biết cô quả ngạc nhiên khi biết Vivian có nhiều tiền đến thế, cô nói:

- Bà biết không, cô ấy không hề xì ra một đồng tiền bo. Nhưng lỡ nếu có một giọt nước trúng phải lỗ tai cô ta thôi, cô ta sẽ làm lớn chuyện và cho là sẽ ảnh hưởng đến màng nhĩ nhạy cảm của cô ta. Tôi tự hỏi không biết chúng có thể nhạy cảm đến mức nào? Vậy mà mụ ta cứ khoác lác về chuyện lặn dưới nước.

Người thợ làm tóc tỏ ra nhân từ hơn.

- Ồ tất cả chúng tôi, lúc nào cũng phải làm cái này, sửa cái nọ cho cô ta. Cô ta luôn nghĩ chúng tôi không làm hết mình và đương nhiên là phần lỗi thuộc về chúng tôi. Thật đáng buồn. Nhưng hoặc là cô ta tỏ ra kênh kiệu hoặc bực tức vì một chuyện không đâu. Cô ta có thể làm cho mọi người trở thành khùng vì cô ta.

Cô thợ móng tay cũng bép xép không kém nhưng cũng không nói điều gì mới cả.

- Chị ta mê chồng mình lắm và phải công nhận là anh ta đẹp trai như một vị thần vậy. Một hôm anh ta băng qua đường để đến đón chị ta, một trong người thợ móng tay nhìn anh ta qua cửa kính. Người này liền thốt lên "Xin thứ lỗi cho tôi một chút, tôi phải ra đường để rơi vào lòng của anh chàng đẹp trai kia mới được". Đương nhiên là giỡn nhưng có điều chị ta đang làm móng cho chính Vivian mới chết chứ. Tôi chưa hề thấy một cơn thịnh nộ như thế bao giờ, Vivian hét thật to "Tại sao tất cả bọn con gái trên trái đất này lại cứ đeo bám chồng tôi như thế chứ?

Đeo bám chồng tôi, Deb thầm nghĩ. Điều đó có nghĩa là anh ta không quan tâm đến - Chuyện xảy ra khi nào vậy? - Deb hỏi.

- Khoảng một hay hai tuần gì đó trước khi cô ta chết.

Đến khi người thợ móng chân làm cho Debbie, bà mới biết là mình đã không phí thời gian cho buổi chiều nay. Vì lúc này họ đang ở một chỗ riêng biệt được ngăn cách với phần còn lại bằng riđo, với cả một hệ thống để ngâm chân.

- Bà hãy cố giữ nguyên bàn chân nhé, thưa bà Coogan, tôi không muốn làm cho bà bị thương đâu - cô thợ Marie bảo.

- Nhưng tôi sợ bị nhột lắm.

Marie phì cười.

- Bà giống một người khách quen của tôi. Cô ta không tài nào chịu được việc người ta đụng vào mấy ngón chân, nhưng đến khi cô ta lấy chồng cô ta phải cố để làm chân mình đẹp hơn.

Chụp lấy cơ hội này, Deb đề cập đến Vivian.

- Thật tội nghiệp, Vivian Carpenter chỉ sống được có ba tháng sau khi lấy chồng.- nói rồi bà thở dài.

- Đúng vậy, thật khủng khiếp, có phải không? Sandra - người khách mà tôi nói không chịu được việc làm móng chân đã...

- Sao?

- Thì hôm cô ta đến đây, cô ta ngồi tại cái ghế này cạnh bên Vivian. Họ đã tán gẫu và Sandra nói toẹt móng heo những gì đã xảy ra với mình.

- Thế hôm đó họ đã nói những gì?

- Cô ta nói sau khi rời khỏi đây, cô ta cùng người yêu đến văn phòng công chứng để ký vào tờ hợp đồng kết hôn cho hợp lệ.

Debbie rướn người tới. "Thế Vivian đã nói gì?"

- Cô ta nói đại khái là "Nếu người ta không thể tin tưởng người mà mình lấy thì tốt hơn hết không nên lấy nhau".

Marie thoa một loại mỡ lên chân của Debbie và bắt đầu xoa bóp.

- Sandra không phải là hạng người chịu thua một cách dễ dàng. Cô ta nói với Vivian là cô ta đã lập gia đình một lần rồi và hai người đã ly hôn sau ba năm. Sandra có hai cửa tiệm trong thành phố. Ông chồng cũ của cô ta quả quyết là ông ta đã phụ giúp cô rất nhiều trong công việc. Ông ta có được một số tiền trợ cấp rất khá. Theo Sandra, ông ta không hề biết nghĩa của từ "cửa tiệm" trước khi quen biết cô ta và sau ngày họ chia tay nhau, ông vẫn không biết gì. Cô ta nói với Vivian là một khi một trong hai vợ chồng mà một người có tiền còn người kia thì không, khi ly dị, chính người đầu tiên phải chi tiền.

- Và Vivian đã trả lời sao? - Debbie hỏi.

- Cô ta có vẻ bối rối. Cô ta nói đây là một nhận xét khá lý thú và có nói thêm "Tôi nghĩ tôi cũng nên gọi điện cho ông cố vấn tài chánh của tôi mới được".

- Có khi nào cô ta chỉ nói đùa không?

- Tôi không biết nữa vì với cô ta không ai có thể biết được cô ta sẽ làm gì — Rồi Marie chỉ vào cái mâm đựng mấy chai son. - Cũng giống màu đỏ nhạt của móng tay có phải không bà?

- Đúng vậy.

Marie lắc cái chai cho đều và bắt đầu sơn thật cẩn thận các ngón chân của Debbie.

- Thật đáng tiếc" cô thở dài - Thành thực mà nói, Vivian cũng không dữ như người ta nghĩ đâu, chỉ có điều cô ta không tin vào chính bản thân cô ta. Tôi không gặp lại cô ta, vì sau đó có ba ngày, cô ta đã chết.

Bốn mươi lăm

Nhà hàng Captain Table nhìn ra biển là một trong những nhà hàng thuộc câu lạc bộ thuyền buồm Hyannis.

Là thành viên của câu lạc bộ và là khách hàng thường xuyên của nhà hàng nên John luôn giữ được một trong những bàn tốt nhất trong căn phòng ăn có gắn kính. Ông nài Menley phải ngồi cho bằng được ngay tại cửa sổ để có thể nhìn thấy Nantucket Sound với những chiếc thuyền buồm, những du thuyền sang trọng cũng như các chiếc thuyền máy qua lại giữa Cap, Martha Vineyard và Nantucket.

Menley nhâm nhi sâm banh, một ý nghĩ đang ám ảnh chị: có phải trong các hồ sơ của Phoebe có một bức chân dung của thuyền trưởng Andrew Freeman không? Một bức ảnh chị đã thoáng nhìn qua và đã vô tình in sâu trong tâm trí trong lúc chị đọc mớ hồ sơ dày cộm đó? Trong suốt mấy ngày qua không biết chị đã bao lần dùng từ "vô tình" hay "trong tiềm thức". Chị biết các loại thuốc an thần chị đang uống có thể làm loạn các ý nghĩ của mình.

Chị lắc đầu để xua đi ý nghĩ hỗn độn đó. Hiện tại chị đang ngồi trong một nhà hàng và tự khen mình đã nhận lời mời. Có lẽ cũng chỉ vì lý do đó mà Adam muốn chị phải đi gặp bạn bè. Chị thuộc tuýp người cởi mở nhưng sau cái chết của Bobby chị luôn phải giả vờ vui vẻ để mọi người yên tâm.

Khi chị mang thai Hannah, chị đã vùi đầu viết chương cuối cùng của các cuộc phiêu lưu của David cho đến khi nào nó kết thúc mới thôi. Sau đó chị nhận ra rằng mỗi khi chị không làm gì chị lại bắt đầu sợ một tai họa khác sẽ xảy đến, sợ bị xảy thai hoặc cho ra đời một đứa bé vừa sinh ra đã chết.

Sau khi Hannah chào đời, chị mắc các chứng rối loạn tâm lý hậu sản, các cơn hoảng sợ, suy sụp thần kinh.

Menley biết bây giờ mình đang cố hết sức để trở nên bình thường. Chị đã tìm lại được dáng vóc trước đây vì vậy buổi tối hôm nay, chị chọn mặc một cái áo bằng lụa xám, khoác áo vét boléro và một quần tây xếp ly. Chị buộc

tóc ra sau để lộ sợi dây chuyền và đôi bông tai bằng kim cương Adam đã tặng chị lúc đính hôn.

Chị ngạc nhiên khi biết Scott Covey cũng có mặt trong bữa tiệc. Chị quan sát anh ta khi người maitre dẫn anh ta tới bàn. Chị công nhận Scott rất quyến rũ. Nói cho đúng, thái độ của anh ta để lộ một chút rụt rè và có biệt tài chú ý đến người đối thoại của mình.

Vừa nhìn thấy chị, anh ta lên tiếng:

- Chị có lý đấy - chị Menley. Khi tôi nói chuyện với Adam trên điện thoại, anh ấy cũng bảo là anh ấy không thể làm gì khác, tuy nhiên vẫn khuyên tôi phải thường xuyên giữ liên lạc với anh ấy và phải bật máy trả lời suốt ngày đêm.

- Adam là một con người quyết đoán - Elaine mỉm cười.

- Tôi rất vui mừng khi được anh ấy giúp đỡ - Scott đáp lại - nhưng thôi, chúng ta không nên làm hỏng cuộc vui đêm nay với những chuyện đó nữa.

- Gia đinh Carpenter nên tỏ ra ân cần với Vivian lúc cô ta còn sống thì hơn. Các người hãy tin tôi đi, ngày con bé mua ngôi nhà đó cách đây ba năm, cô ta thật sự rất đơn độc. Tôi có mang tới một chai sâm banh và thái độ biết ơn của cô ta làm tôi thật sự đau lòng. Cô ta ru rú một mình trong ngôi nhà, không có người nào khác - Elaine nói

- Elaine ơi - John cắt ngang.

Khi thấy mắt của Scott ửng lệ, Elaine cắn môi.

- Ô xin lỗi nghe Scott, nhưng anh có lý đấy, thôi chúng mình nên nói chuyện khác đi.

- Phải đó, mình nói chuyện khác đi - John phụ họa với nụ cười toe toét. Chúng tôi định tổ chức tiệc cưới ở đây và hai người là những người đầu tiên được thông báo chính thức ngày cưới: thứ bảy 26 tháng Mười Một vào lúc bốn giờ chiều. Chúng tôi đã quyết định luôn các món ăn: ra gu gà tây.

Mấy người không được quên là chỉ hai ngày sau lễ Tạ ơn thôi nhé - Nói xong ông nắm lấy ta của Elaine.

Elaine có vẻ hớn hở của một cô dâu sắp lấy chồng, Menley nghĩ. Một xâu chuỗi hạt trai sẽ làm nổi bật cái áo trắng có cổ cuộn tròn. Bộ tóc vàng sẽ được bới cao một cách tự nhiên bao khuôn mặt hơi gầy của cô ta. Chiếc nhẫn kim cương hình quả lê trong bàn tay trái là bằng chứng sự hào phóng của John. Chỉ có điều John nói quá nhiều và đôi khi mấy câu chuyện đùa của anh ta lại nhạt phèo. Chị đã quen với sự lanh lẹ và nhạy cảm của Adam, đúng là một cực hình khi chị phải nghe đến không biết lần thứ bao nhiêu câu "Chuyện đó làm cho tôi nhớ lại."

Đến một lúc nào đó, khi đã quá chán ngán các câu chuyện dài lê thê đó, Scott Covey nháy mắt cho Menley và chị mỉm cười. Anh chàng đó nghĩ như mình đấy, chị tự nhủ.

Nhưng John là một người đàn ông mạnh mẽ rất hào phóng, có thể có rất nhiều phụ nữ đang mơ được ở vào địa vị của Elaine.

Khi rời khỏi bàn ăn, Menley rất nóng ruột, có thể nói là đang lo âu muốn mau chóng về nhà. John đề nghị đưa chị cùng Elaine về nhà để biết chắc chị không phải gặp vấn đề gì.

- Không, thôi khỏi, tôi xin mấy người đấy, không có chuyện gì đâu - Chị cố đè nén nỗi bực dọc của mình. Tại sao mình lại có những phản ứng quyết liệt mỗi khi có người nào đó muốn che chở cho mình, chị tự trách mình.

Hannah vẫn còn ngủ say khi Menley về đến nhà.

- Đúng là một thiên thần - Amy bảo - Thế chị có muốn ngày mai em lại đến vào giờ này không?

- Không, không cần đâu - Menley bình thản đáp lại - Tôi sẽ lo mọi chuyện. Mặc cho vẻ thất vọng hiện trên mặt của Amy, chị đang mừng thầm vì chị sẽ được ở một mình với đứa con thân yêu cho đến lúc Adam về vào ngày mốt.

***

Đêm đó Menley không tài nào ngủ yên giấc được. Không phải vì chị đang căng thẳng thần kinh mà vì các hình vẽ và minh họa có trong tập hồ sơ của bà Phoebe Sprague cứ lởn vởn trong đầu chị. Chị cứ nghĩ mình chỉ xem qua thôi nhưng không ngờ mọi thứ lại lưu giữ thật đậm nét trong tâm trí. Đó là hình ảnh của những người định cư đầu tiên, có vài người vô danh, và vài ngôi nhà, các bản vẽ, hình mấy chiếc thuyền buồm... Nói đúng hơn tất cả chỉ là một mớ hỗn độn.

Có thể nào chị đã nhìn thấy bức hình vẽ đó và đã vô tình sao chép lại trong lúc chị đang muốn tạo dựng hình ảnh của thuyền trưởng Andrevv Freeman không? Hình dáng của ông không có gì khác lạ với đàn ông thời đó bởi rất nhiều thủy thủ đầu thế kỷ XVIII đều để bộ râu ngắn như thế.

Và có lẽ sau đó mình đã tình cờ vẽ lại bộ mặt của ông ta phải không? Chúa ơi, chuyện gì đã xảy đến cho con vậy?

Đêm nay, dù chưa đến hai giờ sáng, nhưng chị đã ba lần đến phòng Hannah, con bé vẫn ngủ say. Chỉ mới một tuần thôi mà trông nó lớn hẳn lên, Menley suy tư khi xoa bàn tay nhỏ xíu của nó.

Nhưng rồi chị cảm thấy mí mắt mình nặng trĩu, cơn buồn ngủ ập đến nhanh chóng. Chị trở về phòng ngủ, sờ qua cái gối của Adam, tiếc rẻ sự vắng mặt của anh. Thế hồi tối này anh ấy có gọi điện không? Chắc không. Nếu có Amy đã báo cho chị rồi. Nhưng tại sao anh ấy không gọi vào lúc mười giờ ba mươi vậy? Anh ấy biết vào giờ đó mình đã về nhà rồi kia mà.

Đúng ra mình nên gọi cho anh ấy mới phải, để nói cho anh ấy biết là đêm nay mình rất vui. Cũng có thể anh ấy ngại gọi cho mình, sợ phải nghe mình than vãn về bữa tiệc này.

Ôi trời ơi, sao tôi muốn được làm chính mình đến thế, hãy ban cho tôi có một cuộc sống bình thường đi!

Đến bốn giờ sáng tiếng xe lửa gầm rú làm rung chuyện cả ngôi nhà. Chị đang có mặt tại ngã tư đường sắt, đang cố băng qua đó cho kịp lúc. Đoàn

tàu đang phóng tới.

Chị ngồi bật dậy, bịt hai tai mình lại để giảm bớt tiếng ồn đó, rồi loạng choạng chạy qua phòng trẻ nít. Chị phải cứu Bobby cho bằng được.

Hannah đang hét, quơ chân múa tay và đẩy cái mền ra xa.

Chiếc xe lửa cũng sẽ giết chết con bé mất - Menley thầm nghĩ, cố bám víu vào hiện thực trong tuyệt vọng.

Nhưng rồi đột nhiên sự yên tĩnh đã trở lại. Chuyến xe lửa đã xa dần và tiếng bánh xe nhỏ lần trong đêm tối.

Hannah la hét inh ỏi.

- Con nín đi! - Menley la lên - Con có nín đi không!

Tiếng hét vẫn không ngừng.

Menley sụp người ngồi xuống cạnh chiếc giường của Hannah, người rung lên và co rúm lại, sợ không dám đưa tay ra bồng con của mình.

Và chị nghe tiếng gọi ở chân cầu thang, tiếng gọi như bảo chị hãy tìm đến đó "Mẹ ơi, Mẹ ơi! ".

Hai cánh tay đưa ra trước, nức nở gọi tên Bobby, chị bước đi.

Bốn mươi sáu

Ông biện lý tổ chức một buổi họp vào ngày thứ tư tại tòa án Barnstable. Ba điều tra viên của văn phòng ông phải có mặt, những người đã thực hiện việc khám xét nhà của Covey, vị bác sĩ pháp y phụ trách việc giảo nghiệm, hai nhân viên canh gác bờ biển ở Woods Hole để cho lời khai với tư cách là chuyên gia - một người về các dòng hải lưu vào ngày Vivian Carpenter chết đuối, còn người thứ hai cho biết về bộ đồ lặn, và cuối cùng là Nat Coogan.

- Việc đó có nghĩa là sáng nay anh sẽ đi làm sớm đấy - Nat nói với Debbie vào sáng thứ tư - Anh muốn đến nhìn sơ qua chiếc xe của Tina để kiểm tra xem nó có bị rỉ nhớt không và anh cũng muốn nói chuyện với viên thừa phát lại của Vivian để xem cô ta có liên lạc với ông ấy không.

Deb để thêm vài cái bánh kẹp vào trong dĩa của chồng mình. Hai người con trai của họ đã ăn sáng xong và đi làm rồi. Cả hai đứa nó tìm được một việc làm trong mùa hè.

- Đúng ra em không được cho anh bánh thêm như thế - bà thở dài - vì anh đang muốn sụt mười ký mà.

- Nhưng em yêu, ngày hôm nay anh rất cần năng lượng mà. Debbie lắc đầu.

Từ lúc ăn sáng đến giờ, Nat ngắm nhìn các ánh bạc trong bộ tóc của vợ.

- Trông em thật đáng yêu - ông nói - Anh sẽ đưa em đi ăn ngoài để cho thiên hạ lé mắt mới được. Nhưng em chưa nói việc này đã tiêu tốn của em hết bao nhiêu.

- Anh cứ việc ăn bánh kẹp đi - bà nói và đưa chai xi rô cho ông - Anh không cần phải biết điều đó.

Nat cho xe ngừng lại nhà hàng Wayside. Ông ló đầu vào trong phòng ăn để nhìn và đúng như ông dự đoán, Tina đang làm việc. Ông liền đến thẳng

phòng nhân viên nhưng chỉ thấy mỗi cô thư ký.

- Cho tôi hỏi một câu về Tina - ông nói.

Cô thư ký nhún vai.

- Tôi nghĩ là không có vấn đề gì. Hôm trước họ đã cho ông xem hồ sơ của cô ta rồi.

- Nhưng cô có biết là cô ta có hay nhận điện thoại riêng không?

- Chắc cô ta không nhận được cuộc gọi nào đâu, trừ khi có chuyện khẩn cấp. Chính chúng tôi nhận điện thoại và người phục vụ sẽ gọi lại vào giờ nghỉ giải lao.

Chắc mình không biết được gì về mặt này đâu, ông thầm nghĩ.

- Nhưng cô có biết cô ta sử dụng loại xe nào không?

Người phụ nữ chỉ ra phía bãi đậu xe ở phía sau nhà hàng. "Chiếc Toyota xanh lá đó là của cô ta đấy".

Chiếc xe có ít nhất mười năm tuổi rồi. Trên hai vè, có mấy lỗ thủng ở những nơi bị rỉ sét. Nat làu bàu khum người xuống nhìn dưới khung xe. Nhiều vệt dầu lóng lánh trên kim loại, đường nhựa cũng có vết nhớt.

Đúng như mình nghĩ, Nat mừng rỡ. Ông đứng lên một cách khó nhọc và nhìn vào bên trong chiếc ghế sau vô lăng. Chiếc xe của Tina không khác gì một thùng rác. Băng cát-xét nằm ngổn ngang trên ghế, còn dưới sàn xe đầy vỏ lon coca. Ông ngó ra phía sau thấy trên băng có vô số báo và tạp chí. Còn phía dưới có hai bi đông dầu không bị che hết một phần.

Nat trở lại văn phòng của nhà hàng Wayside.

- Cho tôi hỏi một câu nhé. Thế cuối cùng, có bao giờ Tina được chỉ định nhận các vụ đặt chỗ trước không?

- Có - cô thư ký đáp lại. Mỗi ngày từ mười một cho đến mười một giờ ba mươi, trong giờ nghỉ giải lao của Karen.

- Trong trường hợp đó, cô ta có thể nhận các cuộc gọi riêng phải không?

- Tôi nghĩ là được đấy.

- Cám ơn cô nhiều.

Nat khoan khoái lái xe đến điểm dừng thứ hai, cuộc hẹn với viên thừa phát lại của Vivian.

Leonard Wells làm việc trong căn phòng tiện nghi cách con đường chính của Hyannis chỉ có hai bước. Ở độ tuổi năm mươi, ông là một người rất kín đáo, đôi mắt kính với ánh mắt suy tư trong một bộ vét mỏng màu be. Nat biết đây là một con người không bao giờ tháo lỏng nút cà vạt của mình trước công chúng.

- Thưa thanh tra Coogan, chắc ông cũng biết là tôi đã tiếp chuyện với các vị thanh tra của ông biện lý, của vị luật sư gia đình Carpenter và của người đại diện công ty nhận bảo hiểm chiếc nhẫn ngọc bích. Tôi cảm thấy khó có thể giúp gì thêm nữa cho cuộc điều tra.

- Có thể ông không làm được việc đó, thưa ông - Nat nói thật ôn tồn - Nhưng có thể vẫn có một chi tiết nào đó bị bỏ qua và đương nhiên là tôi biết rõ các điều khoản của bản chúc thư.

- Chồng cô ta sẽ nhận đến đồng xu cuối cùng của những gì mà Vivian sở hữu, cũng như ngôi nhà, chiếc tàu và chiếc xe hơi cùng toàn bộ nữ trang của cô ta - Một phản đối lạnh lùng lộ trong giọng nói của Wells.

- Thế ai là người thừa hưởng trong bản di chúc trước?

- Không ai hết. Cách đây ba năm Vivian có đến gặp tôi, vào thời điểm cô ta vừa thừa hưởng các vốn đầu tư năm triệu đôla.

- Tại sao cô ta lại chọn ông? Ý tôi muốn nói là gia đình cô ta không thiếu gì luật sư cố vấn.

- Tôi lo công việc cho người bạn gái của cô ta và dường như người đó rất hài lòng với việc làm của tôi. Vả lại vào lúc đó Vivian nói không muốn để cho mấy vị luật sư gia đình lo công việc cho mình. Cô ta có hỏi tôi nên chọn ngân hàng nào để mướn một két sắt. Và cô ta cũng muốn biết một nhân viên tài chính nghiêm túc để giao mớ cổ phần của cô ta. Cô ta còn hỏi tôi về người thừa kế khả dĩ của cô ta nữa.

- Như thế có nghĩa là cô ta muốn làm một bản di chúc?

- Không, ý cô ta không phải như thế. Cô ta chỉ muốn biết xem ai có thể thừa hưởng gia tài của cô ta trong trường hợp cô ta chết. Tôi trả lời là tài sản sẽ trở về nhà gia đình cô ta.

- Câu trả lời đó có làm cho cô ta yên lòng không?

- Cô ta nói là cô ta không muốn tặng cho họ món quà này vì họ không xứng đáng nhưng vì cô ta không còn ai khác trên đời nên thà để cho họ thì hơn. Đương nhiên là mọi việc đã thay đổi vào cái ngày mà cô ta làm quen với Scott Covey.

- Ông có khuyên cô ta nên làm một hôn ước không?

- Tôi đã nhiều lần thúc giục cô ta nên lập một bản di chúc chi tiết hơn nữa. Tôi có nêu cho cô ta thấy cách mà cô ta làm bản di chúc đó sẽ để toàn bộ tài sản lại cho người chồng vì vậy cô ta nên thêm vài điều kiện trong trường hợp sau này cô ta có con. Cô ta trả lời chừng nào cô ta có bầu thì sẽ xem xét lại vấn đề. Tôi cũng có nhấn mạnh đến trường hợp cuộc hôn nhân này thất bại, cô ta cần phải có vài biện pháp để bảo vệ tài sản của mình.

Nat liếc nhìn quanh căn phòng. Trên tường lát gỗ bóng loáng, một bộ sưu tầm sách luật được xếp ngay ngắn trên các kệ trong một cái tủ bằng gỗ đào hoa tâm. Có vài hình ảnh săn bắn được lồng trong khung kính, một tấm thảm Trung Đông. Có thể nói toàn bộ cảnh trí cho thấy một óc thẩm mỹ

nhất định phù hợp với con người của Leonard Wells. Nat thấy thích con người này.

- Thưa ông Wells, cô Vivian có thường đến gặp ông không?

- Ồ không đâu. Tôi nghĩ cô ta đã nghe theo lời khuyên của tôi khi chỉ gởi một số tiền nhỏ tại ngân hàng địa phương. Cô ta rất hài lòng về người cố vấn tài chánh mà tôi đã giới thiệu và chỉ gặp người đó mỗi ba tháng một lần tại Boston. Cô ta đã để chiếc chìa khóa két sắt tại văn phòng tôi đây và mỗi khi cô ta đến lấy, chúng tôi chỉ trao đổi qua loa vài câu mà thôi.

- Tại sao cô ta lại giao cho ông cái chiếc khóa két sắt?

- Vivian không được ngăn nắp cho lắm. Hồi năm rồi, cô ta đã làm mất chìa khóa đó hai lần và điều đó làm cho cô ta tốn khá nhiều tiền. Vì ngân hàng nằm sát bên văn phòng của tôi nên cô ta mới quyết định giao nó cho tôi. Lúc cô ta còn sống, cô ta là người duy nhất được tiếp cận két sắt đó. Đương nhiên là sau khi cô ta chết, người ta đã kiểm kê cái két sắt đó, chắc ông cũng biết điều đó mà.

- Ba ngày trước khi cô ta chết, Vivian có gọi điện cho ông không?

- Có nhưng nhằm lúc tôi đi nghỉ hè.

- Ông có biết tại sao cô ta muốn liên hệ với ông không?

- Không, tôi không biết. Cô ta không muốn lấy chiếc chìa khóa và cô ta cũng không bao giờ bàn công việc với người hợp tác của tôi. Cô ta chỉ để lại tin nhắn bảo tôi gọi cho cô ta khi nào tôi trở về. Nhưng không may là khi tôi về thì cô ta đã mất tích được hai ngày rồi.

- Thế khi cô ta nói chuyện với cô thư ký của ông, giọng cô ta như thế nào? Cô ta có vẻ gì bồn chồn không?

- Vivian luôn tỏ ra bồn chồn khi người cô ta muốn gặp không có mặt ngay lúc đó.

Tất cả việc này cũng không giúp ích gì nhiều cho mình, Nat thầm nghĩ. Nhưng ông lại hỏi tiếp:

- Ông có bao giờ gặp Scott Covey chưa, ông Wells?

- Chỉ một lần duy nhất, đó là lúc đọc bản di chúc.

- Ông nghĩ sao về anh ta?

- Đương nhiên ý kiến của tôi có tính chủ quan thôi. Ngay trước khi gặp anh ta, tôi tin chắc đây là một tên đào mỏ đã lựa chọn một người phụ nữ trẻ yếu đuối và rất nhạy cảm. Tôi vẫn nghĩ đúng là một điều đáng buồn khi cả phần tài sản của gia đình Carpenter đó rớt vào tay một kẻ xa lạ. Cô ta còn có rất nhiều người bà con xa đang được hưởng một phần nào đó. Nhưng tôi cũng phải nhìn nhận là sau đó, ý nghĩ của tôi đã thay đổi. Tôi rất có ấn tượng với Scott Covey. Anh ta đã tỏ ra rất xúc động với cái chết của vợ mình, trừ phi anh ta là một tên đóng kịch tài ba. Anh ta hững hờ khi biết được số của cải anh ta nhận được quá to lớn.

Bốn mươi bảy

Sprague vẫn còn cảm thấy đắng trong miệng.

Buổi chiều thứ ba, ông thấy xe cảnh sát chạy trên lối ra vào nhà Scott. Cảm thấy mình quá lộ liễu, ông mới đứng ở cửa sổ bên trong và nhìn cảnh sát đưa một tờ giấy gì đó cho Covey, có thể đó là lệnh khám nhà. Sau đó khi Phoebe và ông ngồi ngoài hàng hiên, ông có cảm giác khó chịu trước sự hiện diện của Covey ngồi trước ban công, với vẻ chán nản và tuyệt vọng.

Nếu như mình không thấy cô Tina ở quán rượu Cheshire, mình sẽ không có lý do để nghi ngờ Scott Covey được. Vì mãi suy nghĩ nên ông không tài nào ngủ được.

Ông nhớ lại lần đầu tiên gặp Phoebe. Bà đang trình luận án tiến sĩ tại Yale. Tốt nghiệp Amos Tuck, ông đang làm công việc xuất nhập khẩu cho gia đình. Ngay từ khi ông thấy bà, những cô gái khác không còn nghĩa lý gì với ông cả. Một trong các cô đó là Kay, cô ấy thật sự buồn khổ và vẫn tiếp tục gọi điện cho ông.

Và khi ông chấp nhận gặp lại Kay sau khi lấy vợ chỉ vì ông muốn giải quyết mọi việc cho rõ ràng. Henry thầm nghĩ, nếu có một ai đó nghĩ sai về cuộc hẹn và trường hợp của ông cũng xảy ra giống Scott thì sao?

Sáng ngày thứ tư, ông biết mình phải làm gì. Ông đã nhờ bà Betty, người giúp việc, canh chừng Phoebe giùm ông.

Ông không gọi điện cho Scott, đúng mười giờ, ông băng qua bãi cỏ và tiến đến cánh cửa kính ở phía sau nhà. Ngồi tại cái bàn ở nhà bếp, Scott đang đọc báo trong lúc uống cà phê.

Khi nhận ra người khách của mình. Anh ta bước đến cửa nhưng không mở nó ra, gắn giọng nói:

- Ông muốn gì đây, ông Sprague?

- Dường như tôi phải xin lỗi anh mới đúng - Henry nói không úp mở.

- Xin mời ông vào - Covey mở cửa, anh lấy một cái tách khác trên kệ, rót đầy cà phê vào.

- Vivian có nói với tôi ông là một tay sành cà phê.

Quả nhiên, đây là loại cà phê thật ngon - Henry vui vẻ nhận xét. Ông ngồi xuống cái ghế đối diện với Covey và uống trong im lặng. Xong, chọn lựa thật kỹ những từ sắp nói ra, ông cố cắt nghĩa cho Scott biết là ông rất hối hận khi đã nói với viên thanh tra về vụ gặp Tina trong quán rượu ngày hôm đó.

Nghe xong, không cần suy nghĩ, Scott nói một cách thẳng thừng:

- Xin ông nghe đây ông Sprague, ông đã làm những gì mà ông nghĩ có bổn phận phải làm và tôi hiểu điều đó. Tôi cũng hiểu các động cơ của cảnh sát cũng như thái độ của gia đình và bạn bè của Vivian. Nhưng tôi phải nói là Viv không có nhiều bạn bè thật sự quan tâm đến cô ta. Tôi chỉ muốn cho ông biết là tôi đau khổ như thế nào về cái chết của vợ tôi trong khi bị cả thế giới này coi tôi như là một tên sát nhân.

- Đúng vậy, giờ tôi mới nhận ra điều đó.

- Nhưng điều khủng khiếp nhất là cách gia đình Carpenter xúi mọi người chống lại tôi. Và cũng có rất nhiều khả năng tôi sẽ bị kết tội giết người.

Henry đứng lên.

- Tôi phải về đây. Tôi có thể làm tất cả để giúp anh, anh hãy tin vào tôi. Đáng lẽ ra tôi không nên bép xép như thế. Nhưng dù sao tôi cũng hứa với anh một điều: nếu người ta gọi tôi ra làm chứng, tôi sẽ mạnh miệng nói từ ngày đám cưới của anh với Vivian, tôi đã chứng kiến được một sự thay đổi toàn diện ở người phụ nữ trẻ này mà trước đây cô rất khổ sở.

- Tôi không yêu cầu gì nhiều hơn thế - Scott đáp lại - Nếu có một ai nói lên sự thật đơn giản này, tôi mừng lắm rồi.

- Anh hãy gọi tôi là Henry.

Hai người đàn ông xoay đầu lại khi Phoebe mở cửa bước vào. Bà nhìn quanh với ánh mắt mơ hồ.

- Em có nói chuyện với anh về Tobias Knight chưa nhỉ? - bà ta hỏi với vẻ ngơ ngác.

- Phoebe... Phoebe... - Jan Paley theo sau bà ta chỉ vài bước, bà nói với Henry như phân bua - Henry ơi, tôi thành thật xin lỗi. Tôi ghé đây để thăm hai người nên tôi bảo Betty cứ lo làm công việc của cô ta, để tôi coi chừng Phoebe cho. Tôi mới xoay lưng một cái và...

- Tôi biết - Henry đáp lại - Thôi chúng ta đi về đi em yêu - Ông bắt tay Scott thật chân thành, rồi choàng cánh tay quanh người bà vợ, nhẫn nại dìu bà về nhà.

Bốn mươi tám

Cuộc tìm kiếm vô vọng của Menley trong khắp các phòng ở tầng trệt vẫn không cho thấy nơi phát ra tiếng nói của Bobby. Sau đó tiếng khóc của Hannah đã lọt vào trong ý thức của chị và chị bỏ về phòng Hannah. Ngay lúc này, tiếng khóc của con bé đã biến thành mấy tiếng nấc nghẹn ngào.

- Ồ con yêu của mẹ - Menley thì thầm khi nghĩ đến việc Hannah đã khóc một lúc rất lâu. Chị bồng con gái mình lên, lấy một cái mền trùm nó lại và đặt nằm xuống kế bên chị.

Dù chị không có sữa, nhưng chị vẫn đưa miệng của Hannah vào đầu vú của chị để cho nó bú. Một lúc sau, mấy tiếng nấc thưa dần và Hannah đã yên lòng ngủ trong tay của chị.

Chị rất muốn giữ con bé trong lòng chị như thế, nhưng sự mệt mỏi đang đè nặng lên người chị, như muốn nhấn chìm chị trong trạng thái gần như là hoảng sợ. Giống như cách chị đã làm hôm trước, chị để một cái gối trong cái nôi xưa, để Hannah vào trong và đến lượt chị chìm ngập trong giấc ngủ mê man, tay để trên thành chiếc nôi.

Chuông điện thoại giục chị dậy lúc tám giờ sáng. Hannah vẫn còn ngủ, chị vội vã ra ngoài để trả lời.

Đầu dây bên kia là tiếng nói của Adam.

- Em đừng nói là em và con vẫn còn đang ngủ nghe không? Tại sao con bé lại dậy sớm mỗi khi anh ở nhà vậy?

Chị biết là anh đang nói đùa. Giọng của anh thật vui và trìu mến. Vì thế tại sao chị cứ phải tìm một ý nghĩa nào khác cho những lời nói của anh vậy?

- Anh luôn đề cao tính bổ dưỡng của gió biển kia mà - chị đáp lại - Có thể Hannah đã nghe theo lời của anh đấy - Rồi chị nhớ đến bữa tiệc đêm qua - Anh Adam, hôm qua em có một buổi tối thật tuyệt vời.

- Mừng cho em. Anh không dám hỏi em điều đó.

Đúng như mình lo ngại, Menley thầm nghĩ.

- Ngoài Elaine và John còn có ai khác nữa không?

- Scott Covey.

- Anh ta không nghiêm túc chút nào cả. Anh đã cắt nghĩa khá rõ cho anh ta là anh cần được liên lạc với anh ta bất cứ lúc nào. Thế anh ta có nói gì về chuyện khám nhà không?

- Anh ta nói là nhục nhã lắm nhưng không có gì đáng lo cả.

- Thôi được rồi. Còn em cảm thấy thế nào, em yêu?

Em rất khỏe, Menley thầm nghĩ. *Em tưởng chừng như đã nghe một đoàn xe lửa chạy xuyên qua nhà mình. Em tưởng chừng như nghe được tiếng gọi của thằng con trai đã chết của em. Và em để Hannah khóc suốt nửa tiếng đồng hồ trong khi em đi tìm Bobby.*

- Khỏe anh ạ - chị ngập ngừng.

- Anh vẫn có cảm tưởng là em còn giấu anh điều gì đó?

- Chỉ vì anh là một luật sư giỏi, luôn tìm kiếm lung tung những ý nghĩa bí ẩn của người khác - Chị cố cãi lại.

- Không có cơn nào chứ? - Adam thì thầm.

- Em đã nói là em khỏe kia mà - Chị cố không để lộ nỗi lo âu và hoảng sợ. Adam luôn đoán ra được những gì chị nghĩ. Chị liền thay đổi đề tài - Bữa ăn tối quả thật tuyệt vời, nhưng mỗi khi John bắt đầu nói "Chuyện này làm cho tôi nhớ lại một chuyện..." thì người ta nên vắt giò lên cổ mà chạy đi vì ông ta có thể nói hàng giờ liền.

Adam cười.

- Chắc Eaine yêu anh ta lắm, nếu không cô ta chịu anh ta không nổi đâu. Năm giờ em ra phi trường đón anh như thường lệ được không?

- Em sẽ có mặt.

Sau khi Hannah được tắm xong, ăn uống no nê và ngồi yên trong chuồng. Menley gọi điện cho vị bác sĩ tâm lý đang chữa trị chứng căng thẳng thần kinh của chị.

- Tôi thấy không được khỏe cho lắm, chị nói bằng một giọng cố làm ra vẻ bình thản.

- Cô hãy kể cho tôi nghe đi.

Một cách chậm rãi, chị kể lại cho bác sĩ Kaufman biết là chị giật mình thức giấc khi tưởng có nghe tiếng xe lửa trong nhà và tưởng đã nghe tiếng Bobby gọi chị.

- Và chị không muốn bồng Hannah lên khi con bé khóc phải không?

- Tôi run đến mức tôi sợ làm té con bé khi bồng nó lên.

- Nhưng nó có khóc không?

- Nó đang hét.

- Và những tiếng hét của nó làm cho cô bối rối phải không?

Chị do dự rồi trả lời: "Phải, tôi muốn nó ngừng khóc".

- Tôi hiểu. Chúng ta phải tăng thêm liều thuốc mới được. Tôi sẽ gởi bằng phát chuyển nhanh cho chị. Tôi không thể kê toa bằng điện thoại được.

Đáng lẽ chị nói bà ta gởi đến văn phòng của Adam để anh ấy đem về cho chị. Nhưng chị không muốn Adam biết là mình đã liên lạc với bà ta.

- Tôi không nhớ là đã cho bà địa chỉ của chúng tôi ở đây chưa nữa?

Sau khi gác máy, chị ngồi vào bàn làm việc. Ngày hôm qua, sau khi bà Jan Paley ra về, chị có xem qua các hình vẽ do bà Phoebe Sprague thu thập với hy vọng tìm được một bức ảnh của thuyền trưởng Andrew Freeman. Chị đã bỏ ra nhiều giờ để nghiên cứu kỹ toàn bộ hồ sơ nhưng vẫn không tìm thấy tấm hình mong muốn.

Chị đem so sánh tấm hình chị đã vẽ với cái của bà Paley. Đúng là một bản sao, chỉ khác một chi tiết nhỏ là hình vẽ của thư viện Brewster cho thấy thuyền trưởng Freeman đang đứng tại nơi lái tàu. Nhưng làm thế nào mình biết được hình dáng ông ta chứ? - chị lại tự đặt cho mình câu hỏi đó.

Chị lấy tập giấy vẽ ra. Hình ảnh của Mehitabel đang lộ rõ trong đầu chị với bộ tóc hung để xõa xuống vai, khuôn mặt trái xoan, cổ thon, đôi mắt mở to trông rất buồn bã và hai bàn tay, bàn chân mảnh mai trong cái áo đầm màu xanh tay dài phất phơ trong gió.

Chị vẽ bằng những nét thật chính xác và mau lẹ. Các ngón tay thuần thục đã phác họa lại đúng cái hình ảnh chị nghĩ trong đầu. Khi vẽ xong, chị đặt nó cạnh bức chân dung của thuyền trưởng Freeman mà bà Jan Paley đã cho mượn.

Trên tấm hình vẽ của thư viện Brewster, người ta có thể nhận ra Mehitabel với cái váy bay phất phơ đứng đằng sau thuyền trưởng Freeman.

Menley chụp lấy kính lúp. Các vệt nhỏ trên tay áo của thuyền trưởng Freeman là đầu các ngón tay của Mehitabel. Có thể nào bà ta có mặt trên tàu khi người họa sĩ vẽ bức ảnh này ba trăm năm trước đây? Nó có giống với hình vẽ mà chị vừa thực hiện không?

Bất ngờ hoảng sợ, chị nhét ba cái hình vẽ này vào trong tập hồ sơ, bồng lấy bé Hannah và bước ra ngoài.

Hannah bi bô và níu tóc chị, trong khi chị cẩn thận gỡ bàn tay nhỏ xíu đó ra, một ý nghĩ chợt đến với chị: đêm qua mình thức giấc khi nghe tiếng xe lửa, Hannah cũng đang hét.

"Có thể nào tiếng xe lửa đã làm cho con thức không? Có phải vì thế mà con quá sợ hãi không? Trời ơi, Hannah ơi, chuyện gì đã xảy ra với chúng ta vậy? Có thể nào con đã nhiễm cơn điên khùng của mẹ không vậy?

Bốn mươi chín

Cuộc họp được tổ chức trong phòng của tòa án Bamstable. Ngài Robert Shore, chủ tọa cuộc họp ngồi ở đầu bàn trong khi ở hai bên là các vị bác sĩ pháp y, các điều tra viên và các chuyên gia được gọi làm nhân chứng. Ông để Nat ngồi ở đầu bàn đối diện để bày tỏ lòng ngưỡng mộ sự cố gắng của viên thanh tra trong vụ này.

- Chúng ta có gì đây? - Shore hỏi và ra dấu cho Nat trình bày nội vụ.

Từng điểm một, Nat giải thích các sự kiện ông đã gom góp được.

Sau đó đến lượt vị bác sĩ pháp y.

- Cái xác này đã bị các sinh vật gặm rỉa. Các vị hãy đặc biệt quan tâm đến tình trạng hai bàn tay. Các lóng cuối của hai bàn tay đã mất và đó là những thứ mà cua biển tấn công trước tiên. Những ngón còn lại của bàn tay trái còn nguyên và người ta đã tìm thấy chiếc nhẫn cưới ở ngón áp út.

Ông trưng ra tấm hình được chụp lúc giảo nghiệm.

- Còn về bàn tay phải hoàn toàn khác. Ngoài các lóng cuối đã bị mất, ngón đeo nhẫn bị cụt đến lòng bàn tay. Điều đó có nghĩa nó đã bị tổn thương trước, và đó cũng là nguyên nhân thu hút các loại sinh vật ăn xác chết.

- Người chồng quả quyết vào buổi sáng Vivian chết, cô ta thường xoay chiếc nhẫn ngọc bích quanh ngón tay để cố tháo nó ra - Nat cho biết - Điều đó có thể tạo ra vết thương đó không?

- Có với điều kiện cô ta phải kéo thật mạnh mới được.

Robert Shore lấy bức ảnh từ tay vị bác sĩ pháp y.

- Covey quả quyết cô ta mang chiếc nhẫn ngọc bích khi còn ở trên tàu và có thể cô ta đã chuyển nó qua bàn tay trái. Trong trường hợp đó, có thể nào nó đã rớt xuống biển không?

- Chắc chắn là thế. Nhưng có điều nó quá nhỏ để tuột ra khỏi cái khớp của bàn tay phải. Nhưng có một sự kiện khác nữa - Vị bác sĩ pháp y trưng một tấm hình khác ra - Trên đây người ta không thấy rõ lắm những vết ở mắt cá chân trái, tuy nhiên có thể thấy các vết phỏng rất nghiêm trọng do dây thừng tạo nên. Rất có thể là cô ta bị buộc vào một cái gì đó và kéo đi một đoạn rất xa.

Shore chồm người tới trước "Một cách cố ý à?"

- Không thể nào xác nhận được.

- Bây giờ hãy nói về lượng rượu trong cơ thể cô ta đi.

- Từ chất dịch ở mắt và trong máu, chúng tôi quả quyết được cô ta đã uống một lượng bằng ba ly rượu. Nếu đang lái xe, cô ta đã bị phạt vì lái xe trong tình trạng say rượu.

- Nói một cách khác - Shore tuyên bố - Cô ta không ở trong tình trạng tốt để lặn, nhưng không có điều luật nào cấm đoán việc đó.

Đến phiên hai nhân viên tuần tra bờ biển ở Woods Hole được gọi làm nhân chứng. Một trong hai người này có mang theo các hải đồ được gắn trên một cái giá. Dùng một cây que, ông trình bày các kết luận của mình.

- Nếu cô ta mất tích tại đây (ông chỉ vào một điểm cách đảo Monomoy một hải lý trên bản đồ), xác cô ta đúng ra phải trôi dạt về phía Martha Vineyard và được tìm thấy ở khoảng này đây - Ông lại chỉ trên bản đồ - Giả thuyết thứ hai là, các dòng hải lưu trở nên quá mạnh vì cơn bão, cô ta cũng có thể trôi về phía Monomoy. Chỗ mà cô ta không thể nào trôi đến được lại đúng nơi người ta đã tìm thấy cái xác đó, tại Stage Harbor. Trừ phi. - Ông ta kết luận - Trừ phi cô ta bị mắc vào cái lưới và được lôi đến đó, nhưng đó cũng là một khả năng.

Vị chuyên gia đồ lặn bày trước mặt họ dụng cụ lặn Vivian sử dụng ngày hôm đó.

- Bộ đồ này không ở trong tình trạng hoàn hảo - ông nói - Có phải cô ta giàu lắm không?

- Tôi có thể giải thích điều đó - Nat lên tiếng - Vivian đã tặng cho chồng mình một bộ đồ lặn mới cáu cạnh rất đắt tiền để kỷ niệm hôn nhân của họ. Theo anh ta, cô ta muốn thử bộ đồ cũ này xem mình có thật sự thích môn lặn không trước khi mua cho mình một bộ tốt hơn.

- Điều này cũng có lý đấy.

Sau đó mối liên hệ giữa Tina và Scott được đưa ra tranh luận, ông biện lý hỏi:

- Tina hiện giờ đang đính hôn phải không? - ông nêu câu hỏi.

- Đúng vậy, với người bạn trai trước kia của cô ta - Nat trả lời và ông cho biết luôn cảm nghĩ của mình về Fred Hendin. Sau đó ông đề cập đến vệt dầu trong gara của Scott.

- Đây là một chứng cứ khá mong manh - ông nhìn nhận - Một luật sư bào chữa giỏi cỡ Adam Nichols sẽ phá tan nó như chơi.

Họ trình ra các bản kê được tìm thấy trong nhà của Covey.

- Scott Covey giữ giấy tờ ngân hàng khá kỹ đấy - Shore càu nhàu - Trong đó không có gì nghi vấn cả. Nhưng đối với Vivian thì sao? Cô ta cất giấy tờ cá nhân ở đâu?

- Trong một két sắt trong ngân hàng - Nat đáp lại.

- Và ông chồng không được ủy quyền?

- Không.

Đến cuối buổi họp, họ phải miễn cưỡng kết luận là với các sự kiện hiện có, họ gần như không thể nào yêu cầu bồi thẩm đoàn ra lời buộc tội Scott Covey được.

- Tôi sẽ gọi cho ông thẩm phán Marron ở Orleans để yêu cầu ông mở một cuộc thẩm vấn - Shore quyết định - Như thế mọi thứ sẽ được cho công khai. Nếu họ thấy đủ, họ sẽ ra quyết định vô ý gây chết người hay hành động ác ý và đến chừng đó chúng ta sẽ triệu tập bồi thẩm đoàn luận tội.

Ông ưỡn người ra.

- Thưa quý vị, chúng ta sẽ bỏ phiếu không chính thức. Các vị không nên chú ý đến những gì một bồi thẩm đoàn chấp nhận hay không chấp nhận. Nếu quý vị phải quyết có tội hay vô tội, các vị sẽ quyết định ra sao?

Ông ta đi một vòng quanh bàn. Hết người này đến người kia, họ bình thản trả lời "Có tội... Có tội... Có tội..."

- Có tội - Shore kết luận - Toàn thể đã nhất trí. Có thể chúng ta chưa đủ khả năng để chứng minh điều đó, nhưng toàn thể chúng ta đều tin Scott Covey là một kẻ giết người.

Năm mươi

Thân chủ của Adam, Susan Potter âm thầm ngồi khóc trước mặt anh trong văn phòng luật Nichols, Strand và Milller trên đại lộ Công Viên. Susan Potter năm nay mới hai mươi tám tuổi, người hơi tròn trịa, tóc nâu hung và mắt màu xanh lá, cô ấy sẽ rất có duyên nếu như khuôn mặt không bị nỗi lo sợ và sự căng thẳng làm cho biến dạng.

Bị khép vào tội giết chồng, cô đã xin được xét lại nhờ đơn chống án của Adam. Tòa sẽ họp vào tháng Chín.

- Tôi có thể đương đầu vụ này một lần nữa - cô ta nói - Thật nhẹ người khi được ra khỏi nhà tù, nhưng khi nghĩ phải trở vào trong đó lại...

- Bà sẽ không trở vào đâu - Adam trả lời - Nhưng bà Susan, bà phải nhớ kỹ những gì tôi nói với bà đây: bà không được liên hệ với gia đình của Kurt vì bất cứ lý do gì. Nếu chẳng may cha mẹ anh ta có gọi điện cho bà, bà phải gác máy ngay. Ý đồ của họ là chọc tức bà, để bà nói ra những lời mà sau này họ có thể cho là lời hăm dọa.

- Tôi biết mà - Susan định bỏ đi - Tôi lấy làm tiếc vì đây là lần thứ hai ông phải trở lại thành phố vì vụ án của tôi. Tôi hy vọng ông biết tôi mang ơn ông đến chừng nào.

- Khi nào bà thật sự trắng án, đến chừng đó tôi xin nhận lòng biết ơn của bà - Adam bước vòng cái bàn để đưa bà ta ra cửa.

Ngay lúc anh mở cửa, bà ta ngước mặt lên nhìn anh.

- Mỗi ngày trong đời, tôi xin cám ơn Chúa khi ông chấp nhận bào chữa cho tôi.

Adam nhìn thấy sự tôn thờ trong ánh mắt bà ta.

- Bà không nên nản chí bà Susan à - anh nói nhẹ nhàng.

Rhoda, cô thư ký của anh đang ngồi trong phòng kế bên. Cô ta bước theo anh vào phòng làm việc riêng.

- Chúa ơi! Anh Adam, không một người phụ nữ nào có thể dửng dưng trước sức quyến rũ của anh được. Tất cả mấy bà thân chủ rồi đây sẽ si mê anh cho coi.

- Vừa vừa thôi Rhoda à. Một luật sư cũng gần giống một nhà phân tâm học. Thông thường các khách hàng phải si mê nhà phân tâm học của họ trong một thời gian ngắn, đó là điều mà người ta gọi là hội chứng của cánh tay để người ta dựa vào.

Những lời anh vừa thốt ra còn văng vẳng bên tai, trong thoáng chốc anh nghĩ về Menley. Hình như Menley đang mắc một chứng hoảng sợ khác thì phải. Anh đoán ra việc đó căn cứ vào sự biến dạng của giọng nói như một người sành điệu về âm nhạc khi nghe phải một nốt lạc điệu. Điều này nằm trong kinh nghiệm của anh mà cũng là một trong cách lý do khiến cho anh trở thành một luật sư tài ba. Nhưng tại sao cô ấy lại không chịu nói ra chứ? Cơn khủng hoảng này nghiêm trọng đến mức độ nào? Anh tự hỏi.

Cái ban công của bà góa. Cách duy nhất để leo lên cái chuồng cu đó là một cầu thang hẹp. Nếu chẳng may cô ấy định lên đó với Hannah và bị ngất xỉu thì sao đây? Nếu chẳng may cô làm té đứa bé thì sao?

Adam cảm thấy cổ họng bị nghẹn lại. Hình ảnh của Menley cúi người trên xác của Bobby trong quan tài vẫn ám ảnh anh. Tinh thần Menley không thể chịu nổi với sự mất mát của Hannah.

Anh chỉ còn mỗi một việc cần phải làm. Anh miễn cưỡng gọi điện cho vị bác sĩ tâm lý của Menley. Tim anh muốn ngừng đập khi nghe bác sĩ Kaufman nói:

- À anh Adam, tôi đang do dự không biết có nên điện cho anh không. Tôi không biết anh đang ở trong thành phố. Anh định chừng nào trở về Cap lại?

- Chiều nay.

- Tôi sẽ gởi thuốc của Menley đến cho anh để anh đem về cho cô ấy.

- Bà đã nói chuyện với Menley hồi nào vậy? - Anh hỏi.

- Hôm nay. - Và giọng của bác sĩ Kaufman thay đổi. - Anh chưa biết gì hết à? Thế tại sao anh lại gọi điện cho tôi?

Anh cắt nghĩa cho bà nghe nỗi lo sợ Menley bị các chứng rối loạn tâm lý mà cô ngoan cố muốn giấu anh. Vị bác sĩ không nói gì cả. Sau đó Adam kể vụ cô giữ em nhìn thấy Menley trên ban công của bà góa, trong khi Menley chối là không có lên đó.

- Thế Menley có bồng Hannah theo không?

- Không, đứa bé đang ở với cô giữ trẻ.

Một lúc im lặng. Rồi cân nhắc lời mình, bác sĩ Kaufman nói:

- Này anh Adam, tôi nghĩ không nên để Menley ở một mình với bé Hannah và tôi nghĩ anh nên mang cô ấy trở về New York. Tôi muốn cô ấy phải nhập viện một thời gian để cho an toàn. Anh không cần phải có thêm một thảm kịch khác trong gia đình.

Năm mươi mốt

Amy ở suốt ngày ngoài bãi biển Nauset với bạn mình. Tâm trạng của cô rất phấn khởi một phần vì bạn bè, mặt khác vì cô sắp sửa dành dụm được số tiền cô cần để mua một chiếc xe khác khi lên đại học. Cha cô hứa sẽ phụ phân nửa số tiền đó nhưng phần còn lại cô phải tự lo liệu.

Cha cô thường nói "Bố có thể tặng con chiếc xe đó, nhưng khi mẹ con còn sống, bà thường khuyên con là thành quả lao động của mình mới đáng quý". Amy không bao giờ quên những lời dạy bảo của mẹ mình. Tánh của mẹ đối nghịch với Laine. Bà là một phụ nữ mà người ta thường gọi là đơn giản: không son phấn, không quần áo thời trang mới nhất, không kênh kiệu. Bà là một con người rất thật. Amy nhớ lại mỗi khi ông bố cô kể chuyện huyên thuyên, mẹ cô tử tế cắt ngang bằng câu "John thân yêu, anh nên nói ngắn gọn thôi".

Hôm qua, Amy nhận thấy bà Nichols có vẻ như giận cô. Giờ cô mới nhận ra rằng đáng lẽ cô không nên kể cho ba cô nghe việc cô thấy bà ấy trên ban công của bà góa và sau đó bà Nichols lại chối là không có lên đó. Đương nhiên ba cô đã nói lại cho Laine nghe và cô này lại kể cho ông Nichols. Cô có mặt ở đó khi Laine nói chuyện trên điện thoại với ông ta.

Tuy nhiên vẫn có một điều làm cho Amy thắc mắc. Hôm qua lúc ở nhà, bà Nichols mặc một quần soọc và một áo thun bằng cô-ton trắng, nhưng khi Amy tưởng nhìn thấy bà trên cái ban công đó, người đó lại mặc một áo đầm dài.

Lúc đó Amy tỏ ra ngạc nhiên và tự hỏi không biết bà Nichols có bị mát không nữa, bởi vì cô nghe Laine nói với bố của cô là bà Nichols bị chứng suy sụp thần kinh.

Mà nếu bà Nichols có lý thì sao, và đó chỉ là một ảo giác do sự phản chiếu của miếng kim loại trên cái ống khói? Amy nhớ là sau khi nhìn thấy cái bóng đó trên ban công thì chỉ ít phút sau bà Nichols lại bước ra khỏi nhà trong chiếc quần soọc và áo thun.

Thật khó hiểu, Amy tự nhủ, hay tại mình nghe kể quá nhiều chuyện kỳ lạ về Tưởng Nhớ hoặc mình bị ảo giác như Carrie Bell.

Cô muốn làm rõ chuyện này với bà Nichols. Cô nhìn đồng hồ, đã bốn giờ rồi, mình phải gọi điện cho bà Nichols thôi.

Menley trả lời ngay khi chuông điện thoại vừa reo.

- Xin lỗi, Amy, chị không thể nào nói chuyện điện thoại được, chị phải ra phi trường ngay bây giờ và Hannah đang ở một mình trong xe.

- Tôi chỉ muốn nói... tôi không muốn bà nghĩ là tôi nói xấu bà - Amy vội vã nói - Ý tôi không phải vậy đâu. Bà biết không, tôi muốn nói là... Cô cố gắng nói về cái áo đầm, xác nhận thêm cô chắc chắn đã nhầm lẫn "Bởi vì bà bước ra khỏi nhà ngay sau đó".

Một khắc im lặng. Menley đáp lại:

- Amy à, chị rất vui sướng khi em gọi điện cho chị. Cảm ơn nhiều.

- Em rất buồn khi không đến được nhà của bà nữa, em thật sự rất tiếc.

- Không có gì đâu Amy. Thế ngày mai em có thể đến nhà trông chừng Hannah được không? Chị phải nghiên cứu tài liệu của bà Sprague và chị cần em giữ Hannah giùm chị.

Năm mươi hai

Henry Sprague đưa vợ đi dạo trên bãi biển mà họ ưa thích, bờ biển chạy dài đến ngôi nhà Tưởng Nhớ. Khi họ nhìn thấy Adam và Menley cùng đứa con gái là đã sáu giờ mười lăm rồi. Họ đứng lại để chào hỏi. *(Vậy mà ở chương Adam và Menley tới mượn tài liệu, họ phải đi xe hơi và đi 2 cây số mới tới nhà ông Henry :-)*

- Tôi cũng mới vừa từ New York về thôi - Adam giải thích - Và tôi rất nóng lòng được bước đi trên cát ướt. Xin mời hai ông bà đến nhà tôi uống một ly đi.

Henry kể cho Adam nghe khi ông và Jan Paley đưa bà về từ nhà của Scott Covey, bà bị kích động mạnh. Bà đã vào phòng làm việc để kiếm hồ sơ, buộc tội Henry và Jan đã ăn cắp chúng. Ông giải thích là chúng đang ở đâu và cắt nghĩa cho bà biết tại sao Menley lại giữ chúng. Ngoài ra ông cũng nói với Adam về cuộc tiếp xúc của ông với Scott.

Ông nhận lời mời và bước theo gia đình Nichols đến nhà của họ. Trong lúc họ đi ngang qua bãi cỏ, ông cắt nghĩa cho Menley biết những ý định của ông.

Khi vào trong nhà bếp, Phoebe Sprague tỏ ra hài lòng khi thấy hồ sơ của bà được xếp ngay ngắn thành từng chồng, sách ra sách, hồ sơ ra hồ sơ. Bà lấy tay vuốt ve lên đó và đột nhiên Adam và Menley thấy mặt của bà sáng lên. Cái ánh mắt mơ hồ đã biến mất. "Tôi muốn kể lại chuyện này" bà thì thầm khi lật tập các hình vẽ ra.

Menley biết bà Phoebe muốn xem lại tất cả các hình vẽ. Khi bà lật đến các bức hình vẽ của chị, bà cầm chúng và thốt lên:

- Ồ, cô đã sao lại theo bức tranh vẽ Mehitabel và An-rdrew đứng chung trên tàu. Tôi có hình đó trong hồ sơ của tôi. Tôi không tìm thấy nó vì tưởng đã làm mất rồi.

Cám ơn Chúa, Menley thầm nghĩ, ít ra cũng có một cái hình mà mình có thể sao chép lại. Với mớ thuốc chết tiệt kia, đầu óc mình không còn đủ sáng suốt nữa.

Phoebe đứng im một lúc, ngắm nhìn khuôn mặt của Mehitabel. Rồi dần hồi, bà lại bị đẩy lùi ra sau, bị cuốn hút trở lại trong cái thế giới hỗn độn của riêng bà. Bà cố bắt đầu óc của mình phải hoạt động. *Chồng bà ấy rất yêu bà nhưng ông lại không tin vợ mình*. Phoebe tự nhủ. *Vì thế bà ta phải chết. Mình phải cảnh báo vợ của Adam mới được. Đó là kế hoạch dành cho bà ta.*

Cái kế hoạch! Kế hoạch! Bà cố bám vào ý nghĩ đó nhưng nó không mang một ý nghĩa nào cả.

Mehitabel... Andrew... Rồi ai nữa đây? Trước khi bà chìm trở vào trong thế giới tăm tối, một thế giới xám xịt và trống không, bà thì thầm với Menley:

- Mehitabel vô tội. Tobias Knight... Câu trả lời trong tập hồ sơ CƯỚP BIỂN.

Năm mươi ba

Graham và Anne Carpenter nhận được điện thoại của ông biện lý vào lúc xế chiều ngày thứ tư. Lúc đó vừa bắt đầu một trận gôn và khi đến lỗ thứ chín họ phải dừng lại vì Anne cảm thấy không được khỏe.

Graham tự hỏi không biết ông có quá đáng không khi thúc ép chính quyền phải công khai buộc tội Scott về cái chết của Vivian. Quá sung sướng khi có một câu chuyện hấp dẫn để đăng tải, đám thông tin đại chúng đã phơi bày đời tư của Vivian không thiếu một chi tiết nào mà họ thu nhặt được.

Đối với báo chí địa phương, Vivian đã trở thành "cô gái giàu có tội nghiệp", "con vịt đẹt xấu xí", "đứa nổi loạn hút cần sa". Đời tư của cô ta đã bị bóp méo đi và biến thành trò cười của thiên hạ.

Anne tỏ ra mệt mỏi, chán nản và tủi nhục.

- Chúng ta nên bỏ qua chuyện này mới phải, Graham à. Chúng ta không thể nào làm cho cái gai chúng ta sống lại được và anh hãy xem, hiện giờ bọn chúng đang bôi nhọ cuộc đời của nó.

Ít ra cuộc thẩm vấn sẽ làm sáng tỏ mọi việc, Graham nghĩ trong khi làm cho mình một ly Martini và ông ta đem ra ngoài mái hiên, nơi mà Anne đang nằm nghỉ.

- Có hơi sớm không? - bà hỏi.

- Hơi sớm đấy - ông nhìn nhận - Ông biện lý vừa gọi đến. Ông chánh án ở Orleans sẽ mở cuộc thẩm vấn vào sáng ngày thứ hai - Và trước ánh mắt lo lắng của bà, ông nói tiếp - Tất cả các sự kiện sẽ được trình bày công khai. Cuộc thẩm vấn cũng công khai và một khi các sự kiện được trình bày, chúng ta muốn ông thẩm phán dứt khoát chọn một trong ba giả thuyết có khả năng sau đây: không có chứng cứ ác tâm; không có chứng cứ chểnh mảng; không chứng cứ vô tình gây tội ác".

- Và nếu như ông chánh án kết luận là ông ta không nhận thấy có bằng chứng ác tâm hay chểnh mảng thì sao? - Anne hỏi lại - Như thế chúng ta phải chịu một sự quảng cáo ghê tởm vô ích à.

- Em yêu, em biết là không vô ích mà.

Đến đây, họ nghe một tiếng chuông thật nhỏ vang lên trong nhà. Một lúc sau bà giúp việc bước ra ngoài hàng hiên, mang theo cái điện thoại cầm tay phụ "Thưa ông, đây là ông Stevens, ông ấy nói việc rất quan trọng".

- Stevens là thám tử của công ty bảo hiểm đang điều tra vềCovey - Graham cắt nghĩa cho bà vợ. Anh đã yêu cầu được thông báo ngay lập tức những gì anh ta điều tra được.

Anne Carpenter nhìn chồng chăm chú nghe trước khi đặt vài câu hỏi ngắn gọn. Khi ông tắt máy, ông tỏ ra tươi tỉnh trở lại.

- Stevens đang ở Florida, tại Boca Raton, thành phố mà Scott đã ở hồi năm ngoái. Trong thời gian ở đấy, hắn đã nhiều lần gặp một cô gái lòe loẹt tóc nâu tên Tina. Hình như cô ta có đến thăm hắn một tuần trước khi hắn đến đây để cưới Vivian.

Năm mươi bốn

Từ lúc đến phi trường để đón chồng, Menley có cảm tưởng Adam không được khỏe trong người. Chị chỉ biết được lý do khi họ sắp sửa đi ngủ, lúc anh ta đưa cho chị gói thuốc của bác sĩ Kaufman.

- Anh gọi cho bác sĩ hay bác sĩ gọi cho anh? - chị bình thản hỏi.

- Anh vừa định gọi cho bác sĩ Kaufman và bà ta cũng tính gọi cho anh.

- Em nghĩ tốt hơn hết là nên để chuyện này qua ngày mai hãy nói.

- Tùy em thôi.

Cũng bằng cách ấy mà mình thường đi ngủ một mình trong suốt năm Bobby chết và trước khi chị mang thai Hannah, Menley nhớ lại. Họ miễn cưỡng hôn nhau, nằm dài cạnh nhau với những ý nghĩ trái ngược nhau giống như thể họ bị phân chia bằng một miếng ván vậy.

Chị xoay người qua một bên và giấu mặt trong lòng bàn tay. Một miếng ván! Kể cũng lạ khi cái hình ảnh này lại đến với chị, có thể vì mới đây chị đã đọc về cách này của thời xa xưa trước đây. Vào mùa đông, trong lúc người thanh niên tán tỉnh một cô gái, và trong ngôi nhà lạnh đến mức người ta cho phép hai người yêu nhau nằm chung trên một chiếc giường với đầy đủ quần áo trên người nhưng lại bị một miếng ván thật dài ngăn ở chính giữa.

Không biết bác sĩ Kaufman đã nói những gì với Adam? Không biết bà ta có kể cho Adam biết chị đã nghe tiếng xe lửa trong nhà và tiếng của Bobby gọi chị ta không?

Chị rùng mình. Không biết bà ta có nói những tiếng khóc của Hannah làm cho chị hoảng sợ đến mức chị không dám đụng đến con bé? Adam có kể cho bà ta biết về vụ ban công của bà góa không? Mình chưa dám nói cho bà ta nghe vụ này.

Bác sĩ Kaufman và Adam chắc chắn sẽ lo sợ mình làm tổn thương Hannah, Menley nghĩ. Thế họ đã quyết định gì rồi? Họ có bắt mình phải có một cô vú em thường trực không hay phải có một người nào đó trong lúc Adam vắng nhà?

Không! Nhưng có thể có một khả năng khác, còn khủng khiếp hơn nhiều. Với một cái nhói tim Menley biết mình đã chọn đúng câu trả lời. Adam sẽ đưa mình về New York và bác sĩ Kaufman sẽ bắt mình vào một dưỡng trí viện. Mình sẽ không để cho họ làm như thế. Mình không thể nào xa Hannah được, điều này sẽ giết mình chết mất.

Bây giờ mình đã khỏe hơn rồi mà, chị tự nhủ như thế. Và mình không còn do dự khi phải băng ngang đường sắt lúc lái xe đưa Adam ra phi trường trong tuần này. Ngay cả đêm trước khi mình tưởng nghe tiếng gọi của Bobby, mình dám đi ra một mình kia mà. Rồi khi trở về với Hannah, mình đâu có làm cho nó sợ mà còn vỗ về nó nữa. Mình muốn được ở lại đây!

Cẩn thận không đụng phải Adam, Menley kéo mền lên đến tận cổ. Ở một thời điểm hạnh phúc hơn, mỗi khi chị bị lạnh, chị chỉ cần thu người lại trong cánh tay ấm cúng của Adam, nhưng ngay lúc này thì không được rồi.

Mình không được biểu lộ bất cứ vẻ lo âu gì cho Adam thấy, chị quyết định. Sáng mai đây, mình phải nhanh chóng báo cho anh ấy biết là mình muốn có Amy đến giữ bé Hannah suốt cả ngày. Sau đó một hay hai ngày mình sẽ nói là mình cảm thấy khỏe hơn nhiều và có lẽ bác sĩ đã có lý và không nên bớt liều thuốc nhanh như thế.

Mình không muốn gian lận với anh ấy nhưng anh ấy không trung thực với mình, chị thầm nghĩ. Vụ cú điện thoại của Elaine đêm rồi sẽ được giải quyết một cách mau chóng.

Dù sao sự hiện diện của một cô giữ trẻ trong ngôi nhà lớn này suốt cả ngày sẽ không khó chịu như trong một căn hộ. Và ở đây Hannah sẽ khỏe mạnh hơn.

Kế hoạch của mình thật hấp dẫn. Làm việc là cách luôn làm cho mình cảm thấy cân bằng. Các cuộc phiêu lưu của David dựa theo khuôn mẫu của

Andrew, lúc nhỏ làm thủy thủ học nghề để trở thành thuyền trưởng ngay trên chiếc tàu của cậu ta. Mình cảm tưởng có thể đây sẽ là cuốn sách hay nhất của mình.

Mình không tin vào ma quỉ, nhưng những gì Jan Paley kể cho mình về những người tin vào một sự hiện diện nào đó trong các ngôi nhà cổ làm cho mình cũng như độc giả phải tò mò. Điều này sẽ là một đề tài hấp dẫn cho tờ Travel Times.

Và rồi Menley lại nghĩ đến Mehitabel. Phoebe quả quyết bà ta vô tội và bằng chứng nằm trong tập hồ sơ CƯỚP BIỂN. Người đàn bà tội nghiệp đó bị kết án về tội ngoại tình, bị trừng phạt ngay trước công chúng, bị chồng khinh bỉ và cuối cùng con của bà ta cũng bị bắt đưa đi mất. Dù cho bà ta có tội đi nữa thì như vậy cũng quá tàn nhẫn, nhưng nếu bà ta vô tội thì sao. Mình phải tìm cho được bằng chứng của sự vô tội này nếu như nó hiện hữu.

Không biết có phải mình cảm thấy gần gũi với bà ta bởi Adam cũng toa rập với vị bác sĩ tâm lý để ngăn cách đứa con mình và đúng ra mình không đáng phải nhận những lời khiển trách của họ, nghĩa là không đủ khả năng để chăm lo cho con?

Và đó cũng là điều xảy ra cho Scott, chị tự nhủ. Với tất cả những người đang rình mò, thì thầm, tìm mọi cách để bắt chẹt anh ta. Một nụ cười khoái trá hiện trên đôi môi của chị khi chị nhớ lại cái nháy mắt đồng lõa khi họ phải nghe John kể một trong cách chuyện dài vô tận trong bữa ăn tối hôm qua.

Rồi Menley cảm thấy nhẹ người và chị ngủ thiếp đi. Chị giật mình thức dậy mà không biết mình đã ngủ được bao lâu. Chị tuột ra khỏi giường để đi trông chừng Hannah. Adam bất ngờ ngồi lên và hỏi "Menley, em đi đâu vậy?".

Cố không đáp lại bằng một câu bực tức, chị thản nhiên trả lời:

- Đột nhiên em cảm thấy lạnh và định qua xem chừng Hannah một cái. Em có làm anh thức giấc không anh yêu? Hay là anh đã qua đó rồi?

- Không anh đang ngủ.

- Em sẽ trở lại ngay thôi.

Có mùi ẩm mốc trong căn phòng Hannah đang ngủ. Con bé đã trở mình và ngủ chổng mông lên trời, mền bị hất lung tung dưới đất. Mấy con thú nhồi bông thường được để trên cái tủ lại đang được xếp quanh giường. Con búp bê cũ nhất đang chễm chệ ngồi trong chiếc nôi.

Menley vội vàng lượm hết mấy con thú và để lên trên tủ lại, lượm chiếc mền và giũ chúng.

- Không phải mẹ làm chuyện đó đâu Hannah — chị thì thầm và đắp mền lại cho con - Không phải mẹ đâu.

- Em đã không làm gì thế Menley? - Adam hỏi từ ngạch cửa.

Năm mươi lăm

Sáng thứ năm trời âm u và lạnh như cắt, tất cả mọi người ở vùng Chatham đều phải mặc áo ấm. Đây là loại thời tiết mà Marge, người phụ tá của Elaine, cho là rất "kích thích".

Văn phòng địa ốc Atkins đang có nhiều ngôi nhà mới được rao bán và Elaine có trách nhiệm phải chụp hình chúng dưới góc độ đẹp nhất. Cô ấy rửa và phóng to các bức ảnh rồi mang chúng đến phòng làm việc.

Cảm thấy không khí mát lạnh khi vừa thức dậy, Marge quyết định đến văn phòng sớm hơn thường ngày để lo bài trí lại cửa tiệm. Bà đến nơi làm việc vào lúc bảy giờ ba mươi và bắt đầu tháo bỏ các bức ảnh cũ ra.

Đến chín giờ thiếu mười bà đã hoàn tất công việc đó và bước ra ngoài lề đường đứng để chiêm ngưỡng công việc mình vừa làm xong. Không chê vào đâu được, bà tự nhủ, khâm phục cái kết quả vừa tạo được.

Những bức ảnh tuyệt vời đã làm nổi bật các ngôi nhà. Có ngôi nhà cũ kỹ nhưng rất thanh lịch kiểu vùng Cap tại Cockle Cove Ridge, một căn "saltbox" truyền thông tọa lạc tại Deep Water Lane, một ngôi nhà theo kiến trúc hiện đại tại Sandy Shoes Lane và hơn một chục ngôi nhà khác ít hấp dẫn hơn nhưng cũng rất dễ thương.

Ngôi nhà đẹp nhất trong số đó là ngôi nhà lớn nằm ở mé biển tại Wychmere Harbor. Để chụp được bức không ảnh của ngôi nhà này, Elaine đã thuê một công ty chuyên về không ảnh mà cô thường làm trong các trường hợp tương tự. Marge đã đặt nó ngay cửa kính thay cho bức không ảnh của Tưởng Nhớ.

Bà nghe tiếng vỗ tay ở sau lưng mình và xoay người lại.

- Tôi sẽ mua hết mấy ngôi nhà đó - Elaine tuyên bố trong lúc bước ra khỏi xe.

- Bán liền! - Marge chờ Elaine bước lại đứng gần mình nói thêm - chị thấy thế nào?

Elaine ngắm nhìn cái tủ kính.

- Tôi cho là chúng độc đáo lắm. Tôi nghĩ bây giờ mình nên lấy bức Tưởng Nhớ, bức mà tôi ưa thích nhất ra rồi đó.

- Đó cũng là ý kiến của tôi, nhất là khi chị chắc gia đình Nichols sẽ mua nó.

Elaine bỏ vào trong văn phòng trước.

"Còn phải chờ xem, cô thầm nghĩ. Mình có cảm tưởng là Menley không được khỏe lắm".

- Tôi chưa hề gặp anh ta - Marge nói - Nhưng Adam rất dễ mến. Tôi còn nhớ anh ta có vẻ suy sụp khi anh ta đến đây vào mùa hè rồi và chị đã lo cho anh ta như thế nào. Anh ta thuê ngôi nhà kiểu nông thôn của gia đình Spark, gần nhà chị đó. Có phải vậy không?

- Không sai - Elaine thấy tấm hình của Tưởng Nhớ được để dựa vào một cái ghế - Tôi có ý nghĩ này. Mình hãy gởi tấm hình này cho Scott Covey đi. Nếu việc của anh ta đều êm xuôi, tôi sẽ không ngạc nhiên khi thấy anh ta ở lại Cap. Anh ta và Vivian rất thích ngôi nhà này. Ít ra điều đó sẽ làm cho anh ta nghĩ đến ngôi nhà trong trường hợp gia đình Nichols không chịu mua nó.

- Nhưng anh ta có quan tâm đến nó không? Và nếu Tưởng Nhớ được rao bán lại, chị sẽ hối tiếc đã đem cho nó đó, Elaine à.

- Tôi còn giữ cái âm bản mà. Tôi có thể cho rửa thêm nhiều tấm khác nữa, lo gì.

Cô bước vào phòng làm việc của mình. Marge bắt đầu công việc xếp lại các bức ảnh bà đã lấy trong tủ kính ra và gắn chúng vào trong tập album để trên bàn của phòng chờ đợi. Tiếng chuông cửa ra vào báo có khách.

Một người bán hoa mang đến một bó hoa hồng.

- Cho cô Atkins - anh ta nói.

- Tôi có bao giờ nghĩ chúng được gởi cho tôi đâu - Marge đáp lại - Anh hãy đem chúng vào cho cô ấy đi, anh biết đường mà.

Khi anh ta đi rồi, Marge bước vào để ngắm hoa.

- Thật hết xẩy, có vẻ như đã trở thành thói quen rồi đó. Nhưng tại sao có con số đó? Trên bó hoa có một sợi ru băng mang số 106. "Chị cũng đâu đến nỗi già đến thế! "

- John thật đáng yêu. Đó là số ngày phải chờ để làm đám cưới.

- Ôi anh chàng lãng mạn. Chúa ơi, sao loại người đó bây giờ lại hiếm quá vậy. Elaine à, chị định có con không?

- Anh ta có một đứa rồi và tôi hy vọng là tôi và Amy sẽ thân nhau.

- Nhưng Amy đủ mười bảy tuổi và cô ta sắp vào đại học. Điều đó hoàn toàn khác nếu như nó là một đứa con nít.

Elaine phì cười.

- Nếu cô ta là một đứa con nít, tôi sẽ không lấy John đâu. Tôi không có tâm hồn của một bà nội trợ.

Điện thoại reo, "Để tôi trả lời cho" Elaint nói:

- Văn phòng Atkins, Elaine Atkins đây. "Adam! Nghiêm trọng đến thế sao? Tôi muốn nói việc thẩm vấn có vẻ khá quan trọng đấy. Đương nhiên là tôi sẽ đến cung khai và tôi rất sung sướng được ăn trưa với anh. Hẹn đến một giờ nhé! Đồng ý!

Cô ta gác máy và xoay lại nói với Marge:

- Tin tức không đến nỗi nào tệ cho lắm. Ông chánh án sẽ mở cuộc thẩm vấn về cái chết của Vivian Covey và nó có nghĩa sẽ có sự hiện diện của đám thông tin đại chúng. Đây là cơ hội để chúng ta bào chữa cho Scott - Rồi cô ta đứng lên - "Tấm hình của Tưởng Nhớ đâu rồi?"

- Cạnh bàn làm việc của tôi đó - Marge đáp lại.

- Chúng ta hãy gởi cho anh ta với vài chữ đi.

Với giấy có tiêu đề riêng, cô ta vội vã nguệch ngoạc vài câu với từng chữ rõ ràng và sắc sảo của mình.

Scott thân mến,

Tôi vừa hay tin người ta sẽ mở cuộc thẩm vấn và tôi rất vui sướng được nói trước mặt mọi người rằng Vivian và anh rất hạnh phúc trong cái ngày chúng ta đi xem ngôi nhà Tưởng Nhớ. Anh rất thích cái khung cảnh đó cho nên tôi gởi cho anh tấm hình làm kỷ niệm.

Thân ái,

Elaine,

Năm mươi sáu

Sáng ngày thứ năm, thời gian ăn sáng gần kết thúc. Tina Aroldi lợi dụng cơ hội nghỉ mười lăm phút xả hơi, cô đi đến văn phòng nhân sự của nhà hàng Wayside. Tại đây chỉ có mỗi một mình cô thư ký.

- Jean à, hôm qua chị làm gì tại chỗ chiếc xe của tôi vậy? - cô ta hỏi.

- Tôi không hiểu chị muốn nói gì? - người thư ký phản đối.

- Đừng nói là chị không biết chứ. Có hai phục vụ đã thấy chị từ cửa sổ đấy.

- Tôi không có lý do gì phải nói dối chị hết - Jean ấp úng - Ông thanh tra yêu cầu tôi chỉ chiếc xe của chị, sau đó ông ta hỏi là chị có nhiệm vụ nhận việc đặt bàn trước qua điện thoại không.

- Ra vậy.

Với tâm trạng lo âu, Tina trở về với công việc ở nhà hàng. Khoảng sau một giờ trưa, cô cảm thấy bực mình khi nhìn thấy vị luật sư của Scott, ông Adam Nichols bước vào cùng Elaine Atkins, nhà địa ốc thường hay đưa khách đến đây.

Nichols làm một cử chỉ về phía cô, ngỏ ý muốn chính cô phải là người phục vụ cho họ. Cô đưa họ đến cái bàn cô phụ trách, rồi một cách miễn cưỡng, cô yêu cầu họ gọi món ăn.

Cô rất ngạc nhiên khi thấy Adam cười thật tươi với cô. Quả thật, anh ta rất quyến rũ. Vẻ đẹp của anh làm cho các cô gái vừa mới gặp phải rộn ràng khó tả. Và nếu được đi dạo với anh chắc là hạnh phúc lắm. Anh ta thuộc tuýp mà người con gái rất vui sướng khi đi chơi cùng, còn thanh lịch nữa chứ.

Nhưng tại sao anh hôm nay có vẻ tươi cười hơn khi anh đến cùng Scott thế, lúc đó anh đâu có bộ mặt này đâu. Chắc anh ta thuộc loại đàn ông chỉ tỏ ra dễ thương khi nào cần đến bạn mà thôi.

Cô đáp lại bằng một lời chào lạnh nhạt và hỏi "Quý vị có cần uống một ly khai vị không?"

Adam và Elaine mỗi người gọi một ly chardonnay. Khi Tina vừa rời khỏi, Elaine hỏi Adam "Em không biết bây giờ ai là bạn trai của Tina".

- Cô ta phải cung khai trong cuộc thẩm vấn - Adam nói - Nói cho đúng, cô ta không có quyền lựa chọn. Ông biện lý thế nào cũng gọi cô ta ra làm chứng và anh muốn cô ta phải tạo được một ấn tượng tốt.

Họ gọi tiếp bánh mì kẹp và chia nhau một dĩa hành chiên.

- Cũng may là không phải ngày nào em cũng ăn sáng với anh - Elaine đùa - Em sẽ mập lên ít lắm là mươi ký. Thường em chỉ ăn một dĩa xà lách thôi.

- Em còn nhớ không Laine, trước đây vào mùa hè, mỗi khi kết thúc công việc chúng mình thường uống qua loa sau đó chúng mình chất lên chiếc thuyền máy cũ kỹ của anh để đi dạo biển lúc đêm tối. Quả thật là một thời gian thật tuyệt vời.

- Làm sao em quên được chứ.

- Đêm trước ở nhà em, với mấy người bạn thân của mình, anh có cảm tưởng rằng mười lăm hay hai mươi năm đã bị xóa đi một cách bất ngờ - Adam nói - Cap luôn tạo cho anh cảm giác đó, mà hình như đối với em cũng thế phải không Laine. Thỉnh thoảng cũng sẽ rất hay nếu mình trở lại làm một đứa con nít.

- Nhưng cũng phải công nhận một điều là đời của anh lúc nào cũng dễ dàng. Thế Menley lúc này ra sao rồi?

Anh do dự. "Cô ta sẽ khỏe thôi".

- Anh có vẻ giấu em thì phải. Anh phải nhớ là anh đang nói chuyện với một người bạn thân đó, anh có biết không?

Anh gật đầu.

- Anh lúc nào cũng nói thật với em. Vị bác sĩ tin sẽ tốt hơn nếu đưa Menley về New York để nhập viện.

- Hy vọng là không phải trong một dưỡng trí viện chứ?

- Anh e là phải đấy.

- Anh Adam, anh không được chán nản như thế. Hôm trước trong buổi họp mặt và trong bữa ăn tại nhà hàng em thấy chị có vẻ khỏe lắm mà. Vả lại John có nói với em là kể từ hôm nay Amy sẽ ở lại nhà anh suốt cả buổi đó.

- Cũng vì lý do đó mà anh phải có mặt ở đây. Hồi sáng này Menley nói cô ấy muốn làm việc cho cuốn sách của mình và vì anh rất bận trong vụ thẩm vấn nên cô ấy đã bảo Amy làm suốt ngày trong một thời gian ngắn.

- Vậy anh không nghĩ là mình nên để mọi việc như thế sao? Tối anh ở nhà phải không?

- Có thể lắm. Sáng nay Menley rất bình thường, vui nhộn và bình thản, cô ấy nói một cách hăng say về cuốn sách của mình. Anh không thể nào nghĩ rằng cô ta bị chứng rối loạn tâm lý hay đúng hơn là bị ảo giác. Hôm qua bà bác sĩ bảo là cô ấy nghe Bobby gọi mình và Hannah bị bỏ khóc suốt thời gian cô đi tìm Bobby.

- Ôi Adam ơi!

- Cho nên, vì sức khỏe của Menley và vì sự an toàn cho Hannah, chỉ còn cách là phải đưa cô ấy nhập viện. Một khi Amy có thể ở lại suốt cả ngày và trong khi anh tham gia cuộc thẩm vấn, anh sẽ chờ. Sau đó, anh phải đưa Menley về New York.

- Vậy anh có ở lại đó không!

- Anh cũng chưa quyết định nữa. Theo như anh hiểu, bác sĩ Kaufman muốn anh không được gặp Menley trong vòng một tuần lễ. Mùa hè ở New York nóng như lò lửa và chị giữ em thường ngày của tụi anh lại không rảnh. Nếu

Amy có thể lo cho Hannah suốt cả ngày thì anh sẽ cố chăm sóc nó thời gian còn lại và như thế rất có thể anh phải về đây ít ra trong tuần lễ đó.

Adam ăn hết miếng bánh mì kẹp của mình và thay đổi đề tài nói chuyện.

- Bởi vì cuộc thẩm vấn sẽ được tiến hành công khai, anh sẽ đưa ra một danh sách những người anh muốn gọi ra cung khai. Việc đó sẽ không ngăn trở ông biện lý đặt các câu hỏi để cho thấy Scott là một con người xấu. Chúng mình hãy nghĩ đến những loạt câu hỏi mà em phải đương đầu.

Họ uống đến tách cà phê thứ hai và Adam tỏ ra hài lòng.

- Elaine à, em là một nhân chứng tốt. Khi em ra trước tòa, em hãy nhấn mạnh điểm Vivian rất đơn độc khi cô ta mua ngôi nhà và cô ta tỏ ra rạng rỡ trong ngày cưới. Ngoài ra em phải nói đến việc Scott và Vivian đang kiếm mua một ngôi nhà lớn hơn vì họ dự định có con. Sẽ là một điều hay khi em nói thêm rằng Vivian rất tiết kiệm, và điều đó sẽ giải thích tại sao cô ta chưa muốn mua một bộ đồ lặn mới.

Đến khi trả tiền, anh ngước nhìn cô phục vụ.

- Tina, tôi biết cô sẽ xong việc vào lúc hai giờ ba mươi, tôi muốn nói chuyện với cô khoảng mười lăm phút.

- Tôi đã có hẹn rồi.

- Này Tina, trong một tuần tới đây cô sẽ nhận được lệnh ra hầu tòa, vì vậy chúng ta nên nói về những gì cô phải cung khai. Tôi có thể bảo đảm với cô là khi ông chánh án đưa ra một phán quyết bất lợi, bởi ông ta thấy cô là nguyên nhân vụ án mạng của Vivian và có thể nghi ngờ cô có tiếp tay trong đó nữa. Đồng lõa trong một vụ án mạng là một việc rất nghiêm trọng đấy Tina.

Mặt của Tina không còn một giọt máu.

- Tôi sẽ gặp ông tại quán nước gần tiệm sách Yellow Umbrella.

Adam gật đầu.

Anh đưa Elaine đi bộ về đến văn phòng cô ta.

- Mà nè, hình ngôi nhà của anh đâu rồi? - Adam ngạc nhiên hỏi khi nhìn vào tủ kính.

- Nhà của anh?

- Phải, có thể gọi như thế. Em không được quên là anh vẫn có quyền ưu tiên và anh quyết định sẽ dùng đến quyền hạn đó không.

- Em rất tiếc Adam à, nhưng em đã gởi tấm hình đó cho Scott rồi. Em cũng phải lo cho công việc làm ăn của em nữa chứ. Nếu chẳng may anh không muốn mua thì rất có thể anh ta sẽ mua nó. Điều đó sẽ giúp cho Jan Paley rất nhiều. Tom và bà ta đã hao tốn một số tiền rất lớn cho việc trùng tu lại ngôi nhà đó. Em sẽ rửa một tấm khác cho anh và sẽ đóng khung cho anh nữa kìa.

- Anh chờ em đấy.

Tina tỏ vẻ thủ thế trong lúc nói chuyện với Adam.

- Xin ông hiểu giùm cho ông Nichols, tôi đã đính hôn với Fred và anh ấy sẽ không hài lòng khi thấy tôi cung khai trong vụ án đó.

- Không ai hỏi ý kiến anh ta nhưng anh ta có thể giúp cô đấy.

- Ông muốn ám chỉ gì vậy.

- Anh ta có thể xác nhận là mùa hè rồi hai người đã có quan hệ với nhau nhưng rồi cô đã chia tay anh ta vì Scott, sau đó hai người đã nối lại mối quan hệ đó và bây giờ hai người sắp làm đám cưới.

- Chúng tôi không nối lại ngay lúc đó. Tôi có đi chơi với nhiều người đàn ông khác trong mùa đông.

- Hay lắm. Tuy nhiên tôi muốn nói chuyện với Fred để xem anh ta có thể làm một nhân chứng có lợi không?

- Tôi không biết.

- Nghe đây Tina, xin cô hãy hiểu cho kỹ. Tên của Scott được rửa sạch sớm chừng nào thì cô càng khỏe chừng đó.

Họ đang ngồi tại một bàn nhỏ ngoài hiên và Tina nghịch cái ống hút của mình.

- Cái ông thanh tra đó làm cho tôi điên mất - cô thốt lên - Hôm qua ông ta đã nhìn dưới gầm xe của tôi.

- Đó chính là điều tôi phải biết - Adam vội đáp lại - Thế ông ta tìm cái gì vậy?

Tina nhún vai.

- Tôi đâu biết, dù sao tôi cũng sẽ từ giã chiếc xe cà tàng đó, nó chảy nhớt nhiều quá.

Trước khi chia tay với Tina, Adam ghi số điện thoại của Fred và nói là sẽ gọi vào lúc tối để Tina có thời gian cắt nghĩa cho anh ta biết việc gì đang xảy ra.

Anh bước lên xe, sau vài phút suy nghĩ, anh chụp lấy điện thoại và bấm số của Scott Covey.

Khi Covey vừa nhấc máy trả lời, anh nói ngay "Trong năm phút nữa tôi sẽ có mặt ở nhà anh".

Năm mươi bảy

Phoebe đã trải qua một đêm kích động. Bà đã nói lớn tiếng mấy lần trong lúc đang ngủ. Có lần bà còn hét to "Tôi không muốn vô trong đó! ". Một lần khác bà lại rên rỉ "Xin đừng làm chuyện đó với tôi mà! "

Mãi đến gần sáng Henry mới thuyết phục được bà uống một viên an thần và bà ngủ thiếp trở lại.

Trong lúc ăn sáng, Henry cố nghĩ ra cái lý do vì sao khiến bà xúc động đến như vậy. Hôm qua bà có vẻ bình thản khi đi dạo ngoài bãi biển, và tỏ ra rất vui sướng khi được viếng căn nhà Tưởng Nhớ với Adam và Menley và khi biết các hồ sơ của mình đang ở trong tay Menley. Bà cho thấy mình hoàn toàn khỏe mạnh khi xác nhận cho Menley rằng câu trả lời nằm trong tập hồ sơ cướp biển.

Câu trả lời là gì? Bà ta muốn ám chỉ gì thế? Hiển nhiên là một điều gì đó của các nghiên cứu đã trỗi dậy trong tâm trí của bà và bà cố gắng thông tin cho người khác. Có điều bà đã nói khá rõ khi đề cập đến các tranh vẽ thuyền trưởng Freeman và Mehitabel.

Henry bưng tách cà phê vào trong phòng làm việc của Phoebe. Ông nhận được lá thư của ông giám đốc dưỡng trí viện khuyên ông nên chọn vài vật kỷ niệm để trưng bày trong phòng của bà khi bà đến ở đấy. Ông ta nói các vật quen thuộc, nhất là những vật làm cho bà có thể nhớ lại những kỷ niệm xưa nhằm thúc đẩy tâm trí của các bệnh nhân mắc chứng Alzeheimer. Mình phải nghĩ đến những gì bà sẽ mang theo, ông tự nhủ, và đây là nơi thích hợp nhất để lựa chọn.

Như mỗi lần ông ngồi vào bàn làm việc của Phoebe, ông cảm thấy rất đau khổ khi mọi thứ đã thay đổi quá nhiều trong cuộc sống của họ. Từ khi thôi dạy học, sáng nào Phoebe cũng ở miệt mài trong căn phòng này, tìm nguồn hạnh phúc trong các cuộc nghiên cứu, giống như Menley Nichols hiện giờ đang làm vậy.

Mình nhớ rồi, ông thốt lên. Bức hình vẽ hôm qua Phoebe nói đến nằm trong cái sơ mi lớn. Nó không nằm trong các hồ sơ mà mình đã cho Menley mượn. Mình không biết là có một hình vẽ khác của hai người kia. Và hình như có một tập hồ sơ khác chứa đựng các thông tin liên quan đến Freeman và ngôi nhà Tưởng Nhớ. Không biết Phoebe đã cất nó ở đâu?

Ông quan sát quanh căn phòng, nhìn lên các kệ cao gần đến trần nhà, rồi đến cái bàn thấp cạnh chiếc ghế dài. Sau đó ông nhớ lại nơi góc tường cũ thì phải. Ông bước đến chỗ đó. Trên mấy cái kệ có bày các bình bằng pha lê Sandwich. Ông nhớ Phoebe đã say mê thu thập chúng và ông đi đến quyết định là vài món trong các thứ này sẽ được bà ta mang theo đến dưỡng trí viện.

Cái ngăn nhỏ dưới các kệ đầy ắp sách vở và tài liệu. Ông không ngờ bà vẫn còn giữ mớ hỗn độn này trong đây. Ông tìm ra tập hồ sơ đó trong mớ tạp nham quái gở này, bên trong có một tranh vẽ khác của thuyền trưởng Freeman và Mehitabel. Người phụ nữ đứng hơi lùi lại phía sau người đàn ông, giống như thể ông ta che gió cho bà ta vậy. Ông ta có một khuôn mặt nghiêm trang và cương nghị trong khi mặt của Mehitabel thì hiền dịu và tươi cười, bàn tay của bà vợ hơi khẽ đặt trên cánh tay của người chồng. Người họa sĩ vô danh đã biểu lộ mối liên hệ giữa hai người đó. *Rõ ràng là họ yêu nhau*, Henry thầm nghĩ.

Ông lật các trang giấy trong tập hồ sơ này. Nhiều lần liên tiếp cái từ "cướp biển" làm ông phải chú ý. Có thể đây là tập hồ sơ Phoebe đã nói với Menley, ông tự nhủ.

- Ô, có phải tôi đã bỏ con búp bên trong này không?

Phoebe đang đứng tại ngạch cửa, đầu tóc bù xù, cái áo ngủ dính vài vết dơ. Henry sực nhớ là mình đã để chai thuốc an thần trên bàn ngủ.

- Phoebe à, có phải bà đã uống thêm thuốc nữa không? - ông hỏi bằng một giọng lo lắng.

- Thuốc hả? - Bà làm ra vẻ ngạc nhiên - Hình như không mà.

Bà loạng choạng bước đến gần và quỳ xuống cạnh Henry.

- Tôi đã để con búp bê Tưởng Nhớ trong đó - bà nói với vẻ hoan hỉ và kích thích. Sau đó bà rút các tờ giấy ở dưới cùng và bỏ chúng rải rác trên sàn nhà. Xong bà thọc bàn tay vào trong cùng ngăn kéo và lấy ra một con búp bê mặc cái váy bằng côtông. Cái mũ vải có ren bao quanh khuôn mặt nhỏ thật xinh bằng sứ.

Phoebe ngắm nhìn nó một lúc rồi đưa cho Henry.

- Nó thuộc về ngôi nhà Tưởng Nhớ - bà nói một cách mơ hồ - Tôi định mang trả nó nhưng lại quên mất.

Năm mươi tám

Sau bữa ăn trưa, Amy ngồi trước cái đu đang chơi với Hannah.

- Đánh, đánh mạnh vào hai cái bàn tay nhỏ bé kia, ba có nhiều tiền còn má thì không. - Cô ta vừa ngân nga vừa nắm hai tay của Hannah và tập cho nó vỗ.

Hannah hét cười vì vui thích và Menley cũng mỉm cười.

- Đó là một bài hát chọn vai mang vẻ phân biệt giới tính quá - chị nhận xét.

- Em biết - Amy nhìn nhận - Nhưng bài hát này cứ luôn lởn vởn trong đầu của em. Mẹ thường hát cho em nghe khi em còn bé.

Con bé này luôn nghĩ đến mẹ của nó, thật tội nghiệp, Menley tự nhủ. Đúng chín giờ sáng nay Amy đã tới rồi, tỏ vẻ rất xúc động khi được trở lại đây. Menley biết ngoài công việc làm để kiếm tiền, cô ta cảm thấy thật sự hạnh phúc khi được ở đây với gia đình mình.

Menley đang chùi cái bồn rửa.

- Thật sự bà Hildy không làm được gì cho ra hồn cả, chị than thở — Bà giúp việc ở đây trước lúc chúng tôi đến có lẽ tươm tất hơn. Tôi rất muốn tìm lại bà ta.

- Elaine giận bà ta lắm - Amy thốt lên.

Menley xoay lại hỏi "Tại sao Elaine lại giận bà ta?"

- Em không biết nữa.

- Amy à, chị chắc là em biết mà - Menley đáp lại.

- Ờ chỉ tại vì bà Carrie Bell đã hoảng sợ ngay trong buổi sáng chị đến. Bà ta nói có nghe tiếng bước chân ở trên lầu nhưng thật ra trên đó không có ai hết. Sau đó khi bà ta vào trong phòng trẻ nít, cái nôi tự lúc lắc một mình

như có ai đang đưa nó vậy. Elaine bảo là chuyện kỳ cục và không muốn bà ta kể lung tung mấy chuyện ba láp đó trong nhà này vì nó đang được rao bán.

- Chị hiểu rồi - Menley cố che giấu nỗi phấn khích của mình.

- Thế em có biết làm cách nào chị có thể tìm gặp bà Car-rie đó không? - Chị lại hỏi.

- Dễ thôi, bà ta làm việc tại nhà em từ nhiều năm rồi.

Menley lấy giấy ra ghi con số Amy nói cho chị.

- Chị sẽ nói với Elaine cho bà ta trở lại.

Trời rất lạnh nên họ trùm Hannah thật kỹ và đưa cho cô bé đi dạo.

- Hannah rất thích được nhìn thấy những gì xảy ra quanh nó - Amy mỉm cười nói.

Thì giống như tất cả chúng ta vậy thôi, Menley thầm nghĩ lúc ngồi xuống bàn và lật tập hồ sơ "CƯỚP BIỂN" ra. Chị ngồi suy nghĩ một lúc, ánh mắt nhìn xa xăm. Chị nhớ lại những lời sáng nay Adam đã nói với chị.

- Menley à, nếu em gọi điện hỏi bác sĩ Kaufman anh tin chắc bà ấy sẽ đồng ý với anh. Tới chừng nào em vẫn còn các cơn rối loạn tâm lý và hồi tưởng dữ dội như thế, anh muốn Amy ở lại với em và Hannah trong lúc anh vắng nhà.

Menley nhớ lại chị phải cố gắng đến mức nào để không trả lời thẳng thừng lại. Chị rất hài lòng khi chỉ nhắc khéo cho anh nhớ là chính chị đã đề nghị việc Amy ở lại làm việc suốt ngày và anh không cần phải cố nài cho được việc đó. Dù thế nào đi nữa, Adam vẫn trông chờ thấy chiếc xe của Amy trên lối ra vào để vội vã chạy lại nói chuyên với cô ta. Sau đó anh tự giam mình trong thư phòng để thảo các chỉ thị. Anh ra khỏi nhà lúc mười hai giờ ba mươi và nói tối nay anh sẽ về nhà rất trễ.

Anh tự ý đi nói chuyện với Amy bởi vì anh không tin ở mình, Menley buồn bã tự nhủ. Chị cố xua đuổi các ý nghĩ này và quyết tâm làm việc hết mình.

Trước bữa ăn trưa, chị đã làm việc với tập hồ sơ này, ghi chép ra giấy những gì chị thu thập được từ các sự kiện của Phoebe Sprague.

Mười lăm hải lý đường tàu ngoằn ngoèo, dòng hải lưu nguy hiểm và các cồn cát di động đã tạo thành bờ biển Chatham và làm cho vô số tàu phải bị đắm chìm. Mấy chiếc tàu đó bị đánh chìm và vỡ tan trong các cơn bão tố hoặc mắc cạn trên cồn cát với vỏ tàu bể nát, chìm lỉm dưới dòng nước hung tợn.

"*Cướp biển*" *là cái tên được đặt cho những tên hôi của đổ xô đến cướp lấy hàng hóa và tháo rời các xác tàu. Chúng dùng ghe để tiếp cận các chiếc tàu bị nạn, dùng xà beng, cưa và búa đẽo để lấy đi hàng hóa, tháo gỡ các buồm chão và ván thuyền. Còn thùng chứa hàng và lương thực được chuyển qua các chiếc ghe con đang chờ cạnh đó.*

"Ngay cả tu sĩ cũng trở thành cướp biển". Menley tìm thấy một ghi chú của Phoebe Sprague nói về vị mục sư ngay trong lúc giảng đạo, qua cửa sổ đã nhìn thấy một chiếc tàu đang mắc cạn và thông báo ngay cho các con chiên của mình. "Xung phong" ông ta hét to rồi chạy ra khỏi nhà thờ kéo theo sau đám người kia.

Phoebe cũng có kể lại chuyện của một vị mục sư khác khi được thông báo có một chiếc tàu đang chìm, đã ra lệnh cho các con chiên của mình cúi đầu xuống để cầu nguyện trong lúc ông ta lẻn ra ngoài để hôi của. Năm giờ sau đó, khi đã giấu kỹ số của chiếm được, ông quay lại và thấy các giáo dân vẫn ngoan ngoãn cúi đầu ngay tại chỗ, dù kiệt sức với những cái cổ cứng đờ.

Mấy chuyện này quả thật lý thú, nhưng chúng có liên quan gì với Tobias Knight kia chứ? Menley tự hỏi. Chị đọc tiếp và một giờ sau chị mới tìm thấy đoạn nói về ông ta. Trong đó kể là ông ta đã tố cáo "các bọn cướp đã chiếm đoạt số hàng bột mì và rượu rhum của một chiếc tàu hai cột buồm, chiếc Red Jacket, tước đi của Vương Quốc cái quyền thụ hưởng chính đáng của mình".

Tobias được chỉ định mở cuộc điều tra, nhưng không ai xác định công việc đó của ông ta là một thành công hay thất bại.

Nhưng mối liên hệ với Mehitabel là gì? Thuyền trưởng Freeman chắc chắn không phải là người bị đắm tàu. Rồi chị gặp một thông tin khác về Tobias Knight. Vào năm 1707, một cuộc bầu cử được tiến hành để thay thế chức ủy viên hội đồng thành phố và kiểm tra viên thuế vụ cùng việc buộc Samuel Tucker hoàn tất cái hàng rào Tobias Knight làm còn dang dở. Lý do là "Sự thiếu vắng Tobias Knight là một thiệt thòi rất lớn cho cộng đồng chúng ta".

Lời ghi chú của Phoebe Sprague "Sự thiệt thòi rất lớn" có thể là Tobias Knight đã được thanh toán trước cho việc dựng cái hàng rào đó. Nhưng ông ta đột ngột biến mất? Không một ai ghi lại cái chết của ông ta. Có lẽ nào ông ta đã đi nơi khác để không phải tòng quân không? "Cuộc chiến của nữ hoàng Anne" đã bùng nổ, đó là trận chiến chống lại người Pháp và bọn thổ dân. Việc mất tích này chắc có liên quan đến vụ điều tra của Vương quốc đã được khởi động hai năm trước đó.

Cuộc điều tra của Vương quốc! Đây là sự kiện hoàn toàn mới đây, Menley ngạc nhiên tự hỏi. Tobias Knight đúng là một con người kỳ quặc. Ông ta đã đẩy Mehitabel ra trước sự trừng phạt của công chúng, ông ta đã điều khiển việc truy tìm để tịch thâu lại số hàng hóa bị cướp trên chiếc Red Jacket. Điều đó có nghĩa là ông ta điều tra chính đồng bào của mình để sau đó biến mất, bỏ dang dở cái hàng rào dành cho cừu.

Menley đứng lên và nhìn đồng hồ. Đã hai giờ ba mươi. Amy đã ở ngoài với Hannah gần hai tiếng đồng hồ rồi. Lo âu, chị hối hả chạy ra cửa nhà bếp và cảm thấy nhẹ người khi thấy chiếc xe nôi xuất hiện trên lối đi đánh dấu lằn ranh của điền sản.

Có một ngày nào đó mà mình không phải hồi hộp khi Hannah không còn trong tầm mắt của mình không? Chị tự hỏi. Sau đó chị lại tự nguyền rủa chính mình.

"Mày có thôi khổ tâm đi được không? Mày còn chưa bước ra ngắm biển kể từ lúc mày thức dậy kia mà! Hãy ra ngắm đại dương, nó sẽ làm cho mày

tĩnh trí lại đó".

Chị bước qua phòng khách, mở toang các của sổ lớn nhìn ra biển, hít thật sâu những mùi vị do gió biển đưa đến. Trước ngọn gió mát lạnh, mặt nước biển lọn gợn sóng. Có lẽ bây giờ bãi biển lạnh buốt nhưng chị muốn bước đi trong nước, để cảm nhận được nước vỗ nhẹ vào chân mình. Không biết Mehitabel đã sống như thế nào trong ngôi nhà này? Bất chợt Menley tưởng tượng cách viết ra câu chuyện ly kỳ của Mehitabel.

Họ vừa trở về từ chuyến hải hành từ Trung Quốc để nhìn thấy ngôi nhà của họ đã hoàn tất. Họ đi kiểm tra qua, hết căn phòng này đến căn phòng khác, ngắm nhìn các xà gỗ và lớp gỗ ốp, cách bài biện thật hài hòa các lò sưởi mà Andrew đã đặt mua tại Barnstable, các cột và điêu khắc bao quanh cửa ra vào lớn chính với các panô có hình thập tự giá.

Họ rất thích cái để vòm phía trên cửa ra vào có hình rẽ quạt mà họ đã nhìn thấy tại London. Ánh nắng mặt trời có thể chiếu xuyên qua đó, đưa ánh sáng vào trong hành lang. Kế đến họ đi xuống con dốc để ngắm nhìn ngôi nhà từ bãi biển.

"*Tobias Knight đã làm một công việc tuyệt vời*" *Andrew nói trong khi họ đứng tại dải cát sỏi, đâu ngước nhìn lên. Nước biển vỗ nhẹ vào chiếc váy của Mehitabel. Bà ta kéo nó lên để không bị ướt và bước lên lại bãi cát, bà nói* "*Em rất thích khi cảm nhận được nước dưới chân mình*".

- Bà Nichols, bà có sao không vậy?

Menley xoay người lại. Amy đang đứng ngay cánh cửa với Hannah trong tay.

- Đương nhiên là chị khỏe mà Amy, em có biết mỗi khi chị vẽ hay viết văn, chị đã đi vào một thế giới khác rồi.

Amy mỉm cười.

- Giáo sư Sprague cũng nói như thế khi bà đến nhà thăm mẹ em.

- Mẹ của em và giáo sư Sprague là bạn à? Chị không biết điều đó.

- Bố mẹ em là thành viên của một câu lạc bộ nhiếp ảnh, và họ là những nhà nhiếp ảnh nghiệp dư có tài. Họ đã làm quen với giáo sư Sprague tại câu lạc bộ này, và từ đó hai bà đã trở thành bạn thân của nhau - Giọng của Amy thay đổi - Cũng chính tại đây bố em đã quen với Elaine, chị ta cũng là thành viên.

Cổ họng của Menley gần như bị thắt lại. Hannah đang vỗ vào mặt Amy. Đột nhiên chị thấy Amy dưới một hình dáng khác, mảnh khảnh hơn, ít cao hơn, với bộ tóc vàng sậm hơn và một khuôn mặt hình trái tim. Một nụ cười buồn vừa âu yếm khi cô ta hôn lên trán Hannah trong lúc ru con bé trong tay cô ta. Đó sẽ là hình ảnh của Mehitabel khi bà mới sanh con và cũng là hình ảnh ngày bà ta mất nó.

Amy rùng mình.

- Ở đây lạnh thật, chị không cảm thấy vậy sao? Để em đi pha trà được không?

Năm mươi chín

Adam thấy Scott đang rửa cái gara bằng vòi nước. Mặt anh cau lại khi thấy Scott chùi rửa các vết dầu.

- Anh chịu khó quá - Adam nhận xét.

- Không hẳn vậy đâu. Từ lâu tôi đã muốn chùi rửa nó rồi. Cách đây hai năm Vivian có theo học khóa thợ máy và hy vọng sẽ sửa chữa được chiếc xe của mình. Cô ta có một chiếc Cadillac cũ rích và đã nghịch bằng cách thay nhớt xe.

- Chiếc xe đó bị chảy nhớt à?

- Tôi không biết có phải chiếc xe đó chảy nhớt hay là Viv làm đổ nó ra nữa. Cô ta luôn đậu chiếc xe tại chỗ này. Sau khi cưới nhau, cô ta mới mua chiếc BMW.

- Ra thế. Anh có biết cảnh sát đã chụp hình cái nền gara khi họ đến đây hay không?

Scott tỏ vẻ sửng sốt.

- Anh muốn ám chỉ cái gì vậy?

- Ngày hôm qua thanh tra Coogan có đến nhìn dưới khung xe của Tina, và chiếc xe của cô ta bị chảy nhớt đấy.

Scott ngừng ngay công việc đang làm và quăng cái vòi nước xuống đất.

- Anh Adam, anh có hình dung được những nỗi khổ tôi phải chịu đựng không? Tôi điên mất. Chắc chắn khi cuộc thẩm vấn kết thúc, tôi sẽ đi khỏi nơi này ngay tức thì. Họ muốn nghĩ sao mặc họ, nhưng đó là điều họ sẽ làm.

Rồi anh ta lắc đầu như để xua đuổi cái cảm giác bực bội.

- Rất tiếc nhưng đúng ra tôi không nên cau có với anh mới phải. Thôi chúng ta vào trong đi, ở ngoài này lạnh quá. Tôi cứ tưởng vùng Cap vào tháng Tám khí trời sẽ dễ chịu hơn thế này chứ.

- Ngoài cái lạnh bất thường của ngày hôm nay, tôi cho là thời tiết cũng khá tốt đấy - Adam điềm nhiên đáp lại.

Adam từ chối chai bia anh được mời và trong khi Scott đi lấy cho mình một chai, anh quan sát phòng khách. Nó rất bề bộn, có lẽ sự hiện diện của cảnh sát đã tạo ra việc đó, bởi vì cảnh sát gần như không bao giờ để lại như cũ những gì họ đã xáo trộn.

Nhưng có một chi tiết khác, Adam nhận xét, đó là cảm giác trống vắng trong căn phòng này. Ở đây không hề thấy bất cứ một vật dụng cá nhân nào, không một hình ảnh, không sách báo. Tủ bàn trông không tệ lắm nhưng chúng gần như vô vị, không xứng với nhau. Theo Elaine, Vivian đã mua ngôi nhà này với đầy đủ đồ đạc và cô ta đã thiết kế lại để tạo một dấu ấn của riêng mình. Nhưng không một dấu vết nào chứng tỏ cá tính của Scott được biểu lộ trong căn phòng này.

Anh lại nghĩ đến căn bếp rộng lớn được dùng làm phòng chung ở Tường Nhớ. Chỉ trong vòng có hai tuần, Menley đã tạo được một không khí ấm cúng mà không cần phải bỏ ra nhiều công sức. Có hoa mỏ hạc trên các bệ cửa sổ và một mâm trái cây đầy ắp. Cô ấy tìm thấy một chiếc ghế đu cũ trong căn phòng nhỏ và đem nó đặt cạnh lò sưởi. Còn cái thùng gỗ bằng mây cũ để đựng củi được dùng để đựng báo và tạp chí.

Hiển nhiên Menley biết tạo một không khí ấm cúng cho ngôi nhà. Adam hơi bối rối khi nghĩ đến sáng nay anh đã chạy đến nói chuyện với Amy, yêu cầu cô bé ở lại với Menley cho đến khi anh trở về. Menley đâu có đuổi Amy đâu, anh ta tự nhủ. Cô cũng lo lắng cho các cơn hoảng sợ như chính mình vậy. Hôm qua cô ấy gọi điện cho bác sĩ Kaufman và chính cô ấy đã đề nghị với Amy ở lại suốt ngày để trông Hannah kia mà.

Không biết tên Scott này làm cái gì nữa? Adam tự hỏi. Không biết anh ta phải mất bao nhiêu thời gian để đi lấy một chai bia? Còn mình thì đang

làm gì ở đây? Mình đang nghỉ hè và vợ mình đang cần đến mình, vậy mà tự dưng mình lại lao đầu ôm lấy vụ này.

Anh đi về phía nhà bếp. Scott đang ngồi tại bàn, hai tay khoanh lại và chai bia còn y nguyên ngay trước mặt.

- Anh Adam, tôi đã giấu anh một việc — Scott thốt lên bằng một giọng vô cảm.

Sáu mươi

Nat Coogan quyết định trở lại nhà của Fred Hendin một lần nữa. Tin chắc vào thông tin viên thám tử công ty bảo hiểm đã cung cấp cho mình, ông đến nhà của Hendin vào lúc bốn giờ ba mươi chiều.

Xe của chủ nhà đang đậu trên lối ra vào. Nhưng Nat nhăn mặt khi thấy chiếc Toyota cũ của Tina đậu ngay sau đó. Cũng có thể là một điều hay khi quan sát họ chung với nhau, ông tự an ủi mình.

Ông bước đến cửa và bấm chuông. Khi Fred mở cửa, anh ta có vẻ không bằng lòng.

- Có phải tôi đã quên là chúng mình có hẹn? - anh ta hỏi.

- Ồ không đâu - Nat vồn vã đáp lại - Anh có thấy bất tiện khi tôi xin phép được nói chuyện trong giây lát không?

Hendin nép người qua một bên.

- Tôi cảm thấy bất tiện khi ông cứ quấy nhiễu vị hôn thê của tôi mãi như thế.

Ngồi trên chiếc đi văng, Tina đang chậm nước mắt bằng chiếc khăn tay.

- Tại sao ông cứ bám theo tôi hoài vậy — cô ta than thở.

- Tôi không có ý định làm phiền cô đâu Tina - Coogan bình thản đáp lại - Chúng tôi đang điều tra về một vụ có khả năng là án mạng và mỗi khi chúng tôi đặt câu hỏi, chúng tôi muốn được nghe những câu trả lời chính xác chớ không phải chúng tôi muốn quấy nhiễu thiên hạ.

- Ông hỏi đủ mọi người về tôi và ông còn kiểm tra chiếc xe của tôi nữa - Mắt cô ta lại trào lệ.

Cô em là một diễn viên rất tồi, Nat thầm nghĩ. Tất cả chỉ cốt làm cho Fred mủi lòng mà thôi. Rồi ông liếc nhìn sang Fred, sự thương cảm đã thế chỗ cho sự bực tức lúc nãy trên bộ mặt anh ta.

Fred ngồi xuống cạnh Tina, bàn tay to xù và nhám của anh ta nắm lấy bàn tay cô.

- Chuyện chiếc xe gì nữa vậy?

- Anh không để ý thấy xe của Tina bị rỉ nhớt khá nhiều hay sao?

- Có, tôi có thấy. Tôi định mua cho Tina một chiếc xe mới nhân ngày sinh nhật của cô ấy, chỉ còn ba tuần nữa thôi, vì vậy tại sao lại phải tốn thêm tiền cho việc sửa chữa chứ.

- Sàn gara của Scott Covey có một vệt nhớt khá lớn và nó không xuất phát từ chiếc xe BMW của Vivian.

- Và cả xe tôi cũng thế - Tina xẵng giọng đáp lại.

Fred Hendin đứng lên.

- Thưa ông Coogan, Tina có nói với tôi là người ta sẽ mở cuộc thẩm vấn và ông luật sư của Covey có hẹn đến gặp tôi. Tina và tôi đã cắt đứt mối liên hệ hồi mùa hè năm ngoái bởi vì cô ấy đang quan hệ với Scott Covey. Suốt mùa đông cô ấy có đi chơi với nhiều người khác, nhưng đó không phải chuyện của tôi. Đến tháng Tư rồi, chúng tôi gặp lại nhau và kể từ đó không một đêm nào chúng tôi không ở cạnh bên nhau. Vì thế, xin ông đừng bịa đặt cái vụ hẹn hò của cô ấy với Covey trong một quán bar hoặc giả việc cô ấy đến nhà của hắn để chia buồn về cái chết của vợ hắn.

Anh choàng tay qua đôi vai của Tina trong khi cô ta ngước nhìn anh với nét mặt rạng rỡ.

- Tôi rất tiếc vì đã làm ông thất vọng. Tuy nhiên ngoài chiếc xe hơi, tôi còn mua một chiếc nhẫn đính hôn để tặng cô ấy và cô ấy sẽ mang nó khi chúng tôi đến trình diện trước tòa vào tuần tới. Ông Coogan, bây giờ xin ông ra

khỏi nhà tôi, thú thật ông và các câu hỏi vớ vẩn của ông đã làm cho tôi cảm thấy buồn nôn.

Sáu mươi mốt

Không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, Adam hỏi lại một cách cộc lốc:

- Anh muốn nói gì đây? Anh đã giấu tôi điều gì?

Scott nhìn vào chai bia còn nguyên của mình. Scott nhìn xuống đất và đáp lại:

- Tôi đã nói với anh tôi không gặp lại Tina từ sau ngày đám cưới của tôi trừ lần ở trong quán rượu và lần cô ta đến chia buồn là hoàn toàn đúng. Nhưng tôi đã dối anh khi nói rằng chúng tôi cắt đứt hẳn mối quan hệ từ mùa hè năm rồi.

- Có nghĩa là anh đã gặp lại cô ta sau khi anh rời khỏi Cap vào tháng Tám phải không?

- Cô ta có đến Boca năm hay sáu lần gì đó. Tôi nói cho anh biết điều này vì trước sau gì người điều tra viên của anh cũng sẽ khám phá ra thôi.

- Người điều tra viên của tôi đang nghỉ hè cho đến tuần sau. Nhưng anh có lý vì trước sau gì người đó cũng sẽ biết và cả ông biện lý nữa, nếu như không muốn nói là ông ta đã biết rồi cũng nên.

Scott đẩy chiếc ghế ra sau rồi đứng lên.

- Anh Adam à, tôi không lấy làm hãnh diện khi nói ra điều đó, nhưng quả thật đúng như thế. Tôi đã chia tay với Tina hồi tháng Tám năm ngoái. Khi đến Boca, tôi mới nhận ra là tôi nhớ Viv đến chừng nào. Thường các chuyện tình mùa hè không lâu bền và Viv cũng biết điều này. Tôi có gọi điện cho Viv và tôi hiểu cô ấy cũng nghĩ như thế. Rồi cô ấy đến Boca và chúng tôi đã gặp lại nhau nhiều lần tại New York. Cho đến mùa xuân chúng tôi nhận ra là chúng tôi phải lấy nhau.

- Nếu những gì anh vừa nói với tôi là sự thật, vậy tại sao anh không nói ra ngay từ đầu? - Adam đặt câu hỏi này bằng một giọng buộc tội.

- Bởi vì Fred không biết trong mùa đông Tina vẫn còn quan hệ với tôi. Anh ta không quan tâm khi cô ta đi chơi với mấy người đàn ông khác, nhưng với tôi thì ngược lại. Anh ta rất thù ghét tôi vì cô ta đã bỏ anh ta để theo tôi hồi mùa hè năm ngoái. Đó là lý do duy nhất vì sao cô ta vẫn còn muốn gặp tôi. Cô ta muốn đối mặt với tôi để yêu cầu tôi hứa là tôi sẽ không bao giờ nói cho ai biết cô ta có đến Florida..

- Thế anh có gặp lại cô ta kể từ lúc cô ta ra khỏi quán rượu ngày hôm đó không?

Scott nhún vai.

- Tôi có gọi điện cho cô ta để bảo là nếu có gì để nói với tôi, chỉ nên trao đổi qua điện thoại. Khi biết được lý do cô ta muốn gặp tôi, tôi đã phì cười. Quả thật là ngớ ngẩn.

- Trong cuộc thẩm vấn, chúng ta cần phải có nhân chứng để xác nhận là chính cô ta đeo đuổi anh chớ không phải điều ngược lại. Vậy anh có thể đưa ra một cái tên nào đó không?

Mặt của Scott sáng lên.

- Có hai cô phục vụ ở tiệm Daniel Webster. Tina có quan hệ tốt với hai người đó nhưng sau đó họ đã giận nhau. Cô ta bảo hai cô đó ghen bởi vì những người khách sộp thường muốn cô ta phục vụ cho họ.

- Nếu tôi không lầm thì Tina đã kiếm tiền bằng đủ mọi cách - Adam nhận xét - Tôi nghĩ anh bạn Fred kia sẽ bất bình khi nghe những lời dối trá này công khai trước công chúng - Rồi Adam lại tự hỏi mình một lần nữa "Tao không hiểu tại sao mày lại đâm đầu vào trong vụ này nữa?". Anh luôn tin người vợ của Scott bị chết trong một tai nạn khủng khiếp và anh cũng tin Scott cho Tina đi tàu bay giấy cho đến khi Vivian muốn lấy anh ta. Có thể tên này không phải là một kẻ sát nhân nhưng không có nghĩa hắn không phải là một con người bất hảo.

Đột nhiên Adam cảm thấy ngột ngạt. Anh rất muốn trở về nhà để gặp lại Menley và Hannah. Họ chỉ còn được ở gần nhau có vài ngày nữa thôi

trước khi cô nhập viện. Anh phải có thời gian chuẩn bị tư tưởng cho việc này. Rồi anh cộc cằn hỏi tên hai người phục vụ kia.

- Liz Murphy và Alice Regan - Scott trả lời.

- Anh hãy viết ra giấy cho tôi và hy vọng là họ vẫn còn làm tại đó.

Khi đi ngang qua phòng ăn, anh liếc nhìn một lượt. Một tấm hình lớn có khung được đặt trên bàn; đó là bức không ảnh của ngôi nhà Tưởng Nhớ mà Elaine đã trưng bày trong tủ kính. Anh bước đến gần để ngắm nó.

Một bức ảnh tuyệt đẹp, anh tự nhủ. Ngôi nhà đứng thẳng riêng lẻ một cách oai nghiêm. Màu sắc thật ấn tượng với các cây to màu xanh lục sậm quanh ngôi nhà, với hoa tử dương xanh da trời dọc trên các tường, biển hơi dợn sóng. Người ta còn có thể nhìn thấy mấy người tắm biển trên bãi cát và có cả một chiếc tàu nhỏ ở tận chân trời.

- Tôi cũng muốn có một tấm hình như thế này - anh nói.

- Đó là quà tặng của Elaine - Scott đáp lại - Nếu anh muốn tôi sẵn lòng biếu cho anh. Cô ta nghĩ nếu anh không muốn mua thì tôi có thể quan tâm đến nó.

- Anh có thật sự muốn thế không?

- Đương nhiên là có nếu Viv vẫn còn sống. Còn bây giờ thì không - Anh ta hơi do dự - Ý tôi muốn nói là với tâm trạng hiện giờ của tôi thì chắc là không. Có thể tôi sẽ thay đổi ý kiến nếu ông chánh án tuyên bố tôi vô tội.

- Cách chụp tấm hình này làm cho mọi người phải thích mua ngôi nhà đó - Nói xong anh bước ra cửa. "Thôi tôi về đây, hẹn gặp lại anh sau".

Anh định bước lên xe thì thấy ông Henry Sprague vẫy tay gọi anh.

- Tôi tìm thấy vài tài liệu mới có thể giúp ích cho Menley - ông cắt nghĩa - Mời anh vào, tôi sẽ lấy cho anh.

Tập hồ sơ nằm trên bàn ở cửa ra vào.

- Phoebe vẫn quả quyết con búp bê này thuộc về ngôi nhà Tưởng Nhớ. Tôi không biết điều gì khiến bà ta nghĩ như thế, nhưng anh có thấy phiền khi mang nó về nhà không?

- Menley sẽ mừng lắm - Adam đáp lại - Đây đúng là một con búp bê cổ. Và xin ông đừng ngạc nhiên nếu thấy nó được dùng để minh họa trong cuốn sách của cô ấy. Cám ơn ông Henry nhiều lắm, thế hôm nay bà Phoebe ra sao rồi?

- Hiện giờ bà ấy đang ngủ trưa. Đêm qua thật không dễ chịu chút nào. Không biết tôi có nói với anh chưa, vì tôi sẽ đưa bà ấy vào dưỡng trí viện vào ngày 1 tháng tới đây.

- Tôi chưa biết nhưng thật tội nghiệp cho bà ấy.

Ngay lúc Adam cầm con búp bê lên, một tiếng hét chói tai làm anh giật mình. "Bà ta lại gặp một ác mộng". Henry thốt lên và bỏ chạy vô buồng, Adam theo sau.

Phoebe nằm trên giường, hai tay bụm lấy mặt. Henry cúi xuống để vỗ về bà "Em yêu, mọi việc ổn rồi" - ông nói bằng một giọng thật ân cần.

Bà mở mắt ra nhìn ông rồi xoay đầu qua nhìn thấy Adam với con búp bê trên tay.

- Ôi, bọn chúng đã nhấn chìm bà ấy - bà thở dài — nhưng cũng may là chúng để cho đứa bé sống.

Sáu mươi hai

Đến bốn giờ Menley gọi điện cho Carrie Bell. Cái phản ứng dè dặt của Carrie khi nghe chị xưng tên thay bằng sự quan tâm khi biết được lý do cuộc gọi.

- Ồ, quả thật tuyệt vời - bà nói - Tôi đang mong số tiền đó vì tôi đã bỏ một số giờ làm trong hai tuần.

- Bỏ một số giờ? Tại sao vậy?

- Ồ, đúng ra tôi không nên nói điều này với chị. Sáng sớm mai tôi sẽ có mặt ở đấy. Xin cám ơn bà Nichols.

Menley kể câu chuyện này lại cho Amy.

- Em có biết lý do tại sao bà ta lại nói đến việc bỏ mấy giờ làm không?

Amy tỏ ra lúng túng.

- Bởi vì Elaine chỉ giới thiệu bà ta cho những ai mướn hay rao bán nhà cho cô ta mà thôi. Bà ấy chùi rửa một ngôi nhà chỉ trong một hoặc hai ngày mà thôi. Nhưng Elaine cho là bà ta nhiều chuyện và không đưa bà ta đến mấy người khách mới của cô ta. Cô ta còn muốn ba em đuổi bà ta nữa.

Trong bữa ăn tối, Menley nói lại với Adam về cuộc nói chuyện đó.

- Làm như thế quá tệ, phải không anh? Theo Amy, Car-Bell là một phụ nữ tội nghiệp, bà ta phải làm việc vất vả để nuôi một đứa con ba tuổi.

- Đây là món ngon nhất em làm từ trước tới nay - Adam khen ngợi. Để trả lời cho câu hỏi của em, anh biết Carrie là một người có khả năng. Bà ta làm công việc trong các ngôi nhà anh đã mướn hồi năm ngoái khi anh đến đây một mình. Nhưng anh cũng biết Elaine là một người rất chuyên nghiệp. Cô ấy thành công được như thế không phải vì gặp may, bất cứ việc gì cô ấy làm đều cẩn thận. Nếu cô ấy cho rằng các câu chuyện tào lao của Carrie

ảnh hưởng đến việc kinh doanh nhà. Cô ấy sẽ không ngần ngại cho bà ta nghỉ việc ngay. À! Thế anh có nói cho em nghe là ngoài các món ăn, ngày hôm nay không khí của căn bếp này thật ấm cúng không?

Menley tắt chùm đèn trần và bật các ngọn đèn gắn trên tường. Chúng tỏa ra một ánh sáng dịu. Họ đang ngồi đối mặt nhau tại bàn ăn. Tất cả sách vở và tài liệu do Phoebe Sprague thu thập cũng như các ghi chép và hình vẽ của Menley đã được cất trong thư phòng.

- Em nghĩ khi chúng ta dùng bữa ở đây, em phải làm cho chỗ này trở nên ít bề bộn hơn mới được - chị cắt nghĩa.

Tuy nhiên, chị chỉ nói vậy để Adam vui lòng mà thôi. Vào lúc chiều khi Adam trở về nhà và đưa cho chị tập hồ sơ mà ông Henry Sprague đã giao cho anh, chị đọc lướt qua nội dung và cảm thấy bị kích động khi nhìn vào bức vẽ Mehitabel và Andrew trên tàu. Chắc chắn thế nào cũng có một bức hình khác của họ trong mớ giấy tờ mà mình đã nhìn thấy qua, chị thầm nghĩ. Và đó là một bằng chứng về sự đãng trí của chị.

Vì vậy chị quyết định ngưng một thời gian việc tìm kiếm tài liệu về Tưởng Nhớ để lo bài viết cho tờ Travel Times. Chị gọi điện cho Jan Paley và bà đã đề nghị đưa chị đi xem vài ngôi nhà có một khía cạnh lịch sử nào đó.

- Thế hôm nay em đã viết gì chưa hay còn chui đầu vào trong các hồ sơ của bà Phoebe? - Chợt Adam hỏi làm cắt ngang dòng suy nghĩ của chị.

- Không làm gì cả, nói cho đúng, em bận làm một việc khác - Chị kể lại cuộc nói chuyện với bà Jan và cái kế hoạch mà chị đang nghĩ trong đầu.

Có phải mình cắt nghĩa có quá nhanh lắm không? - chị tự hỏi. Có lẽ vì mình đã có sẵn chúng trong đầu rồi.

- Chuyện ma à? - Adam mỉm cười - Em không tin các chuyện nhảm nhí đó chứ?

- Em tin vào các truyền thuyết - Chị nhận thấy trong đĩa của anh không còn miếng nào — Anh đói lắm phải không? Thế hồi trưa anh đã ăn gì?

- Một bánh mì kẹp thịt, nhưng đã lâu lắm rồi. Anh ở cùng Elaine để chuẩn bị lời khai cho cuộc thẩm vấn.

Mỗi khi Adam đề cập đến Elaine, trông Adam có vẻ gì đó rất thân mật khiến Menley không thể chịu được. Chị hỏi:

- Anh Adam, đôi lúc em tự hỏi giữa anh và Elaine có một mối quan hệ thân mật hay chỉ là một tình bạn thuần túy mà thôi?

Anh tỏ ra lúng túng.

- Ồ, tụi anh thỉnh thoảng có đi chơi với nhau lúc còn trẻ và trong các năm anh học luật.

- Và từ đó đến giờ thì không còn à?

- Em nghe đây Men! Em không muốn nghe anh kể hết ra đây việc chinh phục gái của anh chứ? Trước khi gặp em, anh có lúc đưa một cô bạn gái của thời điểm đó đi nghỉ hè, hồi cái thời mẹ anh còn ngôi nhà lớn, và có khi anh chỉ đi một mình. Nếu cả hai đứa đều tự do, Elaine và anh lại đi chơi với nhau, nhưng việc đó xảy ra từ nhiều năm rồi, không có gì ầm ĩ cả.

Đương nhiên rồi. Mày có ngừng đi không Menley. Chuyện cuối cùng để làm là tạo một cuộc cãi vã về Elaine.

Adam đưa cánh tay qua cái bàn.

- Em nghe đây Men. Anh đang sống và rất hạnh phúc với người đàn bà anh thật sự yêu thương. Trong năm năm chúng ta đã có những lúc thăng trầm mà phần nhiều người ta phải mất cả cuộc đời. Tất cả những gì anh muốn là chúng ta giải quyết hết mọi rắc rối để tìm lại sự cân bằng.

Menley chạm nhẹ vào bàn tay Adam.

- Anh Adam, anh định nói điều gì đó với em có phải không?

Với nỗi khiếp sợ lớn dần, chị nghe anh kể ra các kế hoạch của mình.

- Men à, hôm trước, khi anh nói chuyện với bác sĩ Kaufman, bà ta có bảo trường hợp của em phải cần đến cách chữa trị bằng liệu pháp gây sốc. Việc em có các hồi tưởng về vụ tai nạn là một chuyện, còn việc nghe tiếng nói của Bobby và chạy lung tung trong nhà để tìm nó là một chuyện hoàn toàn khác. Bà ta muốn em phải nhập viện trong một thời gian ngắn.

- Nhưng em khỏe rồi mà Adam.

- Anh nhận thấy em đã làm mọi cách để tránh việc đó, Men à. Nhưng em nên nghe theo lời khuyên của bác sĩ. Em dư biết là em có thể tin ở bà ta kia mà.

Bỗng dưng chị cảm thấy căm ghét anh, nhưng nhìn nét mặt chứa chan tình cảm của anh làm chị nao lòng. Chị xoay mặt đi và nhìn thấy con búp bê xưa được anh đặt trên chiếc ghế của Hannah.

"Không phải việc tin tưởng vào bác sĩ Kaufman mà là việc tin vào chính em đây" - chị gào lên trong cổ họng.

Sáu mươi ba

Jan Paley vừa ngạc nhiên và vừa thích thú khi nhận được điện thoại của Menley Nichols. Menley hỏi bà về các truyền thuyết liên quan đến các ngôi nhà di tích.

- Từ "nhà di tích", ở đây tôi muốn nói đến các ngôi nhà nhà cổ mang dấu ấn của lối kiến trúc xưa và từ "truyền thuyết" là những chuyện có sự hiện hình ma quái hoặc bí ẩn - Menley giải thích rõ.

Jan chấp nhận làm hướng dẫn viên cho Menley một cách nhiệt tình, bà hào hứng lên một danh sách các nơi họ sẽ viếng thăm.

Họ sẽ bắt đầu bằng ngôi nhà của gia đình Dillingham ở Brewster. Đó là ngôi nhà thứ hai cổ xưa nhất ở Cap. Qua năm tháng, những người đã mướn nó xác nhận có thấy hình bóng một người đàn bà đi ngang qua cánh cửa của một căn phòng.

Kế đến là lữ quán Dennis. Các chủ nhân của nó còn đặt biệt danh Lillian cho hồn ma hay phá phách đồ đạc trong nhà bếp.

Sau đó, sẽ đến viếng nhà của Sarah Nye, người bạn bà đã kể trong bữa tiệc của Elaine. Sarah quả quyết là bà hiện đang sống cùng người đàn bà đã cho xây dựng ngôi nhà đó hồi năm 1720.

Và cắt nghĩa sao đây về cái "saltbox" ở Harwich hiện nay tầng trệt của nó được dùng làm phòng trưng bày của một nhà trang trí nội thất? Các chủ nhân đều công nhận một hồn ma có mặt thường trực và tin chắc đó là một cô gái chết lúc mười sáu tuổi hồi thế kỷ XIX.

Jan gọi và cuộc điện thoại để xin giờ hẹn và gọi lại cho Menley.

- Mọi chuyện đã giải quyết xong và khoảng mười giờ sáng mai tôi sẽ đến đón cô.

- Hay lắm. Mà này bà Jan, bà có nghe nói đến con búp bê cổ bà Phoebe Sprague đã cất giữ không? Phoebe nói con búp bê đó là của Tưởng Nhớ.

- Thế bà ta tìm ra nó ở đâu vậy? Tôi mừng quá. Trước đây chính Tom đã tìm thấy nó trong căn gác. Có trời mới biết nó đã ở trên đó từ lúc nào. Phoebe định đưa nó cho một chuyên gia nhưng các nghiên cứu của bà ta cho biết có thể nó thuộc về Mehitabel. Có lẽ do tinh thần của Phoebe bắt đầu suy sụp nên khi cất giữ con búp bê bà ta không tài nào tìm lại nó được.

- Tại sao bà ta nghĩ con búp bê đó thuộc về Mehitabel? - Menley hỏi.

- Phoebe có nói với tôi có một tài liệu của thời đó kể lại là sau khi ông chồng bắt đi đứa con, Mehitabel thường thẫn thờ trên cái ban công của bà góa với con búp bê trên tay.

Ngày 12 tháng 8

Scott Covey trải qua phần lớn thời gian ngày thứ sáu ở trên tàu. Anh làm cho mình một bữa ăn nhẹ, lấy theo mấy cần câu và trải qua một ngày yên tĩnh nhất từ nhiều tuần nay. Thời tiết ấm áp của tháng Tám đã trở lại thế chỗ cho cái lạnh của ngày hôm trước. Gió biển thổi hiu hiu và các sọt đầy ắp tôm hùm.

Sau bữa ăn trưa, anh nằm dài trên boong tàu, hai tay để dưới ót, nhẩm lại những gì anh phải khai trong cuộc thẩm vấn. Anh cố nhớ lại mấy điểm bất lợi Adam Nichols đã nêu cho anh thấy và cách để phản bác từng điểm một.

Mối quan hệ của anh với Tina hồi mùa đông vừa rồi là rắc rối lớn nhất anh phải đối đầu. Tự chứng minh mình không phải là một thằng khốn nạn hay một tên đểu cáng, làm sao cắt nghĩa cho ông chánh án hiểu được chính cô ta là người đeo đuổi anh?

Anh nhớ lại một lời nhận xét của Vivian vào cuối tháng Sáu, trong lúc Vivian đang khóc và anh phải vỗ về cô ấy:

- Scott à, anh là tuýp người đàn ông mà phụ nữ phải si mê dù họ không muốn. Em rất hiểu tâm trạng của họ. Không phải do lỗi của anh và anh cũng không thể làm gì khác được.

- Vivian ơi - anh nói thật lớn tiếng - anh phải cảm ơn em vì đã giúp anh nhổ được cái gai nhọn trong vụ án này.

Mắt vẫn ngó lên trời, anh đưa tay lên miệng gởi cho cô một cái hôn gió.

Sáu mươi lăm

Tại phòng biện lý, Robert Shore đang tra cứu lại các ghi chép của mình. Ông yêu cầu được gặp Nat để hoàn chỉnh việc chuẩn bị cho cuộc thẩm vấn.

Giống hệt mấy con vịt đang sắp hàng, Nat Coogan tự nhủ khi đọc tên những nhân chứng ông gọi ra tòa. Ông nói:

- Như thế này chúng ta sẽ bị khiển trách vì đã không thông báo trước cho các nhân chứng kịp thời, nhưng đã như thế rồi, không thể nào làm khác được. Đây là một vụ án rất quan trọng nên chúng ta không thể kéo dài thời gian thêm nữa.

Cuộc trao đổi kéo dài một tiếng rưỡi đồng hồ. Khi đến hồi kết thúc, hai người đã nhất trí là họ có trong tay một luận chứng vững chắc để trình ông chánh án. Nhưng Nat vẫn báo trước để ông ta đề phòng:

- Tôi đã thấy tên đó hành động rồi. Anh ta sẽ khóc theo ý muốn. Anh ta không phải là một diễn viên chuyên nghiệp nhưng anh ta có thể lãnh được giải Oscar trước tòa án một cách dễ dàng.

Sáu mươi sáu

Sáng thứ Sáu, Adam rời khỏi ngôi nhà Tưởng Nhớ ngay khi khi Amy đến nơi

- Anh phải đi hỏi các cô phục vụ để đối phó với những lời khai liên quan đến các cuộc viếng thăm của Tina ở Honda - anh cắt nghĩa cho Menley

- Jan đến đón em vào lúc mười giờ - chị đáp lại một cách máy móc - Đến khoảng hai giờ hay hai giờ rưỡi chiều em sẽ về. Hôm nay Came Bell đến làm công việc nhà và bà ta sẽ cùng Amy ở nhà trông chừng Hannah. Điều này có hợp ý anh không?

- Menley ơi! - Anh định ôm chị vào lòng nhưng chị quay lưng bỏ đi.

***

- Cô có thể tâm sự với tôi điều làm cho cô day dứt không?

- Jan hỏi Menley khi họ vượt qua cây câu từ đảo Morris dẫn đến ngọn hải đăng vào Đường 28

- Điều đang giày vô tôi là ông chồng và bà bác sĩ tâm lý của tôi tin rằng tôi đáng được cho vào nhà thương điên.

- Thật vô lý!

- Phải, thật vô lý. Và tôi không để yên thế đâu. Nhưng thôi chúng mình đừng nói đến chuyện đó nữa. Bà Jan, tôi có cảm tưởng Phoebe đang muốn truyền đạt cho tôi một điều gì đó. Ngày hôm trước khi bà ấy qua nhà tôi, bà ấy nhìn đống hồ sơ của mình và đứng ngắm chúng thật lâu. Tôi cho rằng bà ấy nhớ rõ chúng chứa đựng những gì.

- Có thể lắm - Jan gật đầu - Có nhiều lúc dường như trí nhớ đã trở lại với bà ấy.

- Giọng nói của bà có vẻ khẩn thiết lắm. Bà nói Mehitabel vô tội. Sau đó bà ấy có nói thêm một điều gì đó lạ lắm "Tobias Knight. Câu trả lời trong hồ sơ CƯỚP BIỂN". Điều này có gợi lại cho bà điều gì không?

- Không chắc. Tất cả chúng ta đều biết chính Tobias Knight đã xây cất Tưởng Nhớ, và gần như chỉ có thế. Nhưng khi lên danh sách những nơi tôi sẽ đưa cô đến sáng nay, tôi biết thêm là ông ta có cất một ngôi nhà khác nữa, gần như xưa nhất tại Eastham. Nếu có thời gian, chúng ta có thể tạt qua đó xem. Nó được Hiệp hội Lịch sử Eastham quản lý và có thể họ có thu thập một số thông tin về vấn đề đó.

Sáu mươi bảy

Tại văn phòng nhà hàng Daniel Webster ở Sandwich, Adam đang chất vấn Liz Murphy, nhân viên phục vụ.

- Chính tại đây Tina đã gặp Scott Covey - Liz Murphy giải thích với Adam - Anh ta đến đây ăn tối với các nhân viên đoàn hát và Tina đã biểu diễn cho anh ta một màn làm duyên độc đáo. Không ai có thể đánh bại Tina trong lãnh vực này.

- Đó là vào tháng Bảy năm ngoái có đúng không?

- Vào đầu tháng Bảy. Lúc đó Tina đang cặp với Fred, một anh chàng rất lịch sự. Nhưng ông cứ tin tôi đi, cô ta đã cho anh ta de ngay khi Scott xuất hiện.

- Cô có tin Scott thật sự quan tâm Tina không?

- Đời nào! Tất cả bọn tôi đều biết Scott có nhiều tham vọng lắm. Anh ta sẽ không bao giờ cột chặt đời mình với một cô gái phải đi làm kiếm sống. Và bọn tôi có bảo cô ta đã điên khi bỏ Fred để theo anh chàng đó.

- Theo cô, có thể nào trong mùa đông Tina có liên hệ với Scott không?

- Tina biết hắn ở tại Boca Raton và cô ta đã kiếm việc làm ở đó. Nhưng có thể anh ta hứa nếu mọi chuyện êm xuôi, anh ta sẽ trở lại Cap.

- Nhưng Tina có biết anh ta đang quan hệ với Vivian Carpenter không?

- Cô ta biết chứ và không thèm quan tâm đến chuyện đó.

"Đúng như Scott đã nói với mình". Adam thầm nghĩ

- Và Vivian có biết gì về Tina không?

- Trừ phi chính anh ta mở miệng kể cho cô ta nghe chứ làm sao cô ta biết được.

- Cô có biết tại sao Tina đã bỏ công việc làm ở đây không ?

- Cô ta nói Scott đã lấy vợ rồi nên cô ta quen lại với Fred và muốn cùng ở chung với anh ta. Cô ta kể Fred phải thức dậy thật sớm để đi làm nên đến mười giờ đêm anh ta đi ngủ rồi. Cô ta xin phục vụ bữa ăn sáng và ăn trưa nhưng ở đây điều đó không thể được.

- Cô Liz à, người ta sẽ gọi cô ra làm nhân chứng nhưng cô đừng lo lắng vì ông biện lý sẽ đặt cho cô các câu tương tự những gì tôi vừa hỏi cô.

Alice Reagan nhân viên phục vụ được mời làm nhân chứng khác mười một giờ mới đến nên Adam phải chờ. Câu chuyện của cô khẳng định lời khai của Lia Murphy. Adam nghĩ thế nào ông biện lý cũng sẽ tấn công Tina việc cô chọn làm việc tại Chatham một nhà hàng mà người tình cũ của cô ta thường lui tới. Tuy nhiên điều đó sẽ gây ấn tượng xấu cho Tina chứ không ăn nhằm gì với Scott cả.

***

Adam lái xe trên đường A6 và ngừng lại trước tòa án. Tại văn phòng biện lý, anh ghi thêm tên Alice Rvagan và Liz Murphy vào danh sách nhân chứng mà anh muốn gọi ra trước tòa.

- Sẽ còn một hay hai người nữa. Anh nói với viên phụ tá ông biện lý.

Sau đó anh đến Ortams để hỏi cung một người đánh cá có chiếc tàu đã chìm trong cơn bão.

Sáu mươi tám

Carrie Bell đang làm việc trong nhà bếp, bà vừa chùi rửa các kệ vừa trò chuyện với Amy.

- Đúng là một con bé đáng yêu và còn dễ tính nữa chứ.

Amy đang đút cho Hannah ăn. Tựa như thể hiểu được lời khen, Hannah nở nụ cười duyên với Carrie và bất ngờ thọc bàn tay nhỏ xíu của nó vào trong hũ mứt đào.

- Hannah? - Amy phản đối, cười vang.

- Càng lớn nó sẽ giống như anh của nó cho mà xem - Carrie nói tiếp.

- Tôi cũng nghĩ như thế. Cái hình trên tủ cômmốt cho thấy nó giống Bobby đến mức nào.

- Còn giống hơn trong cái băng video ông Nichols đã đem đến đây hồi năm ngoái - Rồi Carrie nói nhỏ lại. Cô biết không, tôi làm trong ngôi nhà nhỏ ông ta đã mướn của cô Elaine. Một hôm tình cờ tôi bước vào trong đó và thấy ông Nichols đang xem cảnh Bobby đang chạy theo mẹ nó. Nét mặt đau khổ của ông ta làm cho tôi nhói tim.

Bà cầm lấy con búp bê xưa.

- Không thể nào cứ tối ngày lấy con búp bê này ra khỏi chiếc ghế cao cho Hannah chơi rồi lại đặt về trên đó. Amy à! Tại sao không để nó luôn trong chiếc nôi cũ trong căn phòng trẻ nít. Đó mới đúng là chỗ của nó đấy.

Sáu mươi chín

Đến một giờ rưỡi trưa, Menley đã ghi chép đầy trên mười hai trang giấy và thu được trong máy ghi âm của mình gần hai giờ trò chuyện.

Trong khi Jan lái xe trên Đường A6 về Eastham, Menley nghĩ đến những điểm chung trong các câu chuyện chị mới vừa nghe kể lại.

- Tất cả những người chúng ta đã nói chuyện đều cảm tưởng có một điều gì đó huyền bí trong nhà của họ, một sự hiện diện nhân từ - chị nói - Nhưng bà Sarah, người bạn của bà ở Brewster chỉ thấy được có một lần thôi.

Jan nhìn sang Menley "Điều đó có nghĩa là gì?"

- Sarah nói với chúng ta vào một buổi sáng tinh mơ, trong khi bà ta vẫn còn đang ngủ kế bên chồng mình, một tiếng chân trên cầu thang đã đánh thức bà ta dậy. Rồi cánh cửa bật mở và bà ta thấy mấy dấu chân trên tấm thảm.

- Đúng vậy.

Menley lật các trang của cuốn sổ tay.

- Sarah kể là bà ta cảm thấy rất dễ chịu. Bà ấy đã nói rằng: "Cũng giống như những gì một đứa trẻ cảm thấy khi nó thức dậy và nhìn thấy mẹ nó đang đứng nhìn nó".

- Đúng là bà ta đã nói như thế.

- Bà ta còn nói thêm bà ta cảm nhận được một bàn tay đang vỗ lên vai bà và dường như có nghe ai đó nói chuyện với mình, nhưng tai bà không nhận được giọng nói đó. Bà ta biết đó là bà Abìgail larding, người chủ ngôi nhà và bà cảm thấy sung sướng khi thấy ngôi nhà được tân trang đẹp như thế.

- Đó là những gì bà ta thường nói về sự kiện đó.

- Theo ý của tôi - Menley nhận xét tiếp - Abigail có lý do để muốn liên hệ với Sarah. Bà ta có điều gì đó để thông tin. Sarah nói về sau hiện tượng đó không được lặp lại nữa và nếu bà ta cảm nhận được một sự hiện diện nhân từ, có thể vì không khí quá bình yên trong ngôi nhà. Vì thế theo tôi, nếu có một công việc gì còn dang dở trong mấy ngôi nhà đó, tất nhiên sẽ giữ lại một sự hiện diện.

- Cũng có thể lắm.

Họ dừng chân để ăn trưa qua loa tại một nhà hàng nhỏ gần Eastham, sau đó viếng tiếp một ngôi nhà do Tobias Knight xây cất. Tọa lạc ngay bên Đường số 6, nó được bao quanh bởi nhiều cửa hàng và tiệm ăn.

- Ngôi nhà này không thể nào bì được với Tưởng Nhớ - Menley nhận định.

- Phần lớn các ngôi nhà của mấy ông thuyền trưởng đều được xây dựng lùi cách xa bờ biển. Những người định cư đầu tiên luôn phải tránh các ngọn gió đông - bắc. Có điều ngôi nhà này rất giống nhưng không sang trọng bằng Tưởng Nhớ. Căn này được cất năm 1699. Như cô thấy đó, nó không có đế vòm.

- Ông thuyền trưởng và Mehitabel đã mang cái đế vòm từ Anh quốc về - Menley nói.

- Tôi không biết điều này. Có thể cô đã tìm thấy chi tiết nàv trong các hồ sơ của Phoebe.

Menley không trả lời. Họ bước vào, ngừng tại nơi tiếp tân để lấy mấy tờ quảng cáo nói về lịch sử ngôi nhà và đi xem qua các phòng. Được trùng tu thật lộng lẫy, ngôi nhà có cách thiết kế giống như Tưởng Nhớ.

- Có điều mấy căn phòng ở đây đều rộng hơn - Jan nhấn mạnh - trong khi các chi tiết của Tưởng Nhớ thì tinh xảo hơn.

Menley giữ im lặng trong suốt đường về Chatham. Có điều gì đó làm chị lo lắng nhưng chính chị cũng không hiểu đó là gì. Chị muốn mau chóng về nhà mình để nói chuyện với Carre Bell trước khi bà ta ra về.

Bảy mươi

Fred Hendin làm thợ mộc cho một ông thầu nhỏ ở Dennis chuyên về trùng tu. Fred yêu công việc của mình, anh rất thích cái cảm giác của sớ gỗ trong tay. Đây là một vật liệu có cá tính riêng và một phẩm giá nội tại. Đó cũng là những đặc tính mà anh ta nhận thấy nơi chính con người mình.

Lúc này, các ngôi nhà tọa lạc ở bờ biển đều có giá rất cao. Việc trùng tu các ngôi nhà nhỏ có một vị trí tốt rất có lời. Cũng như căn nhà hiện giờ họ đang phụ trách. Nó có bốn mươi lăm tuổi và họ gần như xây mới lại hoàn toàn. Một phần của kế hoạch là phá đi cái nhà bếp và thay thế các tủ kệ ván ép bằng những thứ được làm bằng gỗ anh đào dại.

Fred đang ngắm nghé căn nhà đối diện. Nó rất lý tưởng cho một tay thích sửa chữa, với một lối đi riêng xuống biển và một quang cảnh lạ thường. Anh thấy các nhân viên địa ốc đưa nhiều khách đến xem, nhưng không người nào ưng ý. Họ nản lòng trước cảnh đổ nát. Fred biết chắc nếu anh mua ngôi nhà đó và bỏ ra sáu tháng lao động cật lực, nó sẽ trở thành một trong các ngôi nhà đẹp nhất mà người ta có thể mơ tưởng. Thêm vào đó anh sẽ có được một vụ đầu tư rất hiệu quả. Mình hãy chờ đến tháng Tám xem sao, anh thầm nghĩ. Đến lúc đó giá cả sẽ hạ vì trong mùa đông tại Cap các giao dịch bất động sản gần như vô nghĩa.

Fred ăn trưa với mấy người khác. Họ làm việc trong sự hài hòa, và những lúc giải lao, họ thường trao đổi các chuyện vui.

Họ bắt đầu nói đến cuộc điều tra về cái chết của Vivian Carpenter. Matt, người thợ điện, đã làm vài công việc cho cô ta hồi tháng Năm, sau khi cô ta kết hôn một thời gian ngắn nói.

- Bà chủ nhỏ đó không dễ lắm đâu - anh ta kể - Hôm tôi làm ở đó, ông chồng cô ta đã đi mua vài thứ và đi hơi lâu một chút. Khi anh ta trở về, cô ta đã nhảy bổ vào và la lối ỏm tỏi, bảo rằng đừng nghĩ cô ta là một con ngốc. Cô ta bảo anh ta đi soạn va li. Sau đó cô ta lại khóc nức nở và ôm lấy anh ta để nghe anh ta giải thích là anh ta có ghé lại chỗ tiệm giặt ủi đúng

theo những gì cô ta yêu cầu và đó là lý do chậm trễ. Hãy tin tôi đi, con người đó rắc rối lắm.

Sam, một người mới trong toán, hỏi:

- Người ta đồn tên Covey đó có một con bồ, một cô phục vụ làm việc trong vùng nóng bỏng lắm phải không?

- Thôi bỏ qua đi - Matt nhăn mặt và liếc nhìn sang Fred.

Fred quăng cốc cà phê và nói:

- Phải đó thằng nhóc, bỏ qua đi - Anh ta nói cộc lốc, tâm trạng vui tươi đã tan biến. Anh đẩy cái ghế ra phía sau và rời khỏi bàn.

Khi bắt đầu làm việc trở lại, phải mất một lúc lâu anh mới lấy được bình tĩnh. Có quá nhiều việc hiện lên trong đầu anh. Hồi đêm qua, khi viên thanh tra đã ra về, Tina có nhìn nhận là cô ấy có gặp Scott trong suốt mùa đông và có đến Florida vài ba lần.

Có quan trọng lắm không? Fred suy nghĩ trong lúc gắn mấy cái kệ. Như Tina đã xác định, trong thời gian đó anh và cô ta không ở gần nhau. Như thế tại sao cô ta lại nói dối chứ?

Và nếu cô ta cũng nói dối khi quả quyết là không hề gặp lại Scott sau khi anh ta kết hôn. Có thể nào một tháng nay cô ta cố quan hệ lại với Scott sau cái chết của vợ anh ta không?

Sau buổi làm việc, khi đến gặp Adam Nichols, anh tự hỏi một cách tuyệt vọng, có thể nào mình còn tin Tina được nữa không? Anh ta không nói gì với ông luật sư của Covey. Ngay lúc này anh vẫn khẳng định sẽ tặng chiếc nhẫn đính hôn cho Tina để cô đeo lúc ra tòa. Nếu phải tin vị thanh tra đó, cảnh sát sẵn sàng kết tội Tina đồng lõa trong vụ án này. Mà dường như cô ta không hiểu vụ này quan trọng đến mức nào thì phải.

Không được, mình phải đứng về phe cô ta! Nhưng nếu các mối nghi ngờ trở nên xác thực hơn, Fred biết rằng dù anh có yêu Tina đến mức nào đi

nữa, anh ta cũng không thể nào lấy Tina được. Vì một người đàn ông phải biết giữ thể diện của mình.

Quá chán nản, anh lại nghĩ đến những món quà anh đã mua tặng cho cô ta trong mùa hè này: một đồng hồ vàng, hạt trai, cây ghim cài áo của mẹ anh. Cô ta cất chúng trong cái hộp nữ trang hình cuốn sách để trên kệ trong phòng khách. Anh đã quyết định, một khi cuộc thẩm vấn kết thúc anh sẽ lấy lại tất cả các món nữ trang đó.

Bảy mươi mốt

Tại văn phòng địa ốc, vào lúc chiều, công việc rất bề bộn. Người ta mới giao cho Elaine hai phi vụ làm ăn mới. Cô liền cho chụp hình phi vụ đầu tiên, một thuyền buồm vừa mới được tân trang rất hoàn hảo.

- Không bao lâu nữa, nó sẽ lướt trên mặt nước cho coi - cô quả quyết với người chủ nó như thế.

Vụ thứ hai là một ngôi nhà cho thuê từ nhiều năm rồi và cần được làm mới lại. Hết sức tế nhị, cô đề nghị nếu bãi cỏ được cắt xén cẩn thận và hàng rào được tỉa lại cho tươm tất thì cái nhìn tổng thể sẽ được cải thiện một cách đáng kể. Ngoài ra nó phải được chùi rửa một cách toàn diện. Tuy không hứng thú cho lắm nhưng cô đề nghị cho Carrie Bell làm việc này vì không ai có thể làm tốt hơn bà ta được.

Từ trong xe, cô gọi điện cho Marge.

- Tôi sẽ về thẳng nhà đây. John và Amy sẽ đến ăn tối và tôi muốn rửa mấy tấm hình trước khi bắt tay vào làm bếp.

- Chị đã trở thành một bà nội trợ hoàn hảo rồi đấy - Marge chế giễu cô.

- Tại sao không chứ?

Về đến nhà, Elaine gọi điện cho Scott Covey.

- Anh có muốn đến ăn tối cùng chúng tôi không?

- Với điều kiện tôi được đem món ăn chính tới. Tôi vừa mới về với một xô đầy tôm hùm đây.

- Tôi biết mình đã làm gì khi mời anh ăn tối mà. Thế anh đã nhận được bức ảnh chưa?

- Có, nó đã đến nơi rồi.

- Và anh cũng không thèm cám ơn tôi một tiếng nào cả - cô ta nói đùa - Nhưng anh có biết tại sao tôi lại gởi nó cho anh không?

- *Để tôi đừng có quên, tôi biết mà.*

- Thôi hẹn gặp anh vào lúc tối nhé, anh Scott!

Bảy mươi hai

Menley vừa về đến nhà trong lúc bà Carrie Bell đang chạy máy hút bụi trên lầu. Chị chạy ngay lên lầu để gặp bà ta.

- Amy đã cho bé Hannah đi dạo bằng chiếc xe nôi rồi thưa bà Nichols. Con bé đáng yêu quá - bà ta nói.

- Nhưng không phải lúc nào nó cũng vậy đâu - Menley mỉm cười và nhìn quanh - Căn nhà sạch bóng quá, cám ơn bà Carrie.

- Bà biết là tôi thích mọi thứ phải cho sáng chói mà. Tôi cũng gần xong rồi. Thế bà có muốn tuần tới tôi trở lại không?

- Có chứ! - Menley mở túi xách và lấy cái bóp. Chị thầm cầu nguyện cho việc nói chuyện này sẽ đi theo đúng chiều hướng chị mong chờ. "Này bà Carrie, điều này chỉ hai chúng ta biết thôi nhé! Thế cái gì đã làm bà hoảng sợ trong lần cuối cùng bà đến đây?"

Carrie tỏ ra bồn chồn.

- Thưa bà Nichols, tôi tin chắc đó chỉ là trí tưởng tượng của tôi thôi. Đúng như cô Atkins đã nói, bước chân tôi quá nặng khiến tấm ván sàn rung rinh và làm đung đưa chiếc nôi.

- Cũng có thể lắm. Nhưng bà có nghe tiếng chân bước đi ở tầng trên nữa mà, ít ra đó cũng là điều Amy đã kể lại cho tôi.

Carrie cúi đầu và hạ thấp giọng.

- Bà Nichols, bà hứa sẽ không nói gì lại cho cô Atkina phải không?

- Tôi xin hứa!

- Bà Nichols, tôi thật sự có nghe tiếng bước chân trong ngày hôm ấy. Sáng nay, khi tôi bước vào phòng dành cho trẻ nít, tôi có giậm chân thật mạnh

xuống sàn nhưng cái nôi đâu có nhúc nhích.

- Vậy là bà không thấy gì khác lạ hôm nay?

- Không, không có gì đặc biệt hết. Nhưng tôi hơi lo cho Amy.

- Tại sao? Chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Ồ, không gì nghiêm trọng cả, nhưng trước khi Hannah ngủ dậy vào lúc trưa, Amy đang đọc sách trong phòng khách. Cửa thì đóng. Tôi tưởng cô ta đang khóc. Tôi không muốn xía vào chuyện của người khác. Tôi biết cô ta bị dao động vì bố cô ta sắp lấy cô Atkins. Một lúc sau, tôi có hỏi cô ta có việc gì không ổn sao và cô ta trả lời không. Cô biết bọn trẻ bây giờ mà. Có khi bọn chúng kể cho mình nghe hết, có lúc chúng đáp lại "Không phải việc của bà".

- Thế à - Rồi Menley đưa mấy tờ giấy bạc cho bà Carrie - "Cám ơn bà nhiều".

- Tôi xin cám ơn, bà tử tế quá. Tôi có một đứa con ba tuổi và tôi có thể hiểu là bà đã đau khổ như thế nào khi mất đi thằng nhỏ đẹp trai đó. Năm ngoái, khi tôi nhìn thấy nó trên băng video, tôi đã rưng rưng nước mắt.

- Bà đã xem cuốn băng video của Bobby à?

- Ông Nichols có mang nó theo hồi mùa hè rồi khi đến mướn căn nhà nhỏ kia. Như tôi đã nói với Amy, ông nhà rất buồn khổ khi xem cuốn băng đó. Có hình ông với Bobby tại hồ bơi, ông đưa nó ra khỏi đó, còn bà thì gọi thằng bé và nó đang chạy về phía bà.

Menley cố nuốt trôi cục gì đó đang nghẹn cổ mình.

- Cuộn băng video đó được quay hai tuần trước khi tai nạn xảy ra - Chị thổn thức kể lại - Tôi chưa bao giờ có đủ can đảm để xem nó. Đó là một ngày hạnh phúc thật trọn vẹn.

"Nhưng bây giờ mình lại muốn xem nó, chị thầm nhủ. Mình đã sẵn sàng để xem nó".

Carrie cất tiền vào bóp.

- Hôm đó cô Atkins cũng có mặt tại đó và ông Nichols đang nói về Bobby cho cô ta nghe, nói rằng đúng ra ông ấy phải ở bên cạnh hai người trong lúc tai nạn chớ không phải ở sân gôn.

Bảy mươi ba

Mọi chuyện có vẻ tiến triển một cách thuận tiện, Adam thầm nghĩ lúc lái xe về nhà. Nhưng tiếc một điều là chưa kết thúc. Đã gần ba giờ rồi và đến năm giờ anh lại có hẹn với Fred Hendin.

Nhưng ít ra mình còn được ở nhà hai giờ đồng hồ. Quả là một thời gian tuyệt vời để đi dạo ngoài bãi biển nếu Menley đồng ý đi với mình.

Chiếc xe của Amy đang đậu trên lối ra vào. Mặt anh cau lại, vừa mừng mà cũng vừa tức. Đấy là một cô bé dễ thương biết trách nhiệm của mình, nhưng anh muốn được ở một mình cùng gia đình và không muốn có mặt một người nào khác.

Nếu mình phản ứng như thế, Menley sẽ nghĩ thế nào khi lúc nào cũng có một người luôn quanh quẩn ở bên? Lòng đầy phiền muộn, anh nhận ra họ sắp sửa đương đầu với tình trạng mà họ gặp phải trước khi Menley mang bầu Hannah. Người này xa cách người kia, cả hai đều căng thẳng.

Không có ai trong nhà. Menley về chưa hay họ đã đi ra bãi biển hết rồi? Anh bước ra đến bờ vách đá và nhìn xuống bên dưới.

Menley đang ngồi trên chiếc mền, Hannah tựa người vào mẹ. Đúng là một hình ảnh diễm tình, Adam thầm nhủ. Tóc của Menley bay phất phới phía sau nàng, thân hình sạm nắng trông tuyệt đẹp. Có vẻ như Amy và cô ấy đang tranh luận thật sôi nổi thì phải. Nằm dài trên cát đối mặt với Menley, Amy đang chống hai lòng bàn tay lên cằm. Cô bé đang phải trải qua một khúc quanh khó khăn đây, anh lầm bầm. Vào đại học lúc nào cũng là một việc khá ghê sợ và theo Elaine hình như con bé vẫn chưa hiểu vấn đề tái giá của cha cô. Elaine có nói thêm "Cô ta chưa hiểu hết cái diễm phúc của mình khi được đến Chapel Hiir".

Elaine không được vào đại học. Vào cuối mùa hè khi cô được hai mươi mốt tuổi, trong khi tất cả những người bạn khác đang chuẩn bị vào các trường đại học nổi tiếng nhất, mẹ cô một lần nữa lại mất việc làm, nên Elaine phải nhận một chân đánh máy trong văn phòng địa ốc. Phải công

nhận là cô ta đã thành công vượt bậc. Adam thầm nghĩ, bởi vì hiện giờ cô ta là chủ nhân của cái văn phòng địa ốc đó.

Ngay lúc đó Menley ngước mắt lên nhìn. Adam chạy xuống con đường dốc dẫn đến chỗ đó. Khi đến nơi anh lại nghĩ mình là kẻ quấy rầy. Anh vụng về nói:

- Chào mấy cô.

Menley không đáp lại lời nào. Amy thì bật người đứng lên "Xin chào ông Nichols. Tôi nghĩ chắc ông về luôn chứ?"

- Phải đấy Adam, có phải anh về luôn không? - Menley lặp lại - Amy đang muốn có được vài giờ nghỉ ngơi.

- Cô cứ việc đi đi Amy - Nói rồi anh ngồi xuống cái mền, chờ cho Amy chào từ biệt Menley và Hannah.

Khi cô bé đi khá xa rồi, anh nói:

- Anh để cho cô ta thay quần áo xong rồi anh sẽ lên thay quần tắm.

- Hai mẹ con em sẽ lên nhà với anh. Chúng em ở dưới này khá lâu rồi.

- Menley ơi, em thôi đi có được không?

- Thôi cái gì mới được?

- Men à, chúng mình đừng có bắt đầu cãi nhau nữa được không?

Hannah nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên.

- Không có gì đâu con yêu - anh nói - Bố chỉ muốn mẹ đừng có giận bố thôi.

- Anh Adam, anh đừng cho đây là một trận cãi vã bình thường. Em đã nói chuyện với bác sĩ Kauhnan và bà ta sẽ gọi lại cho chúng ta vào lúc bốn giờ ba mươi. Em quyết liệt phản đối việc phải nhập viện. Em đang chờ một

cuộc gọi của mẹ từ Ai Len. Em sẽ yêu cầu mẹ rút ngắn chuyến du lịch của bà. Và nếu bác sĩ Kaufman và anh thành công trong việc nhốt em vào bệnh viện ngoài ý muốn của em, thì chính mẹ em sẽ trông coi bé Hannah, chớ không phải cô bạn Elaine dễ thương của anh đâu.

- Trời ơi, em định ám chỉ điều gì vậy?

- Anh Adam, mùa hè năm ngoái khi anh đến Cap, anh thường xuyên gặp cô bạn Elaine của anh, có đúng không?

- Cô ta là người bạn lâu đời của anh mà. Đương nhiên anh có gặp cô ta, việc đó đâu có gì không phải.

- Như anh đã nói hồi đêm qua, anh không phải thuộc tuýp người hay khoe khoang các chiến công của mình. Nhưng cô ta đã làm gì với anh khi ngồi xem cuộn băng video của thằng con trai em?

- Thánh thần ơi! Men ơi, cô ta đến thăm anh ngay trong lúc anh đang xem cuốn băng đó, và anh không chỉ xem một mình Bobby mà anh còn chiêm ngưỡng em nữa đấy.

- Với cô bạn gái của anh.

- Không, chỉ với một người bạn lâu năm thôi.

- Thế ai đã nói với đứa con gái riêng của chồng cô ta là một khi em vào dưỡng trí viện ở New York rồi, anh sẽ đến đây ở với Hannah?

Adam bỏ đứng lên và nói "Anh lên thay quần áo đây".

- Thế anh không sợ khi để em ở lại một mình với Hannah sao?

Anh không trả lời, xoay lưng bỏ đi.

Menley nhìn theo Adam bước trên con đường đá. Anh đi với dáng người khom tới trước, hai tay thọc vào túi. Chị lại nghĩ đến những gì Carrie đã nghe được khi anh nói với Elaine, cụ thể là anh cảm thấy có lỗi khi không ở bên cạnh chị trong ngày xảy ra tai nạn.

Adam có nói với chị ngay sau khi Bobby chết và chị đã phẫn nộ.

- Anh đừng có nói như thế để an ủi em. Anh đã tổ chức trận gôn đó từ lâu rồi nên em không muốn anh thay đổi các dự tính của anh vì một lời mời vào phút chót.

Khi Adam trở lại đó sau mười phút, chị nói tiếp.

- Anh Adam, em biết trong người em như thế nào. Em sẽ nói với bác sĩ Kauhnan rằng em bắt đầu chiến thắng được các cơn hoảng sợ của em. Em còn nói thêm với bà ta nếu anh không thể chấp nhận hay không muốn nhìn nhận sự kiện đó thì cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ không kéo dài lâu hơn nữa. Câu chuyện của ngôi nhà này là của một người chồng không tin vào vợ mình. Chúng ta không nên kéo dài sự nhầm lẫn đó.

Bảy mươi bốn

Trên đường về, Amy tự hỏi không biết cô có nên có báo cho cha mình biết bà Carrie Bell suýt tí nữa đã làm cho cô khóc không nữa. Bà Nichols cũng có hỏi cô về vấn đề đó nhưng cô đã chối.

Có vẻ như bà Nichols tin mình nhưng bố mình chắc thế nào cũng nghe theo bà Carrie. Ông luôn tỏ ra bận tâm vì mình trong khoảng thời gian sau này. Phải chi ông không luôn miệng nói sẽ là một điều tuyệt vời nếu mình có một bà mẹ kế!

Vào tháng sau mình sẽ được mười tám tuổi, Amy thầm nghĩ. Mình rất muốn bố mình thôi việc ca ngợi các đức tính của Elaine. Mình rất vui khi ông tái giá nhưng mình vẫn thích hơn nếu không phải với cô ấy.

Tối nay, cô muốn đi chơi cùng các bạn của mình ở Hyannis. Nhưng Elaine quyết định làm một bữa ăn tối và bố cô vừa bắt buộc vừa năn nỉ cô đi theo ông.

Ôi sao mình muốn vào đại học cho rồi, Amy tự nhủ trong lúc nhích chiếc xe từng chút một vì sự tắc nghẽn trên con đường dẫn đến vòng xoay. Rồi cô lại thở dài.

- Mẹ ơi, sao mẹ lại chết để bỏ hai cha con lại như thế này?

Chắc có thể cũng vì lý do này mà cô cảm thấy mình gần gũi với bà Nichols hơn. Không khác gì việc cô thương nhớ người mẹ mình, bà Nichols cũng tiếc nhớ thằng con trai cưng của bà ta. Nhưng bây giờ bà ta đã có Hannah rồi.

Và mình có Elaine, cô ta cay đắng nghĩ đến việc đó khi bước đi trên lối ra vào.

***

Nhưng cô không hối tiếc việc đi cùng cha đến dự bữa ăn tối ở nhà Elaine. Scott Covey cũng được mời và cô đang giúp anh ta luộc tôm hùm. Cô nhận thấy anh ta dễ mến và không bao giờ làm phiền người khác với các vấn đề của mình. Anh ta nói với cô về Chapel Hill.

- Một trong các vở kịch chúng tôi đóng trong chuyến lưu diễn được quảng cáo trong hai tuần liền tại trường đại học thuộc thành phố Chapel Hill - anh ta cho cô biết như thế. - Quả thật đó là một thành phố tuyệt vời, tôi tin rằng cô sẽ cảm thấy rất hạnh phúc khi đến đó.

Trong bữa ăn, Amy nhận thấy họ tránh nói về cuộc thẩm vấn. Chỉ có Elaine hỏi cô là bà Carrie trong khi làm công việc nhà, còn nghe tiếng bước chân nữa không.

Thừa cơ hội này, Amy nói bóng gió về những tiếng khóc Carrie tưởng là chính cô đã khóc.

- Không, nhưng nếu bà ta có nói cho mấy người nghe là bà ta thấy tôi khóc, tôi xin báo trước cho mấy người biết là bà ta đã lầm.

- Bà ta có nghe một ai đó khóc à? — Elaine hỏi - Con có nghĩ là Menley không?

- Bà Nichols đã đi ra ngoài với bà Paley và bà ta rất khỏe khi trở về nhà.

Amy không muốn nói về Menley cho Elaine nghe. Cô biết Elaine đang tin là bà ta đang đứng trên bờ của một suy sụp thần kinh khác. Phải chi mình lái xe riêng của mình thay vì đi với bố mình. Mình không ngồi chết ở đây cho đến hết buổi tối đâu - cô thầm hối tiếc.

Đến khi Scott cho biết ý định anh ta muốn về, cô liền chụp lấy cơ hội.

- Anh có thể đưa tôi về được không? - cô hỏi rồi xoay về phía cha mình với một bộ mặt bơ phờ: "Bố à, con đã làm việc vất vả suốt cả ngày và bây giờ con muốn về nhà, trừ phi cô Elaine muốn con ở lại để rửa chén".

- Ồ không, con hãy về nghỉ đi. Giữ trẻ là một công việc nặng nhọc mà.

Amy đã giả bộ mệt mỏi, nên cô không thể đi gặp bạn bè trong tối nay được. Tivi thì không có gì hay cả và cô cũng không thể nhờ Scott chở cô đi thuê một băng video. Nhưng cô nhớ Elaine có một bộ sưu tầm băng lạ thường mà cô ta thường cho ba cô mượn.

- Cô Elaine, có thể cô cho cháu mượn một cuốn băng video được không?

- Cháu cứ lấy những gì cháu thích nhưng nhớ phải đem trả đấy.

Làm như thể mình là hạng người đó vậy, Amy lẩm bẩm. Ba cô vừa bắt đầu một câu chuyện dài vô tận của ông khi cô bước ra khỏi chỗ đó để qua bên phòng khách.

Kệ chiếm gần hết các bức tường. Hơn phân nửa chứa băng video được xếp theo vần. Amy đọc tựa đề và chọn một cuốn *Một cô gái vùng quê* với Grace Kelly và *Lông ngựa*, một phim hài của anh em nhà Marx. Khi quay trở ra, Amy nhớ có một phim cô luôn muốn xem là *Birth of the Nation* (*Sự hình thành của một quốc gia)*, có lẽ Elaine có nó. Cô đọc dọc theo vần B và tìm thấy nó. Khi lấy nó xuống cô làm rớt mấy cuộn băng khác. Trong lúc đặt chúng lại chỗ cũ, Amy hiểu vì sao chúng bị rơi ra. Có một cuộn băng nằm bên trong, sát tường. Amy ngạc nhiên khi thấy cái tựa: BOBBY - BĂNG CUỐI, có phải đây là cuốn băng về thằng bé Nichols mà Carrie xem qua hồi năm ngoái không?

Mình muốn coi thử nó xem sao, cô thầm nghĩ. Có thể Elaine không biết là nó có ở đây đâu. Dù sao nó cũng thuộc gia đình Nichols và vì thế cô ta sẽ không cho mình mượn cũng nên. Mình sẽ đem trả nó cùng với mấy băng kia. Không ai biết chuyện gì đâu. Cô nhét hết mấy cuốn băng vào trong túi đeo lưng của mình và trở lại phòng ăn.

Ba cô vừa kể xong câu chuyện. Scott Covey mỉm cười rất nhã nhặn, còn Elaine thì rũ rượi. Amy muốn bóp cổ Elaine khi cô nghe giọng cười này. Khi mẹ cô còn sống, mẹ thường nói:

- Anh John này, anh có thể nào hứa đừng bao giờ bắt mẹ con em nghe những lời thoại dài lê thê đó trong vòng một phút không? - Rồi bà sẽ cười *với* ông chớ không cười chế giễu ông.

Bảy mươi lăm

-Không tôi không hề tự động gia tăng liều lượng - Menley nói với bác sĩ Kaufman - Tôi thấy việc đó không cần thiết nữa.

Chị gọi điện từ trong thư phòng trong khi bồng Hannah trên tay còn Adam thì nghe với chiếc máy phụ trong bếp.

- Menley à, tôi có cảm nghĩ cô xem Adam và tôi như kẻ thù của cô vậy - bác sĩ Kaufman đáp lại.

- Ồ, không có đâu. Sở dĩ tôi không nói cho bà nghe việc cô giữ trẻ tưởng đã thấy tôi trên ban công của bà góa chỉ vì tôi nghĩ cô ta lầm đó thôi. Vả lại cô ta đã nhìn nhận việc đó mà.

- Nói như thế, cô ấy đã thấy gì?

- Theo tôi cô ta không nhìn thấy gì hết. Có một miếng kim loại trên cái ống khói và khi ánh mặt trời chiếu vào, người ta sẽ có cảm tưởng là có một cái gì đó đang di chuyển.

- Và tôi phải nghĩ như thế nào về chiếc xe lửa mà cô nghe chạy trong nhà hay tiếng gọi của Bobby đây? Cô nói lúc đó cô hoảng sợ đến mức không dám bế Hannah lên tay.

- Tôi muốn dỗ nó nhưng tôi run quá nên sợ làm té nó. Tôi rất tiếc đã để nó khóc. Tuy nhiên khi một bà mẹ không mắc chứng hoảng sợ đôi khi cũng để con họ khóc vậy.

Hannah giật tóc của chị trong lúc chị đang nói. Menley cúi đầu và la lên "Ai da".

- Có gì vậy Menley - giọng của Adam đượm vẻ lo âu.

- Hannah giật tóc của em thôi mà - Bỗng nhiên chị đổi giọng - Thưa bác sĩ, đó chính là điều tôi cố gắng làm cho hai người hiểu. Adam sẵn sàng bỏ

điện thoại xuống và chạy ngay đến mỗi lần tôi báo động. Theo ý tôi, các người đang lầm bệnh nhân rồi.

Chị ngưng nói và cắn môi mình, rồi hạ giọng.

- Bây giờ tôi sẽ để cho bà nói chuyện với Adam thưa bác sĩ, nếu hai người buộc tôi phải vào một dưỡng trí viện ngoài ý muốn của tôi, các người phải chờ cho đến khi nào mẹ tôi trở về từ Ai Len để trông coi đứa con của tôi. Trong khi chờ đợi, tôi vẫn ở lại ngôi nhà này để viết cuốn sách của tôi. Trước đây khi các cơn hoảng sợ mới bộc phát, bà có nói với hai chúng tôi là tôi cần phải được Adam hỗ trợ. Nhưng có điều tôi không nhận được từ Adam sự hỗ trợ mà tôi mong chờ. Tôi tin rằng có ngày sự hỗ trợ đó không còn cần thiết và đến ngày đó tôi sẽ không muốn thấy mặt anh ta nữa.

Chị từ từ đặt ống nghe xuống,

- Hannah ơi, bây giờ họ biết phải cư xử ra sao rồi - Chị thầm thì với Hannah.

Chỉ thoáng chốc Adam hiện ngay ngạch cửa.

- Anh luôn nói với em là anh không hề muốn làm mục tiêu của sự phẫn nộ của em kia mà. Bây giờ anh có hẹn với Fred Hendin. Nhưng chẳng muốn đi đâu cả, anh rất tiếc là phải dính vào vụ án của Covey. Anh muốn nói với em rằng chính em đã giục anh phải giúp đỡ tên đó.

- Đúng vậy - Menley nhìn nhận.

- Đến lúc anh về, anh muốn đưa em ra ngoài ăn tối. Em ráng cho công chúa ăn trong lúc anh vắng nhà và chúng ta sẽ mang nó theo. Đó cũng là cách mà chúng ta đã làm với Bobby.

- Phải.

- Một việc nữa. Em đang chờ điện thoại của mẹ em. Khi mẹ gọi đến, xin em đừng yêu cầu mẹ gián đoạn chuyến du lịch. Bác sĩ Kaufman nghĩ em

đang dần bình phục và cả anh nữa. Em có quyền muốn có người giữ Hannah hay không tùy em.

Anh bước ra khỏi phòng. Menley chờ anh đóng cánh cửa buồng lại rồi mới nói:

- Con thấy không Hannah, đôi khi mình phải biết đương đầu với người ta. Bây giờ mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Đến sáu giờ ba mươi, khi chị vừa trong nhà tắm đi ra, mẹ chị gọi điện về từ Wexford.

- Menley ơi, người ta bảo mẹ phải gọi điện gấp, có chuyện gì thế con yêu?

Menley cố nói bằng một giọng hớn hở.

- Ô đâu có gì đâu mẹ, con chỉ muốn biết tin tức của mẹ thôi. Hannah đang nằm trên giường của con và nói bi bô. Không, con không có lý do gì đặc biệt để gọi mẹ hết. Thế Jack và Phillis ra sao rồi?

Chị vẫn đang nói chuyện điện thoại khi Adam bước vào phòng. Chị ngoắc anh lại gần.

- Mẹ ơi, để con cho anh Adam biết đã, chắc anh ấy sẽ mừng lắm - Rồi chị thật nhanh cắt nghĩa cho Adam: "Phil đang tìm kiếm tài liệu về dòng họ của cha em. Chị ấy đã lần lên đến năm 1860. Chị đã tìm được một tên Adrien Mc Carthy và là một tài năng sáng chói của trường đại học Trinity College. Đột nhiên dòng họ Mc Carthy được chị ấy coi trọng lắm và cuộc tìm kiếm vẫn đang tiếp diễn".

Rồi chị đưa điện thoại cho anh. "Anh hãy nói gì đó cho bà mẹ vợ anh đi". Trong lúc anh nói chuyện trong điện thoạt chị ngắm nhìn anh. Chị đắc ý cười thầm khi nghĩ đến sự nhượng bộ của anh.

- Không có gì bắt buộc chúng ta ăn ngoài cả - chị tuyên bố sau khi gác máy - Chợ cá vẫn còn hoạt động, anh có thể ghé ngang qua đó mua một cái gì đi.

Adam về với sò Saint - Jacques, bắp non tươi, cà chua và một ổ bánh mì ba-ghết Pháp.

Hannah ở cạnh họ cho đến gần tối. Sau khi cho con bé đi ngủ, cả hai chuẩn bị bữa ăn tối nhưng không hề đề cập đến cuộc trao đổi với bác sĩ Kaufman.

Adam kể cho chị nghe những người anh đã gặp trong ngày.

- Các cô phục vụ đó sẽ là nhân chứng tốt đấy, cũng như vị hôn phu của Tina. Nhưng này Men, tên Scott Covey đó dưới con mắt của anh, dường như càng lúc càng lộ rõ là một tên cơ hội đấy.

- Nhưng chắc chắn không phải là một tên giết người.

- Hẳn là thế rồi.

Sau bữa ăn tối, họ đọc sách báo một lúc. Không ai có thể quên tất cả những gì đã xảy ra nên họ nói chuyện với nhau rất ít.

Đến hai mươi hai giờ ba mươi, họ đi ngủ nhưng vẫn cảm thấy cần có một khoảng cách giữa họ. Mệt mỏi một cách bất thường, Menley ngủ say tức thì.

"*Mẹ ơi, mẹ ơi! Đây là một buổi chiều tại East Hampton, hai tuần trước khi Bobby chết, Họ đến nghỉ cuối tuần tại nhà của Louis Miller, một trong những người hợp tác của Adam. Louis quay một băng video. Adam đang ở trong hồ bơi cùng Bobby. Anh cho thằng bé ra khỏi hồ nước.* "*Con chạy lại mẹ đi*" .

Bobby chạy về phía chị, hai tay đưa ra phía trước với nụ cười rạng rỡ. "*Mẹ ơi, mẹ*" . *Chị bồng nó lên và xoay về phía máy camera.* "*Con hãy nói cho mọi người biết con tên là gì? - chị bảo nó.*

- Tôi tên là Obert Adam Niko - thằng bé hãnh diện tuyên bố.

- Và người ta gọi con như thế nào?

- Bobby.

- Thế con đi học chưa?

- Trường mẫu giáo.

- Trường mẫu giáo - chị lặp lại và cuốn băng kết thúc bằng tiếng cười của chị.

"Bobby ơi, Bobby".

Chị khóc nấc. Adam cúi sang chị. "Không có gì đâu Men à".

Chị mở mắt ra. "Lần này chỉ là giấc mơ thôi". Khi Adam ôm chị vào lòng, hai người nghe Hannah cọ quậy trong phòng. Menley chồm người dậy.

- Để anh đi cho - Adam vội vã đứng lên.

Anh đem con bé qua phòng mình. "Mẹ của con đây".

Menley ôm đứa bé trong tay mình. Một cảm giác an lòng tràn ngập lấy người chị khi thấy con bé rúc người vào trong lòng mình.

- Ngủ lại đi em yêu - Adam âu yếm nói - Trong chốc lát anh sẽ cho cô công chúa về phòng nó lại.

Rồi chị ngủ thiếp đi trong sự tưởng nhớ giọng nói của Bobby "Mẹ ơi, mẹ". Năm tới đây thôi, Hannah cũng sẽ gọi chị như thế. Một lúc Adam ẵm con bé ra khỏi vòng tay chị và cúi xuống thì thầm tai chị:

- Em yêu, em không thể nào phủ nhận việc em bị chứng hồi tưởng.

Bảy mươi sáu

Vào cuối buổi sáng ngày thứ bảy, Nat ra phố với vợ. Kỷ niệm ngày cưới của họ đang đến gần. Debbie thấy một bức tranh trong phòng trưng bày, bà nói:

- Đó là cảnh quang của bờ biển, nó rất thích hợp cho lò sưởi. Em tin nếu mỗi ngày em cứ nhìn nó, em sẽ có cảm giác là mình đang sống ngoài bãi biển vậy.

- Nếu thích thì em mua nó đi, em yêu.

- Không, em muốn anh phải xem nó trước đã.

Nat không có nhiều năng khiếu nghê thuật, nhưng khi vừa thấy bức tranh anh biết ngay đây là việc làm của một tay mơ, không đáng một chút nào với giá hai trăm đôla được đưa ra.

- Anh có vẻ không thích lắm phải không?

- Chỉ tàm tạm thôi.

Người bán hàng nói xen vào.

- Người họa sĩ này mới có hai mươi mốt tuổi thôi và anh ta thật sự có tài. Một ngày nào đó bức tranh này sẽ có giá trị đấy.

Mình sẽ không đánh cá một đồng ten về anh ta, ông thầm nghĩ.

- Để chúng tôi nghĩ lại đã - Debbie tuyên bố. Khi ra khỏi phòng tranh, bà thở dài "Hình như em cũng thấy nó không đẹp lắm. Thôi chúng ta đi".

Phòng tranh nằm trên một con đường nhỏ đâm thẳng ra một đường chính.

- Em có muốn chúng ta đi ăn nhà hàng không? - Nat hỏi.

- Hay là anh thích ăn trên tàu của mình hơn.

- Không. Chúng ta hãy đến tiệm Wayside đi. Sáng nay Tina làm việc và anh sẽ rất thích khi thấy cô ta biết anh lảng vảng quanh đây. Cách hay nhất làm cho Covey phải bối rối là làm cho Tina mất đi sự tự chủ của mình trước khi cô ta phải ra cung khai trước tòa.

Họ đi ngang qua văn phòng địa ốc Atkins. Debbie dừng chân lại để ngắm nhìn vào tủ kính.

- Em luôn thích nhìn ảnh các ngôi nhà nằm ở bờ biển được bày trong tủ kính - bà nói với Nat - Ai biết được, có một ngày nào đó chúng ta trúng số thì sao. Em chỉ tiếc là họ đã lấy đi bức không ảnh của Tưởng Nhớ. Đó là tấm em thích nhất. Em nghĩ chắc cũng tại bức ảnh đó mà em để ý đến bức tranh kia.

- Hình như cô Marge sắp bày nó ra lại kìa.

Như lời Nat nói, trong văn phòng, Marge đang mở cánh cửa tủ kính và họ thấy cô ta để tấm hình được đóng khung thật đẹp vào một chỗ trống. Khi họ đứng trước, cô ta vẫy tay và bước ra ngoài chào hỏi họ.

- Ông cảm thấy thế nào rồi, thanh tra Coogan? Tôi có thể làm gì được cho ông không? Chúng tôi có nhiều mối hấp dẫn lắm đây.

- Ồ chúng tôi chỉ đi ngang qua thôi - Nat đáp lại - Vợ tôi rất thích tấm hình này. Và ông chỉ vào tấm Tưởng Nhớ - Chỉ tiếc một điều là giá của nó nằm ngoài tầm với của chúng tôi.

- Tấm hình này thu hút khách nhiều hơn bức ảnh nào khác - Marge giải thích - Nói cho đúng là tấm quý vị đã thấy trước đây. Elaine có làm một tấm để tặng Nichols và tôi để nó trong tủ kính trong khi chờ Adam đến lấy. Cô ta đã gởi tấm ảnh gốc cho Scott Covey rồi.

- Cho Scott Covey à? Nhưng vì lý do gì vậy?

- Elaine bảo là anh ta quan tâm đến ngôi nhà đó.

- Tôi cứ nghĩ anh ta muốn mau chóng rời khỏi nếu anh ta được tự do chứ - Nat đáp lại.

Đột nhiên Marge cảm thấy lúng túng vì dường như đang đến bước trên một vùng nguy hiểm. Cô có nghe nói Coogan đang điều tra về Scott Covey, nhưng dù sao hai vợ chồng ông ta cũng là những con người khả ái và biết đâu một ngày nào đó họ là khách hàng của mình thì sao. Bà Coogan vẫn ngắm nhìn bức ảnh của Tưởng Nhớ. Marge nhớ Elaine vẫn giữ âm bản và chị ta có nói là có thể rửa thêm nhiều tấm khác

- Hai ông bà có muốn có một bức của tấm hình này không? - cô hỏi.

- Rất thích và tôi biết tôi sẽ để nó ở đâu rồi.

- Tôi nghĩ chắc Elaine sẽ rất vui khi rửa tặng cho ông bà một tấm khác.

- Như thế nhé, cám ơn nhiều - Nat kết luận.

Đến nhà hàng Wayside, họ mới biết Tina đã gọi điện xin lỗi là không thể đi làm được vì cô bị bệnh "Là điều tốt đấy, mình bắt đầu làm cô ta sợ rồi" - Nat thầm nghĩ.

Ngay lúc họ ăn hết món xà lách tôm hùm, Deb nhận xét "Nhưng không phải đúng là tấm hình kia"

- Em muốn nói gì thế? - Nat ngạc nhiên.

- Có một chi tiết gì đó khác trên tấm hình Tưởng Nhớ mình xem lúc nãy mà bây giờ em mới nhận ra. Trong tấm ảnh đã được trưng bày trước kia, có một con tàu. Trên tấm hình này thì không có. Anh có nhận thấy là kỳ lạ không?

Bảy mươi bảy

Sáng thứ bảy Adam nhắc Menley bảo Amy đừng đến. Anh có hẹn với một chuyên gia hàng hải mà ông giám đốc hải cảng Chatham đã giới thiệu cho anh. Anh nói với Menley:

- Anh cần phải có một chuyên gia để có thể chống đối các chuyên gia Viện Hải Dương Học của Word Hole về vị trí cái xác đã giạt vào. Nhưng anh sẽ không vắng mặt lâu đâu, có thể anh sẽ về vào lúc mười hai hay một giờ gì đó.

"Một chiến thắng nhỏ", Menley tự nhủ. Có thể anh ấy không tin giấc mơ của mình về Bobby không phải là một hồi tưởng, nhưng ít ra anh đã dám để cho mình ở nhà một mình với con bé.

- Sáng nay em phải làm việc. Em sẽ nhờ Amy giữ bé Hannah đến giờ ăn trưa thôi.

- Tùy ý em thôi, em yêu.

Amy đến vào lúc Adam chuẩn bị đi. Cô giật mình khi nghe Menley hỏi:

- Anh Adam, anh để cuốn băng video của Bobby ở East Hampton ở đâu vậy? Em nghĩ bây giờ em đủ can đảm để xem nó

- Anh để nó trong căn hộ đấy.

- Lần sau khi anh về New York, anh có thể mang nó về cho em được không?

- Được chứ và chúng mình sẽ cùng xem nó.

Mình có phải nói cho họ biết là hiện giờ mình, đang giữ nó không? - Amy tự hỏi - Có thể họ sẽ giận mình đây. Không được, mình phải trả cho Elaine càng sớm càng tốt. Ông Nichols có thể sẽ nhớ là hồi năm ngoái ông đã bỏ quên tại Cap và gọi Elaine để đòi lại.

***

Khi bước vào trong thư phòng, Menley cảm nhận có cái gì đó thay đổi. Trong này rất lạnh, chắc có thể vì ánh sáng mặt trời không chiếu rọi vào trong phòng này cũng nên. Dù sao mình cũng không muốn để các hồ sơ lại căn phòng chung nữa. Mình sẽ mất rất nhiều thời giờ để lục lọi trong đó. Mình sẽ trải chúng xuống sàn giống như cách mình làm khi còn ở nhà và sẽ viết bằng chữ thật to vào mỗi cái nhãn cho mỗi hồ sơ. Như thế mình sẽ tìm dễ dàng hơn những gì mình muốn và một khi kết thúc công việc làm, mình chỉ cần để y nguyên như thế và đóng cửa lại.

Chị bỏ mấy giờ đầu tiên để sắp xếp các hồ sơ theo ý muốn, sau đó mở cái tập cuối cùng mà ông Henry đã trao cho Adam và bắt đầu nghiên cứu nội dung của nó.

Các hình vẽ nằm trên cùng. Chị ngắm nhìn không biết bao nhiêu lần cái hình của ông thuyền trưởng và Mehitabel trên tàu, sau đó gắn nó lên tường cạnh bàn làm việc. Kế đến chị gắn thêm các hình vẽ chị đã thực hiện và cả luôn cái bà Jan đã mang từ thư viện Brewster về. Gần giống nhau như đúc, chị tự nhủ. Có thể mình đã vô tình nhìn thấy bức hình vẽ này trong các lần tìm kiếm của mình.

Chị đã lên kế hoạch để tiến hành công việc. Trước hết chị sẽ bắt đầu lọc ra trong tất cả các tài liệu mới những gì liên quan đến Tobias Knight. Tên ông ta được đề cập lần đầu tiên trong việc trừng phạt Mehitabel.

"Trong cuộc hội họp của dân làng Monomoit, vào ngày thứ tư tuần thứ ba của tháng Tám năm 1707, Mehitabel vợ của thuyền trưởng Andrew Freeman đã trình diện và tòa kêu án trước sự hiện diện của những người buộc tội cùng người tòng phạm trong vụ án ngoại tình. Những cư dân của thành phố đã chứng kiến sự trừng phạt sự dâm ô để phòng tránh".

"Ngày thứ tư tuần thứ ba của tháng Tám" - Menley suy nghĩ - Gần đúng vào thời điểm của ngày hôm nay đây và Andrew đã nhìn cảnh vợ mình bị đánh một cách tàn nhẫn. Tại sao ông ta có thể để như thế được?

Có một ghi chú viết tay của Phoebe. "Thuyền trưởng Freeman đi biển ngay trong tối hôm đó, đem theo đứa bé mới sáu tuần tuổi và một thổ dân làm vú nuôi".

Ông ta đã bỏ mặc vợ mình và mang đứa con đi mất. Menley ngước mắt lên nhìn bức hình của Andrew Freeman. Tôi cho là ngày đó ông không cảm thấy tự tin và không nhân nhượng đến mức đó, chị thầm nghĩ. Chị lấy bức hình ra khỏi tường, chụp lấy cây bút than. Bằng vài nét quẹt sửa, chị đổi lại cái nét mặt đầy tự tin đó.

Chị muốn tạo cho ông ta một ánh mắt tàn ác nhưng bất chấp mọi nỗ lực của chị, vẻ mặt của thuyền trưởng Freeman vẫn là gương mặt của một người bị nỗi đau hành hạ.

Có lúc nào ông cảm thấy hối tiếc sự tàn ác mình đã tạo ra không? - Chị thầm trách.

***

Amy đưa Hannah về nhà để cho nó uống một ly nước trái cây. Hình như cô có nghe tiếng khóc ở đâu đó trước cửa nhà. Chắc đó là những gì bà Carrie đã nghe thấy trong ngày hôm qua, cô nghĩ. Có thể bà Nichols đã về nhà sớm hơn mình mong đợi.

Trước mặt mọi người bà Nichols ra vẻ tươi tỉnh nhưng bà ta thật sự đã suy sụp tinh thần nhiều. Amy tự hỏi không biết cô có nên nói việc này lại cho ông Nichols không nữa.

Amy lắng tai nghe một lần nữa. Không, không phải là tiếng khóc của bà Nichols. Cũng như hôm qua, có lẽ gió đã nổi lên và chính nó đã tạo ra tiếng nức nở đó bằng cách thổi qua cái ống khói. Bà lại lầm rồi, bà Carrie, Amy tự nhủ.

Bảy mươi tám

Sáng ngày chủ nhật, sau buổi lễ nhà thờ, Adam cố nài phải đi ăn món brunch cho bằng được.

- Đêm qua chúng mình đã làm việc nhiều và chiều nay anh còn phải bỏ ra một giờ với Scott Covey nữa đấy.

Menley không thể từ chối dù chị thích ngồi lại bàn làm việc của mình hơn. Trong lúc nghiên cứu các hồ sơ lưu trữ thành phố của Phoebe Sprague, chị đã biết được hoàn cảnh dẫn đến cái chết của Mehitabel.

Sau khi đi biển, thuyền trưởng Andrew Freeman đã vắng nhà suốt hai năm cùng với đứa con mình. Mehitabel đã ngóng chờ sự trở về của ông - ta từ nơi ban công của bà góa tại Nickquenum.

Khi nhìn thấy các cánh buồm chiếc thuyền của ông ta từ góc chân trời, bà ta đã ra bến cảng để đón ông ta. "Đúng là một cảnh tượng thảm thương" theo như lời trong lá thư do ông cố vấn hội đồng thành phố Jonathan Wickes đã viết:

Hiển nhiên là đang bị bệnh, nhưng bà kính cẩn quì trước mặt ông ta và năn nỉ xin ông trả lại đứa con cho bà. Ông nói rằng đứa con sẽ không bao giờ nhìn nhận một người mẹ tội lỗi và ra lệnh cho Mehitabel phải rời khỏi căn nhà của ông. Mọi người đều nhận thấy bà ta đang bị bệnh nặng và kiệt sức, đêm đó họ đưa về nhà bà. Người ta kể là thuyền trưởng Freeman đã chứng kiến giây phút bà hấp hối và nghe được lời trối sau cùng: "Ông Andrew, tôi đã ở tại đây để chờ con tôi và cũng tại đây tôi bị đối xử một cách tàn nhẫn nhưng tôi sẽ chết trong sự vô tội vì tôi không hề phạm bất cứ tội lỗi nào" .

Menley kể lại cho Adam nghe những khám phá của mình trong khi họ ăn món trứng chiên kiểu Benedict tại tiệm Con Chim Trĩ Đỏ ở Dennis.

- Ba anh thích nơi này lắm - Adam nói và nhìn quanh tiệm

- Anh tiếc là ông không còn trên đời, nếu không ông có thể giúp em một tay. Ông rất rành lịch sử của Cap về mọi mặt.

- Và Chúa cũng biết là bà Phoebe cũng rành không kém

- Menley đáp lại - Anh Adam, em có thể ghé ngang qua nhà Sprague với Hannah trong khi anh đi gặp Scott Covey không?

Adam do dự. "Đôi khi bà Sprague nói toàn chuyện kỳ quặc quá đi".

- Không hẳn như thế đâu.

Anh đi điện thoại cho họ và trở lại với nụ cười vui vẻ.

- Hôm nay có vẻ bà Sprague trông khá hơn đấy và ông Henry nói sẽ chờ em.

Bảy mươi chín

Chỉ còn mười tám ngày nữa thôi, Henry tự nhủ khi nghe bà Phoebe hát và Hannah được ngồi trên đùi của Menley. Ông đang buồn vì rồi đây ông sẽ thức dậy mà không có người vợ bên cạnh mình.

Hôm nay bước chân của bà có vẻ vững vàng hơn, không bị kéo lê và run rẩy như mọi hôm. Ông biết điều này chỉ là một tiến bộ tạm thời. Càng ngày bà càng có ít thời khắc minh mẫn hơn nhưng nhờ ơn Chúa bà cũng không có nhiều cơn ác mộng. Hai đêm vừa rồi bà ngủ rất ngon.

- Đứa cháu nội tôi cũng thích nghe người ta hát cho nó bài "Những con búp bê nhỏ" - Phoebe nói với Hannah - và nó cũng gần bằng tuổi cháu đấy, cô bé.

Laura bây giờ đã mười lăm tuổi rồi. Mọi việc đều xảy ra đúng theo lời của các bác sĩ. Các kỷ niệm xưa nhất được biến mất sau hết. Henry tỏ lòng biết ơn Menley với cái nhìn đầy thương cảm mà cô vừa trao đổi với ông. Adam quả thật có một cô vợ rất khả ái, ông thầm nghĩ. Trong hai tuần lễ này, ánh nắng mặt trời đã làm tóc cô bạc đi nhưng nước da cô trở nên sậm hơn nên làm nổi bật cái màu xanh thẫm của đôi mắt cô. Cô có một nụ cười rất có duyên và ngày hôm nay ông nhận thấy có một chút gì đó thay đổi nơi cô ấy, một vẻ buồn man mác mà trước đây không hề có.

Rồi khi nghe cô nói về Phoebe, ông tự hỏi không biết cô ta có quá chú tâm trong công việc nghiên cứu về Tưởng Nhớ không nữa. Chuyện ngôi nhà đó thật bi đát.

- Tôi tình cờ đọc được bài viết về cái chết của Mehitabel - chị nói với bà Phoebe - Tôi nghĩ rằng khi bà ta biết ông Andrew không bao giờ trả đứa con lại cho mình, bà ta đã chết dần chết mòn một cách bi thảm.

Dường như Bà Phoebe đang cố nói ra điều gì đó. Từ trong tâm khảm của bà như vang lên: *Chuyện này có liên quan đến Mehitabel và người vợ của Adam. Menley thế nào cũng sẽ bị kéo vào trong căn phòng tối om mà Andrew Freeman đã để cho xác của Tobias Knight thúi rữa và sau đó nó bị*

cho ngập nước. Phải chi gương mặt và giọng nói của những người đang sắp giết chết người vợ của Adam không phải là những hình bóng mơ hồ. Làm sao báo động cho cô ta được bây giờ? - Những tiếng nói cứ tắc nghẹn trong cổ họng bà không thể nào thốt ra được, nhưng cuối cùng nó cũng vỡ toang.

- Mấy người hãy đi hết đi - bà ta hét lên trong lúc xô đẩy Menley và đứa bé - Hãy đi đi!

***

- Cha mẹ của Vivian sẽ là những nhân chứng cảm động và rất thuyết phục - Adam nói với Scott. Họ sẽ mô tả anh như một tên đào mỏ đã tiếp cô bạn gái cũ của mình một tuần trước khi làm đám cưới, và sau khi ám sát chết người con gái của họ, đã cướp đi chiếc nhẫn ngọc bích cô ta đeo trong tay bằng một hành động tột cùng của lòng tham.

Scott Covey tỏ ra lo lắng khi ngày thẩm vấn đến gần. Họ ngồi đối mặt nhau tại cái bàn trong phòng ăn, với giấy tờ của Adam trải trước mặt anh ta.

- Tôi chỉ biết nói lên sự thật mà thôi - Covey nói thật nhỏ nhẹ.

- Chính cách anh nói mới quan trọng. Anh phải thuyết phục được ông chánh án rằng, giống như Vivian, anh cũng là nạn nhân của cơn bão. Tôi có một nhân chứng bào chữa chắc ăn lắm, một người đã gần như mất đứa cháu nội khi chiếc tàu của họ bị một con sóng đánh chìm. Đứa bé đó sẽ chết nêu ông ta không chụp kịp cái chân nó khi nó bị đánh trôi qua mạn tàu.

- Người ta có khép ông ta vào tội giết người không, nếu ông ta không cứu kịp thằng bé?

- Đó chính là điều mình phải làm cho ông chánh án thấu hiểu đấy.

Khi sắp sửa ra về, Adam nói:

- Không ai có thể đoán trước kết cục của một cuộc điều tra tư pháp. Nhưng chúng ta vẫn có cơ may để thoát nạn. Anh không được quên điều này: Tuyệt đối anh không được mất bình tĩnh và không bao giờ được chỉ trích cha mẹ của Vivian. Anh phải hiểu là những cha mẹ đang đau khổ ghê gớm và anh cũng là một người chồng bị sự đau khổ đè nặng. Hãy luôn có từ "chồng" trong đầu mỗi câu khi họ muốn mô tả anh như một tên cơ hội được ghép thêm là một tên sát nhân.

***

Adam rất ngạc nhiên khi thấy Menley và Hannah đang ngồi trong xe chờ anh.

- Em e là em đã làm cho bà Phoebe xúc động - Menley thú nhận với anh - Đáng lẽ em không được đề cập đến Mehitabel trước mặt bà ấy. Vì một lý do chưa thể hiểu được, bà ấy đã gặp phải một cơn chấn động khủng khiếp.

- Không hề có lý do cho các cơn như thế - Adam nói.

- Biết đâu đấy? Các cơn của em thì do một tác nhân kích thích, có phải vậy không?

- Đó là một trường hợp khác hoàn toàn - Adam nói rồi mở công tắc xe.

"Mẹ ơi, mẹ". Giọng nói này sao vui thế. Đêm rồi, chị tưởng chừng đã nghe Bobby gọi. Có thể nào chị đã nhớ lại trong chiêm bao cái tiếng gọi ngày hôm đó chị đã nghe được tại East Hampton không? Có phải chị đã liên kết một kỷ niệm đẹp với một hồi tưởng không? "Thế chừng nào anh trở lại New York?" - Menley sực tỉnh và hỏi Adam.

- Ông chánh án sẽ cho biết quyết định vào sáng mai, trễ lắm là sáng thứ ba. Anh sẽ đi vào lúc chiều tối thứ ba và sẽ ở lại đến ngày thứ năm. Nhưng anh tin vụ án sẽ kết thúc sớm và anh sẽ ở bên em để chăm sóc con và em, Men à.

- Em muốn anh mang về cho em cuốn băng video của Bobby ở East Hampton.

- Anh đã hứa là anh sẽ làm mà, em yêu. Trong lúc nổ máy Adam tự hỏi "Tại sao cô lại muốn nó như thế không biết?"

Bảy mươi chín

Tối chủ nhật, Fred Hendin đưa Tina đi ăn ngoài. Buổi sáng trên điện thoại cô ta nói bị nhức đầu nhưng anh đã thuyết phục được cô ta rằng một bữa ăn ngon và hai ly rượu tại tiệm Clancey sẽ làm cho cô ta lấy lại tinh thần.

Họ ngồi tại bar uống một ly gin tonic và Fred rất ngạc nhiên khi thấy Tina sôi nổi và tươi tỉnh hẳn. Cô quen người phục vụ và vài người khách nên trao đổi vài lời nói đùa với họ. Cô ta trông rực rỡ trong chiếc váy mini đỏ và cái áo sơmi sọc trắng đỏ. Anh nhận thấy có nhiều chàng trai không ngừng liếc trộm cô ta. Không còn nghi ngờ gì nữa. Tina thuộc loại đàn bà có thể làm cho đàn ông điên đầu.

Hồi năm ngoái, lúc họ còn cặp với nhau, cô luôn miệng bảo anh là một con người lịch thiệp. Đôi khi anh tự hỏi không biết đó có phải là một lời khen không nữa. Rồi cô ta bỏ anh một cách dễ dàng như một chiếc vớ cũ khi Scott vừa xuất hiện. Anh cố gặp lại cô trong mùa đông nhưng cô đã không mấy tạo cơ hội thuận lợi cho anh. Và đột nhiên hồi tháng Tư cô điện thoại đến "Này anh Fred, tại sao anh không đến nhà em chơi?" cô nói tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra.

Có phải cô ta trở lại với mình chỉ vì cô không thể chiếm lấy Covey không? - Anh tự hỏi khi nghe tiếng cười của Tina.

Trong lúc ăn, cô ta hỏi anh về chiếc nhẫn.

- Anh Fred, em rất muốn đeo chiếc nhẫn đính hôn lúc ra tòa làm chứng. Vậy anh có mang nó theo không?

- Em không nên làm mất đi niềm vui của sự ngạc nhiên đó. Anh sẽ đưa cho em khi chúng ta về nhà em.

Tina ở trong một căn phòng có đầy đủ tiện nghi trên gara ở Yarmouth. Cô không có tâm hồn của một người nội trợ và không hề gắng sức để tạo một phong cách riêng cho căn phòng. Nhưng Fred nhận thấy có một cái gì đó đã thay đổi khi anh bước chân vào phòng khách. Anh nhận thấy vài món đồ

đã biến mất. Tina có một bộ sưu tầm đĩa nhạc rock khá hay nhưng các băng cát xét và đĩa CD không còn nữa, cũng như tấm hình cô ta đi trượt tuyết cùng gia đình người anh tại Colorado. Không biết cô ta có kế hoạch làm một chuyến du lịch bí mật không? Nếu có, cô ta đi một mình hay đi với ai? - Fred tự đặt câu hỏi và không tài nào tìm được câu giải đáp.

Tám mươi

Lúc hừng sáng, Menley thức giấc khi tưởng như nghe tiếng nức nở của ai đó. Chị chống tay lên và lắng tai nghe. Không, có thể là tiếng kêu của con mòng biển. Màn cửa sổ hơi đung đưa và hương vị sảng khoái của biển cả tràn ngập khắp căn phòng.

Chị ngả đầu xuống gối. Adam ngủ thật say trong tiếng ngáy nhỏ. Menley nhớ lại lời nhận xét mẹ chị đã nói nhiều năm trước đây. Bà phụ trách trả lời thư của độc giả cho một tạp chí và có một bà than phiền về tiếng ngáy của chồng bà ta, vì chúng làm cho bà không ngủ được. Câu trả lời được đưa ra là "hãy nói chuyện đó với một bà góa vì họ sẵn sàng đồng ý trả một giá rất đắt để nghe được tiếng ngáy của người chồng"

Một mình, mẹ chị đã nuôi lớn mấy đứa con. Menley nhớ lại, hồi còn nhỏ, mình chưa hiểu được sự hòa hợp giữa một người đàn ông và một người đàn bà. Mình cũng không hề ở cạnh những người đã lập gia đình phải cùng nhau đương đầu các vấn đề đó.

Nhưng tại sao ngay lúc này, ý nghĩ đó lại chợt đến với mình như thế? Có phải vì mình đã nhận ra Adam rất dễ bị tổn thương mà cho đến bây giờ mình không hề nghĩ đến? Có thể trong một khía cạnh nào đó mình luôn nể nang anh ấy. Anh là một người đàn ông rất quyến rũ, thông minh và anh có thể có bao nhiêu người đàn bà đeo đuổi nhưng anh đã chọn mình làm vợ.

Không tài nào ngủ được, chị đứng lên, mặc áo ngủ, và mang dép vào rồi và rón rén bước ra khỏi phòng.

Chị nghĩ có lẽ Hannah chưa thức dậy. Rồi không một tiếng động, Menley đi xuống cầu thang và bước vào trong thư phòng. Chị sung sướng khi có được hai giờ yên tĩnh trước khi Adam và Hannah thức dậy. Chị mở tập hồ sơ mới ra.

Sau khi đọc hết phân nửa, chị thấy một xấp giấy liên quan đến vụ đắm tàu. Một vài vụ chị đã đọc qua như vụ chiếc Whidaw của bọn cướp biển bị chìm hồi năm 1717 và nó cũng bị bọn cướp khác chiếm lấy hết hàng hóa.

Chị bất ngờ khám phá ra một chú dẫn về Tobias Knight.

"Một cuộc khám xét qui mô được thực hiện với các nhà cửa quanh vùng để thu hồi của cải chiếc Thankfull bị chìm vào năm 1704 tại Monomoy, vài năm trước vụ Whidaw". Phoebe có ghi như sau "Tobias Knight được đưa về Boston thẩm vấn. Tiếng tăm ông ta không được dân trong vùng đánh giá cao, người ta còn nghi ngờ ông là một tên hôi của".

Trang tiếp theo nói về vụ chiếc Godspeed do thuyền trưởng Andrew chỉ huy bị chìm. Có một văn kiện do ông Jonathan Weckes, cố vấn hội đồng thành phố, gởi cho ông thống đốc Shute. Lá thư này thông báo cho Ngài biết "vào ngày 31 tháng Tám nàm 1707, thuyền trưởng Andrew Freeman đã ra biển bất chấp ý kiến của mọi người, trong khi một con cuồng phong đang nổi lên, báo hiệu một trận bão tố sắp xảy ra. Người sống sót duy nhất là Ezekiel Snow, một thủy thủ học nghề kể lại rằng "dường như ông thuyền trưởng đã mất trí khôn, la hét rằng ông phải trả đứa bé lại cho mẹ của nó. Tất cả mọi người đều biết mẹ đứa bé đã chết, nên họ rất hoảng sợ. Chiếc Godspeed bị xô đẩy về bãi đá ngầm và bể nát, gây tổn thất cho nhiều nhân mạng".

Xác của thuyền trưởng Freeman bị trôi dạt về bờ biển Monomoit và được chôn cất cạnh bà vợ Mehitabel của ông ta. Theo lời khai của người thủy thủ học nghề đó, trước khi chết, ông tỏ lòng tiếc nuối và yêu thương người vợ của mình.

Nhưng cái gì đã làm cho ông ta thay đổi ý kiến - Menley thầm nghĩ - ông đem trả đứa bé cho người mẹ đã chết. Tại sao ông tuyên bố tình yêu của ông dành cho bà?

Tám mươi mốt

Hôm nay trời có vẻ nóng bức, nhưng Scott Covey vẫn mặc một bộ vét màu xanh dương để ra trước tòa với một áo trắng và một chiếc cà vạt màu xanh xám. Anh hơi do dự khi muốn mặc quần áo cho thoải mái hơn, nhưng nếu quần áo bình dị quá sẽ không gây ấn tượng tốt cho ông chánh án.

Anh ta do dự không biết nên đeo nhẫn không? Nó có vẻ lố bịch quá không? Chắc là không rồi, anh ta thầm nghĩ và luồn nó vào ngón tay. Anh ta tự ngắm mình trong gương. Bất chợt nghĩ đến trước đây Vivian luôn ham muốn nước da đồng đỏ của anh. Vivian thường nói:

"Em chỉ phí thời giờ để tắm nắng và lột da, trong khi anh lại có được nước da rám nắng tuyệt đẹp đó. Như thế màu mắt của anh trở nên sậm hơn còn tóc thì sáng hơn làm cho mấy cô gái cứ phải nhìn anh chết trân".

"Trong khi đó anh chỉ nhìn mình em thôi" - Anh đã chọc cô ta như thế.

Anh ngắm nhìn mình từ đầu đến chân rồi trề môi. Anh mang một đôi giày mọi hiệu Gucci mới toanh, cảm thấy không thích hợp cho lắm nên anh bỏ đi tìm một đôi giày cũ được đánh xi bóng láng. Như thế này hay hơn nhiều, anh nhận xét khi kiểm tra lại lần cuối cùng.

Miệng đột nhiên khô khốc, anh nói thật lớn tiếng "Nào bây giờ phải đi thôi".

***

Bà Paley đến nhà gia đình Sprague để ở lại cùng Phoebe trong lúc Henry ra trước tòa.

- Hồi chiều hôm qua bà ấy bị dao động dữ lắm - Henry báo cho bà Jan - Menley có nói một điều gì đó về Tưởng Nhớ làm cho bà xúc động. Tôi có cảm tưởng bà ấy muốn cho chúng ta biết một điều gì đó nhưng không thể thốt ra thành lời.

- Chỉ cần nhắc đến ngôi nhà thôi, chắc thế nào tôi cũng làm cho bà ta nói ra được.

***

Amy đến Tưởng Nhớ vào lúc tám giờ. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy ông Nichols mặc đồ vét. Ông ta lịch lãm quá đi! Đây là tuýp người luôn cho thấy mình là một con người hoàn hảo trong mọi hoàn cảnh.

Với vẻ mặt lo âu, Adam kiểm tra lại hồ sơ đựng trong cặp, rồi anh ngước mắt lên và mỉm cười với cô.

- Xin chào Amy. Menley đang mặc quần áo cho Hannah. Em lên đó lo cho bé Hannah đi vì chúng tôi gần trễ giờ rồi.

Ông ấy rất dễ thương, Amy thầm nghĩ. Cô nghĩ mình không nên để Adam phải mất thời giờ để tìm cái băng video của Bobby ở New York trong khi nó đang ở tại nhà của Elaine.

Trong một lúc bốc đồng, cô nói:

- Ông Nichols ơi, tôi có thể thổ lộ với ông điều này không? Nhưng xin ông đừng bao giờ nói là do tôi tiết lộ được không?

Anh nhìn cô với anh mắt lo ngại nhưng vẫn đáp lại “Đương nhiên rồi".

Cô cắt nghĩa bằng cách nào cô đã tìm ra băng video đó, đem nó về nhà mình, rồi sau đó trả nó lại chỗ cũ. Rồi Amy giải thích:

- Em đã mượn nó mà cô Elaine không hay biết, vì thế cô ấy sẽ giận dữ nếu biết được. Chỉ vì em muốn xem thằng con trai của ông thôi.

- Ồ Amy ơi, cô có biết là cô vừa trút cho tôi một gánh nặng ghê gớm lắm không. Chúng tôi không có bản sao cuốn băng đó và Menley sẽ tuyệt vọng nếu như nó bị mất đi. Hồi năm ngoái tôi đã vội vã rời khỏi Cap và có nhờ Elaine giữ cho tôi vài thứ. Vì thế sẽ rất dễ dàng nếu tôi hỏi cô ta trả lại cuốn băng đó cho tôi mà không dính dáng gì tới em.

Anh nhìn đồng hồ. "Thôi đã tới giờ rồi và họ đang xuống kia".

Amy nghe tiếng chân trên cầu thang và Menley xuất hiện trong bước đi hối hả với Hannah trên tay.

- Em sẵn sàng rồi đây Adam. Con bé này không ngừng ngọ nguậy - Rồi chị quay sang Amy - Tôi trao nó cho em đây Amy.

Amy đón lấy Hannah từ tay Menley.

Tám mươi hai

Lúc chín giờ sáng, tòa án Orleans đông nghẹt người. Bên thông tin đại chúng không thiếu một ai. Sự quảng cáo rùm beng quanh cái chết của Vivian Carpneter đã lôi kéo các tay ưa thích cảm giác mạnh và họ phải tranh giành với bạn bè của người chết cũng như các công dân khác của thành phố những chỗ ngồi còn trống trong phòng xử.

Người ta có cảm tưởng như đang dự một trận ten-nít vậy, - một phóng viên thì thầm với một đồng nghiệp ngay trước giờ nghỉ trưa. Và Nat đã nghe được lời nhận xét này.

Đây là một vụ án mạng chớ không phải một trò chơi, ông thầm nhủ, nhưng chúng ta không có đủ bằng chứng để đưa ra trong ngày hôm nay. Ông biện lý đã trình bày nội vụ một cách khéo léo. Ông đưa ra một lập luận thật vững chắc căn cứ trên từng điểm một: mối quan hệ giữa Scott Covey và Tina cho đến một tuần trước đám cưới của anh ta với Vivian; ngón tay bị cụt cùng chiếc nhẫn bị mất tích; việc người ta tìm thấy thân thể của Vivian tại một nơi không thể xảy ra được; và việc họ không hề nghe dự báo thời tiết.

Ông chánh án thỉnh thoảng có đặt các câu hỏi cho các nhân chứng. Với một sự chú ý thật tỉ mỉ, ông nghiên cứu các bản đồ và báo cáo giảo nghiệm.

Lời khai của Tina rất có lợi cho Covey. Ngay tức khắc cô nhìn nhận là đã được báo trước mối quan hệ của anh ta với Vivian, rằng cô ta có đến Boca Raton để thăm anh ta nhiều lần với niềm hy vọng anh ta sẽ quan tâm đến cô.

- Tôi say mê anh ta đến điên cuồng, nhưng kể từ ngày anh ta cưới Vivian, tôi biết là mọi chuyện đã kết thúc. Tôi yêu anh ta thật lòng. Nhưng hôm nay tôi đã đính hôn với người khác rồi. Và từ chỗ dành cho nhân chứng, cô ta cười thật rạng rỡ với Fred.

Trong thời gian tạm nghỉ, Nat nhận thấy ánh mắt của mọi người đều hướng về Scott Covey. Với bộ vó tài tử xi nê của anh ta, rồi đến Fred Hendin, mập mạp và nặng nề, với mớ tóc hiếm hoi trên đầu và vẻ mặt hết

sức ngượng nghịu. Tất cả đều hiểu rằng vì không thể chài Scott Covey ra khỏi tay của Vivian được, Tina bèn quay lại với Fred Hendin.

Lời khai của Conner Marcus - người công dân của Eastham đã sáu mươi lăm tuổi, suýt chút nữa mất đứa cháu nội trong con bão đó - đáng lẽ đã chiếm lấy được phán quyết mà không cần Covey khai báo thêm điều gì nữa.

- Người ta phải có mặt tại đó mới biết được sự bất ngờ mà cơn bão đã ụp tới như thế nào - ông ta khai với một giọng run run vì xúc động - Terry, thằng cháu nội của tôi, và tôi đang câu cá. Rồi dòng hải lưu trở nên mạnh hơn. Chưa đầy mười phút sau, các ngọn sóng đã tràn qua mạn tàu và một trong các đợt sóng đó suýt chút nữa đã cuốn mất Terry. Mỗi đêm tôi đều quì để cám on Chúa đã không phải cho tôi ngồi tại cái chỗ của cậu thanh niên kia — Với nước mắt ràn rụa, ông chỉ ngón tay vào ngay Covey.

Với sự tự tin, Elaine Atkins mô tả sự thay đổi nơi Vivian Carpenter khi cô ta vừa mới quen với Scott Covey, và sự hòa hợp tràn đầy hạnh phúc của họ mà chính cô từng chứng kiến.

- Vào ngày tôi đưa họ đi xem ngôi nhà Tưởng Nhớ, họ đã bàn tính việc mua nó rồi. Họ có kế hoạch tạo lập một gia đình đông con nhưng Vivian không muốn bán ngôi nhà kia trước.

Đây là lần đầu tiên Nat nghe nói đến điều này. Và chính yếu tố này sẽ khiến cho các lời khai của Covey trở nên thuyết phục hơn. Điều đó có thể chứng minh việc anh ta không hề biết tầm quan trọng số tài sản thừa kế của Vivian là có cơ sở.

Sau giờ nghỉ giải lao cho bữa ăn trưa. Trong buổi chiều, lời khai của người thừa phát lại của Hyannis mà Vivian đã giao trách nhiệm lo công việc tài chánh của cô lại tạo thêm lợi thế cho Covey. Henry Sprague khai một cách thuyết phục về sự gắn bó của đôi vợ chồng trẻ. Viên thám tử của công ty bảo hiểm chỉ có thể xác nhận các lời khai của Tina: các lần lưu lại của cô ta bên Covey tại Boca Raton.

Đến phiên cha mẹ của Vivian khai. Cả hai đều nhìn nhận sự việc con gái họ luôn có các vấn đề về cảm xúc và luôn gặp nhiều khó khăn trong việc giữ được bạn. Họ nhấn mạnh dù một sơ sót mơ hồ nào đó, cô ta cũng dễ dàng cắt đứt mối quan hệ. Họ đưa ra một giả thuyết có một mối bất hòa đang chia rẽ Vivian và Scott Covey, khiến cô hăm dọa trút quyền thừa kế của anh ta.

Khi nói về chiếc nhẫn ngọc bích. Bà Anne Carpenter quả quyết rằng:

- Chiếc nhẫn đó luôn quá chật đối với ngón tay của Vivian. Vivian rất mê tín và cô đã từng thề thốt với bà ngoại mình là cô ta sẽ không bao giờ cởi bỏ nó ra. Cô ta cũng thường xuyên đưa nó lên ánh sáng để ngắm nghía - Được yêu cầu mô tả chiếc nhẫn đó, bà khai tiếp "Đây là một viên ngọc bích của nước Colombia nặng năm cara, được lồng giữa hai viên kim cương khá to và gắn trên chiếc đế nhẫn bằng bạch kim".

Bây giờ đến lượt Covey khai báo. Anh ta bắt đầu bằng một giọng điềm đạm, kể lại những lần hẹn hò đầu tiên với Vivian.

Rồi anh nói đến chiếc nhẫn ngọc bích.

- Cái đó làm cho cô ấy khó chịu. Buổi sáng đó Vivian không ngừng sờ mó đến nó, nhưng tôi quả quyết cô ấy có mang nó trên tay. Có thể một lúc nào đó không chừng cô ấy đã đổi nó qua bên tay trái.

Đến lúc kể lại việc mất tích ngay lúc bão tố. Mắt anh ta rưng lệ, giọng bị khàn đi và anh nói với điệu bộ hết sức đau khổ:

- Tôi luôn bị ám ảnh bởi cái vẻ kinh hoàng đang chiếm lấy cô ấy - Câu nói này làm cho nhiều người trong phòng xử phải rưng rưng nước mắt - Cho đến bây giờ tôi vẫn còn mơ thấy đang tìm kiếm cô ta dưới nước mà không kết quả, và tôi giật mình thức dậy trong khi vẫn gọi tên cô ấy - Nói xong anh ta khóc nấc.

Cuối cùng tòa phán quyết Scott Covey vô tội. Các phóng viên đã yêu cầu Adam tuyên bố vài lời.

- Scott Covey đã trải qua một cuộc thử thách thật đau buồn - anh nói - Không những anh ta mất vợ mà còn phải chịu nhiều tai tiếng và bị buộc tội một cách bỉ ổi. Tôi hy vọng phiên tòa này không những cho phép đưa ra ánh sáng các tình huống thực tế của thảm kịch này, mà còn cho phép thân chủ tôi tìm lại được sự bình yên và nể trọng đời tư mà anh ta rất mực cần đến.

Khi mọi người hỏi Scott Covey về các dự định của mình, anh ta trả lời một cách chậm rãi, rõ ràng.

- Hiện giờ ba tôi đang đau nặng, và đây là lý do sự vắng mặt của ông và bà mẹ kế của tôi trong ngày hôm nay. Tôi định sẽ đến California để thăm họ. Tôi sẽ đến thăm lại những thành phố mà đoàn hát của tôi đã đến, vì ở đó tôi có rất nhiều bạn bè. Nhưng trước hết tôi muốn được ở yên trong một thời gian để có những quyết định cho tương lai.

- Anh có ở lại Cap không? - một phóng viên hỏi.

- Tôi cũng chưa biết bởi vì tôi có quá nhiều kỷ niệm đau buồn.

Đứng cách xa đám đông, Menley lắng tai nghe. *Một lần nữa anh Adam ơi, anh đã thành công* - chị hãnh diện thầm nghĩ - *Anh thật phi thường*.

Chị nhận thấy có ai đó chạm vào cánh tay chị. Một người phụ nữ đang đứng gần chị.

- Cho phép tôi tự giới thiệu. Tôi tên Norma Chambers. Mấy đứa cháu nội tôi rất thích sách của cô và chúng thất vọng khi biết cô từ chối mướn căn nhà của chúng tôi hồi tháng Tám.

- Nhà của bà? - Menley ngạc nhiên - À phải rồi, Elaine đã muốn chúng tôi mướn ngôi nhà đó trước tiên. Nhưng khi biết có vụ rắc rối về hệ thống ống nước, cô ấy đã đề nghị với chúng tôi ngôi nhà Tưởng Nhớ.

Bà Chambers tỏ ra sững sờ.

- Nhưng các ống nước đâu có vấn đề gì đâu. Căn nhà đã được cho mướn ngay khi các người từ chối nó. Không biết ai đã cho các người cái ý nghĩ đó vậy?

Tám mươi ba

Sau khi cung khai xong, Henry Sprague điện về nhà để hỏi thăm tin tức của Phoebe. Jan bảo ông cứ ở lại cho đến hết phiên xử vì mọi chuyện đều ổn cả.

Phoebe ngủ sau bữa ăn trưa và khi thức dậy vào lúc chiều, bà có vẻ sinh động hơn. Jan cố tìm hiểu xem điều bà ta muốn thông báo cho họ về Tưởng Nhớ.

- Ngày hôm trước, tôi có đưa vợ của Adam đi xem ngôi nhà xưa nhất của Cap - bà nói - Menley viết một bài về các ngôi nhà xưa có kèm theo truyền thuyết. Theo ý tôi, Tưởng Nhớ là ngôi nhà đáng được chú ý nhất. Tại Eastham, chúng tôi có đi coi một căn nhà do Tobias Knight xây cất, rất giống với Tưởng Nhớ, tuy không lộng lẫy bằng nhưng lại có nhiều phòng hơn.

Các căn phòng. Tưởng Nhớ - Một mùi ẩm mốc như trở về lại mũi của Phoebe - Mùi của nấm mồ, đúng là một nấm mồ. Bà ta đang đứng trên chiếc cầu thang hẹp. Quanh đó toàn là rác rưởi. Bà ta bắt đầu đào bới và bàn tay của bà đụng phải một cái sọ. Nhiều tiếng nói vang lên từ bên dưới, nói về vợ của Adam. Ẩn sâu trong tâm trí của Phoebe, các hình ảnh như đang tái hiện một cách chậm chạp. Cuối cùng bà thì thầm một cách khó nhọc:

- Ở trong ngôi nhà...

- Có cái gì đó trong ngôi nhà Tưởng Nhớ, phải không Phoebe?- Jan hỏi thật nhanh.

- Tobias Knight.

Tám mươi bốn

Scott Covey mời Elaine, Adam, Menley và Henry đến nhà mình uống rượu.

- Tôi sẽ không giữ mấy người lâu đâu, nhưng tôi muốn nói lời cảm ơn.

Adam liếc nhìn sang Menley và chị gật đầu ưng thuận.

- Chỉ một phút thôi nghe - anh đáp lại.

Henry từ chối lời mời.

- Jan đã ở cùng Phoebe suốt cả buổi rồi - ông giải thích.

Menley rất muốn trở về với Hannah nhưng chị cũng muốn hỏi Elaine tại sao cô ta đã ngăn cản họ mướn căn nhà của bà Chambers. Lời mời của Scott Covey đã tạo cơ hội cho chị.

Trên đường đi, Adam và chị bàn cãi về phiên tòa.

- Em không bao giờ muốn phải ngồi chỗ của Fred Hendin để nghe vị hôn thê của mình nói trước mặt bàn dân thiên hạ là mình chạy theo một thằng đàn ông khác - Menley cho biết ý kiến - Nhưng anh ta đã thật sự hỗ trợ cho cô ta khi đứng ra làm chứng.

- Nếu khôn ngoan, anh ta nên bỏ cô ấy - Adam đáp lại - Nhưng có lẽ anh ta không làm như thế, Scott cũng may là được Tina xác nhận lời khai của mình nhưng toàn bộ vụ này có thể sẽ bị đưa ra trước một bồi thẩm đoàn cấp cao hơn nếu xuất hiện các chứng cứ mới. Từ nay Scott phải tỏ ra hết sức thận trọng mới được.

***

Scott mở một chai rượu Bordeaux lâu năm. Anh ta nói "Tôi giữ nó cho dịp trọng đại này" - rồi rót ra ly.

- Đây không phải là một dịp ăn mừng - Scott bắt đầu - vì nếu như thế Vivian phải có mặt cùng chúng ta. Nhưng tôi muốn nâng ly để chúc mừng quý vị, những người bạn thân thiết của tôi, để cám ơn tất cả những gì mà quý vị đã làm cho tôi. Anh Adam, anh đúng là một nhà vô địch, còn chị Menley, tôi biết chị đã thuyết phục anh Adam bào chữa cho tôi. Elaine ơi, tôi còn biết nói gì khác hơn là cám ơn chị.

Anh ta nhấp một ngụm rượu rồi tiếp:

- Và bây giờ tôi muốn thông báo cho quý vị biết các kế hoạch của tôi, và chỉ cho quý vị biết mà thôi. Sáng mai, lúc hừng sáng tôi sẽ ra đi và sẽ không bao giờ trở về nữa. Tôi tin chắc là quý vị sẽ hiểu tôi. Tôi không thể nào đi một bước trong cái thành phố này mà không bị người ta chỉ tay vào, người ta thì thầm phía sau lưng tôi. Tôi cũng nghĩ gia đình Carpenter sẽ vui hơn nếu không thấy mặt tôi ở đây. Vì thế, tôi rất muốn chị Elaine bán giùm căn nhà này ngay từ bây giờ.

- Được thôi, nếu đó là ý muốn của anh - Elaine vui vẻ nhận lời.

- Tôi không muốn phản đối cách anh nhận định các sự kiện - Adam nhận xét.

- Anh Adam, tôi phải đi du lịch một thời gian. Tôi sẽ gọi điện đến văn phòng của anh vào tuần tới và bản kê khai chi phí của anh đã được làm rồi, tôi sẽ gởi cho anh một tấm ngân phiếu. Dù cho số tiền là bao nhiêu đi nữa, nó cũng rất xứng đáng.

Vài lúc sau, Adam nói:

- Này Scott, nếu anh phải đi vào sáng mai, chúng tôi sẽ để cho anh có thời gian chuẩn bị hành lý.

Adam và Menley chào từ biệt còn Elaine ở lại để trao đổi thêm vài chi tiết về việc bán căn nhà.

Trong lúc họ bước ra xe, Adam không hiểu tại sao mình vẫn cảm thấy không hài lòng. Có một cái gì đó làm cho anh nghĩ là anh đã bị gạt.

Tám mươi lăm

Khi phiên tòa kết thúc, Nat không uống rượu ăn mừng. Ông ngồi trong phòng khách với một ly bia để nhớ lại diễn tiến của phiên tòa.

- Và đó là cách mà nhiều tên sát nhân đã tuột khỏi bàn tay của luật pháp - ông nói với Debbie - Anh có thể bỏ ra hai ngày để kể hết những vụ án mà người ta biết chắc người chồng, người láng giềng hay người hợp tác là thủ phạm nhưng lại không đủ bằng chứng để kết tội tên đó.

- Anh vẫn còn quan tâm đến vụ này sao? - Debbie hỏi.

Nat nhún vai. "Vấn đề là sự thiếu vắng chứng cứ không thể chối cãi được".

- Nếu thế thì anh hãy nghĩ cách ăn mừng kỷ niệm ngày đám cưới của chúng ta đi. Hay là chúng ta tổ chức một bữa tiệc nhỏ?

- Anh định đưa em đi ăn tại một nhà hàng sang trọng và qua đêm tại khách sạn - Rồi ông nháy mắt với bà, khẽ nói:

- Khách sạn Motus nhé!

Nat uống hết ly bia, rồi bất giác gào lên:

- Trời à, Deb ơi, phải có một bằng chứng nào đó chứ! Anh biết nó đang nằm ngay dưới mũi anh đây. Anh biết chắc như thế nhưng vẫn chưa tìm ra được.

Tám mươi sáu

Khi đưa Tina về nhà sau phiên tòa, nét mặt Fred có vẻ như đăm chiêu. Fred Hendin cảm thấy chán chường vì biết rằng kể từ nay anh không tài nào đi ra đường mà có thể ngẩng cao đầu được. Anh nhận biết đám người dự phiên tòa đã so sánh anh với tên đĩ đực Scott Covey kia. Fred dư biết Scott chỉ là một tên chim gái nhưng điều đó không thay đổi được việc Tina đã nhìn nhận cô ta đã bám theo anh ta lúc mùa đông.

Trước vành móng ngựa, Fred đã làm hết sức mình để hỗ trợ cho cô ta và phán quyết của ông chánh án cho thấy dưới mắt ông ta mối quan hệ giữa Tina và Scott Covey không có liên quan gì với cái chết của Vivian Carpenter.

Fred hiểu Tina nhiều hơn cô ta nghĩ. Trong giờ tạm nghỉ tại tòa, cô ta vẫn liếc nhìn Covey, và ánh mắt đó đã nói lên tất cả. Một thằng đui cũng có thể nhận thấy cô ta vẫn còn si mê hắn ta.

Tina luồn cánh tay mình vào trong tay anh ta và hỏi:

- Tại sao anh không nói gì hết vậy Freddie.

- Nói gì bây giờ?

- Em rất mừng là mọi chuyện đã chấm dứt.

- Anh cũng thế - Rồi Fred hạ giọng, tỏ vẻ chán chường:

- Để anh xem có xin nghỉ phép được không và đi thăm người anh của anh. Anh quá chán việc thiên hạ đàm tiếu sau lưng anh.

- Em thông cảm cho hoàn cảnh của anh nhưng Colorado không phải gần kế bên để đi đổi gió.

- Cũng đâu có xa gì cho lắm. Chỉ gần năm giờ đồng hồ từ phi trường Logan thôi.

Cô ta tựa đầu lên vai anh.

- Anh Freddie, em muốn được về nhà nghỉ, anh thấy có gì bất tiện không?

- Không.

- Nhưng tối mai, chúng ta sẽ có một bữa ăn thật ngon và chính em sẽ thực hiện nó.

Freddie rất muốn vuốt ve mớ tóc đen huyền được xõa trên cánh tay anh. Anh yêu em như điên vậy Tina - anh thầm nghĩ - Không có gì có thể thay đổi được.

- Em không cần phải bận tâm việc bếp núc - anh đáp lại - Em chỉ cần ngồi uống một ly trong khi chờ anh. Khoảng sáu giờ anh sẽ đến nhà em.

Tám mươi bảy

Vì lý do gì em phải nói với Elaine về căn nhà ở Eastham vậy? - Adam hỏi trên đường về sau khi ghé ngang nhà của Scott Covey.

- Bởi vì cô ta đã cho chúng ta một lý do không đúng để hướng chúng ta qua ngôi nhà Tưởng Nhớ. Căn nhà trước không hề có vấn đề ống nước.

- Theo những gì cô ta cắt nghĩa, bà chủ Chambers đó không bao giờ chịu nhìn nhận các rắc rối về vấn đề ống nước cả.

- Thế tại sao Elaine lại cho người khác mướn ngay căn nhà đó được sau khi mình từ chối?

Adam cười.

- Hình như anh biết câu trả lời là gì rồi. Elaine nghĩ chúng ta có thể là khách tiềm năng cho căn nhà Tưởng Nhớ và vì lý do đó mà cô ta thúc mình thay đổi nhà. Cô ta luôn muốn ném một hòn đá trúng hai mục đích.

- Kể cả việc nói dối sao? Adam ơi, anh là luật sư giỏi nhất trên đời này nhưng đôi khi em tự hỏi không biết lương tri của anh để đâu nữa.

- Men ơi, càng lớn tuổi em càng khó tánh đó.

- Không, em chỉ thực tế thôi.

Họ tiến vào Đảo Morris và theo con đường Quitnesset. Lúc xế chiều không khí trở nên mát hơn. Lá cây minh huyết màu hung nâu xào xạc trong gió thoảng và vài chiếc bắt đầu rơi.

- Cái xứ này vào những mùa khác chắc cũng đẹp lắm - Menley nhận xét.

- Chỉ trong hai tuần nữa thôi, chúng ta phải quyết định xem chúng ta có đi khám phá nó không.

Amy vừa cho Hannah ăn xong. Con bé mừng rỡ đưa hai tay ra khi thấy Menley tiến lại gần nó.

- Nó tèm lem lắm đấy - Amy cảnh báo khi thấy Menley bồng nó ra khỏi chiếc ghế cao.

- Mặc kệ, mẹ nhớ con nhiều lắm, con có biết không con yêu.

- Cả anh cũng thế - Adam nói theo - Bố nào con đấy, con yêu. Anh hôn gió Hannah trong khi vẫn đứng cách xa con bé.

- Em sẽ cho nó lên lầu ngủ - Menley nói - Cám ơn Amy. Hẹn khoảng hai giờ chiều mai nhé! Sau khi chị đưa ông chủ gia đình này ra phi trường rồi, chị muốn có bốn giờ làm việc.

Amy gật đầu ưng thuận và đợi cho Menley đi xa, cô bé liền quay sang Adam hỏi:

- Thế ông có nói với cô Elaine về cái băng video chưa?

- Có. Cô ta quả quyết là đã trả cho tôi rồi. Mà em có chắc là đã xem đúng cuộn băng đó không vậy?

- Có ông trong đó mà. Ông đang cho bé Bobby ra khỏi hồ bơi và ông còn bảo nó chạy lại mẹ đi. Nó kêu "Mẹ ơi, mẹ". Sau đó bà Nichols có hỏi tên của nó và trường nó đang học nữa mà.

- Trường mẫu giáo - Adam thì thầm.

Amy thấy mắt Adam rưng rưng.

- Tôi thấy rất mừng là ông đã có Hannah - cô nói thật nhỏ - Nhưng đúng là ông muốn lấy lại cuốn băng phải không?

- Phải. Nhưng Amy ơi, Elaine không dễ gì nhìn nhận mình đã lầm. Có thể nào cô sẽ lấy nó lại giùm tôi được không vậy? Việc đó giống như ăn cắp nhưng dù sao nó cũng là của chúng tôi. Tôi không biết làm cách nào để đòi lại nó với Elaine mà không gây phiền phức cho cô.

- Có lẽ chúng ta phải hành động như thế thôi. Cám ơn ông Nichols.

Tám mươi tám

Lúc sáu giờ sáng thứ ba, Scott Covey cho chiếc vali cuối cùng của mình lên chiếc BMW và kiểm tra lại ngôi nhà không biết lần thứ bao nhiêu. Elaine sẽ cho một người tới dọn dẹp, tránh cho anh ta một việc phải lo. Anh coi lại một lần cuối các ngăn tủ các kệ để xem mình có quên cái gì không.

Bỗng anh nhớ lại mình đã bỏ lại tám hay mười chai rượu gì đó ở dưới hầm. Không có lý do gì để bỏ lại cho bà giúp việc đó cả. Nhưng một điều làm anh bận tâm - đó là các tấm hình của Viv. Anh muốn quên tất cả những gì đã xảy ra hồi mùa hè này nhưng để chúng lại trong nhà có vẻ vô liêm sỉ quá. Anh sẽ bỏ chúng chung với các hành lý của anh trong cốp xe.

Anh đã mang ra ngoài các thùng rác và bao tái sinh. Mình có phải tháo tấm hình Tưởng Nhớ ra khỏi cái khung và xé nó đi không? - Anh nhún vai - Không có gì quan trọng. Mấy người đổ rác một giờ nữa sẽ đi ngang qua đây thôi.

Ngày hôm qua trong phiên tòa, anh đã yêu cầu ông thừa phát lại của Vivian, ông Leonard Wells, lo giùm tờ di chúc và việc thừa kế. Ông chánh án đã tuyên bố anh ta vô tội và như thế gia đình cô ta không thể nào trì hoãn việc chuyển giao tài sản. Wells có báo cáo trước cho anh là phải bán bớt đi một số chứng khoán để thanh toán các chi phí thừa kế, bởi vì chính quyền không bao giờ quên việc đó.

Anh lái chiếc xe ra khỏi gara, chạy quanh nhà một vòng, ngừng lại một lúc rồi nhấn ga thiệt mạnh.

- Xin tạm biệt Vivi nhé! Anh nói.

Tám mươi chín

Họ ở suốt cả ngày thứ ba ngoài bãi biển, mang cả cái chuồng của Hannah xuống đó và để dưới bóng một cây dù to. Nằm phơi nắng, Adam đọc báo. Ngoài vài tạp chí chị mang theo, Menley có mang thêm một ít tài liệu lấy trong các hồ sơ của Phoebe.

Menley cảm thấy là khi bệnh càng nặng thì các nghiên cứu của Phoebe càng trở nên lộn xộn hơn. Người ta có cảm tưởng bà chỉ thu thập và bỏ chúng chung với nhau trong một tập hồ sơ mà thôi. Có cả những bài dạy nấu ăn được cắt trong tờ Cap Cod Times và kẹp chung với các bài liên quan đến những người định cư đầu tiên.

- Rất khó để định hướng - chị thì thầm.

Adam ngước lên hỏi. "Về cái gì?"

- Các ghi chép sau cùng của Phoebe. Em nghĩ chúng được làm cách đây khoảng bốn năm. Hiển nhiên là bà ta có vấn đề và điều buồn nhất là bà ta biết mình đang mất dần các khả năng của mình. Một số lớn các ghi chép này rất mơ hồ.

- Xem nào! - Adam lật các tài liệu đó — À cái này có vẻ lý thú đây!

- Cái gì thế?

- Có một lời chú thích về ngôi nhà này. Nếu như phải tin Elaine, người ta đã đặt cho nó cái tên Tưởng Nhớ bởi vì nó tạo giống như một tiếng hú khi gió thổi vào. Tựa như thể có người gọi "T.ư.ở.n.g N.h.ớ." vậy.

- Đó cũng là điều bà Paley đã nói với em.

- Nhưng theo các tài liệu này, cả hai người đó điều sai, Đây là bản sao một chứng thư hộ tịch của năm 1705. Nó ghi nhận sự ra đời của đứa con thuyền trưởng Freeman và Mehitabel, một đứa con gái được đặt tên là Tưởng Nhớ.

- Tên của đứa bé là Tưởng Nhớ à?

- Em xem cái này nữa nè. Đây là một văn kiện hành chánh và có ghi như sau:

"Bất động sản đó được biết với cái tên là Nickquenum, bao gồm một ngôi nhà, đồ đạc trong nhà, một nông trang ở phía đông giáp ranh bờ vực đá, phía nam bởi mảnh đất của vị sĩ quan William Shears, phía tây nam bởi điền thổ của Jonatthan Crowell và phía bắc là ruộng vườn của Amos Nickerson. Bất động sản này được truyền lại bằng chúc thư của thuyền trưởng Freeman cho vợ mình và nếu như bà này chết sẽ giao lại cho các người thừa kế sau đó. Mehitabel đã chết trước ông ta nên người thừa kế duy nhất là cô con gái Tưởng Nhớ của họ, có ghi trong sổ hộ tịch là được sanh vào năm 1705. Không một ai biết cô gái đó hiện giờ ở đâu vì thế ngôi nhà được biết dưới cái tên Tưởng Nhớ và được đem ra bán đấu giá để thanh toán các khoản nợ thuế vụ."

Menley rùng mình.

- Men, có gì vậy em?

- Ồ không gì cả. Nó làm cho em nhớ lại một giai thoại về người định cư đầu tiên hồi cuối thế kỷ XVII về một người đàn bà khi biết mình sẽ chết khi sắp sanh một đứa con, nên muốn đặt cho cái tên Tưởng Nhớ để nó không bao giờ quên. Em không biết Mehitabel có biết việc này không. Có thể bà ta có linh cảm là bà sẽ mất đứa con của mình chăng!

- Nếu sự thật như vậy, khi chúng ta mua ngôi nhà, tốt hơn hết nên trả lại cho nó cái tên lúc ban đầu. Em biết Nickquenum có nghĩa là gì không?

- Đó là tiếng thổ dân có nghĩa là "Tôi về nhà". Vào thời đó, khi những người định cư đầu tiên phải đi ngang qua một vùng đất thù nghịch, người đó chỉ cần nói chữ đó thì không ai ngăn cản lối đi của anh ta hết.

- Có phải em tìm được lời giải nghĩa này trong các cuộc nghiên cứu của em không?

Biết đâu đấy? - Menley tự hỏi.

- Em xuống tắm đây - chị nói - và em hứa với anh là sẽ không ra xa đâu.

- Nếu không anh lại phải ra tiếp cứu em.

- Hy vọng thế.

***

Đến một giờ ba mươi, chị và Adam đã đến phi trường Barnstable.

- Chỉ còn một lượt đi nữa thôi - anh nói - Bắt đầu từ thứ ba tuần sau mới thật sự là những ngày nghỉ hè của chúng ta. Anh sẽ không tiếp nhận bất cứ một vụ nào nữa. Và nếu buổi sáng anh lo cho cô công chúa của chúng mình, em có ra biển phơi nắng hay đi dạo với anh không?

- Đương nhiên rồi.

- Chúng ta chỉ gọi Amy một hay hai tối thôi khi nào chúng ta đi ăn ngoài nhé!

- Em hy vọng là chỉ hai chúng mình thôi.

Trên đường từ phi trường về, Menley quyết định sẽ tạt ngang ngôi nhà của Tobias Knight trong chốc lát.

- Nghe đây Hannah, con hứa là phải ngoan nghe không. Mẹ phải nhìn qua nơi đó một lần nữa. Có cái gì đó mẹ chưa nắm bắt được.

Có một nhân viên khác tại quầy tiếp tân, một người phụ nữ lớn tuổi hơn tên Letitia Raleigh. Buổi chiều công việc không nhiều cho lắm, Menley nghĩ, như thế mình có thời giờ để nói chuyện.

Menley cho Hannah một bánh qui.

- Con bé đang mọc răng - chị giải thích - Tôi sẽ canh chừng không để cho nó làm rơi vãi xuống đất.

Mừng rỡ với chiếc bánh, Hannah ngồi yên để cho Menley đề cập đến vấn đề Tobias Knight. "Tôi tìm không được nhiều các tài liệu liên quan đến người này" chị thú nhận.

- Đó là một người khá bí hiểm - Letitia Raleigh xác nhận - Không thể chối cãi ông ta là một nhà xây dựng cừ khôi và đi trước thời đại của mình.. Đương nhiên là ngôi nhà đẹp đấy nhưng nó được xây cất tại Chatham mà theo những người đương thời là một tuyệt tác.

- Hiện giờ tôi đang thuê nó đấy - Menley nói - Quả thật nó rất sang trọng nhưng phòng ốc thì nhỏ hơn ở đây.

- Thật kỳ lạ. Bởi vì kích thước được coi như bằng nhau - Bà ta lục các ngăn tủ - Đây là một tiểu sử mà chúng tôi không phát cho công chúng. Nó không được thuận tình cho lắm. Và đây là hình ảnh của ông ta. Sẽ rất hay nếu ông ta không kiểu cách đến thế. Cô có nghĩ là ông ta làm quá đáng không?

Trong tấm hình làm một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi với nét mặt đầu đặn, một bộ râu lún phún và bộ tóc dài, ông ta mặc quần bó sát, một áo chẽn, một khăn choàng và một áo sơ mi có ren với đôi giày có khóa bằng bạc.

Rồi bà ta hạ giọng - Theo tài liệu này thì Tobias Knight rời khỏi Eastham sau một vụ bê bối. Ông ta đã làm cho hai người phụ nữ phải mang tai tiếng và người ta nghi ông ta là một tên hôi của... một tên cướp biển theo cách gọi thời đó.

Bà ta lật các trang cuốn sách mỏng đó rồi đưa cho Menley.

- Dường như vào năm 1704, vài năm sau khi ông ta lập nghiệp tại Chatham, ông ta bị Vương Quốc hỏi cung về chuyến hàng hóa của chiếc Thankfull. Mọi người đều nghi ông ta nhưng chắc ông ta đã giấu quá kỹ số của cướp được. Hai năm sau ông ta biến mất. Người ta cho rằng ông ta bắt đầu gặp rắc rối tại Chatham nên ông ta phải bỏ trốn để làm lại cuộc đời ở một nơi nào đó.

- Số hàng hóa đó gồm những gì - Menley hỏi.

- Thì quần áo, mền, dụng cụ nhà bếp, cà phê, rượu rhum... nhưng vụ này lớn chuyện là bởi số hàng này được gởi đến cho ông thống đốc ở Boston.

- Thông thường mấy tên hôi của giấu hàng hóa ở đâu?

- Trong vài kho chứa hay được chôn ngoài bãi biển. Có vài tên có những hầm bí mật trong nhà của họ, thường là ở phía sau lò sưởi.

Chín mươi

Sáng ngày thứ ba Nat Coogan đi làm sớm hơn thường lệ. Vì tò mò, ông đi ngang qua nhà Scott Covey. Chắc ông đã nhìn thấy việc chuẩn bị ra đi chăng? Nat tin một khi cuộc điều tra kết thúc, phán xét của ông chánh án sẽ có lợi cho anh ta. Thế nào Scott cũng không nán lại lâu tại Cap.

Và ông nhận thấy Scott Covey đã ra đi. Màn cửa sổ được kéo lại và có hai bao rác ở bên hông nhà. Không cần phải có lệnh khám xét để lục trong bao thùng rác, Nat làu bàu rồi ngừng xe lại.

Trong bao rác thứ nhất có mấy thùng giấy cạc tông, mấy cái chai và một cái ly bể. Cái kia thì đầy rác đủ loại, có cả một khung hình còn dính vài miếng thủy tinh trên đó và một tấm hình mang nhiều vết rạch dài. Cái gì đây? - Nat suy nghĩ - Đây là bức không ảnh của ngôi nhà Tưởng Nhớ, cái được trưng bày nơi tủ kính của văn phòng địa ốc. Dù đang ở trong tình trạng như thế này, nó còn rõ hơn tấm hình Marge đã cho ông xem tại đó. Tại sao thế? Tại sao Scott đã vứt bỏ tấm hình này như thế? Tại sao không để nó nguyên tại nơi đó hay anh ta không muốn bị nó làm vướng tay? Tại sao trên đây không có hình chiếc tàu nhỏ vậy? Và tại sao trong bức thứ hai cũng không có hình chiếc tàu nữa?

Ông bỏ tấm hình bị rách nát vào trong cốp xe và lái vào trung tâm thành phố. Elaine Atkins đang mở cửa văn phòng địa ốc. Cô đón tiếp ông một cách vui vẻ.

- Tôi đã có tấm hình ông thích đây. Nếu ông muốn tôi có thể cho đóng khung nó.

- Ồ không cần đâu - Nat liền đáp lại - Tôi sẽ đem nó đi ngay thôi vì Deb muốn tự đóng khung lấy. Ông cầm tấm hình lên xem - Quả là một tấm hình tuyệt đẹp.

- Đúng vậy. Một bức hình toàn cảnh là một yêu tố quan trọng cho việc buôn bán, nhưng bản thân của cái này đã quá đẹp rồi.

- Đôi khi trong cơ quan của chúng tôi cũng cần đến không ảnh. Thế cô đã thuê mướn một nhiếp ảnh gia trong vùng này à?

- Phải, Walter Orr, ông ta cư trú tại Orleans.

Nat tiếp tục ngắm nghía bức hình. Đây cũng là bản sao mà Marge đã trưng trong tủ kính cách đây ba ngày.

- Tôi có lầm không vậy, nhưng hình như có một chiếc tàu nhỏ trong tấm hình đầu tiên mà cô trưng bày kia mà.

- Âm bản bị hư - Elaine vội vã trả lời - nên tôi buộc phải chỉnh sửa nó lại.

Ông nhận thấy cô ta hơi đỏ mặt. Tại sao cô ta lại tỏ ra bối rối như vậy?

- Tôi phải trả cho cô bao nhiêu đây? - ông hỏi.

- Không một xu, chính tay tôi rửa nó mà.

- Cô tử tế quá, cô Atkins. .

Chín mươi mốt

Buổi sáng ngày thứ ba là những giờ phút đầy thử thách cho Fred Hendin. Cái viễn cảnh phải vĩnh viễn xa cách Tina đang đè nặng lên anh ta. Anh ta đã ba mươi tám tuổi, trong những năm vừa qua anh cũng đã giao du với nhiều cô gái khác và gần một nửa trong số đó sẵn sàng lấy anh ta.

Fred biết về một mặt nào đó anh vẫn là một mối tốt. Anh làm việc thật hăng say và kiếm sống dư dả. Anh ta là một đứa con hiếu thảo và sẽ là một người chồng tốt, một người cha đầy trách nhiệm. Nhiều người sẽ rất ngạc nhiên nếu biết chính xác số tiền anh có trong ngân hàng. Có thể Tina đã đoán được việc này cũng nên.

Ngay lúc đó, nếu anh gọi điện cho Gina, Lillian hay Maraa thì anh sẽ không ăn tối một mình.

Vấn đề là anh yêu Tina thật lòng. Tất nhiên cô ta có thể tỏ ra cau có và khó tính nhưng mỗi khi anh nắm tay cô ta để đi dạo thì đối với anh trên đời này không còn ai đáng để anh quan tâm nữa.

Nhưng anh không được nghĩ đến cô ta nữa. Trong suốt cả buổi làm việc, anh đã tỏ ra lơ đễnh, không thể nghĩ gì khác ngoài cô ta dù cho anh phải chia tay với cô ta. Chính ông chủ của anh cũng đã nhận thấy được điều đó. Ông nói:

- Coi nào Fred, anh đừng mơ mộng nữa chứ, còn nhiều việc phải hoàn tất kia mà.

Anh nhìn một lần nữa sang ngôi nhà bên kia đường, nhưng hôm nay nó không còn quyến rũ như trước. Ồ, chắc thế nào anh cũng sẽ mua nó thôi, tuy nhiên vấn đề đã khác rồi. Trước đây anh nghĩ là Tina sẽ sống chung với anh.

Nhưng một người đàn ông phải có lòng kiêu hãnh và sự tự trọng chứ! Phải chia tay với Tina thôi. Các nhật báo tường thuật cuộc thẩm vấn trước tòa không bỏ sót một chi tiết nào. Không gì được che giấu; tình trạng bàn tay

phải của Vivian, sự mất tích của chiếc nhẫn ngọc bích, các cuộc Tina thăm viếng Covey tại Florida. Fred tái mặt khi đọc thấy tên mình được tiết lộ như một người bạn hờ của Tina mà hôm nay đã trở thành vị hôn phu. Bài báo mô tả anh như một thằng hề.

Đúng vậy, phải chia tay mới được. Sáng ngày mai, lúc đưa cô ta ra phi trường anh sẽ báo cho cô ta biết, nhưng có một điều làm cho anh băn khoăn là việc cô ta không chịu trả lại các nữ trang của mẹ mình.

***

Đến sáu giờ chiều, khi đến nhà Tina, anh thấy cô ta đang bận bịu lo bữa ăn tối. Anh mở tivi và luôn cả cái hộp đựng nữ trang.

Các chuỗi hạt trai, chiếc đồng hồ và cây ghim của mẹ anh được để trong đó cùng chiếc nhẫn đính hôn mà anh vừa tặng cho cô ta. Anh hốt hết mấy thứ đó và bỏ chúng vào trong túi.

Nhưng anh ngạc nhiên và nhìn kỹ lại. Dưới các vòng đeo cổ và đeo tay, anh thấy có một chiếc nhẫn. Đây là một viên đá khá to được đặt giữa hai viên kim cương gắn trên một đế bằng bạch kim.

Anh cầm nó lên để nhìn cho kỹ hơn. Dù cho là một thằng ngu thì cũng phải nhận biết màu sắc và độ trong sáng của viên đá ngọc bích này. Fred hiểu ngay anh đang cầm trên tay chiếc nhẫn gia bảo được rứt ra khỏi ngón tay của Vivian Carpenter.

***

Khi trở về nhà sau cuộc viếng thăm ngôi nhà của Tobias Knight, Menley thấy Amy đang ngồi tại các bậc thềm trước cửa nhà.

- Chắc em tưởng chị đã quên em rồi phải không? - Chị hỏi với vẻ hối lỗi.

- Ồ, em biết là không mà - Amy tháo sợi dây thắt lưng trên chiếc xe của Hannah.

- Amy à, hôm qua chị nghe em nói chuyện với Adam về chiếc băng video của Bobby. Em hãy kể lại cho chị biết chuyện gì đang xảy ra vậy?

Không biết phải xử lý thế nào, Amy đành cắt nghĩa vì sao cuốn băng đó được nằm trong tay cô.

- Em để ở nhà. Em đã lấy nó tại nhà của Elaine hôm qua khi mượn cô ta vài cuốn phim khác. Em định trả lại cho ông Nichols khi ông về vào ngày thứ năm này.

- Ngày mai em có thể đem nó lại đây cho chị được không?

- Dạ được.

Chín mươi hai

Sau cuộc thẩm vấn, Graham và Anne Carpenter quyết định đi du hành bằng thuyền.

- Thay đổi không khí sẽ tốt cho chúng ta – Graham tuyên bố.   .

Chán nản tột cùng vì các sự kiện mới xảy ra đây, Anne gật đầu một cách dửng dưng. Hai người con gái khác của họ cũng đến tham dự phiên tòa. Và Emily, cô con gái lớn nói thẳng thừng:

- Mẹ ơi, mẹ đừng tự trách mình nữa có được không! Con bé Viv tội nghiệp thương mẹ nhiều lắm và luôn cả ba nữa. Con tin chắc nó không muốn thấy mẹ trong tình trạng này đâu. Mẹ hãy đi du lịch đi. Mẹ hãy quên hết mọi chuyện này đi. Mẹ hãy đi chơi thoải mái với ba và hai người hãy lo cho nhau.

Tối thứ ba, sau khi Emily, Barbara, và chồng cùng mấy đứa con của chúng ra về, Anne và Graham ra ngồi ngoài hàng hiên để bàn về chuyến du lịch. Anne tỏ ra linh hoạt hơn, tươi cười kể lại những kỷ nịệm của các chuyến du ngoạn trước kia.

Graham cảm thấy cần phải bộc lộ những ý nghĩ của mình.

- Cả em và anh đều không muốn thấy báo chí địa phương mô tả chúng ta như những bậc cha mẹ ghê tởm và anh chắc thế nào bọn chúng cũng sẽ vui vẻ mà làm như thế khi tường thuật lại phiên thẩm vấn. Nhưng chúng mình đã làm tròn bổn phận của mình và anh nghĩ chắc thế nào Vivian cũng biết là chúng ta đã cố gắng hết sức mình để đòi hỏi công lý cho nó.

- Em cầu xin nó hiểu là chúng ta không thể nào làm nhiều hơn nữa.

- Ồ em xem, Pres Crenshaw và Brutus kìa - Ông như nhắc nhở bà.

Họ nhìn một người láng giềng đi ngang qua hàng rào nhà họ, tay dắt theo một con chó bẹc giê.

- Em có thể biết chắc là đúng mười giờ rồi đó - Graham nói.

Một lúc sau, một chiếc xe hơi chạy ngang qua nhà họ. "Pres phải cẩn thận lắm đó vì con đường này khá tối đấy", Anne nhận xét.

Cả hai người dắt tay nhau đi vào trong nhà.

Chín mươi ba

Menley mời Amy ở lại ăn tối.

- Chị có làm món spaghetti, một dĩa xà lách và món xốt trứng trụng nước sôi, chị muốn em ăn chung với chị.

- Rất sẵn lòng.

Đúng là một con bé ngoan ngoãn, Merdey thầm nghĩ, mà nói cho đúng cũng đâu còn bé bỏng gì lắm đâu. Cô bé sắp mười tám tuổi rồi và tỏ ra rất ổn định với cái tuổi đó. Cô còn biết trách nhiệm hơn khối người đã trưởng thành. Nhưng có điều chắc cô bé chưa thông cảm việc bố cô ta cưới Elaine làm vợ.

Đây là đề tài Menley không hề muốn nói đến. Chị chỉ muốn đề cập đến việc Amy chuẩn bị vào đại học mà thôi. Khi bàn cãi về chuyện này, Amy trở nên hào hứng hơn.

- Em có nói chuyên trên điện thoại với cô bạn ở cùng phòng. Cô ta có vẻ dễ thương đấy. Chúng em đã nhất trí về các rèm và ra phủ giường. Mẹ cô ấy sẽ mua hộ và em sẽ thanh toán lại phần của em.

- Thế còn quần áo của em thì sao?

- Elaine có nói là sẽ đi đến Boston bằng xe hơi và chúng em sẽ có. Coi nào cô ta gọi như thế nào nhỉ? À, một buổi dành cho các cô gái. Chị thấy có ghê lắm không?

- Này Amy, em không nên quá khó khăn với cô ta như thế - Menley bảo - Rồi đây cô ta sẽ lấy ba của em kia mà.

- Tại sao chứ? Em thật sự không thích cô ta chút nào.

- Ồ đương nhiên là em sẽ mến cô ta mà.

- Menley à, ồ, em muốn nói thưa bà Nichols, ba em là một con người chán lắm.

- Coi nào Amy!

- Không, em nói thật đấy. Ông ta khả ái, tốt bụng và đã thành công trong đời, nhưng đó không phải là vấn đề. Elaine không hề yêu ông ta. Ông tặng cho cô ta nhiều món quà kỳ cục lắm, ý em là cách ông tặng cho cô ấy rất kỳ cục và cô ta cũng đang đóng kịch đấy. Cô ta sẽ làm cho ông khổ và cô ta biết em cũng hiểu điều đó. Có lẽ vì lý do này mà cô ta không ưa em.

- Amy ơi, chị hy vọng là bé Hannah sẽ không nói như thế về bố của nó - Menley vừa nói vừa lắc đầu dù chị phải công nhận là Amy nhận xét đúng.

- Chị muốn đùa chắc? Ông Nichols là tuýp người đàn ông mà tất cả đàn bà đều mơ tưởng và nếu chị muốn biết thì Elaine là người đứng đầu danh sách đấy.

***

Sau khi Amy ra về, Menley đi khắp ngôi nhà để khóa cửa. Chị nghe bản dự báo thời tiết trên đài địa phương và biết là cơn bão đang hình thành và sẽ đổ bộ vào Cap vào khoảng chiều mai hay vào đầu buổi tối hôm sau. Mình nên cẩn thận kiểm tra lại coi có cây đèn pin và đèn cầy sẵn không, chị tự nhủ.

Điện thoại reo khi chị vừa ngồi vào bàn làm việc trong thư phòng. Đầu dây là giọng của Jan Paley.

- Hôm qua tôi đã không gặp được cô tại nhà của Scott Covey - bà nói - Tôi muốn nói cho cô biết là Phoebe bắt đầu kể chuyện lại về Tobias Knight. Cô Menley ơi, tôi cho là cô có lý. Bà ta muốn cho chúng ta biết điều gì đó về chuyện đấy.

- Ngày hôm nay tôi có ghé qua ngôi nhà tại Eastham sau khi đưa Adam ra phi trường. Nhân viên tiếp tân đã cho tôi xem bức tranh họa ông ta. Tobias Knight có vẻ tự kiêu và xảo trá. Tôi không nghĩ là Mehitabel đã quan tâm

đến ông ta. Ngoài ra theo các ngày tháng mà chúng ta được biết, bà ta đã mang thai với Andrew Ereeman được ba tháng trước khi bị tố cáo.

Chị ngưng một lúc.

- Hãy để tôi suy nghĩ xem. Tôi đã mang thai hai lần rồi, tôi cho là trong ba tháng đầu tiên khi mang thai không ai lại có hứng thú để lao đầu vào một cuộc phiêu lưu tình ái đâu.

- Như vậy, cô tin vào điều gì vậy?

- Tobias Knight là một tên cướp biển. Ông ta bị Vương Quốc tra hỏi về chuyến hàng hóa của chiếc Thankfull vào gần đúng thời điểm người ta nghi ngờ ông ta đến viếng thăm Mehitabel vào các giờ trái khoáy. Giả sử ông ta không có đến gặp bà ta tại nhà bà ta thì sao? Nếu chính ông ta không thú nhận đã có mối quan hệ với Mehitabel thì người ta sẽ tìm kiếm một cách giải thích khác cho sự hiện diện của ông ta trong khu vực đó rồi. Chắc có thể ông ta đã giấu một phần số hàng của chiếc Thankfull trong vùng này, hoặc ngay trong ngôi nhà đó cũng nên.

- Ồ, không thể nào trong ngôi nhà được - Jan phản đối.

- Vì kích thước của tầng trệt của ngôi nhà này nhỏ hơn của căn nhà ở Eastham. Nhưng từ bên ngoài cả hai đều giống hệt nhau. Tôi sẽ làm một cuộc thám hiểm mới được.

- Tôi nghĩ cô không tìm thấy được gì nhiều đâu. Xưa kia có một chỗ để cất giữ hàng hóa nhưng có thể sau hai thế kỷ nó được bít kín lại rồi. Nhưng có thể nó đã tồn tại trong một thời gian nào đó.

- Có một ai đó có thể biết ngôi nhà này có một căn phòng bí mật không?

- Theo tôi biết thì không. Và người thầu cuối cùng có làm nhiều sửa chữa quan trọng là Nick Bean ở Orleans.

- Bà thấy có trở ngại gì nếu ngày mai tôi đến hỏi thăm ông ta không?

- Dĩ nhiên là không rồi. Và cô cũng nên lục khắp ngôi nhà xem sao. Thôi chúc cô ngủ ngon.

Khi đặt máy xuống, Menley ngồi thu người trong chiếc ghế bành để ngắm xem bức họa của Mehitabel và Andrew. Họ có vẻ hạnh phúc lúc ở trên tàu.

Mehitabel đã chết trong lời thề về sự vô tội của mình và một tuần lễ sau And rew đi biển mặc dù đang có cơn bão tố, muốn đem trở về đứa con của mình. Có thể nào ông ta đã công nhận sự vô tội của Mehitabel và sự hối hận đã giày vò ông?

Linh lính của Menley cho biết chị đã đi đúng đường. Chị trở về với các hồ sơ nhưng không còn tâm trí để tiếp tục làm việc. Chị phải đối mặt với sự thật mà Amy vừa tiết lộ với chị lúc tối nay. Elaine có thể đang đính hôn với một người đàn ông khác nhưng cô ta vẫn yêu Adam. Mình đã đoán ra trong bữa tiệc hôm trước, Menley thầm nghĩ. Elaine không hề quên là cô ta đang giữ cuốn băng video đó. Cô đã chủ ý giữ nó dù biết là không có gì có thể thay thế nó cho gia đình mình. Cô sẽ làm gì với nó nếu không phải là để ngắm nhìn Adam chứ? Trừ phi cô sử dụng nó vào một mục đích khác.

***

Đến mười giờ, chị lên phòng, thay quần áo ngủ và gọi điện cho Adam tại căn hộ của họ ở New York,

- Anh cũng đang định gọi để chúc em ngủ ngon đây. Thế mấy người yêu của anh ra sao rồi?

- Rất khỏe - Menley do dự nhưng rồi cũng phải đặt ra câu hỏi đang hành hạ chị - Amy đã ở lại ăn tối với em và có nói một việc rất hấp dẫn. Cô ta nghĩ Elaine đang si mê anh và em phải nhìn nhận là em cũng cho như thế.

- Thật lố bịch.

- Thật không? Này anh Adam, anh có nhớ là sau cái chết của Bobby, em không còn là một người vợ dưới con mắt của anh nữa. Mùa hè rồi, em muốn chúng mình chia tay nhau và giờ này chúng mình chắc đã ly hôn rồi

nếu em không mang thai Hannah. Anh đã gặp Elaine rất nhiều lần trong thời gian chúng mình xa nhau, có đúng không?

- Cái đó còn tùy vào ý nghĩa mà em hiểu về từ "gặp”. Lúc nhỏ tụi anh vẫn đã rất thân với nhau mà.

- Anh Adam ơi, anh làm ơn bỏ qua cái chuyện bạn thân đi. Anh có kể là cô ta đã an ủi anh nhiều lắm sau cái chết của ba anh. Và trong suốt nhiều năm tháng, mỗi khi anh không có bạn gái anh đều gọi cô ta, có phải đúng như thế không?

- Menley ơi, em không nghĩ hồi năm ngoái anh có léng phéng với cô ta chứ?

- Và hiện giờ anh có không?

- Trời ơi, anh thề là không mà Men.

- Em chỉ muốn hỏi anh nhiêu đó thôi. Chúc anh ngủ ngon, anh yêu.

Adam nghe tiếng cách trong máy. Khi về đến căn hộ này anh biết điều gì đang làm cho anh băn khoăn. Vào một ngày mùa đông năm trước trong lúc Menley đã đi ra ngoài, anh đã xem cuốn băng của Bobby. Nó vẫn nằm tại chỗ mà anh đã để trong ngăn tủ bàn làm việc. Nghĩa là hồi năm ngoái anh *đã* đem nó về đây rồi. Nhưng tại sao Elaine lại lưu một bản sao mà không cho anh biết chứ?

Chín mươi bốn

Sáng ngày thứ tư, trong lúc uống cà phê, Nat so sánh hai bức không ảnh của Tưởng Nhớ. Ông đã cẩn thận lấy tấm hình ra khỏi khung và để nó trên thành lò sưởi cạnh tấm mà Elaine đã tặng cho ông.

Các hư hại trên tấm thứ nhất càng nổi rõ hơn. Có vẻ như nó bị rách nát bằng một con dao hay một miểng chai và có một lỗ nhỏ ngay chỗ chiếc tàu. Trên tấm kia có một quầng sáng cũng ngay tại chỗ đó giống như thể Elaine đã tô sửa âm bản một cách sơ sài.

- Chào ba.

Hai đứa con của Nat, Kevin và Danny, mười sáu và mười tám tuổi, đang đứng tươi cười nơi ngạch cửa.

- Nếu ba đang do dự giữa hai cái đó, con sẽ chọn cái bên phải - Kevin nói.

- Chắc chắn là có một người nào đó không thích cái hình kia rồi - Danny nói thêm vào.

- Đúng như thế - Nat đáp lại - Câu hỏi được đặt ra là tại sao người đó không thích nó. Thôi hẹn tối gặp lại các con nhé!

Vài phút sau Debbie lại ngồi cạnh Nat, bà khẽ hỏi: "Anh vẫn chưa tìm ra được gì à?"

- Chuyện này có vẻ không đứng vững chút nào. Trước nhất anh không thể nào nghĩ Elaint có thể cho là Scott Covey có ý định mua cái bất động sản này. Chuyện thứ hai là khi đi khỏi nơi này, tại sao anh ta lại không chịu để lại tấm hình trong nhà? Tại sao anh ta lại phí công để đập bể khung và cắt hình của chiếc tàu ra như vậy? Và tại sao Elainte lại che hình chiếc tàu trên tấm hình thứ hai? Chắc chắn là phải có một lý do gì đó.

Debbie cầm cái hình hư lên rồi lật nó qua, bà chợt hỏi:

- Tại sao anh không đi hỏi người đã chụp nó kia chứ? Ở mặt sau có đóng dấu tên William Orr với số điện thoại và cả địa chỉ nữa.

- Anh biết, Elaine có nói cho anh rồi.

Debbie lật tấm hình lại và đè các góc lại cho thẳng ra.

- Anh hãy nhìn nè, ở góc dưới có cả ngày tháng và giờ chụp tấm hình này - Rồi bà nhìn sang tấm hình kia - ở đây không có các chi tiết đó.

Nat đọc cái ngày trên đó "15 tháng Bảy lúc 15g30".

- Cái ngày đó có mang một ý nghĩa gì đặc biệt không?

- Còn phải nói! Ngày 15 tháng Bảy là ngày mà Vivian Carpenter chết chìm. Covey cố gọi bên tuần tiễu bờ biển vào lúc bốn giờ ba mươi buổi chiều hôm đó. Nói xong ông chạy lại chụp điện thoại lên.

Vẻ thất vọng hiện trên khuôn mặt khi ông nghe một tin nhắn tự động. Sau đó ông cho biết tên của mình, số điện thoại của sở cảnh sát và kết thúc bằng câu: "Thưa ông Orr, tôi cần nói chuyện với ông càng sớm càng tốt.

Ông gác máy.

- Orr đang bận đi chụp hình và đến bốn giờ mới về. Chúng ta chỉ còn biết chờ thôi. Trừ phi... Deb ơi, anh nhớ là khi Elaine đề nghị cho mình tấm hình này, Marge có nói là cô ta còn giữ âm bản và hiển nhiên là cô ta đã sửa nó rồi. Nếu có cái gì mờ ám ở đó, chúng ta không đời nào khám phá ra được nữa. Mẹ kiếp!

Chín mươi lăm

Có vẻ gì đó căng thẳng không bình thường khi Menley thức dậy vào lúc bảy giờ sáng ngày thứ tư. Cơn gió thoảng rất ẩm ướt và căn phòng vẫn còn chìm trong bóng tối. Ánh sáng mặt trời thường ngày chiếu xuyên qua các bức rèm, không còn nhìn thấy nhún nhảy trên bệ cửa sổ.

Chị ngủ rất ngon. Dù phòng của Hannah nằm sát bên phòng chị, chị vẫn để hai cánh cửa mở và hệ thống liên lạc nội bộ bật lên được đặt trên bàn ngủ cạnh giường. Lúc hai giờ chị đã thức dậy kiểm tra khi nghe Hannah ngọ nguậy nhưng con bé vẫn ngủ say.

Và cũng nhờ ơn Chúa, mình không có ác mộng và hồi tưởng, Menley tự nhủ trong lúc mặc áo ngủ vào. Chị bước đến cửa sổ nhìn ra biển và kéo mành sáo lên. Đại dương có màu xám xịt và các con sóng lớn dần khi tiến vào bờ. Một ánh mặt trời yếu ớt soi chiếu trong ánh hào quang vào các cụm mây đang bay là là trên mặt biển.

Biển cả, bầu trời và ánh nắng mặt trời. Ngôi nhà tuyệt vời này với quang cảnh độc nhất và các kích thước đúng mức của nó. Càng ngày Menley càng thích thú với cái không gian bao la này. Sau cái chết của cha mình, mẹ chị để căn phòng nhỏ cho người anh trai và đặt cái giường của Menley vào trong phòng của bà. Khi Jack vào đại học, đến lúc đó Menley mới được sử dụng căn phòng đó và khi anh ta trở về, anh ta phải ngủ trên chiếc ghế dài biến đổi được đặt trong phòng khách.

Ngay từ nhỏ, chị đã vẽ hình mấy căn nhà nhỏ đẹp với trang trí nội thất hoàn chỉnh, Menley nhớ lại khi phóng tầm nhìn ra đại dương. Nhưng không bao giờ có thể tưởng được một ngôi nhà như thế này với một vị trí lý tưởng như vậy. Điều đó đã giải thích tại sao căn nhà ở Rye không bao giờ quyến rũ mình như cái này.

Tưởng Nhớ là ngôi nhà thân yêu của gia đình mình, chị thầm nghĩ. Chúng ta sẽ trở lại vào dịp Lễ Tạ ơn và Giáng Sinh, chúng ta sẽ có những kỳ nghỉ hè thật tuyệt vời giống như những lần Adam đã trải qua lúc còn trẻ. Đây sẽ

là phần bổ khuyết tuyệt hảo cho sự tiện lợi của cuộc sống ở Manhattan với phòng làm việc của Adam cách nhà chỉ vài phút mà thôi.

Nhưng trong cuộc đời mình, Mehitabel đã có những kế hoạch gì? Chị tự hỏi. Có rất nhiều bà vợ của mấy ông thuyền trưởng thường đi biển theo chồng và đem theo cả mấy đứa con nhỏ. Mehitabel đã đi biển cùng chồng sau cuộc hôn nhân. Trước khi mọi chuyện trở nên tồi tệ, bà ấy có định đi những chuyến nào khác không?

Người ta có thể tưởng tượng là Tobias Knight có xây cất một nhà kho trên đất của bất động sản này hay ở ngay trong nhà này và đó là lý do người ta trông thấy sự hiện diện của ông ta ở đây. Đây cũng là hướng mình sẽ khai thác cho câu chuyện, chị quyết định.

Nhưng tại sao sáng nay mình lại quan tâm đến Mehitabel đến thế chứ? Chị tự hỏi và hiểu được lý do. Ngày thứ tư của tuần thứ ba trong tháng Tám nhiều năm trước đây, Mehitabel bị kết tội ngoại tình, bị quất roi và khi trở về nhà mới biết được chồng bà đã đem đứa con đi mất. Và hôm nay cũng là ngày thứ tư của tuần thứ ba của tháng Tám.

Một lúc sau, chị không cần đến hệ thống liên lạc nội bộ để biết Hannah đã thức dậy và đang đói meo.

- Tôi tới đây, cô Khó Chịu - chị hét trong lúc chạy qua buồng của con mình.

Amy đến vào lúc chín giờ. Vẻ mặt cô bé không được vui, chị đoán chắc cô ta có chuyện bực mình. Một lúc sau, Amy đã cho Menley biết lý do.

- Hồi tối hôm qua Elaine đã có mặt khi em về tới nhà - cô cắt nghĩa - Ông Nichols có hỏi cô ta về cuốn băng video của Bobby và em nghĩ hình như cô ta biết là em đã lấy nó. Cô ta đòi em lại nhưng em không chịu trả. Em có nói là nó thuộc về chị và có hứa sẽ đem trả cho chị. Cô ta bảo đó là một bản sao cô ta đã thực hiện hồi năm ngoái. Cô ấy giải thích rằng lúc đó ông Nichols quá xúc động, cô ta sợ ông làm mất cuốn bản gốc nên cô đã sang lại vì biết chị chưa xem nó - Mắt của Amy ửng lệ - Ba em lại bênh cô ta và tỏ ra rất tức giận với em.

- Amy ơi, chị rất tiếc đã đem quá nhiều rắc rối đến cho em. Nhưng chị không tin Elaine đã làm một bản sao để dành cho chị đâu. Và chị cũng rất mừng là em đã không trả cuốn băng đó, thế bây giờ nó đâu rồi?

Amy lục trong túi xách của mình "Đây này".

Menley cầm nó một lúc trên tay rồi để nó xuống bàn.

- Sau nay chị sẽ xem nó. Em đưa Hannah đi chơi một vòng đi. Con bão sắp ập đến, người ta tiên đoán nó sẽ kéo dài đến chiều mai đấy.

Một giờ sau Adam gọi điện về nhà. "Em cảm thấy thế nào, em yêu?"

- Rất khỏe nhưng thời tiết đang thay đổi. Người ta dự báo có một trận bão đấy.

- Thế Amy đem cuốn băng của Bobby lại chưa?

- Rồi anh.

- Em xem chưa?

- Chưa, nhưng anh Adam, anh phải tin em chứ. Em định trưa nay sẽ xem nó trong lúc Amy coi chừng Hannah và em biết là sẽ không có chuyện gì đâu.

Khi gác máy xong, chị nhìn vào màn hình vi tính. Câu cuối cùng chị viết trước khi điện thoại reo là: "Hình như Mehitabel đã van xin chồng tin tưởng nơi bà".

Đến mười một giờ chị gọi cho Nick Bean, người thầu đã sửa chữa ngôi nhà. Không cần đợi năn nỉ, Bean cho chị tất cả các thông tin quí báu về Tưởng Nhớ.

- Đây là một kiến trúc tuyệt hảo - ông ta nói - Không hề có một cây đinh nào trong bộ sườn nguyên thủy. Tất cả các mối lắp ghép đều được thực hiện bằng mộng và ngàm.

- Thế ông có hay biết gì về những căn phòng bí mật trong mấy ngôi nhà của những người định cư đầu tiên không?

- Tôi có thấy trong vài căn nhà xưa và những người chủ tỏ ra rất hãnh diện. Vào thời gian đầu, mấy căn phòng đó mang tên "phòng thổ dân" bởi vì chính căn phòng đó sẽ là nơi cho cả gia đình trốn vào để tránh các cuộc tấn công của bọn thổ dân.

Menley cảm thấy có vẻ gì đó vui vui trong giọng nói của ông ta.

- Duy chỉ có một vấn đề là bọn thổ dân vùng Cap không hiếu chiến lắm. Nói cho đúng các căn phòng đó được dùng chứa hàng lậu hay cất giấu các tài sản có giá trị khi các chủ nhân vắng nhà cho một chuyến đi xa. Người ta có thể xem như là một két sắt vậy.

- Thế ông có nghĩ ngôi nhà Tưởng Nhớ có một căn phòng tương tự như thế không?

- Cũng có thể lắm. Hình như một người thợ của tôi khi làm tại đó có nói về một cái tương tự như thế. Có quá nhiều khoảng trống giữa các phòng ốc và trung tâm ngôi nhà nơi có lò sưởi. Nhưng chúng ta không thể tìm được một nơi bí ẩn như thế dù cho nó hiện hữu đi nữa. Có thể vì nó được bít quá lâu mà phải cần đến một phép lạ để tìm ra nó. Trước hết người ta có thể bắt đầu tìm từ căn phòng dành cho ông mục sư tại phòng khách. Đôi khi có một pa nô có thể tháo gỡ ở phía sau dẫn đến kho chứa hàng.

Một panô có thể tháo gỡ được! Vừa gác máy xong, Menley chạy đến phòng của ông mục sư trong phòng khách để kiểm tra Nó nằm ở phía bên trái. Chị mở cánh của ra và một mùi ẩm mốc bay vào mũi chị. Mình phải để cánh cửa mở để cho thoáng khí mới được, chị tự nhủ. Nhưng chẳng có mối nối nào ở trong cùng căn phòng này cho thấy có lối dẫn vào kho chứa hàng.

Khi nào mình làm chủ ngôi nhà này rồi, mình tha hồ kiểm tra lại. Ngay lúc này mình không thể nào đập phá các tường ra được. Chị tự nhủ và bỏ về thư phòng. Bỗng dưng có điều gì đó thôi thúc chị, và chị muốn xem cuốn băng video của Bobby ngay.

Chị chờ cho Amy đưa bé Hannah lên ngủ sau bữa ăn trưa xong, chị mới lấy cuốn băng và đi vào thư phòng. Chị cho cuốn băng vào đầu máy và nhấn nút hoạt động.

Trong dịp cuối tuần đó, họ đã đến nhà của một người hùn hạp với Adam. Ngày chủ nhật, Lou Miller có đem theo một máy quay. Adam đang đùa giỡn với Bobby trong hồ bơi trong khi chị ngồi dưới một cây lọng nói chuyện với Shery, vợ của Lou.

Lou quay cảnh Adam đang dạy bơi cho Bobby và có vẻ hai cha con hợp ý nhau lắm. Rồi Adam bồng Bobby lên mép hồ bơi. Chị nhớ là Lou đã ngừng quay và nói "OK, kết thúc các cuộc biểu diễn dưới nước. Bây giờ đến lượt Menley và Bobby. Adam, anh hãy đặt nó ở ngay bờ hồ bơi, còn Menley, chị hãy gọi con chị đi".

Chị nghe chính tiếng nói của mình "Bobby ơi, lại đây với mẹ đi, mẹ đang cần con đấy".

Mẹ đang cần con đó Bobby.

Menley lau nước mắt trong lúc nhìn đứa bé hai tuổi, hai tay đưa ra phía trước, chạy về phía chị với tiếng kêu "Mẹ ơi, mẹ".

Chị giật mình. Đúng là cái giọng vui tươi chị tưởng chừng đã nghe hồi tuần trước. Chị nhận thấy nó quá rung động và đầy sức sống. Đó là cách nó gọi "Mẹ" và điều này bây giờ làm cho chị phải chú ý. Lúc ấy Adam và chị đã cười rồi. Adam có nói "Hình như nó gọi M..ạ với dấu nhấn trên âm ạ đó".

Chính cái âm đó đã đánh thức chị dậy trong đêm hôm đó để chạy khắp ngôi nhà tìm nó. Mà nếu như đây là một giấc mơ chứ không phải một hồi tưởng thì sao? Bác sĩ Kaufman có nói các giấc mơ đẹp một ngày nào đó sẽ phá tan cái chấn thương kia. Nhưng còn tiếng hú của chiếc xe lửa, nó chỉ có thể là một hồi tưởng mà thôi.

Hình ảnh trong cuốn băng vẫn tiếp diễn. Bobby chạy sà vào tay chị, chị xoay mặt nó về phía máy quay và hỏi "Tên con là gì ?". Chị bật khóc khi

nghe nó hãnh diện trả lời "Obert Adam Nikko". Nước mắt chảy ràn rụa trên mặt của chị khi màn hình trở nên đen thui và chị ngồi đó một lúc lâu, hai bàn tay bụm lấy mặt. Rồi một ý nghĩ làm vơi đi nỗi buồn đó: chỉ hai năm nữa thôi Hannah sẽ trả lời y như vậy và làm sao con bé nói tên Menley Hannah Nichols đây ?

Chị nghe tiếng chân của Amy trên cầu thang và lớn tiếng gọi cô bé. Amy bước vào với vẻ mặt lo âu "Bà có sao không bà Nichols ?"

Menley nhận ra rằng nước mắt đã làm cho đôi mắt của mình đỏ lên.

- Không sao hết nhưng chị muốn em xem cuốn băng này với chị.

Amy ngồi xuống cạnh chị trong lúc chị cho cuốn băng cuốn ngược lại và cho nó chạy lại thêm một lần nữa. Khi hết, Menley mới hỏi:

- Này Amy, chỗ Bobby gọi chị, em có nhận thấy có cái gì đặc biệt trong giọng của nó không ?

Amy mỉm cười.

- Khi nó gọi tiếng mẹ, người ta có cảm tưởng như nó muốn cố nói " Mẹ của con".

- Chị cũng nghĩ như thế. Chị chỉ muốn biết chắc đó không phải do trí tưởng của chị thôi.

- Chị ơi, có thể nào người ta nguôi đi với cái chết của một người thân yêu không ?

Menley biết cô ta đang nói về mẹ của mình.

- Không, chị đáp lại, nhưng rồi người ta sẽ học được cách cám ơn Chúa đã ban tặng cho ta một người thân yêu như thế bên cạnh ta dù trong một thời gian quá ngắn ngủi đi nữa. Và để nói theo cách của mẹ chị, bà thường nói với hai anh em chị là thà bà sống mười hai năm với ba của chị còn hon sống cả một đời với bất cứ người đàn ông khác.

Chị choàng tay ôm lấy vai Amy.

- Em sẽ luôn nhớ đến mẹ của em như chị nhớ Bobby, nhưng chúng ta phải giữ sự tưởng nhớ đó cho riêng mình. Kể từ nay chị sẽ cố hết sức cho việc đó.

Nụ cười của Amy làm cho chị an lòng, tuy nhiên Menley vẫn cảm thấy bị ray rứt về chuyện chị đã hai lần bị tiếng hú của xe lửa làm cho chị phải thức giấc mà hình như chính Hannah cũng nghe thấy.

Tiếng hú của xe lửa! Mà nếu đó không phải do trí tưởng tượng thì sao?

Chín mươi sáu

Graham và Anne Carpenter đã chuẩn bị hành lý trong suốt ngày thứ tư. Đến hai giờ khi thấy xe đưa thư đi ngang qua, ông bước ra cửa để lấy thư.

Khi lấy xấp thư trong thùng, ngạc nhiên khi thấy có thêm một gói nhỏ được giấu trong cùng. Nó được gói bằng giấy dầu và cột bằng sợi chỉ. Và nó không giống các mẫu hàng mà người ta thường gởi để quảng cáo.

Gói đồ này được gởi cho Anne nhưng không được dán tem mà cũng không có tên người gởi.

Ông Graham đem nó xuống bếp, nơi Anne đang nói chuyện với người giúp việc. Khi ông thông báo chuyện này ông thấy mặt của bà tỏ vẻ lo lắng.

- Em có muốn anh mở nó ra cho em không?

Anne gật đầu.

Ông quan sát vẻ mặt lo âu của bà khi ông mở gói giấy ra. Có thể nào bà nghĩ giống như ông không? Có một cái gì đó bí ẩn trong cách gởi và cách nó được gói cẩn thận như thế. Ông mở to đôi mắt trước sự bất ngờ này. Màu xanh trong vắt của viên ngọc bích gia bảo đang chiếu sáng xuyên qua lớp nhựa.

Bà giúp việc cũng giật mình "Có phải là...?".

Anne chụp cái hộp và lấy chiếc nhẫn ra, nắm chặt trong lòng bàn tay của mình. Giọng bà trở nên the thé, gần đến mức của chứng cuồng khích, bà thốt lên:

- Anh Graham, cái gói này từ đâu đến vậy? Ai đã đem nó đến đây? Anh thấy không, em vẫn thường nói với anh là các viên ngọc bích luôn trở về với chủ của chúng mà.

Chín mươi bảy

Coogan đang trên đường đến Orleans khi ông nhận được điện thoại vào lúc ba giờ mười lăm của văn phòng biện lý. Viên phụ tá biện lý báo cho ông biết là chiếc nhẫn ngọc bích đã được trả lại cho gia đình Carpenter. Đêm qua đúng mười giờ đêm, một người láng giềng, ông Preston Creshaw, có thấy một chiếc xe khả nghi chạy chầm chậm trước thùng thư của gia đình Carpenter.

- Chúng tôi không chắc người lái xe đã bỏ chiếc nhẫn vào trong đó, nhưng đó cũng là một đầu mối - ông phụ tá nói - Lời mô tả chiếc xe của ông Creshaw cũng khá chính xác: một chiếc Plymouth đen hay xanh đậm, mang bảng số Masachusetts với một hàng số trong đó có số 7 và một con 3 hay con 8 gì đó. Hiện chúng tôi đang cho truy tìm.

Một chiếc Plymouth đen - Nat nghĩ - Xanh lá đậm hay đen. Mình mới thấy chiếc xe này gần đây không biết là ở đâu? Phải rồi! Trước căn nhà của Fred Hendin và sau đó ông thấy Fred và Tina leo lên chiếc xe đó sau khi ra khỏi tòa án hôm thẩm vấn.

- Anh bạn trai của Tina Aroldi có một chiếc Plymouth xanh lá đậm - ông báo lại - Thử cho kiểm tra bảng số xem sao?

- Ông hãy chờ một chút - Ông phụ tá nói lại trong điện thoại với giọng mừng rỡ.

- Bảng số gồm có một số 7 và số 3. Sếp muốn anh có mặt khi chúng tôi đưa anh ta về thẩm vấn.

- Nếu thế, tôi xin hẹn với mấy anh đúng năm giờ trước cửa nhà anh ta. Tôi đang theo một tin tức có thể đưa chúng ta đến một đầu mối khác.

Vị chuyên gia về không ảnh, Walter Orr, đã nghe máy nhắn tin và gọi trả lời. Nat có hẹn đến văn phòng ông ta lúc bốn giờ.

Mớ bòng bong bắt đầu được gỡ rối, ông hớn hở khi bỏ máy điện thoại xuống cái đế trên bảng điều khiển. Mười phút sau ông rời Đường số 6 để tiến về hướng Orleans. Năm phút sau ông đã ngồi trong văn phòng của Walter Orr ngay trung tâm thành phố.

Khoảng ba mươi tuổi, dáng người chắc nịch, Walter Orr giống một người khuân vác hơn là một nhiếp ảnh gia. Anh ta đang pha cà phê.

- Một ngày làm việc thật vất vả - anh ta nói với Nat - Tôi phải đi chụp vài bức không ảnh trên bầu trời New Lon-don và ông có thể tin là tôi rất mừng khi về đây. Gần hai giờ nữa thôi, cơn bão sẽ ập đến và trong lúc đó tôi không muốn mình đang bay lơ lửng trên trời.

Anh ta đưa một tách cho Nat.

- Ông dùng cà phê chứ?

Nat lắc đầu - Không cám ơn - lấy tấm hình bị rách ra và hỏi:

- Chính anh đã chụp nó phải không?

Orr chỉ liếc qua bức ảnh.

- Phải chính tôi đã chụp nó. Ai đã phá hỏng nó như thế kia?

- Đó là câu hỏi chúng tôi đang đặt ra. Chúng tôi được biết là Elaine Atkins đã thuê anh chụp và hiện giờ cô ta đang giữ cái âm bản của nó.

- Đúng vậy. Cô ta muốn giữ nó và có trả tôi thêm tiền để tôi nhượng lại nó.

- Tốt, bây giờ anh hãy nhìn kỹ vào tấm hình này - Nat đưa tấm hình Elaine đã tặng cho ông - Anh có nhận thấy sự khác biệt không?

- Đương nhiên rồi, hình chiếc tàu đã bị loại bỏ. Ai đã làm thế? Elaine à?

- Người ta nói với tôi như thế.

- Tốt thôi, tôi đã đồng ý cho cô ta muốn làm gì tùy thích.

- Trong điện thoại, anh nói là ngày và giờ của các lần chụp ảnh đều được ghi lại trên âm bản phải không?

- Đúng vậy.

Nat chỉ vào góc hình bên phải của nguyên bản và nói:

"Người ta có thể đọc được ngày thứ sáu 15 tháng Bảy, 15g30".

- Và năm thì được ghi ở phía trên - Orr nói nhanh.

- Tôi hiểu rồi. Vấn đề là làm sao biết chắc ngày giờ trên đó là chính xác chứ? Trường hợp này có đúng như vậy không?

- Đúng vậy.

- Tôi cần một phóng to của hình chiếc tàu bị thiếu. Thế anh đã chụp bao nhiêu kiểu, hay anh có cái nào tương tự như thế không ?

Orr tỏ ra do dự.

- Điều đó có quan trọng cho ông lắm không? Ông cho là chiếc tàu đó chở ma túy hay cái gì tương tự như thế à?

- Điều đó có thể rất có ích cho rất nhiều người đấy - Nat đáp lại.

Orr mím môi lại.

- Tôi biết không phải ông đến đây để chiêm ngưỡng các tác phẩm nghệ thuật của tôi. Giữa hai chúng ta thôi nhé, tôi đã bán hết cuộn phim cho Elaine rồi, nhưng tôi có làm cho riêng tôi một tấm hình này. Tôi sẽ không bán nó cho bất cứ ai vì đó là một kiểu ảnh tuyệt đẹp. Tôi giữ nó để làm một bằng chứng về tài nghệ của tôi.

- Đây quả là một tin hết sức tuyệt vời. Anh có thể nào thực hiện ngay một tấm hình khác được không?

- Được chứ, và y như thế có phải không?

- Phải đúng y như bản gốc, nhưng tôi chỉ quan tâm đến chiếc tàu mà thôi.

- Nhưng ông muốn biết gì về chiếc tàu đó.

- Tất cả những gì mà tài năng của anh có thể biểu lộ được - Ông viết số điện thoại di động của ông phía sau tấm danh thiếp và đưa cho Orr "Anh hãy làm càng sớm càng tốt, tôi chờ tin báo của anh đấy".

Chín mươi tám

Fred Hendin được tra hỏi và mời đến văn phòng ông biện lý tại tòa án. Thật bình tĩnh và rất lễ độ, anh trả lời tất cả các câu hỏi mà người ta đặt ra cho anh. *Không, anh chưa hề gặp mặt Vivian Carpenter. Không, anh cũng chưa hề thấy mặt Scott Covey dù anh biết hắn lảng vảng quanh tiệm Daniel Webster hồi năm ngoái*. *Phải anh đang đính hôn với Tina Aroldi*.

Chiếc nhẫn à? Anh không hiểu mấy người này muốn nói gì nữa. Hồi đêm anh không hề có mặt tại Osterville. Anh có đi ra ngoài với Tina và sau đó về thẳng nhà để ngủ.

Có mặt trong phiên thẩm vấn, anh có nghe nói đến sự mất tích bí ẩn của chiếc nhẫn. Và tờ Cap Cod Times đã mô tả hình dạng của nó. Gần một phần tư triệu đôla, một số tiền quá lớn cho một chiếc nhẫn. Người nào đã trả nó lại chắc hẳn là một con người trung thực.

- Tôi phải đi đây - anh báo cho mấy viên điều tra biết - Tôi phải đưa vị hôn thê của tôi ra phi trường Logan, cô ta phải đáp chuyến bay đi Denver vào lúc chín giờ.

- Fred à, tôi e là Tina phải hủy chuyến bay thôi - Nat tuyên bố - Chúng tôi sẽ hỏi cung cô ta ngay bây giờ đây.

Nat nhận thấy cổ anh ta đỏ ửng lên rồi lan ra cả khuôn mặt. Sự vững tin của anh ta không còn nữa.

- Tina định đi thăm gia đình người anh cô ta - Fred nói với vẻ khó chịu - Tất cả chuyện này đã làm cho cô ta rất khổ sở.

- Cô ta cũng làm khổ sở rất nhiều người khác nữa - Nat đáp trả bằng một giọng khó chịu không kém - Nếu anh phải tội nghiệp cho người nào đó, tôi đề nghị anh hãy bắt đầu trước tiên với gia đình Carpenter. Anh đừng nên phí lòng thương hại của anh cho Tina.

***

Nat đến nhà Tina cùng Bill Walsh, một nhân viên điều tra của văn phòng biện lý. Lúc đầu, cô ta từ chối mở cửa nhưng cuối cùng cũng phải mời họ vào trong nhà. Họ nhìn thấy một đống hành lý. Đồ đạc cá nhân của cô ta hiển nhiên đã được lấy hết khỏi phòng khách. Cô ta không có ý định trở về đây - Nat thầm nghĩ.

- Tôi không có nhiều thời giờ dành cho các ông - Tina nói với họ - Fred đang chờ để chở tôi ra phi trường cho kịp chuyến bay.

- Fred đang ở tại văn phòng ông biện lý Tina à - Nat báo cho cô ta - Chúng tôi muốn hỏi anh ta vài điều và cả cô cũng thế. Nếu mọi chuyện đều trôi chảy, cô vẫn còn chán thời giờ để ra phi trường mà.

Tina làm ra vẻ sững sờ.

- Tôi hoàn toàn không hiểu tại sao mấy ông muốn hỏi cung chúng tôi. Thôi hãy kết thúc cho mau đi.

Chín mươi chín

Manley đưa Amy ra đến cửa.

- Tối nay, ba em với em sẽ đến nhà Elaine ăn tối - Amy nói - Mối quan hệ của em và cô ta sẽ được xem như là đề tài cho cuộc tranh luận.

- Em muốn nói là cố tạo một thỏa hiệp phải không?

- Tối hôm qua cô ta bảo là hai chúng em không nên đối đầu với nhau nữa - Amy nhún vai - Em sẽ nói với cô ta trong hai tuần nữa em vào đại học và nếu sự hiện diện của em trong các kỳ nghỉ hè vẫn là một trở ngại thì em sẽ không trở về nữa. Bà ngoại em vẫn sống tại Pennsylvanie và sẽ rất mừng để đón nhận em. Ít ra em sẽ không chứng kiến cảnh Elaine đối xử với ba em như một người chậm phát triển.

- Đôi khi sự việc lại tệ hại trước khi trở nên tốt đẹp hơn - Menley cho biết ý kiến khi mở cửa ra. Một cơn gió lạnh ùa vào trong phòng. Chị rất vui khi Adam không đi máy bay trong ngày hôm nay.

Khi Amy về rồi, Menley cho Hannah ăn tối, tắm cho cô bé, rồi nghe tin tức địa phương lúc tám giờ. Mười lăm phút sau một thông báo hiện ra dưới màn hình. Cơn bão sẽ bùng phát vào lúc bảy giờ tối và một thông cáo đặc biệt sẽ được phát dành cho cư dân của Cap và các đảo lân cận.

- Mình nên lấy đèn cầy và đèn pin ra sẵn đi - Menley nói với Hannah. Trời rất âm u, nước biển có màu xám đen, động rất mạnh và không ngừng va đập vào bờ biển. Các giọt mưa đầu tiên bắt đầu nổ lốp bốp trên cửa kính. Menley đi hết phòng này đến phòng khác để bật đèn sáng.

Hannah tỏ ra khó chịu nên Menley đưa lên lầu cho nó ngủ, rồi đi xuống lại. Ngoài kia gió thổi mạnh hơn và bất ngờ chị nghe một tiếng hú thật dài chạy quanh khắp ngôi nhà: T.ư.ở.n.g N.h.ớ.

Adam gọi điện về lúc bảy giờ mười lăm.

- Men ơi, bữa ăn tối mà anh phải dự đã được hủy bỏ vào phút chót. Anh thừa cơ hội nhảy lên một chiếc tắc xi ra phi trường để đáp chuyến bay trực chỉ. Tụi anh đang ở trên đường băng khi nghe tin phi trường Bamstable bị đóng cửa. Anh sẽ đi máy bay đến Boston và từ đó anh sẽ mướn một chiếc xe. Anh hy vọng anh sẽ về nhà vào khoảng chín giờ ba mươi đến mười giờ.

Tối nay anh Adam sẽ về nhà!

- Thật tuyệt - Menley đáp lại - Như thế cả nhà sẽ đương đầu với trận bão.

- Thì như mọi khi thôi.

- Em nghĩ chắc anh chưa ăn tối?

- Chưa.

- Em sẽ chuẩn bi một cái gì cho anh. Mà chắc có lẽ trong ánh đèn cầy nhưng không phải vì lý do trang trí đâu nhé!

- Này Men... anh do dự.

"Anh không cần phải do dự khi muốn hỏi em có khỏe không. Có, em rất khỏe"

- Em xem cuốn băng của Bobby chưa?

- Đến hai lần. Lần thứ hai có Amy ngồi cạnh bên em. Anh Adam, anh có nhớ cách thằng Bobby gọi "M..ẹ..ạ" không?

- Có, anh nhớ chứ, nhưng tại sao?

- Chỉ một ý nghĩ vậy thôi.

- Men ơi, anh phải lên máy bay rồi, anh phải đi đây. Thôi hẹn gặp em sau.

Adam gác máy và chạy ra cửa lên tàu. Anh đã xem cuốn băng video trong thư phòng tại đây. "M..ẹ.ạ". Hình như Bobby muốn gọi mẹ đến với nó. Ôi

trời ơi, sao mình không v`ênhà trước khi họ đóng cửa phi trường kia chứ?

Một trăm

Nat và Bill Walsh, nhân viên điều tra của ông biện lý mang các hành lý của Tina vào trong phòng họp. Cô ngồi đối diện với họ và không ngừng chú ý nhìn vào đồng hồ.

- Nếu tôi không rời khỏi nơi đây trong một giờ nữa, tôi sẽ lỡ mất chuyến bay của tôi. Thế Fred hiện giờ đâu rồi?

- Trong phòng chờ đợi.

- Anh ta đã làm gì?

- Ồ gần như không có gì ngoài một chuyến giao hàng mà thôi. Này Tina, chúng ta hãy nói về chiếc nhẫn ngọc bích của Vivian Carpenter đi.

Cô ta nheo mắt lại. "Có vấn đề gì với chiếc nhẫn đó chứ?"

- Như thế cô đã biết chuyện rồi à?

- Thì chỉ cần đọc báo để biết thôi, chưa kể đến những gì đã được nói trong phiên thẩm vấn.

- Vì vậy cô biết là khó có thể lầm lẫn nó với một chiếc khác có phải không? Cô hãy nghe đây. Tôi sẽ đọc bài mô tả của công ty bảo hiểm cho cô nghe. "Viên ngọc bích của xứ Colombia, năm cara rưỡi, màu xanh lá thật sậm, không tì vết, được bao quanh bởi hai viên kim cương hình trái lê, mỗi viên một cara rưỡi, đế bằng bạch kim với giá trị hai trăm năm mươi ngàn đô la".

Ông ta để tờ giấy xuống và lắc đầu. "Vì thế cô hiểu tại sao gia đình Carpenter muốn thu hồi nó lại phải không?"

- Tôi không biết ông muốn nói gì nữa.

- Rất nhiều người đã tin là chiếc nhẫn đó được rút ra khỏi ngón tay của Vivian Carpenter sau khi cô ta chết, Tina à. Nếu đúng như thế, thì người nào hiện đang giữ nó sẽ gặp rất nhiều rắc rối. Cô thử nghĩ xem? Ông Walsh sẽ ở lại đây với cô, còn tôi sẽ trở lại chỗ của Fred.

Ông ta trao đổi ánh mắt với viên điều tra. Walsh có thể sẽ làm ra vẻ bao che Tina mà điều quan trọng hơn là sẽ không rời xa cô ta để cô ta sẽ không lục hành lý của mình được. Nat đã nhìn thấy ánh mắt lo âu của Tina lúc ông đề cập đến chiếc nhẫn. Cô ta vẫn tin nó đang ở trong vali của mình, ông tự nhủ.

***

Fred Hendin ngước mặt lên nhìn khi thấy Nat bước vào trong phòng.

- Tina có ở đây không?

- Có.

Họ đã cố tình để cho Fred ở một mình suốt một tiếng đồng hồ trong căn phòng này - Anh có muốn uống cà phê không?

- Rất vui lòng.

- Tôi sẽ uống với anh, cả ngày hôm nay mệt quá rồi.

Một cái gì đó như nụ cười hiện trên đôi môi của Fred - Tôi tin chắc là như thế - Fred nói.

Nat chờ cho người ta đem cà phê tới, rồi chồm người tới trước và nói thẳng với anh ta.

- Fred à, anh không phải thuộc tuýp người đang mơ tưởng đến việc xóa các dấu tay phải không? Tôi có thể báo cho anh biết là có rất nhiều dấu tay của anh trên cái gói nhỏ mà một người nào đó, tôi xin nói rõ là một người nào đó, trên tay lái của một chiếc Plymouth xanh đậm, mang bảng số

Massachu-setts mà trên đó có các con số 7 và 3 hay 8 gì đó, đã chủ ý bỏ vào trong thùng thư của gia đình Carpenter đêm qua.

Fred vẫn tỏ ra rất điềm tĩnh. Nat nói tiếp:

- Theo ý của tôi, có ai đó quen biết với anh đang giữ chiếc nhẫn đó không? Thế anh có nhớ đã thấy cô ta mang nó trên tay không, hay thấy nó nằm trên một cái tủ hoặc trong hộp đựng nữ trang? Sau kết quả cuộc điều tra và những gì báo chí đã đăng, anh đã bắt đầu thấy sợ rồi. Anh không muốn người đó phải bị liên lụy cho một vụ có thể gọi là giết người, nên anh mới ra tay giúp đỡ bằng cách làm sao cho người đó không còn giữ vật đó nữa. Anh hãy cho tôi một đầu mối đi Fred à. Có phải các sự kiện đã xảy ra như thế không?

Nhận thấy Fred vẫn im lặng, Nat không còn dè dặt nữa.

- Này Fred, nếu Tina đang giữ chiếc nhẫn đó, cô ta đã khai man trước tòa và điều đó có nghĩa là cô ta phải đi tù, trừ phi cô ta có được một thỏa hiệp mà đó là quyền lợi của cô ta. Có nghĩa là nếu cô ta tiếp tay vào một âm mưu nhằm giết chết Vivian Carpenter, cô ta sẽ chỉ là một tòng phạm thôi. Nếu anh muốn cứu giúp cô ta, anh nên hợp tác thì hơn, đó là cách duy nhất để làm cho Tina bắt chước.

Fred Hendin đan hai tay vào nhau và có vẻ như ngắm chúng. Nat hiểu là anh ta đang suy nghĩ. Fred là một con người tốt bụng và tự phụ nữa. Anh ta đã kiếm đồng tiền chân chính bằng mồ hôi của mình. Nat cho là Fred rất rành pháp luật để hiểu được rằng, với những gì Tina đã tuyên thệ trước tòa về chiếc nhẫn, cô ta sẽ gặp rắc rối lớn. Đó là lý do Nat nói bóng gió rằng Tina có thể thoát khỏi rắc rối nếu chịu hợp tác.

Nat cũng tin ông đoán được Tina đang nghĩ gì trong đầu. Cô ta sẽ xoay sở mọi cách cho đến khi cô bị dồn vào đường cùng. Nếu mọi việc tốt đẹp, họ sẽ hoàn thành nhiệm vụ đêm nay. Ông biết rằng rốt cuộc họ sẽ tìm được dấu vết của Scott Covey, nhưng ông không muốn phí quá nhiều thời gian,

- Tôi không muốn thấy Tina gặp quá nhiều rắc rối như thế. Cuối cùng Fred cũng phá tan sự im lặng - Không phải vì si mê một thằng đểu cáng như

Corvey mà cô ta đáng chết.

Nhưng điều đó đã đem cái chết cho Vivtan Carpenter. Nal thầm nghĩ

Fred nói thêm

- Tối qua tôi đã lấy chiếc nhẫn từ trong hộp nữ trang của Tina

***

Điều tra viên Bill Walsh vẫn điềm tĩnh trong lúc Tina nổi giận đùng đùng.

- Như thế này chẳng khác gì nước Đức thời phát xít.

- Đôi khi chúng tôi phải chất vấn những người dân lương thiện để giúp cho việc điều tra - Walsh nói với giọng vỗ về - Tina, tại sao cô cứ nhìn chằm chằm vao mấy cái vali của cô vậy? Cô cần tôi lấy cái gì đó cho cô không ?

- Không, ông hãy nghe đây. Nếu Fred không thể đưa tôi ra phi trường Logan được. Tôi buộc lòng phải đi tắc xi và như vậy sẽ mất rất nhiều tiền.

- Với thời tiết xấu như thế này, tôi cá là chuyến bay của cô sẽ hoãn lại. Cô có muốn tôi kiểm tra giùm không ? Walsh nhấc máy điện thoại lên. Thế cô đáp máy bay của hãng nào vậy và cất cánh lúc mấy giờ ?

Tina lắng nghe ông ta nói chuyện trên điện thoại. Khi ông ta gác máy, ông ta cười thật tươi.

- Ít nhất là trễ một giờ, chúng ta có dư thời gian mà.

Vài phút sau Nat trở lại.

- Này Tina, tôi sẽ đọc cho cô biết các quyền lợi của cô.

Hoàn toàn sửng sốt và mất bình tĩnh, cô ta nghe, đọc lại và ký tên vào văn kiện mà Nat đưa cho cô và từ chối quyền được gọi một luật sư.

- Tôi không cần vì tôi không có làm gì bậy cả. Tôi sẽ khai hết cho mấy ông.

- Cô Tina, cô có biết các hình phạt của tiểu bang này dành cho người bị kết tội đồng phạm trong một vụ giết người không?

- Việc đó liên quan gì đến tôi chứ?

- Ít ra cô cũng đã nhận một chiếc nhẫn có giá trị rất lớn có thể có nguồn gốc từ ngón tay của nạn nhân trong một vụ án mạng.

- Không đúng.

- Cô đang giữ chiếc nhẫn đó, chính Fred đã thấy và đem trả nó lại cho gia đình Carpenter.

- Cái gì? Cô ta chạy lại đống hành lý để trong góc và lục ra một túi xách đựng đồ linh tinh. Cô vội vã mở nó và lấy ra một cuốn sách.

Một hộp đựng nữ trang giả tạo đây, Nat thầm nghĩ trong lúc nhìn cô ta để lộ ra những thứ bên trong cuốn sách. Ông thấy mặt cô ta không còn chút máu. "Thằng khốn! " cô thì thầm.

- Ai vậy Tina?

- Fred biết chỗ tôi cất nữ trang - cô hét lên - Chắc chắn chính anh ta đã lấy. Chợt cô im lặng.

- Lấy cái gì?

Sau một thời gian im lặng, cô ta nói tiếp:

- Các chuỗi hạt trai, cây kim ghim, chiếc đồng hồ và chiếc nhẫn đính hôn anh ta đã tặng cho tôi.

- Chỉ có những thứ đó thôi sao? Này Tina, nếu cô không chịu hợp tác, chúng tôi có đủ chứng cứ để buộc cô vào tội khai man đấy.

Tina nhìn Nat hồi lâu rồi ngồi xuống úp mặt vào trong hai tay của mình.

Nhân viên tốc ký ghi nhận lời khai của Tina. Sau cái chết thảm khốc của vợ mình, Scott Covey có đến gặp cô ta để tìm sự an ủi và họ yêu nhau trở lại. Anh ta đã tìm thấy chiếc nhẫn ngọc bích đó trong hộp nữ trang của Vivian nên có lấy nó để tặng cho Tina để làm bằng chứng cho cuộc sống chung sau này. Nhưng khi các lời đồn bắt đầu lan rộng, họ đã nghĩ lại và theo anh ta tốt hơn hết là anh ta không được nhìn nhận hiện đang giữ nó. Ngoài ra họ còn quyết định để cho cô ta tiếp tục quan hệ với Fred cho đến khi nào mọi việc được thu xếp đâu vào đấy.

- Cô có định gặp lại Scott không?

Cô ta gật đầu.

- Chúng tôi thật lòng yêu nhau và khi anh ta cần sự an ủi.

- Tôi biết - Nat nói tiếp - Anh ta sẽ đến tìm cô. Còn điều này nữa, chắc chắn cô có đến nhà và đậu xe trong gara của anh có phải không?

- Pred đôi khi ra ngoài rất sớm lúc hừng tối và thừa cơ hội đó tôi đến gặp Scott.

Tina thổn thức. Cô khóc có phải vì cô dần dần nhận ra tầm quan trọng của các câu hỏi này hay vì cô không thể trốn thoát được? Nat không thể nào biết được.

- Hiện giờ Scott đang ở đâu?

- Trên đường đến Codorado, tôi phải gặp lại anh ta tại nhà của anh tôi.

- Cô có nghĩ sẽ được nhận tin tức của anh ta trong lúc chờ đợi không?

- Không. Anh ta nghĩ chúng tôi phải rất thận trọng mới được. Anh ta bảo gia đình Carpenter có khá nhiều quyền thế để nghe lén điên thoại trên xe của anh ta.

Nat và viên phụ tá viện lý yên tâm bình luận lời khai của Tina.

- Bây giờ chúng ta có khá nhiều chứng cứ vững chắc trong tay để thỉnh cầu việc triệu tập bồi thẩm đoàn buộc tội. Nhưng nếu cô ta cứ ngoan cố trong việc khai chính Covey tặng cô ta chiếc nhẫn lúc cô ta đến nhà gặp hắn, chúng ta không có gì xác thực và chỉ có thể buộc tội là hắn đã khai man khi nói chiếc nhẫn đã mất — viên phụ tá cho biết ý kiến của mình — sau khi người vợ đã chết, chiếc nhẫn đó đã thuộc về anh ta có quyền muốn tặng cho bất cứ ai.

Máy điện thoại di động của Nat đổ chuông. Đó là Walter Orr.

- Thế nào, ông muốn biết gì về chiếc tàu chết tiệt đó - Giọng của anh ta có vẻ đắc thắng.

Đây có phải là chuyện đùa đâu, Nat thầm nghĩ. Cố nén sự bực bội của mình, ông hỏi:

- Anh có thể nói gì cho tôi biết?

- Đây là một chiếc tàu máy, dài khoảng sáu thước năm mươi hay sáu mươi. Có một tên nằm phơi nắng trên boong.

- Một mình à?

- Phải. Người ta có thể nhận thấy những thứ còn lại của một bữa ăn nhẹ cạnh anh ta.

- Có thể nào đọc được tên của chiếc tàu không?

Câu trả lời này là cái mà Nat đang hy vọng muốn nghe.

- Viv Toy - Orr đáp lại.

Một trăm lẻ một

Chiếc máy bay phải lượn suốt mười phút trước khi đáp xuống phi trường Logan. Adam vội vã bước ra khỏi máy bay và gần như chạy trong hành lang của nhà ga sân bay. Hành khách đang nối đuôi thành một hàng dài trước quầy cho thuê xe. Phải mất thêm mười phút nữa để điền vào mẫu đơn cần thiết trước khi bắt cho kịp chuyến xe đưa rước hành khách. Anh gọi lại cho Menlay để báo anh đã lên đường.

Bên kia đầu dây giọng chị vang lên

- Một tay em đang cầm đèn pin và đang cố gắng đốt mấy cây đèn cầy đây. Điện vừa bị cúp. Không, mọi thứ đều ổn cả. A điện vừa có trở lại rồi.

Cuối cùng anh cũng nằm trong hàng xe đang tiến như rùa trên đường hướng về Hầm Summer. Đã chín giờ mười lăm mà anh vẫn chưa đến được con đường số 3 nữa, đường dẫn thẳng vào Cap.

Menlay có vẻ bình tâm, Adam thầm nghĩ, cố tự an ủi mình. Mình có nên gọi điện cho Elaine để nhờ cô ta cùng John ở cạnh Men trong lúc đợi mình về không?

Không được. Men sẽ không bao giờ tha thứ cho hành động quái lạ đó.

Nhưng tại sao anh lại cảm tưởng như đang có một cái gì xảy ra? Trong ngày xảy ra tai nạn cho Bobby, cái cảm giác khó tả này cũng đã hiện diện trong anh lúc anh đang chơi đánh gôn và cảnh sát đã gọi cho anh lúc anh đang trên đường về nhà.

Anh vẫn còn nghe văng vẳng trong tai câu nói "Thưa ông Nichols, tôi e phải báo cho ông một điều không lành."

***

Một trăm lẻ hai

Sau cuộc gọi của Adam từ phi trường, Menlay lên lầu để xem Hannah. Con bé chưa thức dậy nhưng giấc ngủ của nó không được yên. Có lẽ nói đang mọc răng, hay do tiếng hú của gió làm nó khó ngủ. Menley tấn cái mền quanh người đứa con gái yêu của chị. Tiếng hú rùng rợn vang khắp ngôi nhà càng ngày càng giống tiếng la T- ư- ở- n- g N- h- ớ.

Đây là do trí tưởng tượng của mình thôi, quyền năng của sự tự kỷ ám thị, chị quả quyết như thế.

Ở phía dưới, một cánh cửa sổ không ngừng đập vào tường. Vuốt ve đứa bé một lần cuối, chị hối hả đi xuống cài nó lại. Đó là cánh cửa sổ của thư phòng..

Đường xá chắc khủng khiếp lắm, anh Adam ơi, anh phải cẩn thận đấy. Không biết có cần phải nhắc anh điều đó không nữa? - Chị thầm nghĩ - Những mối lo âu của anh dành cho chị đã làm cho chị quá bực bội, đến nỗi chị quên nói cho anh biết là chị cũng lo cho anh.

Chị cố trấn tĩnh lại, nhưng còn quá kích động để xem hvi. Adam không thể nào về trước chín giờ ba mươi được. Chị quyết định sắp xếp lại thư phòng cho có trật tự.

Rõ ràng là Carie Bell phải tốn nhiều công sức để lau bụi từ khi Menlay lao vào công việc từ nhiều tuần nay. Nhưng các trang giấy của những cuốn sách xưa đã nở phồng và rách. Có thể một trong các người chủ trước đây có quan tâm đến loại sách bán giá rẻ. Một số lớn các giá ghi trong các cuốn sách đó có khi không dưới mười xu.

Chị lật kiểm tra vài cuốn trong lúc xếp chúng lại và cũng quên đi cơn bão. Đã gần chín giờ và đến lúc phải chuẩn bị ăn tối. Cuốn sách chị đang cầm trên tay được xuất bản vào năm 1911, chỉ dẫn cách đi thuyền buồm có kèm theo ảnh. Chị mở nó ra và nhớ là có xem qua vài ngày sau khi chị đến đây. Đến lúc đóng nó lại, chị thấy bức hình vẽ quá quen thuộc của thuyền

trưởng Andrew và Mehitabel trên chiếc tàu. Ghi chú là: *Một thuyền trưởng viễn dương cùng vợ hồi đầu thế kỷ XVII của một nghệ sĩ khuyết danh*.

Menlay cảm thấy nhẹ nhõm cả người. Đúng rồi, mình đã thấy bức hình này và đã vẽ nó lại một cách không ý thức, chị thầm nghĩ. Chị để cuốn sách xuống bàn dưới các tấm hình được ghim trên tường. Đèn điện lại mập mờ một lúc. Trong bóng tối mờ ảo của căn phòng, chị cảm thấy rất bối rối khi nhận ra bức hình vẽ của thuyền trưởng Andrew chị thực hiện với nét mặt khổ sở vì đau buồn, giống Adam một cách kỳ lạ.

Nét mặt Adam sắp sửa giống như thế này. Ý nghĩ này hiện lên trong đầu chị.

Thật lố bịch, chị tự trách rồi xuống bếp. Chị cẩn thận đốt lên hết các ngọn đèn cầy để phòng hờ điện bị cúp lại.

Một trăm lẻ ba

Adam bỏ con Đường số 6 để tiến vào Đường 137.

Còn mười cây số nữa thôi, anh tự nhủ, tối đa là hai mươi phút. "Anh cố gắng lái nhanh một chút" - anh làu bàu với người tài xế đang lái chậm như rùa. Anh ta không dám qua mặt mấy chiếc xe trước mặt dù cho dòng lưu thông đối diện khá thưa thớt, có lẽ do mặt đường quá trơn trợt nên anh ta sợ gây ra tai nạn.

Vài phút sau, anh lại nghĩ "Chỉ còn tám cây số nữa" nhưng sự nôn nóng của anh mỗi lúc mỗi tăng. Giờ đây anh đi ngang qua nhiều vùng hoàn toàn tối đen.

Một trăm lẻ bốn

Menley bật radio và tìm được ngay cái đài đang phát ca nhạc của các thập niên bốn mươi. Chị nhún vai khi nghe ban nhạc của Benny Goodman hòa tấu bản Re-member (Tưởng Nhớ). Một điệu nhạc hết sức thích hợp - chị thầm nghĩ. Chị dùng dao cắt cà chua thành lát để trộn xà lách. "Nhưng em đã không nhớ lại" - tiếng của ca sĩ tỉ tê.

Gió lại thổi với một sức mạnh khủng khiếp hơn. Tuuuoonnngggg Nhhhớ! Menley rùng mình khi cầm một cọng cần tây. Không mấy chốc nữa Adam sẽ về tới thôi, chị tự an ủi.

Một tiếng động bất ngờ làm chị giật mình. Cái gì thế ? Có phải một ngọn gió lùa đã mở bật cánh cửa không ? Hay một cánh cửa sổ. Có một điều gì bất thường trong ngôi nhà này.

Chị liền tắt radio. Con bé ! Có phải Hannah đang khóc không? Có vẻ như là một tiếng hét hay một tiếng động gì đó. Menley chạy về phía bàn làm việc, chụp máy liên lạc nội bộ và để lên tai nghe. Một tiếng nấc nhỏ rồi im lặng. Đứa bé nghẹt thở!

Chị phóng ra khỏi nhà bếp, chạy thật nhanh đến cầu thang. Chân của chị gần như chỉ chạm mặt đất khi chị lao thật nhanh lên lầu. Trong nháy mắt chị đã đến phòng con bé, không có tiếng động nào từ chiếc giường. "Hannah! Hannah! " - chị hét to.

Hannah đang nằm, mặt úp xuống, hai tay dang thẳng ra, bất động. Run rẩy, Menley cúi xuống, lật nó trở lại và bồng nó lên. Hai mắt chị trợn trừng, kinh hoàng.

Cái đầu của con búp bê cũ bằng sứ đang nằm trên tay chị. Cái khuôn mặt được sơn đỏ nhìn chị. Menley định hét lên nhưng không một âm thanh nào được phát ra từ miệng chị. Ngay lúc đó một giọng nói thì thầm phía sau lưng chị.

- Tôi rất tiếc Menley à, mọi chuyện đã chấm dứt rồi.

Chị xoay lại và thấy Scott Covey đứng cạnh cái nôi với khẩu súng trên tay.

Cái nôi! Hannah đang nằm trong đó. Hannah bắt đầu cựa quậy và rên rỉ. Menley cảm thấy nhẹ người và tiếp theo là một nỗi kinh hoàng. Đầu chị gần như trống rỗng, bị một cảm giác không thực chiếm lấy người chị. Scott Covey sao? Tại sao vậy? Anh đang làm gì thế? Chị cố gắng để bật thành tiếng vì miệng chị khô đến mức chị khó thốt nên lời. "Tôi không thể hiểu được, làm sao anh vào được trong nhà?"

Nét mặt của Scott vẫn tựa lúc nào: nhã nhặn và chăm chút. Anh ta mặc quần áo thể thao với đôi giày ten-nis, nhưng chúng khô ran. Tại sao anh ta không bị ướt vì trời mưa chứ?

- Bất kể tôi vào nhà bằng cách nào, Menley à - anh ôn tồn nói - Có điều tôi phải mất nhiều thời giờ hơn tôi nghĩ để đến được đây, nhưng vì hiện giờ Adam đang ở New York, nên nó không còn quan trọng nữa.

Adam. Anh ta nói chuyện với Adam sao?

Như thể đọc được ý nghĩ của chị, anh ta nói:

- Elaine đã kể cho tôi nghe hết rồi.

- Elaine? Tôi thật sự không hiểu gì cả - Ý nghĩ cứ dồn dập trong đầu chị. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Không thể nào? Có phải là ác mộng không? Scott Covey? Tại sao? Chị và Adam đã rất mến anh ta và chị còn thuyết phục Adam bào chữa cho anh ta nữa kia mà. Adam đã cứu anh ta khỏi một lời buộc tội giết người. Còn Elaine? Scott Covey có liên quan gì với Elaine đây? Tại sao mọi thứ có vẻ như trong mơ vậy?

Nhưng khẩu súng trên tay Scott là thật.

Hannah rên lớn hơn nữa và đã thức dậy, Menley thấy nét bực bội hiện trên mặt của Scott. Anh ta liếc nhìn sang đứa bé và bàn tay cầm khẩu súng từ từ chĩa xuống.

"Không!" - Chị gào lên rồi cúi xuống cái nôi bồng bé Hannah lên. Ngay lúc đó đèn tắt phụp và chị bỏ chạy ra khỏi căn phòng.

Trong bóng tối, chị lần ra đến cầu thang, chị phải hết sức bình tĩnh mới được. Chị biết rõ mọi ngóc ngách trong ngôi nhà còn Scott thì không. Phải chi chị đến được cửa nhà bếp trước khi hắn đuổi bắt được chị! Chìa khóa xe được treo ngay khung cửa, còn chiếc xe hơi thì đậu ngay trước cổng. Chỉ cần có một phút thôi! Chị lần theo tay vịn để xuống dưới nhà, cầu xin mấy bậc thang không gây tiếng động.

Hắn không có ở phía sau chị. Chắc hắn đã đi ngả đối diện rồi, hay đang tìm chị trong các phòng khác. Chúa ơi, Chúa ơi, con chỉ xin có một phút mà thôi, chị cầu nguyện.

Tiếng nổ của sấm vang trên nóc nhà và Hannah khóc thật to.

Tiếng của xe lửa đang phóng thẳng tới họ, tiếng hét của Bobby và những tiếng gào của chính chị nữa.

Menley xua đuổi cái kỷ niệm đó. Chị nghe tiếng bước chân vội vã trên đầu chị. Hắn đang tới đấy. Ôm Hannah thật chặt vào người, chị chạy về phía nhà bếp. Trong nháy mắt chị đã băng qua đó và lấy làm tiếc vì đã đốt đèn cầy quá nhiều. Căn phòng giờ đây trở nên quá sáng. Liếc nhìn qua, chị thấy Scott đã đứng ngay ngạch cửa ra vào. Nét mặt của hắn đã biến đổi. Hai mắt đã híp lại trong khi đôi môi thì thành một lằn thật nhỏ tựa một vết cắt.

Mấy ngón tay của chị đã nắm được chìa khóa xe hơi ngay lúc hắn nắm lấy cánh tay chị và kéo sát vào người hắn.

-Menley, chỉ một mình chị, hoặc cả chị lẫn đứa bé. Chị hãy quyết định đi. Chị hãy đặt nó trở vào nôi và đi theo tôi. Bởi vì nếu chị không đặt nó trở vào, Adam sẽ mất hai mẹ con.

Giọng anh ta trầm tĩnh, ung dung, thậm chí dửng dưng. Sẽ dễ hơn nếu anh ta kích động, hay do dự. Lúc đó chị có thể dùng lý lẽ để thuyết phục anh ta. Tại sao anh ta làm việc này ? Chị vẫn cố tìm hiểu. Tuy nhiên, anh ta chắc

chắn sẽ làm đúng những gì đã nói, nếu chị không nghe theo. Phải giữ anh ta cách xa Hannah mới được.

- Tôi sẽ đặt nó trở vào nôi. Chị tuyệt vọng nói - Tôi sẽ đi theo anh.

Anh ta liền cầm một cây nến, chị cảm nhận được khẩu súng ngay sau lưng mình trong khi bước vào trong phòng con bé. Chị bỏ bé Hannah đang hét inh ỏi lên giường.

- Chiếc nôi - hắn bảo - Chị hãy để nó nằm vào trong chiếc nôi đi, và để con búp bê lại trên giường.

- Tại sao vậy?

Hãy trì hoãn, hãy kéo dài thời gian, chị tự nhủ. *Hãy làm sao cho hắn nói chuyện đi!* Chắc bây giờ Adam không còn xa lắm đâu. *Trời ơi, anh Adam, hãy mau lên giùm em đi, anh hãy mau lên đi!*

- Bởi vì chị điên, đó là lý do. Điên rồi, luôn bị ảo giác, sa sút tinh thần. Tất cả mọi người, kể cả Adam, sẽ cảm thấy nhẹ người khi biết chị không mang theo đứa bé để tự sát.

- Không! Không! Tôi không muốn thế!

- Thôi thế này nhé! Hoặc chị cho con bé nằm trong nôi hoặc chị ôm nó theo chị. Chị hãy quyết định đi Menley. Chúng ta sẽ đi trong bất cứ trường hợp nào.

Phải tránh xa Hannah ra mới được. Nếu một mình, hắn sẽ đưa chị đi bằng xe và chị có thể thừa cơ hội nhảy ra khỏi xe để trốn. Có thể chị sẽ cứu được mạng của mình đấy, nhưng ở đây cùng Hannah thì không thể nào. Chị phải bỏ Hannah lại trong nhà thôi.

Menley đặt Hannah nằm xuống nôi lại. Trong nỗi sợ hãi, con bé lại bật khóc. Chị đẩy nhẹ cái nôi cho nó đung đưa rồi ngước mặt lên nhìn Scott. "Tôi theo anh đây" chị nói và cố giữ cho thật bình tĩnh. Nhưng rồi chị cũng phải hét lên vì ngạc nhiên.

Một ph`ân của bức tường sau lưng Scott từ từ được mở ra. Mùi ẩm mốc lan tỏa khắp căn phòng. Scott ra dấ́u "Đi lối này ! Menley".

Một trăm lẻ năm

Nước như thác quất vào tấm kính chắn gió của chiếc xe khi Adam chạy vào con đường chánh của thành phố Chatham chìm trong bóng tối. Anh chỉ thấy lờ mờ trước mặt nên buộc lòng phải lái thật chậm. Con đường quẹo qua bên phải và chạy dọc theo bờ biển.

Anh đi ngang qua ngọn hải đăng. Năm phút nữa thôi anh sẽ về đến nhà. Đảo Morris ở ngay trước mắt và anh đến nơi trũng tiếp giáp của hai con đường Little Beach và đường dẫn đến Đảo Morris. Nó bị ngập và lối đi bị chặn lại.

Không do dự, Adam cho xe hất tung cái hàng rào chắn. Anh tưởng chừng như thể Menley đang ngồi cạnh anh và gọi tên anh.

Một trăm lẻ sáu

Chiều cao của cánh cửa trên bức tường chỉ độ khoảng nửa thước. Scott giục Menley chui vào "Cứ việc bước tới đi Menley".

Cánh cửa được đóng lại với tiếng cách nhỏ và tiếng la của Hannah trở nên nhỏ hơn. Ngọn lửa của cây đèn cầy tạo những hình bóng lạ kỳ trong cái không gian nhỏ hẹp này. Scott thổi tắt nó rồi bật sáng một đèn pin mà hắn đã để trên một đống rác. Ánh đèn chiếu sáng một đống quần áo mốc meo và nhiều đồ dùng bị hư hỏng khác.

Chỗ này nồng nặc mùi ẩm mốc và đó cũng là mùi chị đã nhiều lần ngửi thấy trong phòng của Hannah và trong phòng ông mục sư. "Anh đã đến đây rồi! - Chị thốt lên - Anh đã vào trong phòng của con bé! "

- Tôi hạn chế việc đến đây - Scott bình thản đáp lại - Ở góc kia có một cái thang. Tôi sẽ đi sau chị và chị cũng đừng nên làm chuyện gì ngu xuẩn nghe không.

- Tôi sẽ không làm gì đâu - chị trả lời, cố tìm hiểu trong tuyệt vọng, cố vượt qua cái cảm giác không thực đang chiếm lấy người chị. Hắn không biết là Adam sẽ về, chị tự nhủ. Mình ráng làm sao cho hắn nói chuyện, đánh lạc hướng hắn. Phải làm cho hắn té thử xem! Mình can đảm hơn hắn tưởng. Có thể mình thừa cơ hội tạo sự bất ngờ để tước khẩu súng của hắn.

Nhưng mình có biết sử dụng đâu. Đúng vậy, mình chưa muốn chết, chị quyết tâm. Mình muốn sống, sống với Adam và Hannah, mình còn muốn hưởng thụ cuộc đời. Chị cảm thấy sự giận dữ trào dâng trong chị.

Chị ngó dáo dác chung quanh, cố ghi nhận những gì chị thấy được trong bóng mờ. Đúng những gì chị đã nghĩ. Có một căn phòng bí mật trong ngôi nhà này, còn hơn cả một phòng nữa kìa. Phần giữa các lò sưởi là kho chứa hàng. Các đống giẻ hôi thối kia có phải là một phần của lô hàng hóa của chiếc tàu Thankfull không? - Chị tự hỏi.

Mình phải tranh thủ thời gian mới được, chị nhẩm trong đầu. Chắc chắn Hannah còn đang khóc nhưng mình không nghe được, các bức tường này dày quá, và nếu mình chết trong này không ai tìm thấy mình được.

Nếu mình chết trong này...

Thế hắn ta có ý định giết mình không?

- Tôi sẽ không còn sống để ra khỏi đây, có phải không?

- Vậy sao? - Hắn mỉm cười - Điều gì làm cho chị nghĩ như thế?

Menley cảm thấy một cơn căm giận thật sự trào lên. Hắn đang chế giễu chị.

Nhưng hắn nói tiếp:

- Tôi lấy làm tiếc, thật đấy Menley. Tôi chỉ phải làm những gì cần làm thôi. - Dường như hắn tỏ ra thành thực.

- Tại sao chứ? Ít ra anh cũng phải nói cho tôi biết vì sao chứ?

- Tin hay không tùy chị, tôi không hề muốn giết Vivian. Cô ta yêu tôi tha thiết, tặng cho tôi rất nhiều quà khi đến Florida, nhưng sau khi lấy tôi, cô ta không cho tôi đến một xu nữa. Không có tài khoản chung, không có tiền mặt, không một thứ gì dưới tên tôi cả. Cô ta mua cho tôi tất cả những gì tôi muốn và tôi phải xin từng xu để tiêu xài riêng - Hắn lắc đầu như thể chuyện không thể tin được, rồi nói tiếp:

- Sau đó cô ta bắt tôi phải ký một văn kiện từ bỏ quyền thừa kế của tôi nếu cuộc hôn nhân của chúng tôi không kéo dài đến mười năm. Điều đó sẽ là bằng chứng của tình yêu của tôi, cô ta giải thích như vậy đó. Vì cô ta nghe trong tiệm uốn tóc người ta nói tôi lấy cô ta chỉ vì tiền của cô ta.

- Vì vậy anh đã giết chết cô ta?

- Phải, tôi rất tiếc khi phải làm vậy. Tôi phải nhìn nhận là cô ta không xấu, nhưng cô ta đối xử với tôi như một thằng hề vậy.

- Nhưng tất cả những chuyện đó có liên quan gì với tôi kia chứ? Tôi đã giúp anh mà. Tôi thông cảm cho anh và đã giục Adam bào chữa cho anh, phải không?

- Hiện giờ chị đang ở đây cũng chỉ vì Adam mà thôi.

- Adam à! Anh Adam biết anh ở đây sao? - Khi đặt ra câu hỏi này, chị biết đây là một việc không thể.

- Tôi sẽ nói ngắn gọn cho chị hiểu. Elaine vẫn còn yêu Adam. Hai ba lần gì đó trong quá khứ, cô ta tưởng chừng Adam đáp lại tình yêu của cô ta, nhưng việc đó không thành. Hồi năm ngoái, khi thấy chị gần như đã chia tay với Adam, cô ta tin chắc là Adam sẽ trở về lại với cô ta. Nhưng anh ấy lại về với chị. Mọi chuyện tưởng chừng như đã chấm dứt. Và rồi anh ta gọi điện để mướn căn nhà ở Chatham và cô ta biết được chị đang trong tình trạng suy sụp thần kinh nặng. Vì vậy cô ta mới lên kế hoạch này.

- Có phải anh đang nói là anh hành động cho Elaine không? Tại sao vậy Srott? Tôi càng không hiểu gì cả.

- Không đời nào, tôi hành động cho chính tôi thôi. Elaine đã nhận ra chiếc tàu của tôi trên tấm hình của Tưởng Nhớ. Cô ta biết lúc ba giờ mười lăm chỉ có một mình tôi trên chiếc tàu đó, và điều này phá tan câu chuyện về tai nạn xảy đến cho Vivian. Cô ta sẵn sàng sử dụng thông tin này, vì thế chúng tôi đã đi đến một thỏa thuận. Cô ta sẽ là nhân chứng nhân phẩm của tôi còn tôi giúp cô ta bằng cách làm cho chị trở nên mất trí. Adam có kể cho cô ta nghe về các cơn hồi tưởng và chứng suy sụp thần kinh của chị. Và cô ta nghĩ trong các ngôi nhà xưa như thế này với các truyền thuyết của chúng, mà cô ta biết được qua những người thợ, sẽ là nơi lý tưởng để làm cho chị hoàn toàn điên loạn. Chính cô ta đã sắp đặt hết mọi chuyện và tôi chỉ giúp cô ta thực hiện các kế hoạch đó. Cô ta đã dẫn tôi đến đây, chỉ cho tôi ngôi nhà, cắt nghĩa rõ những gì cô ta muốn. Đó đúng vào cái ngày con mụ khùng kia đã đi lạc và theo chúng tôi đến đây. Cũng may ông chồng bà ta đã đến kịp lúc khi tôi định cho bà ta đi một vòng ngoài biển khơi.

Menley rùng mình. Chắc thế nào hắn cũng đưa mình ra biển thôi. Đó là điều mà Phoebe cố nhớ lại, cố muốn báo cho mình biết.

- Phải làm cho hắn nói nữa đi! - Chị gào lên trong cổ họng.

- Thế còn chiếc nhẫn? Chiếc nhẫn ngọc bích đã ra sao rồi? Nó đang ở đâu?

Hắn mỉm cười.

- Trong tay của Tina. Đúng là một em hết sẩy. Và đúng là một ý tưởng tuyệt vời khi đưa chiếc nhẫn đó cho cô ta, và nếu chúng buộc tội được tôi. Cô ta sẽ là tòng phạm. Vì thế cô ta bắt buộc phải ngậm miệng lại. Elaine và tôi trở thành một cặp hết ý. Chúng tôi hành xử cùng một nhịp điệu. Ban đêm, thỉnh thoảng cô ta lẻn vào đây. Tôi nghĩ chắc cô ta đã thực hiện vài trò gì đó để làm chị phải bị căng thẳng thần kinh, chẳng hạn như thâu tiếng nói của thằng con trai chị trên băng mà cô ta cho phát lúc đêm tối, kèm theo tiếng xe lửa. Hiệu quả không phải chờ lâu có đúng không? Tại Chatham người ta đồn là chị đang trên bờ suy sụp thần kinh đấy.

Anh Adam ơi, anh đang ở đâu vậy? Menley thầm mong trong tuyệt vọng. Chị có thể nghe được tiếng anh nếu anh về không ? Ở đây thì chắc không thể. Chị thấy Scott liếc mắt về cái thang.

- Đi thôi, Menley. Bây giờ thì chị đã biết tất cả.

Anh ta vẫy khẩu súng. Cố đi theo vệt sáng, chị bước trên sàn nhà gồ ghề. Chị vấp té khi bước đến đầu cầu thang và Scott phải chụp tay chị lại trước khi chị té.

- Không được để cho người ta tìm thấy bất cứ một thương tích nào trên người của chị - hắn nói - Tôi đã gặp nhiều rắc rối khi phải cắt nghĩa về vết bầm trên tay của Vivian rồi.

Gỗ của cái thang rất sần sùi nên một cái giằm đã đâm vào tay chị. Chị phải lần từng nấc một để đi xuống. Có thể nào mình cố tình té xuống dưới để thoát thân không? Không được, nếu mình bị trặc mắt cá chân thì coi như đời mình tiêu rồi. Hãy chờ xem, chị tự cổ vũ mình, hãy chờ xem.

Chị xuống tới tầng trệt. Không gian này rộng hơn phía trên lầu nhưng vẫn có quá nhiều thứ lỉnh kỉnh. Scott ở ngay sau lưng chị, hắn vừa bước xuống

nấc cuối cùng. "Hãy nhìn xem". Hắn chỉ vào một đống giẻ rách và đá vào đó một cái.

- Trong đống này có xương người đấy. Elaine đã tìm thấy khi cô ta dẫn tôi đến đây. Xưa kia, có người nào đó bị nhốt trong này. Lúc đầu, chúng tôi nghĩ đây cũng là một giải pháp tốt khi bỏ chị lại vĩnh viễn trong này. Nhưng nếu chỉ mất tích một cách đơn giản như thế, Adam sẽ mong chờ sự trở lại của chị trong suốt nhiều năm sau đó.

Menley thấy lóe lên một tia hy vọng rồi. Hắn sẽ không giết mình ở đây. Nếu ở bên ngoài, mình vẫn còn một ít hy vọng. Lúc hắn đẩy chị tới trước, chị xoay đầu ra sau để nhìn đống hài cốt. Phoebe có nói là Tobias Knight vẫn ở trong ngôi nhà này, có phải bà ta muốn nói đến cái này không?

"Ngả này đây". Dùng cây đèn pin, Scott chỉ vào lỗ khoét dưới mặt đất. Mùi ẩm ướt xông lên từ bên dưới.

- Chị hãy để cho người tuột xuống lần vì không có thang.

Hắn chờ cho chị chui hẳn xuống đó rồi mới cẩn thận theo bước chị và đóng cửa nắp hầm lại phía sau lưng họ.

Họ đang ở trong hầm rượu chật hẹp. Scott rọi đèn qua một lượt. Một bộ quần áo bằng nhựa rộng lớn đang nằm dưới đất, cạnh đó là một đôi ủng. Đây là lý do tại sao quần áo hắn ta khô ráo, Menley tự nhủ. Hắn đã đi vào nhà bằng lối này đây.

Scott nhanh chóng hốt lấy mớ quần áo, cuộn lại và kẹp trong tay rồi cầm đôi ủng lên. Menley nhận thấy thái độ của hắn có gì đó thay đổi. Bây giờ chắc hắn đã quyết tâm kết thúc công việc. Hắn đẩy chị đến cửa hầm và mở hai cánh ra.

- Họ sẽ nghĩ chị đi bằng lối này vì chị mất trí mà.

Họ sẽ nghĩ chị bỏ Hannah lại một mình để phiêu lưu trong cơn bão tố. Thế xe của Scott đâu rồi? Hắn có định đưa mình đi đâu không đấy? Trong trường hợp đó mình có thể phóng ra khỏi cửa xe hoặc làm cái gì đó để tạo

ra một tai nạn. Chị đang định bước trên lối đi nhưng hắn níu tay chị lại "Đi lối này đây Menley".

Họ tiến ra bãi biển và chị biết là hắn sẽ nhận chìm chị.

- Khoan đã Menley - hắn ra lệnh - Chị hãy đưa cho tôi cái áo ấm của chị để phòng trường hợp người ta không tìm ra xác của chị. Ít ra họ cũng phải đoán được điều gì đã xảy ra cho chị.

Nước mưa quất vào mặt chị, gió thổi mạnh đến mức chị gần như không làm gì khác được, tóc phủ kín mắt chị. Chị cố gỡ chúng ra. "Chị hãy đưa hai tay lên đi Menley! ".

Tay chân nặng trĩu, chị làm theo. Bằng một cử chỉ mau lẹ hắn tháo cái áo ấm ra khỏi người chị rồi bỏ xuống đất. Xong hắn nắm lấy cánh tay và lôi chị trên lối mòn từ bờ vách đá dẫn đến bãi biển. Sáng mai đây với trận mưa như thế kia, sẽ không còn bất cứ vết chân nào của họ cả.

Họ chỉ tìm thấy cái áo ấm của mình thôi, Menley thầm nghĩ, và họ sẽ nghĩ là mình đã tự tử. Xác của mình có bị tấp vào bờ như của Vivian không? Có thể Scott và Elaine sẽ hy vọng như thế! Anh Adam ơi, anh hãy đến đây mau đi!

Sóng cày nát bãi cát sỏi. Dòng nước ngược sẽ lôi chị ra xa và chị không có cơ hội nào để thoát thân được. Chị vấp chân và hắn siết tay chị chặt hơn nữa, buộc chị phải bước trên lối đi dốc hiểm đó. Dù cho chị có làm gì đi nữa, chị cũng không tài nào thoát thân được.

Sức mạnh của bão tố bao trùm lấy họ khi hai người khom người bước đến chỗ mà mới hôm qua thôi chị còn nằm phơi nắng với Hannah trên một cái mền. Hôm nay không còn gì của bãi biển, chỉ thấy sóng cồn va đập tấn công bờ biển như nóng lòng muốn nuốt chửng nó vậy.

- Menley, tôi thật sự lấy làm tiếc, nhưng chết đuối không có gì là ghê gớm lắm đâu. Đối với Viv, nó chỉ là một hay hai phút gì đó thôi, sẽ kết thúc mau thôi.

Anh ta đẩy chị xuống nước, rồi hắn quì xuống và nhấn chị vào dưới mặt sóng cuồng nộ.

Một trăm lẻ bảy

Adam chạy ùa vào nhà và nhìn thấy mấy ngọn đèn chập chờn trong nhà bếp. Không thấy ai hết, anh chụp lấy một cây đèn pin và phóng lên lầu trên.

- Menley - Anh la to trong lúc chạy vào phòng của đứa con - Menley!

Anh dùng đèn chiếu rọi căn phòng.

- Ôi, trời ơi - anh thốt lên khi ánh đèn chiếu sáng cái mặt của con búp bê bằng sứ.

Và một tiếng rên vang lên sau lưng anh. Anh xoay người lại và chiếu đèn khắp căn phòng rồi ngừng ngay chiếc nôi của con bé đang đung đưa nhè nhẹ. Hannah nằm trong đó! Chúa lòng lành! Con bé bình an vô sự.

Nhưng còn Menley.

Adam quay trở lại để chạy về phòng của họ. Cũng trống không, anh hối hả đi xuống cầu thang và kiếm trong từng phòng một.

Menley đã đi đâu mất rồi.

Điều này không bình thường vì cô ấy không bao giờ bỏ Hannah một mình như thế! Cô ấy không bao giờ làm thế cả! Nhưng cô không có mặt trong nhà.

Chuyện gì đã xảy ra? Có phải cô lại nghe tiếng của Bobby không? Đáng lẽ anh không được để cho Menley xem cuốn băng video đó! Anh không được để cho cô ở nhà một mình!

Còn bên ngoài thì sao? Có thể cô ấy đã đi ra ngoài rồi. Như người mất trí, Adam phóng ra cửa và lao ra ngoài. Mưa đánh mạnh vào người anh trước khi anh kịp cất bước.

- Menley ơi, em đang ở đâu vậy? - anh hét thật to.

Anh chạy ngang qua bồn cỏ ngay trước cửa nhà, tiến về lối mòn dẫn ra bãi biển. Anh vấp chân trên cỏ ướt, làm rớt cây đèn pin và nó biến mất trong bờ vách đá.

Bãi biển! Cô ấy không thể nào đi xuống đó, anh thầm nghĩ trong cơn hoảng hốt. Nhưng anh phải coi lại cho chắc. Cô ấy phải ở đâu đó chứ!

- Menley ơi, em đang ở đâu vậy? - anh lại hét lên.

Anh đến đầu lối đi và lao xuống, gần như để cho mình tự trượt xuống dốc. Sóng gào thét ở phía bên dưới và chung quanh tối đen. Rồi một ánh chớp lóe lên chiếu sáng mặt đại dương đang cuồng nộ.

Đột nhiên anh thấy Menley đang nổi trên đầu một ngọn sóng thật lớn.

Một trăm lẻ tám

Menley phải tập trung hết can đảm để không bị hoảng loạn.

Chị nín thở, cảm thấy phổi mình như muốn vỡ tung, buộc phải bất động trong khi chị rất muốn vùng vẫy. Nước biển bao trùm lấy người chị và đôi tay khỏe mạnh của Scott đang đè thật mạnh trên người chị. Nhưng đột nhiên hắn thả chị ra. Chị ngước đầu lên để hít một hơi thật dài. Tại sao hắn lại bỏ mình ra như thế? Có phải hắn tưởng mình đã chết rồi không? Hắn còn ở đây không?

Rồi chị hiểu ra. Adam! Chị nghe Adam gọi tên chị. Nhất thời bị choáng váng, chị thấy người mình bị dòng nước ngược hút ra xa.

Ô, trời ơi, xin Chúa đừng để cho con bị chết chìm! Hổn hển, chị cố tìm lại hơi thở và cố hết sức lội ngược dòng nước. Mấy lượt sóng thật kinh hồn cứ bám lấy chị, hất tung chị ra trước và cố hút chị chìm xuống dưới. Chị nhắm mắt lại, cố nín thở, ráng hết sức mình để trồi lên mặt nước. Niềm hy vọng duy nhất là chị phải làm sao ở được trong chỗ trũng của con sóng để nó có thể đưa chị trở lại vào bờ.

Chị uống thêm nhiều ngụm nước nửa, quơ tay múa chân một cách tuyệt vọng. Không được hoảng hốt, chị nhủ thầm, mày phải ráng làm sao bơi được lên trên cuộn sóng. Và chị cảm thấy một ngọn sóng nở phình ra phía sau lưng chị, nhấc bổng người chị lên. "Nào hãy bơi đi, hãy chiến đấu ! Đừng để nó kéo mình quay lại"

Ánh chớp bất ngờ rọi sáng cảnh vật quanh chị, biển cả, bờ vách đá. Adam kia rồi! Anh ta đang lao xuống con đường dốc.

Trong khi tiếng sét vang lên, chị cố hết sức mình phóng theo ngọn sóng để được đưa đến mé biển, đến ngay trước mặt Adam. Anh ta chỉ cách có vài bước thôi nhưng chị cảm thấy dòng nước đang lôi ngược chị ra sau.

Và một cánh tay choàng qua vai chị, kéo người chị vào bờ.

Một trăm lẻ chín

John và Amy kiếu từ Elaine để ra về lúc mười một giờ đêm. Bữa ăn tối không đúng như ý muốn. Elaine không ngừng nhắc nhở Amy là cô bé không được mang theo bất cứ thứ gì mà người ta không cho phép, nhất là sau đó để giao cho một người khác. Cha cô cũng đồng ý với điều đó nhưng Elaine nói mãi đến lúc ông phải thốt lên "Anh nghĩ chúng ta đã nói nhiều về vấn đề này rồi Elaine".

Họ ăn tối rất trễ vì điện cúp hơn một tiếng đồng hồ nên món rôti chưa kịp chín. Đến lúc ăn tráng miệng, Elaine lại mang chuyện của Menley Nichols ra nói.

- Cháu phải biết Adam đang rất lo cho Menley. Chị ta đang trải qua thời kỳ khủng hoảng thần kinh trầm trọng và việc xem cuốn băng của thằng nhỏ sẽ gây cho chị ta một cảm xúc không thể chịu nổi. Ngoài ra chị ta còn phải ở một mình suốt hai đêm liền. Adam đang lo muốn thúi ruột đấy.

- Cháu không nghĩ bà ấy bị suy sụp thần kinh - Amy đáp lại - Khi xem cuộn băng bà ấy chỉ cảm thấy buồn mà thôi và hai chúng tôi có nói về chuyện đó. Bà Nichols có nói là mình phải vui lên khi được yêu một người tuyệt vời như thế dù chỉ trong một thời gian ngắn ngủi. Mẹ bà ấy có nói rằng thà bà sống mười hai năm với bố bà còn hơn bảy mươi năm với bất cứ một người đàn ông nào khác.

Amy nhìn qua cha mình và nói tiếp:

- Con cũng đồng ý về điều đó - Và cảm thấy hài lòng khi thấy ông ta hơi đỏ mặt. Cô rất giận vì ông đã bênh vực Elaine việc cuốn băng video và cô tự nhủ rằng kể từ bây giờ, ông sẽ luôn tỏ ra như thế.

Cuộc trao đổi rất căng thẳng suốt bữa ăn tối. Có vẻ Elaine sắp nổi khùng nhưng ba cô đã để ý việc đó. Cuối cùng ông cũng hỏi có chuyện gì đã làm cho cô ta bực mình không.

Và Elaine nói ra cái tin giật gân này.

- Anh John ơi, em đã nghĩ kỹ rồi, chắc chúng mình phải hoãn lại ngày đám cưới mới được. Em muốn mọi việc giữa hai đứa mình phải cho ổn thỏa và điều đó sẽ không bao giờ được khi Amy luôn tỏ ra khổ sở như thế kia.

- Cô Elaine, trong suốt mùa hè, cô không ngừng bảo là trong vài tuần nữa cháu sẽ vào đại học và bắt đầu cuộc sống của một người trưởng thành kia mà. Cô lấy ba cháu chớ có phải cháu đâu. Cháu chỉ nghĩ đến hạnh phúc của cô thôi và cô cũng nên như thế với cháu.

- Anh nghĩ chúng ta nên nói chuyện này vào một ngày khác. Ngày mai anh sẽ gọi điện cho em.

Khi Elaine vừa mở cửa ra, cả ba người nhìn thấy chiếc xe cảnh sát với cái đèn quay đang hoạt động ngừng trên lối ra vào.

- Có chuyên gì vậy? - Elaine hỏi.

Amy cảm thấy giọng nói này có vẻ kỳ lạ, có vẻ như cô ta đang căng thẳng hoặc lo sợ một cái gì đó.

Nat Coogan bước ra khỏi xe và đứng im trong một phút, ông nhìn chăm chăm vào Elaine đang đứng ngay cửa ra vào.

Ông ta vừa về đến nhà và nhận được điện của sở cảnh sát. Scott Covey đã đến Đảo Morris và cố giết cho bằng được vợ của Adam Nichols. Hắn ta đã bỏ chạy khi thấy Adam xuất hiện và đã bị bắt tại nút chặn được đặt trên Đường số 6.

Bây giờ đến lượt Nat Coogan nhận lấy cái vinh dự đi bắt Elaine Atkins. Không kể gì đến cơn mưa tầm tã, ông bước trên con đường dẫn vào nhà, đi thẳng đến trước mặt cô ta.

- Cô Atkins, tôi có một lệnh bắt giam cô đây - ông nói - Tôi sẽ đọc cho cô biết các quyền lợi của mình và sau đó yêu cầu cô hãy vui lòng đi theo tôi.

Amy và ông John thấy mặt cô tái xanh.

- Thật lố bịch - cô ta giận dữ đáp lại.

Nat chỉ về phía chiếc xe.

- Scott Covey đang ngồi trên đó, chúng tôi vừa mới bắt anh ta. Anh ta quá tự tin nên đã kể thật chi tiết cho Menley nghe âm mưu của cô muốn loại bỏ Menley để chiếm đoạt Adam. Cô cũng còn gặp may là anh ta chưa nhận chìm được Menley. Nhờ vậy cô chỉ bị buộc tội tòng phạm âm mưu giết người. Nhưng cô cần phải có một luật sư giỏi và tôi không nghĩ cô có thể nhờ Adam Nichols bào chữa cho cô.

John Nelson tỏ ra bàng hoàng.

- Elaine, chuyện gì vậy em? Ông ta đang nói cái gì vậy? Nat à, chắc ông đã...

- Thôi, anh có câm mồm đi không! - Elaine thốt lên và ném cho ông một cái nhìn khinh bỉ.

Họ đứng đó nhìn nhau trong im lặng. Amy cảm thấy ba cô ta níu lấy tay cô.

- Nào đi thôi con gái của ba, chúng ta đã ở đây đủ lâu rồi. Chúng ta về thôi.

Một trăm mười

Menley thức dậy lúc sáng thứ năm, ánh nắng mặt trời đang nô đùa trên bệ cửa sổ. Đầu óc chị còn in đậm các hình ảnh của đêm qua, chị nhớ lại lúc chị được cứu sống, khi họ trở lên nhà, Adam gọi cảnh sát trong khi chị chạy lên lầu để xem chừng Hannah.

Sau khi cảnh sát ra về, và chỉ còn lại một mình họ trong nhà, Adam ôm cả hai mẹ con vào lòng. Vì đã kiệt sức, họ không còn nghĩ đến việc ăn tối nữa. Họ đem chiếc nôi vào đặt cạnh giường của họ, không thể bỏ Hannah một mình trong căn phòng của nó cho đến khi họ dẹp sạch cái kho hàng bí mật kia và bít kín nó lại.

Menley nhìn quanh. Adam và Hannah vẫn đang ngủ, nhìn hết người này đến người khác với niềm hân hoan được ở cạnh họ, được biết là chị còn mạnh khỏe.

Mình có thể tiếp tục cuộc đời của mình, chị thầm nghĩ, *nhưng Mehitabel và Andrew lại không có dịp may đó*.

Đêm qua, cảnh sát đã kiểm tra cái kho hàng bí mật đó, và có thể họ sẽ trở lại đây chụp hình để dùng làm bằng chứng trong phiên xử. Họ cũng khám nghiệm các hài cốt và tìm thấy nơi khóa của đôi giày các chữ cái T.K: Tobias Knight.

Phần sọ của anh ta bị đập vỡ như thể anh ta bị một cái gì đó đánh vào đầu. Có thể thuyền trưởng Freeman đã bắt gặp anh ta trong căn phòng này. Menley suy đoán, và biết được hay đoán ra các cuộc thăm viếng lén lút trong ngôi nhà vào lúc đêm tối, ông đã giết anh ta chết để trừng phạt cái tội bịa đặt đã hủy hoại thanh danh của Mehitabel. Rồi ông ta bỏ mặc cái xác anh ta giữa các hàng hóa ăn cắp. Như thế, cuối cùng rồi ông cũng nhận ra rằng vợ mình vô tội. Tất cả chúng ta đều biết ông đã điên lên vì đau buồn khi ông đi biển ngay giữa cơn bão tố.

Chúng mình có lý, Phoebe và mình. Không thể chê trách gì Mehitabel cả. Bà ta đã chết trong lúc kêu gào sự vô tội của mình và khóc thương cho đứa

con. Khi mình kể lại cuộc đời của bà ta mình sẽ nêu cái tên của Phoebe ra bởi vì bà luôn muốn kể câu chuyện này.

Tay của Adam choàng lấy người chị và kéo chị vào lòng.

- Anh có nói em là một tay bơi lội cừ khôi không? - anh hỏi và rồi cái giọng tin tưởng đó biến mất - Nhưng anh đã tỏ ra thật sự đần độn khi em suýt nữa phải chết vì lỗi của anh.

Chị lấy ngón tay để vào miệng của anh.

- Anh không nên nói như thế. Khi anh nói là không hề có tiếng còi xe lửa trong cuốn băng của Bobby, em bắt đầu nghi ngờ là có một cái gì đó không bình thường. Nhưng anh không biết em đã nghe được cái gì và em không hề trách anh khi anh tưởng em bị điên.

Hannah lại rọ rạy. Menley bồng nó ra khỏi chiếc nôi và đặt nó nằm giữa hai người. "Quả là một đêm kinh hồn có phải không, con yêu?"

Khi ăn sáng xong, Nat Coogan gọi điện.

- Tôi rất tiếc khi phải quấy rầy quý vị, nhưng tôi không thể nào ngăn chặn cánh nhà báo được. Các người có sẵn sàng tuyên bố gì với họ không, sau khi cuộc điều tra đã kết thúc?

- Đó là giải pháp hay nhất đấy - Adam đáp lại - Nhờ ông nói giùm với họ là chúng tôi cần có thêm một ít thời gian để lấy lại tinh thần và đến hai giờ chiều chúng tôi sẽ tiếp họ.

Một lúc sau điện thoại lại reo, một đài truyền hình muốn phỏng vấn họ. Cuộc gọi này được tiếp nối bằng vô số cuộc điện khác đến nỗi họ phải gỡ dây ra. Và họ chỉ gắn lại khi Menley gọi cho Jan Paley, vợ chồng Sprague và Amy.

Khi kết thúc cuộc gọi sau cùng, Menley mỉm cười.

- Amy dường như đã thay đổi hoàn toàn - chị nói - Cha cô bé không ngừng nói là đáng lẽ ông ta phải biết suy nghĩ hơn nữa. Ngay từ lúc đầu Amy đã nghi Elaine là một con người giả dối rồi.

- Một con người giả dối hết sức nguy hiểm - Adam nói tiếp.

- Tối mai Amy muốn đến giữ Hannah miễn phí. Cha cô bé đồng ý chi trả toàn bộ số tiền của chiếc xe mới.

- Chúng mình sẽ đồng ý với đề nghị của cô ấy. Thế Phoebe ra sao rồi?

- Henry bảo ông có nói cho bà ấy biết là chúng ta không sao hết và ông rất hãnh diện vì bà đã cố cảnh báo cho chúng ta. Ông tin chắc bà đã hiểu một cách mơ hồ những gì ông nói với bà. Em rất buồn cho họ.

- Anh biết - Rồi Adam choàng tay ôm lấy chị.

- Bà Jan sẽ đến đây, đem theo một chút gì đó để ăn sáng và tiện thể lấy luôn thư từ.

***

Khi cảnh sát đến chụp hình căn phòng bí mật, Adam, Menley và Hannah ra ngắm cảnh ngoài vách đá. Đại dương đã trở nên yên lặng, mặt biển chỉ dợn vài con sóng nhỏ vỗ nhẹ vào bãi biển mịn màng một cách kinh ngạc sau cơn bão tố khủng khiếp của ngày hôm qua. Menley biết là giấc mơ đã kết thúc khi bàn tay của Adam nắm lấy tay của chị.

Chị xoay mặt lại nhìn ngôi nhà, rồi ngước mắt nhìn lên cái ban công của bà góa. Miếng kim loại trên ống khói chiếu sáng trong ánh mặt trời và người ta có thể thấy vài hình bóng di động khi có sự dịch chuyển của các cụm mây hiếm hoi. Có thể nào Amy bị một ảo thị trong cái ngày mà cô bé tưởng nhìn thấy mình?

- Em đang nghĩ gì thế? - Adam lên tiếng.

- Em nghĩ khi em viết câu chuyện về Mehitabel, em sẽ nói bà ta là một hồn ma đang ngự trị trong ngôi nhà này, chờ đợi sự vô tội của bà được chứng minh và sự trở về của đứa con.

- Mà nếu như bà ta vẫn còn lai vãng nơi đây ngay lúc này, em còn muốn sống ở đây chứ? - Adam cười nói.

- Em muốn thế là đằng khác. Chúng ta sẽ mua nó chứ? Hannah sẽ đi nghỉ hè tại Cap như anh đã từng làm, còn em rất thích ngôi nhà này. Đây là nơi em thật sự cảm thấy như đang ở nhà mình vậy.

- Đương nhiên là chúng mình sẽ mua nó, em yêu.

Sau giờ trưa, khi các nhiếp ảnh gia đã ra về, bà Jan Paley đến, bà nói:

- Chỉ có mỗi một bức thư từ Ai Len mà thôi.

Menley vội vã mở nó ra xem.

- Là của Phyllis. Ồ, chị ta đã thực sự làm các cuộc tìm kiếm sâu rộng về dòng họ Mc Carthy.

Phía trong bao thư còn chứa đựng một xấp tài liệu dày về phả hệ, các giấy chứng sinh và chứng tử, các bài báo được cắt ra và vài bức ảnh vàng úa.

- Em làm rớt một lá thư đó - Adam nói và cúi lượm nó lên đưa cho chị.

Phyllis viết:

Menley thân mến,

Chị rất phấn khích và muốn em là người được thông báo trước tiên. Chị đã lần đến người đầu tiên mang tên Menley và đó quả là một câu chuyện hết sức lạ kỳ. Từ lúc ấu thơ, cô ấy được những người bà con của cha cô nuôi dưỡng, đó là dòng họ Longford trong vùng Connemara. Người ta không biết chính xác nơi sanh nhưng năm thì được ghi là 1705. Đến năm mười bảy tuổi, cô ấy đã lấy đức ông Adrian Mc Carthy ở Galway và có được bốn đứa con.

Có lẽ cô ấy có sức đẹp mê hồn lắm (xem bức ảnh gởi kèm theo), hình như chị nhận thấy cô ấy có vẻ gì đó hao hao giống em.

Phần cuối này mới hấp dẫn và đó là một điều mà Hannah có thể nhớ suốt đời nếu con bé thích cái tên của em hơn của nó.

Menley! Em mang được cái tên lạ thường này là bởi vì hồi thơ ấu, người tổ tiên của em không đọc đúng được cái tên thật của cô ấy và tự gọi mình là Menley.

Lúc mới sanh cô ấy được đặt tên là Tưởng Nhớ (Remember).

Xác chết ngoài biển khơi

- Mary Higgins Clarks -

Chịu trách nhiệm xuất bản : NGUYỄN VĂN LƯU

Biên tập: PHÒNG BIÊN TẬP TỔNG HỢP

Trình bày & bìa: Minhtri Design Co.

Sửa bản in: TUYẾT NHUNG

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

18 Nguyễn Trường Tộ - Hà Nội

CHI NHANH TP HỒ CHÍ MINH

290/20 Nam Kỳ Khởi Nghĩa, Q.3, TPHCM

ĐT: (84.8) 8483481 - 8469858 - Fax: (84.8) 8483481

Liên kết xuất bản : CTY VĂN HÓA MINH TRÍ - NS. VĂN LANG

25 Nguyễn Thị Minh Khai, Q.l, TRHCM

ĐT : 8.242157 - 8233022 - Fax : 84.8.235079

In 1000 cuốn khổ 13xl9cm tại Xưởng in CN Trung Tâm Hội Chợ Triển Lãm Việt Nam.

Giấy chấp nhận đăng ký KHXB số 980-80/XB-QLXB Cục xuất bản cấp ngày 6.8.2003.

Trích ngang kế hoạch xuất bản số 356/VHGP Nhà xuất bản Văn Học cấp ngày 22.10.2003.

In xong và nộp lưu chiểu quý 1 năm 2004.